

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Hayalimdeki Aşk, insanı içine çeken ve olağanüstü finaline kadar da bırakmayan merak uyandırıcı, son derece etkileyici bir kitap. "

USA Today

www.kitapligimiz.com

HAYALİMDEKİ AŞK

Erin Quinn

Ginny & Yuki

ROMAN

sonsuz
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Esrarengiz Bir Yabancı... Kaybolmuş Bir Kadın... Ürkütücü Bir Miras...

HAYALİMDEKİ AŞK

www.kitapligimiz.com

Bir sabah esrarengiz bir yabancı Danni'nin kapısını çalar ve bildiği her şeyi unutup onu peşinden sürükleyecek bir hikâyeye hayatına girer. Tehlikeli bir baştan çıkarıcılığı olan Sean, yıllardır onu aradığını ve onu İrlanda'daki evine götürmek için geldiğini söyler. Ancak Danni, bu genç adamın anlattığından daha fazlası olduğunu düşünür ve bunu öğrenmek için unutulmuş bir geçmişe ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir kasabaya gider.

Şimdi mistik ve doğaüstünün zümrüt yeşilli tarlalar kadar gerçek olduğu topraklarda Danni, hayallerindeki aşkıyla tekrar bir araya gelmek için geçmişi baştan yazmalıdır... Ya bunu başaracak ya da aşkı sonsuza kadar hayallerinde yaşayacaktır.

"Hayalimdeki Aşk, muhteşem bir kitap! Yazım kusursuz, Danni ve Sean çok tutkulu, yaşam enerjisi ve derinlikle dolular; finale kadar gizemi çözemiyorsunuz. Sadece bir kitap okuyacak bile olsanız, bu kitabı sakın kaçırmayın!"

Romance Junkies

"Bu kitap sizi nefessiz bırakacak ve elinizden düşüremeyeceksiniz. Quinn'in muhteşem anlatımı sizi hikâyenin ortasına atacak ve en sonuna kadar sizi orada tutacak. Hayalimdeki Aşk kitaplığınızda yer almalı. Quinn'in yeni kitaplarını dört gözle bekleyeceksiniz.."

Night Owl Romance

"Erin Quinn, enrika ve cazibenin mistik bir hikâyesini anlatıyor... Betimlemeler nefes kesici, anlatım ise otantik... Hikâyeyi okumakla kalmıyor, aynı zamanda yaşıyorsunuz."

Fresh Fiction

Ginny & Yuuki

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-324-5

20 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

romandunyası.com

Esrarengiz Bir Yabancı...
Kaybolmuş Bir Kadın...
Ürkütücü Bir Miras...

Bir sabah esrarengiz bir yabancı Danni'nin kapısını çalar ve bildiği her şeyi unutup onu peşinden sürükleyecek bir hikâyeyle hayatına girer. Tehlikeli bir baştan çıkarıcılığı olan Sean, yıllardır onu aradığını ve onu İrlanda'daki evine götürmek için geldiğini söyler. Ancak Danni, bu genç adamın anlattığından daha fazlası olduğunu düşünür ve bunu öğrenmek için unutulmuş bir geçmişe ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir kasabaya gider.

Şimdi mistik ve doğaüstünün zümrüt yeşili tarlalar kadar gerçek olduğu topraklarda Danni, hayallerindeki aşkıyla tekrar bir araya gelmek için geçmişi baştan yazmalıdır... Ya bunu başaracak ya da aşkı sonsuza kadar hayallerinde yaşayacaktır.

"Hayalimdeki Aşk, muhteşem bir kitap Yazım kusursuz, Danni ve Sean çok tutkulu, yaşam enerjisi ve derinlikle dolular; finale kadar gizemi çözemiyorsunuz. Sadece bir kitap okuyacak bile olsanız, bu kitabı sakın kaçırmayın"

-Romance Junkies-

"Hayalimdeki Aşk, insanı içine çeken ve olağanüstü finaline kadar da bırakmayan merak uyandırıcı, son derece etkileyici bir kitap. "

-USA Today-

444 sayfa, ISBN: 9786053843245; Baskı Tarihi: Şubat 2011, 20 TL

Erin Quinn - Hayalimdeki Aşk

Adam şafak vaktinden hemen önce geldi.

Danni birkaç dakika önce irkilerek, çarşafa dolanarak uyanmıştı. Onu uykusundan uyandıran şeyin ne olduğundan habersizdi. Dışarıdaki zifiri karanlık pencerelerine yansımıştı. Sanki o kasvetli varlık içeri girip onu ele geçirmek istiyordu. Huzursuz bir şekilde yatağından kalkıp kahve yapmak için mutfaka doğru yürüdü.

Tam da o anda havanın döndüğünü hissetti.

Kulaklarının çınlamasına, midisinin sıkışmasına neden olan sessiz, soğuk bir kuvvete dönüştü. O his, saklı bir anı gibi aniden geldi ve aklını işgal etti; tanıdık ve korkutucu, baskıcı ve rahatlatıcıydı. O hissi biliyordu; ondan korkuyordu ama hatırladı, aklından sıyrılan o havanın ne olduğunu.

Döndü ve arkasında bekleyen adamı gördü. Uzun boylu, geniş omuzlu, bir savaşçının kaslarına sahip bu adam Danni'nin mutfak tezgâhına yaslandı. Sanki onun orada olması son derece doğalmış gibi. Sanki gerçekten onun mutfağındaymış gibi.

Koyu renk kaşları ve uzun siyah kirpikleri gözlerindeki sıra

10

Erin Quinn

dışı rengi ortaya çıkarıyordu; yeşil gibi değil, gri gibi de değildi. Deniz gibi, insafsız ve derin bakan gözler. Düz, küt burnu dolgun dudaklarına ve kare şeklindeki çenesine denge veriyordu. Yüz hatlarının, güzelliğine kusur veren ve onu sıradan estetiğinden daha erkeksi, daha çetin kılan kaba ve haşın bir yanı vardı. Tertemiz beyaz bir gömleğin üzerine siyah deri bir mont giymişti. Kot pantolonu ise kalçalarından uzun bacaklarına doğru inceliyordu.

Sadece uzun boylu değildi. Sadece geniş omuzlu da değildi. Büyük bir adamdı.

Danni'yi izledi. Danni'nin ona verdiği aynı dikkatle onu inceledi ve değerlendirdi. Danni, üzerinde Çocukları Kurtarın yazılı tişörtü ve pembe şortuyla kendini mahcup hissetti. Oysa ne saçmaydı, adam gerçekte orada değildi zaten.

Danni bunu biliyordu ama bunu bilmek, midisinin korku ve belirsizlik içinde kasılmasına engel değildi.

Kahve fincanını tezgâhın üzerine koyduğunda bir kısmı döküldü. Elinde biraz daha tutsaydı yere düşürecekti. Adam bunu kabul olarak yorumladı ve başladı. Bazen böyle oluyordu, Danni hatırladı. Bazen sanki hayali bir yolculuktaki tur rehberleri gibi yanlarına alıyorlardı Danni'yi. Bazense gerçekliğin dokularını parçaladıklarının ve Danni'yi o deliklerden bakmaya zorladıklarının farkında bile değillerdi.

Çocukken, bu ziyaretler -vizyonlar- sık ve heyecan vericiydi. Havanın bir anda değişmesi, Danni'ye uçuyormuş hissi verirdi. Ama vizyonlar biteli öyle uzun zaman olmuştu ki Danni bunların varlığını bile unutmuştu. Hayır, diye düzeltti kendini. Unutmamıştı; bu deneyimleri hafızasından büyük bir kararlılık içinde silmişti çünkü sadece deliler, gerçek olmayan insanlar ve olaylar görürdü.

Ama işte yine aynı şey oluyordu. Neden? Bunca yıl sonra neden şimdi?

Hayalimdeki Aşk

11

Adam bir adım geri gitti, geniş omuzlarının ardındaki mutfak duvarları kaybolurken Danni'ye onu takip etmesi için işaret etti ve tam da gözlerinin önünde aniden beliriveren bir tablo gibi, mutfağın ortasında ıssız bir yer belirdi. Görüntünün bazı yerleri belirsizdi ve pürüzlü bir dokusu vardı ama canlı gibi nefes alıyordu, tıpkı adam gibi.

Çok gerçekçi görünüyordu. Çok gerçek.

Capcanlı yeşiller, toprak kahverengileri ve ağır bir kalaydan yapılma karmaşık bir örtü sonsuza uzanıyordu. Danni bu yere bir isim bulmaya çalışarak kaşlarını çattı. Burayı biliyor muydu? Daha önce görmüş müydü? Adam açık renkli mutfak çinilerinden yumuşak bir çimene adım attı. Arkasında ayak izleri bırakmış olması gerekiyordu ama elbette

bırakmamıştı. Onun adımları da varlığı gibi gerçek dışıydı. Danni, gönülsüzce arkasından gitti.

Danni, bir süre yürüdüklerini hissetse de mutfaktan hiç ayrılmadıklarını biliyordu. Yine de ayaklarında toprağın dondurucu soğuşunu, yüzünde buz gibi esintiyi hissetti. Rutubetli sis saçlarına yapışıyor, üzerindeki ince kıyafetler onu iliklerine kadar üşütüyordu. Bu hisler canlı, gerçekçi ve korkutucuydu.

Bir vadide ilerleyip kestiremediği bir yere doğru adamı izledi. Gökyüzü gürledi ve arduvaz ve çelikten yapılma gölgelere dönüştü. Bereketli, zümrüt yeşili çayırlara geldiler ve hava dondurucu bir rutubete bulandı. Keskin rüzgâr, dalları gür ak-çaağaçlarına eziyet edip yabancı adamın uzun deri montu ve kısa kesilmiş saçlarını yalarken denizin tuzunu getirdi. Danni yakınlarda bir yerde dalga sesleri duyuyordu.

Beni nereye götürüyorsun?

Adam durdu ve sanki Danni yüksek sesle konuşmuş gibi ona baktı. Adam öylece Danni'ye bakarken gözlerinde bir şey vardı. Bir özlem. Bir ihtiyaç. Gözlerindeki o his Danni'de yan-

12

Erin Quinn
kıldığında kalbi acıyla kasıldı. Kimdi bu adam? Danni neden onu tanıması gerekiyormuş gibi hissediyordu?

Çalkalanan denizin tepesinde sarp bir uçurumun kenarına ulaştılar. Dar bir patikadan aşağı iniliyordu. Danni adamın o yola sapmamasını dilerken adam dik yamaçtan aşağı yürümeye başladı. Uzun bacakları hızla mesafeyi açıyordu ve Danni ona yetişmek için acele etmek zorundaydı, belli ki ölümcül bir düşüş yaşayacaktı ama bunun ne anlama gelebileceğinden emin değildi. Bir vizyon sırasında ölürse gerçekte de ölmüş mü oluyordu?

Acımasızca gürleyen dalga sesleri şimdi iyice yükselmişti ve Danni tuzlu suyun keskin kokusunu aldı. Sol tarafında bir şeyin yükselerek büyüdüğünü hissetti ama bunun gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayamadı ve dönüp arkasına bakmadı.

Yamacın içinden dev kayalar yükseliyordu ve onlar aşağı inerken patikayla birlikte kıvrılarak ilerlemek zorunda kaldılar. Bu hareketlilik Danni'yi ısıtmıştı ve şimdi aşağıdan yükselen sesleri duyabiliyordu. Bir kadın sesi... Danni durdu ve telaşlı sesi dinledi. Çılgınca, yalvarırcasına bir haykırış. Başka sesler de vardı. Bir adam, belki de iki tane. Ve çocuklar. Korkmuş çocuklar.

Danni'nin kalbi öyle hızlı çarpmaya başladı ki midesinin bulandığını hissetti. Onların genç, korku dolu haykırışları, Danni'yi kendi geçmişine dönmeye zorladı. Yuvanın müşterek yatak odasında, birinin her zaman korku içinde olduğu, her zaman ağladığı o gecelere.

Adam ciddi ve dikkatli bir şekilde, yoluna çıkan çakıl taşlarını ayağıyla aşağı iterek rahatça yürümeye devam etti. Danni, ıstıraplı ama anlaşılması zor sözcükleri dinleyerek olduğu yerde öylece kaldı. Aşağıda olup biten her ne ise iyi bir şey değildi ve

Hayalimdeki Aşk

13

Danni her ne olursa olsun devam etmemesi gerektiğini hissediyordu.

Çığlıkların ardından bir çarpma, bir silah sesi duyuldu. Danni, avuçları korkudan ter içinde irkildi. Adamı daha fazla takip etmek istemiyordu. Bu vizyondan çıkmak, kendini güvende hissettiği mutfağına dönmek istedi. Olduğu yerden kaçmak için yumruklarını sıktı. Bu vizyonu istemiyordu.

Adam durdu ve dönüp arkasına baktı. Sanki Danni'nin aklından geçenleri biliyor gibiydi. Gözlerinde merhamet vardı ama aynı zamanda saklamayı başaramadığı bir hayal kırıklığı. Danni bunu hem görmüş hem de hissetmişti. Adam hafifçe başını salladı. Hadi git, diyordu. Danni'yi suçlamadığı belliydi. Dönüp gitmesi için ona izin veriyordu. Kaçması için.

Bir an dik yamaç, öfkeli gökyüzü... Onu izleyen inandırıcı adam... Hepsi titreşir gibi oldu ve Danni üzeri örtülü bir görüntünün ardındaki mutfağını gördü. Tek yapması gereken adım atmak, dışarı çıkmaktı.

Aşağıda çocuklar hıçkırıklara boğuluyor, bir kadın anlaşılması güç sözler söylüyordu. Danni çaresizdi, yaşanan dehşeti hissetti.

Adam tekrar yürümeye başladı, acelesi yoktu. Danni gözlerini sıkıca kapattı ve derin bir nefes aldı. Böyle bir ümitsizliğe sırt çeviremeyeceğini bilerek mutfağına giden yolu, emniyete ve mantığa açılan kapıyı kapattı. Tekrar adamın peşinden ilerlemeye başladı. Bu kez adam aşağıyı kaplayan derin kasvetin içine doğru ilerlerken Danni ona yetişmeye çalışıyordu.

Kırık kabuklar ve taşlar, iri kaya parçaları ve kıyıya vuran hiddetli dalgalar arasındaki sığ şeride tutundu. Adamı, kayak-lıklara uzanan bir duvarın altındaki kapı aralığına doğru takip ederken patika ayaklarının altında çatırdadı. Danni yeri kaplayan, ayaklarını karartan gölgelere ve kalın sise baktı.

14

Erin Quinn

Adamın yanına gelene dek kimseyi görmedi. Ve sonra, ku-laklarındaki bir patlama, gerçeküstü bir renk ve doku değişimiyle seslerin kaynakları bulanıklığın içinden şok edici bir netliğe kavuştu.

Danni, aniden kayalıklarla çevrili bir koy boyunca uzanan bir tür mağaranın içinde olduğunu fark etti. Etrafı taş bir daireyle çevriliydi ve bir köşede, bir fenerin ışığında duran insanlar olduğunu gördü. Sessiz aydınlık, yüzlerini maskelere dönüştürmüş, yüz hatlarını korkunç çukurlar ve parlak pürüzlerle bozmuştu. Bir kadın iki çocuğu yanına çekti. Bir adam, fenerin ışığının hemen kenarında yere diz çöktü. Kollarında bir şey tutuyordu. Danni ne olduğunu anlayamadı.

Yakınlaşmak istedi. Onların yüzlerini görmek istedi. Ama yeşil gözlü yabancıların hemen arkasında, olduğu yerde kalakaldı.

Ağlayan çocuklar kadının bacaklarına sarıldılar. Sanki onun bir parçası olmaya çalışıyor gibiydiler. Bir kız ve bir erkek. Danni onların dört ve beş yaşlarında olduklarını tahmin etti ama emin olamadı. Kadın yine yüksek sesle, tiz bir tonda konuşmaya başladı. Gölgelerin arasına saklanmış biri karşılık verdi. Ses derin ve kabaydı ancak Danni konuşanı göremiyor, ne dediğini anlamıyordu.

Danni'nin mutfaktan buraya kadar takip ettiği adam kadına yaklaştı. Dönüp Danni'ye bakmak için durdu, ardından kadının ceketini ve bluzunu yukarı kaldırdı. Kadın hamileliğinin ilk aylarındaydı... ve morluklar vardı. Kaburgalarını ve karnını kaplayan renk değişimleri siyahın, mavinin, sarının ve hastalıklı bir yeşilin tonlarıydı. Eski ve yeni tüm izler üst üste duruyordu. Kadın korkmuş bir hâlde gözlerini kocaman açıp yere çöktü. Danni'nin uzun süre, nefes bile almadan durduğu yere bak-

Hayalimdeki Aşk

15

tı. Kadının gözleri Danni'nin yüzüne odaklandığında, Danni o bakışları üzerinde hissetti. Beni görebiliyor...

Ama bu mümkün değildi. Danni gerçekte orada değildi. Hiçbiri orada değildi. Bu sadece bir vizyondur... bir halüsinasyon... değil miydi?

Danni huzursuzluğunun kaynağını ararken kadın ona bakmayı sürdürdü. Danni kadının ürperdiğini, çocuklarını tutan ellerindeki titremeyi fark etti. O anda Danni bir déjà vu hissine kapıldı; her ne kadar imkânsız olsa da, daha önce bunu yaşamış gibi. Nerede olduğunu bilmiyor, bu kadını, bu çocukları tanı mıyordu...

Sessiz itirazlar şüpheye karıştı. Önce annesinin yanında sessizce duran erkek çocuğa, ardından annesinin diğer elini tutan küçük kıza baktı. Kızın yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti. Gözleri iri

ve gri, saçları ise açık kahverengiydi. Engin, bilmiş bir farkındalıkla Danni'ye bakıp göz kırptı.

O anda sanki zamanın içinden dev bir yumruk havalandı ve Danni'yi bedeninden çekip aldı. Küçük kız yabancı değildi ama bir tanıdık veya arkadaş da değildi. Vizyonun kendisi gibi o kız da imkânsızdı. O Danni'ydi... Danni'nin çocukluğu.

Danni kendine bakıyordu... Yirmi yıl önceki hâline.

Bir türlü anlamlandıramadığı, o anda kavrayamadığı, yersiz, bildiği dünyada hiçbir doğruluğu olmayan tuhaf duygular hissetti. Yavaşça dikkatini tekrar kadına verdi. Bu kez daha tanıdık nitelikler görmeye, onun kollarında olmanın, ona sarılmanın nasıl duygular verdiğini hatırlamaya başladı.

Bu kadın onun annesiydi.

Gizemli erkek sesi hırçın, saldırgan bir ses tonuyla bir şeyler söyleyip kadının dikkatini kendi üzerine çekti.

16

Erin Quinn

"Hayır" diye bağırdı Danni. Öne atıldı ve annesini kendine döndürmeye çalıştı. Ona dokunmaya, sarılmaya, tekrar Danni'yi görmesi için ona yalvarmaya çalıştı. Ancak kısa sürede kurulan o bağlantı her ne ise bir anda kayboldu. Küçük kız tesellisi mümkün olmayan bir şekilde ağlamaya başladı ve onların yanında diz çökmüş adam ayağa kalktı. Alacakaranlığın içinde Danni adamın ağladığını, yüzünün ıslak, şişmiş ve kızarmış olduğunu, ıstıraba büründüğünü fark etti. Onun acısını, ayaklarına çarpan dalgalar gibi yüreğinde hissetti.

Zihninin gömülü bir köşesinde unutulmuş bir oluktan bir şeyler su yüzüne çıkmaya başladı.

Bu déjà vu değildi, Danni daha önce oraya gelmişti. Ama bu belli belirsiz anıya odaklanmaya çalıştığında başaramadı.

Şimdi annesinin gözlerinde dehşet vardı. Bakışları, sahipsiz sesle, yanı başında durmuş ellerini havaya kaldıran bu adam arasında gidip gelmeye başladı. Adamın avuçları dışarı dönüktü, bu evrensel bir boyun eğme işaretiydi.

Ancak kadınla, Danni'nin göremediği o kişi arasındaki şiddetli tartışma giderek yükseldi ve sesler yankılanmaya başladı. Havadaki tansiyon, her an birilerini kesebilecek ince bir tel gibi gerildi. Danni neden söylenenleri anlayamıyordu?

Aniden mağaranın içinde bir başka ses yankılandı ve Danni'nin haykırıışları anne ve çocukların çığlıklarına karıştı. Bir silah, diye düşündü Danni. Bu bir silah sesiydi. Zihni sesi anlamlandırmayı başarmış bile olsa bedeni onu delip geçen acıyı hissetti. Danni, sanki yüreğine bir mermi saplanmış gibi o acıyı gerçekten hissetti. Kan göreceğini düşünerek önüne baktı. Yaşamının damla damla aktığını görecekti belki. Ama insanı hayrete düşüren bu ıstırabı açıklayacak hiçbir şey yoktu. Şok ve panikle etrafına bakındı ve ürkmüş insanların yanında, yerde, o iki büküm olmuş figürü gördü. Tam da o anda fark

Hayalimdeki Aşk

17

etti, içeri ilk geldiklerinde adamın kucağında ne olduğunu; bir insan vardı.

Onu buraya getiren yabancıya döndü. Adam tepkisiz bir şekilde onu izliyordu. Onun varlığı ne rahatlatıcı ne de tehditkârdı. Danni ona bakarken kendini adamın bakışları altında hapsolmuş hissetti. Gözlerini çeviremiyor, dönüp karşısındaki dramı izleyemiyordu.

Annesinin ve çocukların sesi kısılmaya başlarken yanlarında o yakıcı ıstırabı da göturdüler. Yok oluyordu hepsi.

Danni, çocukluğunda yaptığı gibi annesine tutunmak istedi. Ama gözlerini adamın esrarengiz yeşil gözlerinden ayıramadı, bacakları ihtiyacı olan ağırlığı taşıyamadı.

Bir kez daha gri ve kahverengi tonlarından oluşan bir karışım havayı dondurdu. Işık, karanlık kasvetten sisli bir kedere dönüştü ve tekrar dışarıdaydılar. Rüzgâr, ısırın taze havaya ve acı

soğuğa karıştı. Şimdi yalnızca ikisi kalmıştı. Merminin o ezici ıstırapı kaybolmuştu ama Danni'nin yüreği annesini kaybetmiş olmanın verdiği yasla doluydu. Bir kez daha. Bir kez daha annesi Danni'yi terk etmişti.

Adam, ona yas tutacak zaman vermeden hareket etmeye başladı. Onun bir görevi vardı. Bir an için Danni, adamın kendi sebeplerinden ötürü orada bulunduğunu unutuvermişti.

Tekrar vadiye çıktılar. Adam, bilinmezlik tonlarıyla boyanmış bir dünyadaki uzun boylu o karanlık figür, ilerlerken Danni peşinden gitti. Birlikte geçirdikleri zaman sona yaklaşıyordu. Danni bunu seziyor, çatırdayan havada hissedebiliyordu. Hava tekrar dönecek ve bu vizyon sona erecekti.

Adamın izinde Danni gür bir çayırın ortasındaki çöp yığınının kadar yürüdü. Adamın yanına gelip sessizce bekledi. Yine üzerlerine çöken dev gölgenin farkındaydı ama dönüp ne olduğuna bakmadı.

18

Erin Quinn

Sıg, yeni kazılmış bir mezarın başında durdular. İşlenmiş toprağın acı kokusu denizden gelen rutubetli havaya karıştı. Danni dalgaların büyük bir şiddetle aşağıdaki kayalara çarptığını duyabiliyordu.

Yavaşça öne eğildi ve çukura baktı. Mezarda, sanki umursamaz bir şekilde içeri atılmış gibi duran iki ceset vardı. Biri ergenlik çağında bir delikanlıydı ve içinden bir ses, bunun mağarada gördüğü çocuk olduğunu söylüyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Bacakları bedeninin altında tuhaf bir şekilde kıvrılmıştı, yüzü ise diğer tarafa bakıyordu. Onun yanında ise üzerinde tayt ve büyük beden bir tişört giymiş bir kadın vardı, üzerinde seksenleri hatırlatan bir kıyafetle. Uzun açık kahve saçları omuzlarına ve çocuğun göğsüne uzanıyordu. Yüzünün bir yarısı görünmüyordu ama diğer yarısı...

Danni birden irkildi. Zihni gözlerinin ona söylediği gerçekle savaşıyordu. Bir kez daha kendiyse yüz yüze gelmişti. Ama bu kez çocukluğu değildi karşısındaki. Şimdiki hâliydi.

Mezardaki diğer kişi, Danni'ydi.

İmkânsız, imkânsız, imkânsız...

Yanındaki adam bir süre daha mezarın içine baktı. Sonra başını uzaktaki dalgalı denize çevirdi. Danni onun ıstırap ve öfkeyle karışık duygularını hissetti. O duygular yüzlerini kırbaçlayan rüzgâr gibi canlarını acıtana kadar yoğunlaştı. Danni, bu duyguların adamı tükettiğini ve bir uçurumun kenarı kadar tehlikeli bir noktaya sürüklediğini hissedebiliyordu. Sonra aniden adam o çaresiz gözlerini Danni'ye çevirdi. Sanki ilk kez ona dokunabileceğini fark etmiş gibi Danni'ye uzandı. Danni, dehşet ve umuda karışık bir duyguyla o teması bekledi.

Vizyonlar dokunamaz, hissedemezdi...

Adam elinin dışıyla onun yanağını okşadı ve sıcaklığı, Danni'nin soğuk teninde şok etkisi yaptı. Hayretle karşısında-

Hayalimdeki Aşk

19

ki bu yabancıya baktı ve gözlerinin parıldayan gümüş ve yeşilinde kendi şaşkınlığını gördü. Adam tekrar ona dokundu, avucuyla Danni'nin çenesini kavradı, ardından iki eliyle yüzünü avuçlarına aldı. Her iki eli de sıcak, sert ve kesinlikle gerçektir. Danni büyülenmiş bir hâlde ona baktı ve adamın bakışları Danni'nin dudaklarına kaydığına, nefesinin kesildiğini hissetti. Danni'nin elleri adamın kaslı göğsüne dokundu. Adam derin derin nefes alırken elinin yükselişini hissetti. Sanki kalp atışlarını avucunda tutuyordu. Duyduğu korku, heyecana karıştı ve midesinde için için yanıp sonunda parlayan bir ateş topuna dönüştü. Adamın başı yavaşça öne eğilip dudakları onun dudaklarına yaklaşıırken Danni bekledi. Ama hava dönüyordu, Danni o anın yaklaştığını hissedebiliyordu. Dudakları, Danni'nin dudaklarına

değdiğinde, adamın nefesinde bir şey, Danni'nin tam olarak anlayamadığı baştan çıkarıcı bir sır vardı. Ve adam kaybolmaya başladı.

Danni ona engel olmaya, havayı tutmaya çalıştı. Bir anda, adam, mezar, gri gökyüzü... her şey hafif bir buğuya dönüştü. Bu buğunun ardında Danni'nin mutfağı, onun eve gelmesini bekliyordu.

Başladığı noktaya geri döndüğünde inanılmaz bir duygu hissetti. Derin derin nefesler alarak tezgaha yaslandı. Kahve fincanı bıraktığı yerde duruyordu. Saader geçmiş gibiydi ama kahve daha soğumamıştı bile. Bacaklarındaki titremeye engel olamıyor, kalp atışlarını dindiremiyordu. Soğuk zemine çöktü ve dizlerine sarıldı.

Vizyonun ne anlama geldiğini, adamın kim olduğunu ya da neden o adamı gördüğünü anlayamadı. Adamın ona zar zor hamladığı annesini niye gösterdiğini de. Ama bir şeyden emindi. Yeşil gözlü o yabancı Danni'yi arıyordu. Ve onu bulması an meselesiydi.

Ğ&a/2aa&, JçJne/i> yükselen huzursuzluğa hâkim y^ZS olmaya çatışarak kadının evinin önündeki kaldırımında durdu. Bu huzursuzluk onu dört bir yandan sıkıştırıyor gibiydi. Onu sessiz ve sinsice izleyen görünmez bir düşmanın varlığını hissederek arkasına baktı. Sadece hayal ediyordu... belki de korkutucu bir biçimde gerçekti. Bilmesine imkân yoktu.

Uğuldayan rüzgâr ve uzun sabah gölgeleri dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ufukta güneşin ilk ışınları sonsuz bir maviliğin üzerinde altın bir pus oluşturuyor, dantel gibi örülmüş bulut tabakasının arasından ametist ve yakut tonları yayılıyordu. Güneşin doğuşu nefes kesiciydi, anlatmaya kelimeler yetmiyordu. Ama bu bile onun gerginliğini azaltmaya ya da kaygılarını dindirmeye yardımcı değildi. Yıllarca, kendine Danni Jones diyen bir kadını aramış ve şimdi onu bulmuştu, ama Sean çok geç olabileceğinden endişeleniyordu.

Birdenbire, sabahın köründe yapılacak sürpriz bir ziyaretin en doğru eylem planı olmayabileceğini fark etti. Kadının evde olduğunu ve bir saat içinde işe gitmek üzere evden ayrılacağını biliyordu. Ama sonuçta o bir yabancıydı ve kadın kapıyı aç-

22

Erin Quinn

mayabilirdi. Amerikalıların böyle konularda tuhaf olduklarını hatırladı, özellikle de Arizona, Phoenix gibi büyük bir şehirde. Bir yanı, kadının onu içeri almamasını diliyordu. Belki de anlatacaklarının tek bir kelimesini bile dinlemeden onu İrlanda'ya geri postalayacaktı. Bunun olmaması için şans gerekiyordu ve Sean Ballagh hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştı. Ballyfionüir'den ayrılmadan önce büyük annesinin avucuna sıkıştırdığı küçük mücevher kutusunun yerinde olup olmadığına bakmak için cebine dokundu. Büyük annesi, kızı bulduğunda kutuyu ona vermesini söylemişti. "İşte bunu inkâr edemeyecek" demişti yüzünde bilmiş bir ifadeyle. O hafif kutu, tuhaf bir şekilde ağır geliyordu.

Şüpheleriyle savaşılmaya başladığını hissederek derin bir nefes aldı. Bu, büyük annesinin ondan yapmasını istediği şey yanlış değildi fakat doğru da gelmiyordu.

"Lanet olası korkağın tekisin" diye mırıldandı kendi kendine. Sabah gölgeleri gibi, tuhaf bir kaçınılmazlık duygusuna kapıldı. Kendi rolünü oynayacak, güzel havadisler getiren bir haberci olacaktı, oysa onun gelişinin sevindirici bir yanı yoktu.

Danni Jones samimi bir kasaba evinde yaşıyordu. Bu ıssız yerin ortasında ev harap görünüyordu. Evin kapısına doğru uzanan tuğladan yapılmış orantısız patikanın etrafı çimlerle çevriliydi. Pencerelerin önünde, içlerinden turuncu, mavi, pembe ve sarı renklerde çiçekler fişkıran fiçılar vardı. Beyaz gölgelikten kapının önünden onu izleyen büyük sarı kedinin ulaşamayacağı kadar yüksekte, parlak kırmızı sinekkuşu yemlikleri sarkıyordu.

Kapıya yaklaştığında kedi tıslayıp kaçtı ve köşedeki çalılar arasında gözden kayboldu.

Girişte, üzerinde çiçek ve kuş desenleri olan ferforje bir kapı vardı. Sean bunlara güvenlik kapıları dendiğini duymuştu. Ama onun geldiği yerde böyle

Hayalimdeki Aşk

23

bir şey kuraklık kadar uzaktı. Kapının gösterişli süslemesi, kapı eşiğiyle giriş arasında kalkan görevi görse de, dışarıyı görmeye olanak verecek geniş boşluklar içeriyordu.

Direndiği bir gönülsüzlük içinde zile bastı. Ses evde yankılanırken bir köpeğin kapıya koştuğunu duydu. Saniyeler sonra jaluzilerin arasından kahverengi bir burun göründü ve dişlerini gösterdi. Daha yukarıda jaluzilerden bir çubuk daha havalandı. Belli ki biri daha bakıyordu. Jaluzi tekrar kapandı ve kısa süre sonra köpek camdan uzaklaştı.

Kapı açılmadı ama Sean, kadının diğer yanda durduğunu hissetti. Bir süre sonra seslenmeyi denedi. "Bayan Jones? Benim adım Sean Ballagh. Ballyfionûir, İrlanda'dan, Cathan MacGrath'ten haber getirdim."

Yalan, dilinde sevimsiz bir tat bıraktı ama olur da kadın görürse diye samimi bir şekilde gülümsedi. İçeride birinin yürüdüğünü duydu, sonra sessizlik oldu. Huzursuz bir şekilde, yüzüne yapıştırdığı sahte tebessümle kendini Cheshire kedisi* gibi hissederek bekledi.

Ardından yavaş yavaş yüzündeki ifadeyi değiştirdi.

Tam kadının onu umursamayacağını düşündüğü sırada cevap geldi, "Yanlış adrese gelmiş olmalısınız. Ben Cathan diye birini tanımıyorum."

"Çok yazık" diye yanıtladı kısık bir sesle. Böylece kadının duymak için çabalayıp kapıyı açacağını umuyordu. "Kendisi sizin babanız."

Sanki o anda dakikalar geçmek bilmedi ve ardından kilidin yavaşça açıldığını duydu. Tüm gerginliğine rağmen zafer kazandığını hissediyordu. Kapı açıldı ve gözenekli kapının diğer tarafında duran bir gölge gördü.

* Alice Harikalar Diyarı'nda sürekli sırtan, görünmez olabilen ama gülümsemesi havada asılı duran zeki, turuncu kedi.

24

Erin Quinn

"Ne dediniz?" diye sordu kadın.

Sean, kadının yüz hatlarını seçmeye çalışarak öne doğru bir adım attı ancak köpek büyük bir gürültüyle kapıya atlayınca Sean geri sıçradı. Köpek saldırgan bir şekilde hırlarken o dehşet içinde bu küçük canavara baktı. Kadın öne eğildi, canavarı tasmaından yakaladı ve içeri doğru uzaklaştırdı. Evinin antresinde gözden kaybolmadan önce Sean soluk bir yüz, uzun altınsı kahverengi saçlar ve mavi bir kazak gördü.

Bu kadarı yeterliydi. O aradığı kadındı. Sanki daha önce şüphesi varmış gibi.

"Babanızın adını bilmemeniz ne yazık dedim."

Belli belirsiz bir duraksama ve ardından, "Benim babam yok. Benim bir ailem bile yok."

"Ah, yanılıyorsunuz!"

Sean yanında getirdiği karton zarfı açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Bir an resme bakıp kapının camına doğru uzattı. Köpek tekrar hırladı ama bu yem kadını yakınlaştırmıştı.

Güneş biraz daha yükseldi ve onu, cama nüfuz edip iri gri gözlerini ve narin yüzünü aydınlatan bir noktada yakaladı. Sean, içini kemiren o duyguyla büyülenmiş bir hâlde ona baktı. Kadın çok tanıdıktı. Sadece onu çocukluklarında İrlanda'da yaşadıkları dönemde tanıdığı için değil, bundan daha fazlası vardı. O güzel yüzünün görüntüsü, hassas gözleri, aşinalıktan çok daha öteye giden bir farkındalık uyandırmıştı. Acımasız ama samimiydi ve Sean'ı bir anda allak bullak etmişti.

Bir elinde hain, küçük köpek, diğer eli öbür yanında, gergin bir şekilde parmaklarını sıkıyordu. Dikkatli bir şekilde Sean'ı süzdü ve onu ağzı açık bir hâlde kendine bakarken yakaladı. Sean durumu fark edip ağzını kapadı.

Kadının yüzünde insanın aklını karıştıran bir ifade vardı.

Hayalimdeki Aşk

25

Sanki o da Sean gibi bu adamı bir yerden tanıdığını hissediyordu. Onun kim olduğunu ve gerçekte ne istediğini biliyor gibi. Onu tanıyormuş gibi. Kadın dikkatini Sean'ın elindeki fotoğrafa yönelttiğinde bile, Sean'ın huzursuzluğu geçmedi.

Kadın büyülenmiş bir hâlde resme uzun uzun baktı, ardından demirlerin arasından ona dokunmak için parmaklarını uzattı. "Bunu nereden aldınız?" diye sordu.

"Ballyfionüir, İrlanda'da çekildi, sizin doğdunuz yerde. Benim yaşadığım yerde." Bir an bekledi, ardından yumuşak bir ses tonuyla ekledi. "Bu sizin aileniz."

Kadın sessizce inledi ve aynı anda hem sevgi dolu hem de inkâr eden bir ifadeyle resme dokundu. Sean kendini toparladı ve sordu: "Sizinle konuşmam mümkün mü, Danni Jones? Aramızda kapı olmadan, mesela?"

Camın arkasından kadının gözlerini üzerinde hissetti ve zihninde yankılanan arzulara karşı çıktı. Kadında, hiç beklemediği bir kırılganlık vardı. Dimdik duruşuna ve ölçülü bakışlarına rağmen bir savunmasızlığı vardı. Sean onu kandırmak, özellikle de onu, kısa süre içinde yaşayacağı o cehenneme sürüklemek istemiyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu kadın.

"Sean Ballagh" dedi tekrar. "Söylediğim gibi, İrlanda'dan sizi bulmak üzere gönderildim. Aileniz tarafından."

"Kimliğiniz var mı?"

Sean başını salladı, cebinden pasaportunu çıkardı ve fotoğrafı tuttuğu yere doğru uzattı. Pasaporttaki resim eski püsküy-dü. Kadın resmi uzun bir süre inceledi. Bu vesikalık fotoğrafı karşısındaki adamla kıyaslarken gözleri bir resme bir Sean'a odaklandı. En son görüştüklerinde kadın sadece beş yaşla-rındaydı, Sean ise ergenlik çağındaydı. Bırakın o sıksa genç adamın şimdi karşısında duran adam olduğunu anlamayı, onu

26

Erin Quinn

hatırlayacağını bile sanmıyordu. Yine de kadının öyle bir hisse kapıldığından emindi.

"Bu resimde çok gençmişsiniz" dedi kadın kaşlarını çatıp. "Kaç yıllık?"

"Eski" diye yanıtladı Sean. "Yeni bir resim çektirmem gerek."

Sonunda kadın başını salladı, ardından önce kilidi, sonra kapıyı açtı. Kollarındaki köpek bir yaban domuzu gibi öne atıldı ama Danni onu sakinleştirmeyi başardı.

"Bean, hayır" diye bağırdı Danni.

Yakından baktığında Sean, Bean in sadece bir köpek olmadığına karar verdi. Soy ağacında bir yerde bir porsuk olduğu kesindi. Kıvranıp hırlayan hayvanın uzun bir burnu, sivri kulakları vardı ve kuyruksuzdu. Bir yerlerde Terrier genleri olduğu belliydi ama inanması zor da olsa Rottvveiler'ı da andırıyordu.

"Beni korur" dedi Danni ve köpeği sakinleştirmek için parmaklarını hayvanın ağzına uzattı.

"Yavruyken onu kurtardım ve şimdi sahip olduğu tek aile benim. Genel olarak insanlardan pek hoşlanmaz."

"Harika" dedi Sean ve gülümsedi.

Kapıyı açmaya karar veren Danni geri çekildi ve Sean'ı içeri davet etti. Sean kendini zorlayıp içeri girdi.

Güneşli bir oturma odasına girdiler. Bir duvarda kitap rafları, rahat görünümlü bir koltuk ve sandalye, bir köşede ise küçük bir televizyon vardı. Danni kemerli bir kapıdan geçti ve aydınlık mutfığa girdi. Önce bir an durup düşündü, ardından kendini toparlayıp masayı ve sandalyeleri işaret etti.

"Oturun. Çay içer misiniz?"

Sean, gözleri kadının kucığındaki canavarda, başını salladı. Danni sert bir komutla Bean'i oturttu ve dönüp su kaynat-

Hayalimdeki Aşk

27

maya başladı. Köpek Danni'nin ayaklarının dibine dolaşüyor, o durunca duruyor, sonra tekrar peşinden gidiyordu ve bu süreçte gözlerini Sean'ın üzerinden ayırmadı. Sean, Danni'ye zarar vermek isteseydi, kesinlikle köpeğin vahşi bakışlarını göz önünde bulundururdu. Sonunda Danni Sean'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve fotoğrafa uzandı.

Sean izlerken Danni dikkatle resmi inceledi. Önce ince, titreyen parmağıyla annesinin üzerine dokundu, ardından babasına baktı. Ne hatırlıyordu?

"Bunun benim ailem olduğuna inanamıyorum" diye mırıldandı.

Sesinde öyle bir tereddüt vardı ki Sean'ın fotoğrafı elinden alıp kahkaha atmasını bekliyordu.

"Öyle, yemin ederim."

Sean annesinin önünde duran küçük kızı işaret etti. "Bu sizsiniz" dedi. "Ve yanınızdaki de kardeşiniz."

Kadının gri gözleri karmaşık duygularla parladı. Umut ve acı, öfke ve sevinç. Ve diğer tüm duyguları saran bir ısırap.

"Kardeşim" dedi boğuk bir sesle. Kafasını salladı. "Bunca yıl..."

"Uzun zamandır sizi arıyorduk." Sean boğazını temizledi ve resme baktı. "Soyadınız MacGrath" dedi. "İrlanda'da doğdunuz. Tam olarak Ballyfionür'de."

"Bally..."

"Bally-jjyon-eer. İrlanda'nın hemen güneyinde Fennore Adası'nda."

Sean yanında getirdiği zarftan bir şey daha çıkardı ve Danni'nin önüne koydu. Bu, bir gazetedeki doğum haberi idi. İki bebeğin adı yazılıydı: bir kız, Dairinn Edel ve bir erkek, Rory Finnegan. 1 Ekim 1984 tarihinde Cathân ve Fiona MacGrath'ın iki bebeği olmuştu.

28

Erin Quinn

"Kızın adı Daur-'m diye okunuyor. Ve evet, bu sizin adınız" dedi Sean kadın sormadan.

"Buna inanamıyorum" diye mırıldandı kadın.

"Ve gerçek."

Bununla beraber kadının gözleri keder ve şaşkınlıkla doldu. Sean, ziyaretinin neden olabileceği yüzlerce tepki düşünmüştü. Bunların arasında şüpheden coşkuya kadar pek çoğu vardı. Ancak şimdi gördüğü keder bunlardan biri değildi. Sean kendinden utandı.

"BayBallagh..."

"Bana Sean deyin. Biz aileyiz, öyle sayılırız."

O gözler daha da açıldı ve bir sıkıntı ifadesi belirdi. "Aile miyiz? Kardeşim değilsiniz, değil mi?"

"Hayır" dedi Sean hemen. O da bu fikri, en az Danni kadar tiksindirici bulmuştu. Ama nedenini düşünmek için duraksa-madı. "Öyle bir şey değil. Uzak akrabalık. Çok uzak."

"İyi bari." Ve sonra, ağzından çıkanın farkına varıp utancından kıpkırmızı oldu.

Sean, Danni'nin ince boynu, pürüzsüz yanakları ve narin kulaklarındaki renk değişimini izledi. Büyük mavi kazağının içinde çok küçük, çok savunmasız görünüyordu, içinde son derece erkeksi ve korumacı bir şeyler uyanıp tepki verdi. Bunu yaşayacağını da düşünmemişti. Ama bu kadının kardeşi olmadığına seviniyordu.

Danni fotoğrafı kaldırdı ve tekrar inceledi. "Bu çok anlamsız" dedi. "Bu insanlar benim ailemse neden geçtiğimiz yirmi yıldır yalnızım? Neredeydiler?"

"Ben de size bunu soracaktım."

Danni kahkaha atar gibi bir ses çıkardı ama gülmediği aşikârdı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Tek

Hayalimdeki Aşk

29

bildiğim, bir gün annemin beni yuvaya bırakıp bir daha da almadığı. Kimse beni almaya gelmedi. Baba yok. Özleyen bir kardeş yok. Hiç kimse?

Sean sesindeki hayreti gizleyemedi, "Anneniz mi bıraktı? Nerede?"

"Cactus Wren Anaokulu" dedi Danni. "O kadarını hatırlıyorum."

"Yani, burada mı? Amerika'da?"

Danni başını salladı. Kaşlarını çatmış, gözlerinin arasındaki ipeksi deriyi buruşturmuştu.

"Niye?"

"Nasıl niye?" Sean hem korktuğu hem de inanmak için can attığı gerçeğin yüzeye çıkması tehdidi karşısında, Danni'nin sorusunu tekrarladı. Çünkü bu, Danni'nin annesinin İrlanda'dan ayrılmış olduğu anlamına geliyordu. Ve bunu yapmış olması için de hayatta olması gerekirdi. Sean boğazını temizledi ve nazikçe konuşmaya başladı. "Anneniz, siz ve erkek kardeşiniz birlikte yirmi yıl önce ortadan kayboldu. Onun ve çocuklarının başına gelenler, bunca yıl kasabamız için hem büyük bir sır hem de bir trajedi olarak kaldı. Yakın zamana kadar sizin ölmüş olduğunuzu düşünüyorduk. Hepinizin."

Danni duyduklarını kavramaya çalışarak ona baktı. Sean da gözünü kırpmadan ona bakıyordu. En azından bu gerçektir. Ama sergilediği yüzünün altında, birbirleriyle çelişen duyguların ortaya çıkardığı bir fırtına vardı.

Bir gün annem beni yuvaya bırakıp bir daha da almadı. Burada yani, Amerika'da. İrlanda'da bile değil.

"Bize olanları kimse bilmiyor mu?" diye sordu Danni.

"Bazı söylentiler vardı, elbette. Her zaman vardır, değil mi?"

30

Erin Quinn

İnsanlar konuşur, özellikle de Ballyfionüir'de. Ve MacGrath ailesiyle ilgili söylenecek bir şeyler her zaman vardır."

"Neden?"

"Şey, size, sizin ailenizle kendi ailem hakkında bazı hikâyeler anlatabilirim ama bunu başka bir zamana bırakmanın daha doğru olacağı kanısındayım. Ancak bir geçmişimiz var, MacGrath ve Ballagh aileleri olarak yani. Ve bir geçmiş varsa sorgulanması gereken olaylar da vardır. Ve elbette her iki aile için de temiz bir sayfa açılmayacağını söyleyenler de oluyor."

"Siz böyle düşünenlerden biri misiniz?"

"Ben mi? Ben sadece elçiyim. Daha ötesi yok."

Danni'nin bakışlarında şüphe vardı. Karşısındaki adamın bir elçiden daha fazlası olduğunu bilecek kadar zeki idi.

"Ben hâlâ annemin ve iki çocuğun kimseye görünmeden ya da kimsenin haberi olmadan ortadan nasıl kaybolabildiklerini anlamıyorum. Nasıl başardı bunu?"

"Yardım aldığına dair söylentiler var. Bir sevgilisi olduğu söylendi. Çocuklarını öldürüp intihar ettiği söylendi. Ve onun öldürüldüğüne dair dedikodular dolaştı. Hepinizin aslında. Şu anda denizin dibinde olduğunuzu inananlar da var. Bunu mu soruyorsunuz?"

"Şey, insanlar sebepsiz yere ortadan kaybolmazlar."

"Haklısınız, ben de öyle düşünüyorum."

Danni, Sean'ın sözlerinde söylediklerinden daha fazlasının olduğunu hissederek baktı.

"Hiçbir şey kanıtlanmadı mı?" diye sordu.

"Tüm Ballyfionüir halkı intikam için ayaklandı. Onlar en kolay hedefi seçtiler, yanlış zamanda yanlış yerde olan zavallı bir serseriye. Daha onlar bir itiraf alamadan adam intihar etti. Herkes rahat bir nefes aldı."

Hayalimdeki Aşk

31

"Ama siz onun suçlu olduğuna inanmıyorsunuz?"

"Benim neye inandığımın ne önemi var?" dedi Sean. "Suçluluk, masumiyet... bunlar görecelidir, değil mi? Geçen ay sorsanız, kesinlikle o yaptı derdim. Ama bugün... siz

karşımdasınız ve belli ki hayattasınız. Şimdi onun suçlanacak bir şey yaptığını kim söyleyebilir?"

"Haklısınız" dedi Danni. Şaşırılmış görünüyordu.

"Anneni en son ne zaman gördün, Danni?" diye sordu Sean öne doğru eğilip. "Seni ne zaman terk etti?"

Çaydanlıktan ikisini de yerlerinden hoplatan tiz bir çığlık yükseldi. Danni ayağa kalktı, nazik bir şekilde çay poşetlerinin üzerine su ekledi ve fincanları bir tepsinin üzerine dizdi. Sean, Danni'nin çok eski ve kırılğan görünen narin porselenler kullandığına dikkat etti. Sanki her bir parça, bir set olarak değerlendirilmemiş, aksine kendi eşsiz desenine göre seçilmiş gibiydi. Sean, Danni'nin tıpkı köpeği gibi bu parçaları da eskicilerden ya da ikinci el eşya satan mağazalardan toplayıp onlara yeni bir yuva yarattığını düşündü.

Danni masaya döndü ve Sean sabırsızca sorusunun yanıtını beklerken tepsiyi masaya koydu.

Annesini, Fia MacGrath'i en son ne zaman görmüştü?

Danni şık bir ritüel gibi nazik bir şekilde çay servisi yaparken Sean büyük bir gayretle çenesini tuttu ve sessizce oturdu. İnce uzun parmakları ve kısa tırnakları vardı. Elleri gösterişsizdi ancak orta parmağında, üzerinde yin ve yang sembolü olan gümüş bir yüzük vardı. Bilekleri küçük ve kadınsı, fildişi rengi teni pürüzsüzdü.

Saçları binlerce altın ve amber, kızıl kahve ve karamel tonlarından oluşan kalın ve parlak bir perde gibi omuzlarına iniyordu. Güneşin doğuşu gibi, bu görüntünün de tarifi imkânsızdı.

32

Erin Quinn

Danni aniden başını kaldırdı ve Sean'ı kendisini incelerken yakaladı. Ayaklarının dibindeki köpek hırladı.

Yerine otururken, "Çarşamba günüydü, 25 Ekim 1989. Dört veya beş yaşlarındaydım" diye yanıtladı soruyu. "Tam olarak emin değilim. Annem geri dönmediğinde, anaokulu için doldurduğu tüm belgelerin sahte olduğu anlaşıldı. Adres, isimler, her şey. Doğum tarihimin de yanlış yazıldığını düşündüler." Tekrar doğum ilanına baktı. "Bu gerçekse, beş yaşındaymışım."

"25 Ekim" diye tekrarladı Sean. Bu tarihin bir önemi olabilir miydi?

"Neden o günü seçti bilmiyorum" dedi Danni aklından geçenleri okumuş gibi. "Bir sebebi varsa bile, yirmi yıl boyunca sorgulayarak bir yanıtı ulaşamadım, İrlanda'da ne zaman kaybolmuş?"

"Bu tarihten üç hafta kadar önce."

"Üç hafta mı? O süre içinde ne yapmış ki?"

Sean onun bu kadar acı verici bir olayın böyle rastgele bir tarihte gerçekleşmiş olmasına duyduğu öfkeyi, incinmişliği hissederek başını salladı. Elini uzatıp onu rahatlatmak istedi ama böyle bir ikiye bölünmeyle başa çıkabileceğini sanmıyordu.

"Ben senden daha az bilgiye sahibim" dedi. "Bunun yanıtını senden almayı umuyordum.

Senden ve erkek kardeşinden." cümlesinin sonunda neredeyse kendi kendine mırıldanıyordu.

Danni'nin gözleri parladı ve onları Sean'dan saklamak için gözlerini yere eğdi. "Bir kardeşim olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım çocukken hep ondan bahsederdim. Ama herkes uydurduğumu düşünmüştü. Herhalde bir süre sonra onlara hak verdim."

Lanet olsun. Rory neredeydi? Fia Danni'nin kardeşine ne

Hayalimdeki Aşk

33

yapmıştı? Her iki çocuk da onunla Amerika'ya gelmeyi başarmış mıydı? Yoksa Rory daha İrlanda'dayken mi ölmüştü? Önce onu mu yakalamışlardı?

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Danni aniden. "Bunun benim annem olduğunu nereden biliyorsun? Ve bunun benim ailem olduğunu?"

"Benzerliğin dışında mı?"

"Tesadüf olabilir."

Bunu samimi bir şekilde söylemiş ama kendi bile inanmamıştı. Sean, Danni'nin sesinde, merak ve keder arasında gidip gelen o şüpheyi seziyordu. Sean'ın hikâyesinde, Danni'nin aniden bulduğu ailesi için sevinmesini güçleştiren bir sürü sır ve karanlık köşe vardı. Ama içindeki o özlemi görebiliyordu. Belli ki tüm hayatı boyunca birinin gelip ona yalnız olmadığını söylemesini beklemişti.

"Bu bir tesadüf değil, Danni" dedi Sean, suçluluk duygusundan arınmaya çalışarak. "Sana anlattıklarım gerçek. Şurada bir doğum izi var, değil mi?"

Danni'nin sol elini tuttu ve avucunu yukarı doğru çevirip kazağının kolunu yukarı çekti. Orada, dirseğinin hemen altında gül şeklinde, açık pembe bir leke vardı. Büyük annesi lekenin orada olduğunu söylemişti ama nedense Sean pek inanmamıştı. Şimdi gerçeği o da görüyordu. Danni doğum lekesine bakmak için başını öne eğdi ve saçlarının yumuşak, temiz kokusu, Sean'ı sıcak ve beklenmedik bir heyecana sürükledi. Başparmağıyla küçük lekenin üzerine dokundu ve Danni'nin saten gibi tenini hissetti. Danni de, Sean'ın dokunuşlarındaki elektriği hissetmişçesine irkildi. Yüzü Sean'ın yüzüne çok yakındı.

"Bu bir aile izi" dedi Sean gözlerini Danni'nin gözlerinden ayırmadan. Danni de tedirgin gözlerle ona baktı. En az Sean

34

Erin Quinn

kadar, o da küçük temas noktasıyla oluşan o akımın farkındaydı.

Sean o anda daha çok yaklaşmayı, dudaklarını Danni'nin boynunda atan tutarsız nabza değdirmeyi arzuladı. Ellerini uzatıp o mavi kazağın altına dokunmak ve kazağın sakladığı kıvrımları hissetmek istedi. Bir an bunu gerçekten de yaptığını hayal etti ve bu düşünce içinde bir kıvılcımın parlamasına neden oldu. En son ne zaman bir kadından böylesine etkilendiğini hatırlayamadı. Danni yine kıpkırmızı olmuştu; hiç şüphesiz Sean ın aklından geçenler bakışlarına yansıyor. Bir yanı bundan memnundu. Bu çekim ne kadar yanlış, ne kadar uygunsuz olsa da, Danni'nin bunu bilmesini istiyordu. Onun da böyle hissetmesine ihtiyacı vardı.

Danni telaşlı bir şekilde kolunu çekti ve kazağının kolunu aşağı çekip pembe çiçeği sakladı.

"Doğan tüm bebeklerin yüzde onunda doğum lekesi vardır" dedi soğukkanlı bir ses tonuyla. Ama son anda nefesi düğümlenip onu ele verdi.

"O doğum lekesi yok."

Sean, Danni'nin yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Umut, şaşkınlık ve içler acısı bir keder. Danni, Sean'ın bakışları altında çayından bir yudum aldı.

"Bunlar gerçek mi? Sen gerçek misin?"

"Evet."

Danni hafifçe başını öne eğdi, ardından sordu, "Peki, babam... hâlâ hayatta mı?"

"Tabii" diye yanıtladı Sean. "Ballyfionüir'de yaşıyor."

"Ve beni bulduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil. Önce emin olmak istedim."

"Emin misin, peki?"

"Kesinlikle."

Hayalimdeki Aşk

35

Sean bir an duraksadı ve düşüncelerini Danni'nin teninin kokusundan alıp gündemdeki konuya yoğunlaşmaya çalıştı. Orada bulunmasının asıl sebebinin, pencereden yansıyan güneşin bu kadının saçlarını binlerce renkten oluşan bir ateş topuna dönüştürmesiyle ya da Sean ın o saçlara dokunma arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Çocukluğuna dair hatırladığın herhangi bir şey var mı?" diye sordu. "İrlanda'yla ya da oradan ayrıldığın geceyle ilgili?"

Danni başını salladı. "Annemin gidişinden önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"Peki, o zaman sana biraz anlatayım. Sen çok eski ve köklü bir aileden geliyorsun, Danni. Ve irfanla dolu bir yerden. Bu oranın havasındadır, suyundadır. Burada yaşarken bunun ne anlama geldiğini kavraman güç olabilir ama Fennore Adası'nda dünyanın başka hiçbir yerinde görülmemiş şeyler olur."

Danni'nin dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı. "Eski bir aileden mi geliyorum?"

Sean başını salladı. "Atalarının -benimkilerin de- antik Druidler olduğuna inanılıyor. Müthiş insanlar. Sıradan İnsanlarda olmayan güçlere sahip insanlar."

Dudaklarındaki tebessüm biraz daha büyüdü. "Atalarım doğaüstü kahramanlar mıymış?"

Sean da gülümsedi ama o tebessüm gözlerine ulaşmadı. "O zaman böyle bir şey olduğunu hiç hissetmedin, değil mi? Daha öncesinde mesela? Özel olduğunu hissetmedin mi?"

Danni'nin yüzündeki tebessüm silindi ve gözlerini çayına çevirdi. "Hayır. Kendimi hiç özel hissetmedim." Sırtı dik, çenesi yukarıdaydı ama Sean, Danni'nin içindeki yaraların açılmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Sizin ada sihirli bir yer herhalde" dedi Danni ve Sean'ın

36

Erin Quinn

içini delip geçen bir gülümsemeyle ona baktı. Sean, Danni'nin bu gülümseme için çaba gösterdiğini biliyordu.

"Gelip görmelisin."

Bu, Sean ın açılmasını istediği bir yaraydı ama yine de zarfa uzanıp içindeki son nesneyi de çıkarırken tereddüt içindeydi. Bu, bir lastikle tutturulmuş bir tutam kâğıttı. En üstteki sayfa bir seyahat programıydı ve sayfanın köşesinde bulutların arasından beliren bir gemi ve uçak resmi, yanında da bir logo vardı. Sayfanın tepesinde Danni'nin adı yazıyordu. Sean, Danni'yle tanışmadan biletleri almak istememişti ama büyük annesi biletleri almış ve Sean'ın yanında götürmesi için ısrarcı olmuştu. Her konuda ısrarcıydı zaten. Ve şimdiye kadar hep haklı çıkmıştı.

Sean kâğıtları masanın üzerine koyup Danni'ye uzattı ve Danni'nin uzanıp kâğıtları almasını bekledi. Danni merakla kâğıtları aldı ve bir an dikkatle inceledikten sonra gözleri hayretle açıldı.

"Bunlar bilet mi? Üzerinde de adım yazıyor? İrlanda'ya! Ve... bunlar tek gidiş, Tanrı aşkına. Cuma gününe. Bu Cuma."

"Bir an önce gitmek istersin diye düşündüm" dedi Sean. "Ve dönmek isteyip istemeyeceğinden emin olamadım. O kısmı daha sonra hallederiz diye düşündüm. Seni orada alıkoymak gibi bir niyetimiz yok. Tabii sen kalmak istemediğin sürece."

"Benim ne istediğimi..." Danni'nin sesi duygularına yenilmiş bir hâlde kısıldı. Onu koruduğuna inandığı battaniyesine uzanan bir çocuk gibi Danni yere eğildi ve köpeğini kucaklayıp kollarının arasına aldı. Danni hayvanın tüylerini okşarken köpek de hayran bakışlarla sahibini izledi. Ama Danni de bir şekilde köşeye sıkışmış bir köpek yavrusu gibi çıkış yolunu arıyordu. Sean bu tepkiye bir anlam veremedi.

"Pasaportun var mı?"

Hayalimdeki Aşk

37

"Evet, ama..."

"Ama ne? İstedğin bu değil miydi, Danni? Kim olduğunu, nereden geldiğini bilmek istemiyor muydun?"

O iri gözler Sean ın gözleriyle buluştu ve Sean a ruhuna açılan o kapıyı gösterdi. Çok güzeldi, saf, umut dolu ve savunmasız. Sean kendine lanet etti ama gözlerini de ayırmadı. Cebinde mücevher kutusu tıngırdayıyor, artık çıkarıp ona vermesi için çağrılarda bulunuyordu. Zamanı

gelmişti, Sean bundan emindi. Ama bu büyük bir ihanet olacaktı ve Sean o kutuyu vermekten vazgeçti.

Mahcubiyetini gizlemeye çalışarak tek bir şey söyledi. "Eve dönmenin zamanı geldi, Dairinn MacGrath. Geride kalan ailenin sana ihtiyacı var."

/^y^ansii, grfean'i^arJea<U*t*dwsd&3k kapiSlül kapattl, SOn-

ıııı <S ra da kapıya yaslanıp onun gitmiş olduğunu bildiren motor sesini duymak için bekledi ama o ses gelmedi. İçten içe onu hâlâ verandada bulmayı bekleyerek jaluzileri aralayıp dışarı baktı. Göremedi; kapıyı açıp tekrar bakmak istedi. Dışarıda, ağaçlardaki yaprak hışırtıları ve kuşların cıvıltılarından başka bir şey yoktu. Onu düşünmekten kendini alıkoyamadığı için canı sıkkın bir hâlde kapıyı tekrar kapatıp kilitledi.

Bu kez o gerçekti. Danni derin bir nefes aldı. Gerçekti. Ve bir yanı onu beklemiş, onun gelmesini hem ummuş hem de eşit derecede korkmuş olsa da, hâlâ inanamıyordu.

Canlı haliyle vizyonda gördüğünden çok daha inandırıcıydı. Aklında çalan uyarı zillerine rağmen ona çekildiğini hissetmişti. Hem de onun anlattığı o inanılmaz hikâyeyi dinlerken bile. Sean Ballagh'da doğru gelmeyen bir şey vardı. Mesajının altında, Danni'nin tam olarak anlayamadığı bir alt mesaj. Belki de söylemedikleri, söylediklerinden çok daha önemliydi.

Bir an için güneş karardı ve Danni, annesiyle gölgelerin al-

40

Erin Quinn

tında duran birinin tartıştığını gördüğü o mağarayı, o vizyonu düşündü. Bu vizyon kayboldukları geceye mi aitti? Bu yüzden mi daha çok bir anı gibiydi? Peki, ya yeşil çayırlar arasındaki o mezar? Genç bir erkeğin bedeninin yanına kıvrılmış bedeni? Bunlar ne anlama geliyordu?

Kendi düğümlemiş duygu ve sorularından sıkılıp tekrar mutfığa girdi, fotoğrafı, gazete haberini ve biletleri tekrar zarfa koydu. Saat dokuza geliyordu ve çoktan işe gitmek üzere evden ayrılmış olmalıydı. Bu sabah, Yvonne Hearne ile birlikte işlettiği antika mağazasını açma sırası ondaydı. Yvonne onun koruyucu annesi, arkadaşı, dostu ve işverenydi.

Hemen masadaki fincanları alıp lavaboya koydu. Sean çayına dokunmamıştı. Büyük olasılıkla kahveyi tercih ederdi. Danni bir dahaki sefere bunu hatırlayacaktı.

Bu düşünceyle birden durdu. Bir dahaki sefere bunu hatırlayacaktı çünkü onu tekrar görecekti. Onunla İrlanda'ya gidecekti. Ailesiyle tanışmaya... hiç hatırlamadığı ailesiyle. Nasıl, diye düşündü... hava döndüğünde ve bir vizyon başladığında çocukken yaşadığı o uçma hissini hatırlıyordu ama ne kadar denese de anne ve babasını, kardeşini ya da Arizona'dan önceki yaşamını kesinlikle hatırlayamıyordu? Annesini bile, bu sabah vizyonda ilk gördüğünde tanıyamamıştı. Annesi onu yuvaya terk ettiğinde Danni beş yaşındaydı. Elbette bu, o yıllara dair bir şeyler hatırlaması için yeterli bir yaşı. Ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiçbir şey.

Annesinin onu terk edip ortadan kaybolmasının ardından gelen yıllarda, yoğun terapiler görmüştü. Terk edildikten sonraki ilk altı ay Danni hiç konuşmamıştı. Uzmanlar bunu, yaşadığı koşulların yarattığı travmaya bağlamıştı. Terk edilmeden önce şiddete maruz kaldığına karar vermiş, onun birden fazla kez terk edildiğini düşünmüşlerdi. Yıllar içinde Danni de on-

Hayalimdeki Aşk

41

lara hak vermeye başlamıştı. Beş yaşındaki bir çocuğun altı ay boyunca susmasının nedeni başka ne olabilirdi?

Danni kim olduğuna dair hiçbir şey bilmemişti. Ve bu bilinmezliğin boş sayfası onun geçmişini olmuştı. Bununla yaşamayı öğrenmişti. Ama Sean'ın ona kim olduğuna dair sunduğu loş resim bu illüzyonu parçalamıştı. Danni'nin bir geçmişi vardı. Cactus Wren Anaokulundan önce bir hayatı.

Vizyonda gördüklerini -mağaradaki dehşeti ya da mezardaki cesetleri- hafife almayacaktı ama kararlarını da bu vizyona dayandırmayacaktı çünkü henüz bunların ne anlama geldiğinden habersizdi. Ölüm metaforik bir şey değil miydi? Okuduğu her hikâyede yeniden doğuşun habercisiydi. Ayrıca, Sean'ın söylediği de doğrudu. Ailesini bulmak, gerçekte kim olduğunu öğrenmek... tüm yaşamı boyunca dilediği şey buydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

* * *

Older than Dirt Antiques adlı mağazaya birkaç dakika geç geldi ama bekleyen müşteri olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Hemen kilidi açtı, alarmı devre dışı bıraktı ve jaluzileri açtı. Parlak güneş, UV-filtreli camlardan içeri sızdı. Bunak mevsimiydi -yaşlıların daha ılıman bir mevsim geçirmek için güneye göç ettiği dönem- ve mağazaların en yoğun sezonuydu. Gelecek birkaç ay içinde yapacakları satışlar onları, müşterilerinin sadece yerlilerden oluştuğu uzun, kavurucu sıcaklar boyunca idare edecekti.

Yvonne daha sonra gelecekti ve Danni hem ona her şeyi anlatmak için can atıyor, hem de çekiniyordu. Danni on altı yaşındayken Yvonne onu evlat edinmişti. Devletin vesayetinde olduğu, bir aileden diğerine sürüklendiği on bir yılın ardından, Danni Yvonne'un evine geldiğinde kısa süre sonra oradan da

42

Erin Quinn

ayrılacağı beklentisi içindeydi. En azından ardı ardına bir sürü aile onu geri gönderdiğinde buna inanmayı öğrenmişti. Uzun ve bitmek bilmeyen hayal kırıklıkları dizisi içinde, Yvonne Hearne'ın farklı olacağına inanmak için hiçbir sebep yoktu.

Ama Yvonne diğerlerinden çok farklı olduğunu gösterdi. Altı çocuk büyütmüş, üç kocayı ve iki oğlunu geride bırakmıştı ve Danni'nin neler hissettiğini Danni'den iyi biliyor gibiydi. Nasıl olduysa birbirlerini bulmuşlardı.

Danni, Yvonne'dan güveni ve sorumluluğu öğrenmişti. Ayrıca hazine avcılığı sanatını da öğrendi. Danni antik işini ve bir setin kayıp parçalarını bulma macerasını sevmeye başladı.

Bir psikolog onun kayıp parçaları bulma merakının, Danni'nin onları kendiyile özdeşleştirilmesiyle ilintili olduğunu söyledi; artık onların kıymetini bilmeyen aileler tarafından terk edilmiş, ayrılmış, yalnız kalıp kaybolmuş parçalar... Danni ne zaman bir yemek odası takımının bir parçasını bulsa veya bir çay takımının son fincanını kurtarsa sanki kendine dair küçük bir parçayı yerine koyuyormuş gibi hissedirdi. Aptalca ve biraz da delilikti belki ama öyleydi işte.

Yvonne onun adına mutlu olacaktı ama endişelenecekti de. Kim onu suçlayabilirdi ki? Danni, birdenbire ortaya çıkan bir adamla dünyanın öbür ucuna gitmeyi düşünüyordu. Doğum lekesinin olduğu yere dokundu ve bir kez daha Sean'ın ona dokunuşunu, o anda damarlarına hücum eden sayısız heyecan ve kıvılcımı düşündü. Ve onu izlerken gözlerindeki o ifadeyi...

Danni'nin doğum lekesini biliyordu, yanında ailesinin bir fotoğrafını getirmişti ve biletleri çoktan almıştı. Gerçek olmasaydı, bu kadar zahmete katlanmaz, biletlerin ücretini ödemezdi, değil mi?

Elini çabuk tutup önceki günün hesaplarını yaptı ve o gün için kasayı açtı. Düşüncelerini yaptığı işe odaklamaya çalıştı

Hayalimdeki Aşk

43

ama sürekli Sean'ın söylediklerini düşünüyordu. Bunca yıl onu aramış bir babası vardı. Herkesin bir şekilde akraba olduğu sihirli bir adada yaşayan insanlar vardı. Bu hem inanması güç hem de olağanüstüydü.

Sabahın erken saatlerinde tüm söylediklerini düşünürken Sean'ı aklından çıkaramadı ve sürekli dalıp boşluğa baktığını, onun gözlerini, derin ve boğuk sesini... o tarifi mümkün olmayan kokusunu düşündüğünü fark etti. Sabun, yağmur ve sıcaklık, hepsi erkeksi ve

heyecan verici bir şeye bulanmıştı. Sean ona bu inanması güç haberleri anlatırken bile, Danni onun baştan çıkarıcı kokusuna kapılmıştı.

Sonunda dükkânı açtı ve dizüstü bilgisayarını alıp ön tarafa geldi. Böylece hem dükkânın başında olacak hem de biraz araştırma yapacaktı. Tezgâhın arkasındaki tabureye oturdu, internete bağlanıp bir Google penceresi açtı. Bir an arama kutusuna baktı, ardından yazdı: Dairinn MacGrath. Hiçbir sonuç çıkmadı. Tekrar denedi, bu kez annesinin adını yazdı. Sonuçlar biraz daha iyiydi ama sonuçlara şöyle bir göz attığında Sean'ın ona anlattıklarından fazlasına rastlamadı. Şaşırtıcı değildi, elbette. Danni yirmi yıl önce kaybolmuştu, internet bilginin nihai kaynağı olmadan önce.

Bir sonraki aramada ne kullanacağına karar vermeye çalışırken omurgasında başlayıp ensesinde son bulan bir karıncalanma hissetti. Başını kaldırdı, gözünün ucuyla camda bir hareket gördü ve dönüp baktığında yerinden hopladı. Sean, camın diğer tarafında durmuş ona bakıyordu. Danni hiçbir şey yapamadan, Sean'ın yüz hatlarının güzelliği ve gözlerindeki o yalvaran bakışla büyülenmiş bir hâlde bakakaldı.

Sean'ın üzerinde eski görünümlü bir kot pantolon ve yakasız beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin önündeki üç düğme açıktı ve geniş omuzlarını sarıyor, kalçalarına doğru uzanıyordu.

44

Erin Quinn

Sean iri yarı bir adam değildi. Çok daha zarif bir yapısı vardı. Nedense Danni'ye eski zamanlardan, yaşamı hem kuvvetine hem de çevikliğine bağlı olan bir savaşçıyı hatırlatıyordu. Bir kez daha vizyonda gördüğü o öpüşmeyi anımsadı.

Tanrı aşkına, acınası bir hâldeydi.

Sean'ın elinde bir şey vardı, küçük yeşil bir kutu. Ve Danni'yi izlerken elindeki kutuyu evirip çeviriyordu. Danni, Sean'ın bunu yaptığının farkında bile olmadığını düşündü. Ona el salladı ve içeri gelmesini işaret etti ama Sean yerinden kıpırdamadı ve Danni'nin selam verdiğini fark etmedi. Ne düşünüyordu? Yüzündeki o karanlık, dalgın ifadenin sebebi neydi?

Danni tabureden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ama dışarı çıkıp Sean'ın durduğu yere baktığında, onun gitmiş olduğunu fark etti.

Danni bir adım daha attı ve caddeye göz attı. Kaldırımdan uzaklaşan bir araç ya da uzakta görünen stop lambaları yoktu. Yürüyen birileri de görünmüyordu.

O anda fark etti. Onu gördüğünü hayal mi etmişti? Düşünceleriyle onun görüntüsünü mü oluşturmuştu? Yoksa Sean daha önce olduğu gibi, vizyondaki gibi gerçekdişi miydi? Danni fark etmeden hava değişmiş olabilir miydi?

Sarsılmış bir hâlde dükkâna girdi ve monitörün karşısına geçerken bir yandan dışarıyı izlemeye devam etti. Dışarıda kimseler yoktu, ama şimdi Sean'ı gerçekten görüp görmediğinden bile emin değildi.

Ama sabah kapıyı çaldığında gerçektir, diye düşündü Danni kendini inandırmaya çalışarak. Bunu kanıtlayacak zarf vardı, Sean bırakmıştı. Çantasından zarfı çıkardı ve içindekileri tezgâha boşalttı. Gerçek, dedi sessizce. Kendini daha iyi hissetmeye başladı ve Sean'ın ona verdiği seyahat programına baktı. Yazılışını kontrol edip arama motoruna Ballyfionür, İrlanda

Hayalimdeki Aşk

45

yazdı. Kıyının sonunda, tıpkı bir soru işaretinin altındaki nokta gibi küçük bir ada belirdi.

Üzerinde Fennore Adası yazıyordu. Siyah bir ok adanın en doğu kenarını işaret etti ve orayı Ballyfionür olarak belirledi. Haritanın altında burayla ilgili birkaç veri yer alıyordu.

Fennore Adası berekedi vadiler ve kayalık arazilerle doluydu ve adanın temel geçim kaynağı etrafındaki denizdi. Adanın güney sahillerindeki korunaklı koylarda bolca balık tutuluyordu ve bölgenin en iyi somon balıkları bu yöredeydi.

Fennore Adası sakinleri yaptıkları her şeyde geleneklerine bağlıydılar; öyle ki adayla anakara arasındaki tehlikeli deniz üzerine yapılacak bir köprü fikrine karşı çıkıyorlardı. Yabancıların canları istediğinde adaya geçmelerini istemiyor, bu şekilde anakaraya geçmenin de zor olacağı gerçeğini umursamıyorlardı. Ayrıca büyük gemilerin ve vapurların da kendi limanlarına yanaşmalarını reddetmiş, ihtiyaç gereği adadan ayrılmaları gerektiğinde, bir aile şirketine ait feribotu kullanmayı tercih etmişlerdi. Danni nedense orada, ihtiyaç olarak adlandırılabilir hiçbir kriz yaşanmadığı izlenimine kapıldı.

Ne kadar ıssız olsa da, Ballyfionüir bazıları tarafından geleneksel İrlanda'nın son kalesi olarak kabul ediliyordu.

Etrafı kayalıklar ve dik bir yamaçla kuvvetlendirilmiş ürkütücü bir kıyı şeridinin resmi vardı. Uzakta, harap olmuş bir kalenin kalıntıları ve kopmak üzere olan fırtınanın kasveti altında, dağılmış taş duvarlar görülüyordu. Sean'ın ardından mağaraya girerken onun deri ceketini yalayan soğuk rüzgârı düşünerek resme baktı ve tüyleri diken diken oldu.

Kapının üzerindeki zil sallandı ve peşlerinde çocuklarıyla mağazaya iki kadın girdi. Danni içinden ofladı. Çocuklar ve antikalar iyi bir ikili olmuyorlardı. Bilgisayarının ekranını kapatıp tezgâhın altına koydu, yüzüne zoraki bir tebessüm

46

Erin Quinn

yerleştirdi ve yardım etmek, gerekirse müdahale etmek üzere yanlarına gitti. Kadınlar derin bir sohbete dalmışlardı ve onun yardım teklifini geri çevirdiler. Bunun üzerine Danni dikkat çekmemeye çalışıp gözlerini çocukların üzerinden ayırmadan geri çekildi.

"Yirmi sterline bahse varım, dizleri yaralı olan çocuk gitmeden önce bir şeyler kıracak."

Kulağına fısıldayan derin ses Danni'nin yerinden hoplamasına neden oldu. Arkasını döndüğünde Sean'ın hemen yanında, dokunacak kadar yakın olduğunu fark etti. "Ne zaman geldin?" diye sordu elini boğazına götürüp.

"Sen müşterilerini gizlice gözetlerken." Sean'ın yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Bu ifade Danni'yi şaşırttı. Bu sabah Sean'ı verandasında, yanaklarında iki gamzeyle gülümserken gördüğünde, onu neredeyse tanımamıştı. Sean vizyonda hiç gülümsememişti ve bu yüz hatlarını tamamen değiştiriyordu. Ama Sean Ballagh başkasıyla karıştırılması zor bir insandı, ne yaparsa yapsın.

"Seni daha önce gördüm" dedi. "Camın önünde. Neden içeri gelmedin?"

"Meşgul görünüyordun."

Danni derin bir oh çekti ve Sean'ın bunu fark etmemesini umdu. Hayal görmemişti.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Danni.

"Bazı soruların olabilir diye düşündüm" dedi Sean. "Ve sabah sana bir daha ne zaman görüşeceğimizi söylemeden ayrıldım."

Danni başını salladı, ardından Sean'ın gözlerine bakmak için kafasını geriye attı. Sean'ın boyu 1,80'nin üzerindeydi ve her bir noktası kaslıydı. Hareket ettiğinde Danni kaslarının es-Hayalimdeki Aşk

47

nediğini görüyor, günlük kıyafetlerinin altında gizlenen gücü hissedebiliyordu. Sean ın kendini böyle formda tutmak için ne yaptığını merak etti.

Danni, Sean ın onu izlediğinin farkında olduğunu gördü ve yüzü utançla kızardı.

"Ben hmm... Sana sormak istediğim bir şey var aslında, sen... beni nasıl bulduğunu anlatmadın."

Sean'ın bakışları bir süre daha Danni'nin yüzünde dolaştı ve Danni içinde o bilindik kasılmayı hissetti. Bunu sadece bakışlarıyla yapabiliyor olması, onu en az vizyonlar kadar korkuttu.

"Aslına bakarsan tuhaf bir tesadüf oldu. Seni televizyonda gördüm."

Danni kaşlarını çatı. "Ne? Ben hiç televizyona çıkmadım."

"Haberlerdeydin. Bayağı oldu. Hastanedeydin."

Kaşları çatık bir hâlde dudağını ısırıldı... ve sonra hatırladı. Birkaç ay önce Yvonne'un en büyük oğlu ve en küçük oğlu Irak'ta hayatlarını kaybetmişlerdi. Kısa süre sonra Yvonne öyle ağır bir kalp krizi geçirdi ki az kalsın o da ölüyordu. Medya onu Amerikan trajedisinin yüzü olarak yansıttı ve kameraları, mikrofonları ve bitmek bilmeyen sorularıyla üzerine yüklendiler. Danni bir gün Yvonne'un hastane odasına gelip de hâlâ açık ve ıstırap dolu bir yaranın üzerine bastıklarını fark etmeyen yerel bir haber ekibinin kameralarıyla odaya girmeye çalıştığını görünce çok sinirlendi.

Öfkeden deliye dönen Danni bu saldırıya isyan etti ve bu kez basın onun kim olduğunu araştırmaya başladı. Yayınladıkları hikâye Danni hakkında bir bölüm de içeriyordu. Yaslı anne Yvonne'un kurtardığı evlatlık çocuğu o. O hafta haberlerde pek bir hareket olmamıştı. Dolayısıyla kanalın ulusal iş ortağı bu hikâyeyi aldı ve TODAY programında yer verdi.

Günler-

48

Erin Quinn

ce telefonlar durmak bilmedi ve o hafta mağazadaki satışlar ikiye katlandı. Neyse ki o sırada Yvonne'un kızları Denver ve Boston'daki evlerinden kalkıp yardıma koştular.

"Beni o haber sayesinde mi buldun?"

Sean başını salladı. Mantıklıydı ama yine de, Sean'ın kendisi gibi, Danni söylediklerinden daha fazlası olduğunu hissediyordu.

"O gazetecilerle iyi baş ettin" dedi Sean. "Kaçtım."

"Oldukça hızlı kaçtın" diye ekledi.

Gamzeleri gibi cazibesi de Danni'yi endişelendiriyordu. Aslında gayet doğal görünüyordu ama nedense Danni'nin içinde bir ses tüm bunların Sean'ın asıl düşünceleri için maske olduğunu söylüyordu. Bu sabah mutfak masasında otururken Sean iki arada bir derede kalmış gibiydi. Danni onun aslında orada olmak istemediğini hissetmişti ancak sözlerinde bunu doğrulayan hiçbir şey yoktu.

"Neredeydin?" diye sordu Danni. "Beni televizyonda izlediğinde yani."

"Ballyfionüir'deki Sulley's'de. Bira içiyordum."

"Yvonne'un hikâyesini İrlanda'da mı izledin?" Danni'nin şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Çok şüphecisin, değil mi? İrlanda'yı bir üçüncü dünya ülkesi falan mı zannediyorsun? Biz de şovları sizin gibi izliyoruz.

Danni yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Nereden geldiğimi kanıdamam için bir fatura göstermemi ister misin?" diye devam etti.

Danni'nin yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıştı.

Danni'nin yüzü tekrar kıpkırmızı oldu. "Şüpheli değilim.

Hayalimdeki Aşk

49

Sadece yaşadıklarına dayanarak her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığına eminim."

"Peki, bu nasıl görünüyor sana?"

"İnanması güç, aslına bakarsan. Ben bir televizyona çıkıver-dim ve sen de o sırada beni görebileceğin bir yerdeydin."

"İnanması güç şeyler her gün oluyor" dedi Sean başını sallayarak. O hoşnutsuzluk geri gelmişti. "Bu yüzden tanıdığım insanların çoğu sonunda evleniyor."

"Ve bu yüzden onların yüzde 38'i boşanıyor" diye karşı çıktı Danni.

"Şey, o zaman sadece sevişelim ve evlenmeyelim."

Bu sözler umursamaz bir havada söylenmişti. Sean onunla şakalaşmak istemişti, başka bir niyeti yoktu, Danni yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu. Ama nedense aralarındaki bu kıpır kıpır farkındalık, Danni'nin midesinin kasılmasına neden oldu. Sean, Danni'nin gözlerine baktı ve Danni bu sıra dışı gözlere kapıldığını hissetti. Bu duyguyla başının döndüğünü ve korktuğunu fark etti.

"Affedersin" dedi yavaşça Sean. Boğuk sesindeki o tonlama Danni'yi etkisi altına aldı. "Öyle demek istemedim. Sorularınla şaşırttın beni."

"Soru sormamı beklemiyor muydun?" diyebildi Danni.

"Ne beklediğimi bilmiyorum." Bakışları Danni'nin yüzünde, neredeyse dokunabildiği bir yakınlıkta dudaklarında dolaşırken gözleri esrarengiz bir yeşile dönüştü. Sean ın baştan çıkarıcı kokusu Danni'nin duyularını harekete geçirdi ve onu biraz daha yakınlaştırdı daha derin nefes almasına neden oldu. Tanrı aşkına, bu adamı bu kadar çekici kılan neydi?

"Yüzün kızardığında harika görünüyorsun" dedi Sean.

Sesindeki tonlama, bir şekilde bundan Danni'nin sorum-

50

Erin Quinn

lu olduğunu ima eder gibiydi ama gözlerindeki bakış bundan rahatsız olmadığını söylüyordu. Bir anda aralarındaki elektrik alevlendi ve Danni'nin sahip olduğu sağduyuyu yakıp geçti. Sean'ın bakışları bir an bile üzerinden ayrılmıyordu. Kendine hâkim olmadan derin bir nefes aldı.

"Bir daha söyler misin, nasıl akrabayız biz?" diye sordu Danni. Sesi son derece kısık ve derinden geliyordu.

Sonunda Sean gözlerini çevirdi.

"Anlatılmayacak kadar uzak" dedi Sean. "Doğrusunu istersen, ilişkimizin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Aile bağları her zaman dümdüz değildir, öyle değil mi? Ama Ballyfionüir'de herkes o veya bu şekilde akrabadır. Yaşlı Çöllüm MacGrath'ın arsız bir erkek olduğu ve kızların ona bayıldığı söylenir. Büyük olasılıkla kasabanın yarısıyla birlikte olmuştur."

"Oh!" dedi Danni.

"Yoksa aile dostu olabilir miyiz diye mi soruyorsun?"

Bu soruyla birlikte Danni'nin gözleri Sean'ın dudaklarına yöneldi, ardından bakışlarını gözlerinin yeşiline çevirdi. "Beni huzursuz etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. Heyecanı artırmaya, üzerine alınmış gibi davranmaya çalıştı ama arzuları harekete geçiyordu.

"Belki."

"Neden?"

"Beni tanıyormuş gibi bakıyorsun" dedi Sean. "Sanki aklımı okuyormuşsun gibi hissediyorum. Ama bu imkânsız, değil mi?"

"Evet" diye yanıtladı Danni. Bu tam olarak doğru değildi ve her ikisi de bunun farkındaydı.

"Sanırım bunun bu kadar kişisel olacağını düşünmemiştim."

Hayalimdeki Aşk

51

Yani sana babandan bahsettiğimde mutlu olacağını ve benimle adaya geleceğini düşündüm." Görüşmelerinin bu kadar kişisel olacağını düşünmemiş mi? Bu tutarsızlık onu öyle farklı seviyelerde sarstı ki Danni hangisinin daha kötü olduğunu çözemedi. Kuşkulu bir kahkaha atıp başını salladı ve bir şey söylemeye başladı ancak o anda izlendiğini hissedip sustu. Dönüp arkasına baktığında kenarda duran iki müşterinin gözlerini ona diktiğini gördü. Müşteriler bakışlarını çevirmeden önce ikisinin yüzünde de "yakalandık" ifadesi belirdi. Yanlarındaki çocuklar kıkırdadı.

"Şştt!" dedi kadınlardan biri ve çocuğu yanına çekti.

Ve hemen ardından kapıdan çıkıp uzaklaştılar.

"Bu çok tuhaftı" dedi Danni ve hızla müşterilerin durduğu noktaya yöneldi. O bölgede sadece büyük mobilyalar vardı. Çalınacak bir şey yoktu yine de tuhaf davrandıkları kesindi.

Sean da bir o kadar şaşkın görünüyordu ama yorum yapmadı. Kapının üzerindeki zil bir kez daha çaldı ve elinde kabin bagajı büyüklüğünde bir çantayla yaşlı bir kadın içeri girdi. Bu

kadın, çay takımlarına meraklı düzenli müşterilerden biriydi. Danni'yi gördüğünde gülümsedi ve ona doğru yürümeye başladı.

"Sen meşgulsün. Ben gitsem iyi olacak" dedi Sean. "Akşam kaçta çıkıyorsun?"

"Beş."

Sean hızla başını salladı ve kapıya yöneldi. O kapıya ulaşmamıştı ki Danni seslendi.

"Akşam görüşecek miyiz?"

"Evet, görüşeceğiz."

Sean kapıdan çıktığı sırada içeri bir çift girdi. Kendi aralarındaki sohbete öyle dalmışlardı ki neredeyse Sean a çarpıyor-

52

Erin Quinn

lardı. Sean çıktıktan sonra Danni uzun süre arkasından baktı ve yanında duran büyük çantalı kadının konuşmaya başladığını fark edemedi.

"Affedersiniz. Ne dediniz?"

"Hayır, dedim, çünkü bu akşam oğlum ve karısıyla yemek yiyeceğiz" dedi beyaz saçlı kadın. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

"Anladım... ne hoş!" dedi Danni. "Bugün aradığınız özel bir şey var mı? Özel bir Shelley fincan takımı var. Yeni geldi. Görmek ister misiniz?"

Mağaza sonraki saatler boyunca yoğundu ve sonunda bir boşluk oldu. Danni işlerin gidişatı konusunda mutlu olması gerektiğini biliyordu ama bugün herkesin bir alışveriş merkezine gitmesini tercih ederdi. Derin bir nefes aldı, kendine bir kahve hazırladı, sonra da tezgâha dönüp bilgisayarının başına geçti.

Ballyfionûir sayfası hâlâ açıktı. Geri tuşuna basıp asıl arayışına dönmeden önce sayfada yazanları bir kez daha okudu. Tüm bağlantıları incelemeye başladı ve sonunda sayfanın ortalarında gözüne bir yazı takıldı. Ballyfionûir: Beyaz Hayalet Vadisi. Yazının altındaki kısa açıklamada antik, mistik ve efsane gibi sözcükler yer alıyordu. Sayfa açıldı ve karşısına, gri kayalarla örtülü zümrüt yeşili bir vadinin panoramik görüntüsü çıktı. Etrafı köpüren okyanus ve tehditkâr gökyüzüyle çevriliydi. Danni bu görüntüyü hemen tanıdı. Daha bu sabah, vizyonunda Sean la birlikte oradaydı.

Resme uzun uzun baktı. Aslında böyle bir yerin gerçekten var olduğuna şüphesi yoktu ama onu görmek, teknoloji ger-çekliğiyle çerçevelenmiş bir hâlde görmek düşüncelerini doğruluyor, bir şekilde gerçeküstü görünmesini sağlıyordu. Ve o anda etrafında değişen hava onu endişelendirdi. Durgun ve

Hayalimdeki Aşk

53

sessiz kıyıyı izledi. Arkasında büyük bir duvar saati yüksek sesle çınladı. Onun yanında bir diğeri. Etki endişe vericiydi.

Kendini gergin ve ürkek hissederek dikkatini bilgisayarına verdi ancak birkaç saniye sonra mağazanın arka bölümünden gelen bir ses yerinden fırlamasına neden oldu. Rafların arasında yürüdü, maun dolapları ve gösterişli sehpaları, kristal avizeleri ve Fransız İhtilali'nden kalma koleksiyon ürünlerini geçti. Arkadan bir ses daha geldi, bu sefer daha gürültülü. Ayak sesi miydi?

"Yvonne?" diye seslendi ama onun olmayacağını da biliyordu. Arka kapı, açıldığı takdirde harekete geçecek bir yangın alarmına bağlıydı. Alarmı sadece mal geldiği zamanlarda iptal ederlerdi ve ancak içeriden açılabilirdi. Yvonne geldiğinde ön kapıyı tercih ederdi ve Danni kendini bilgisayara kaptırmış bile olsa, ön zilin çaldığını mutlaka duyardı.

Bir kez daha tuhaf bir ses geldi. Bu kez daha net, daha belirgindi. Ayak sesleri değildi ama... daha şiddetli bir şeydi sanki. Dalgalar, bir kumsala vuran dalgalar. Şimdi sesler dört bir yandan gelmeye başlamıştı.

Danni kaşlarını çattı, durup yavaşça arkasına döndü ve dehşet içinde etrafındaki her şeyin -büyük şifonyerlerin, yüksek dolapların- silinmeye başladığını izledi. Masalar ve lambalar, sandalyeler ve kanepeler, sanki bir anda inceliyor, mümkün olmayan bir şekilde şeffaflaşıyorlardı. Danni giderek korkmaya başladı, boğazının gıdıklandığını hissetti. Gözlerinin ona oyunlar oynadığını düşünmeye çalıştı ancak havadaki basınç artıyordu ve Danni neler olacağını çok iyi biliyordu; tıpkı kalabalık mağazanın ötesinde onu bekleyen şeyin iyi olmayacağını bildiği gibi. Bunu, aldığı her nefesin ağırlığında hissediyordu. Oda, sanki onun farkındalığına ulaşarak onay bulmuş gibi sallandı ve hava dönmeye başladı. Danni tüm gayretiyle mü-

54

Erin Quinn

cadde etti. Görüntülerin odanın da ötesinde hareket ettiğini görebiliyordu ama dikkatini verdikçe bu şekillerin maddeye dönüşmek için cesaret bulacağından endişelenerek bakmamaya çalıştı.

Telaşla, ayaklarını izleyip yol boyunca her adımı takip eden berraklığı görmezden geldi ve tezgâha doğru koştu. Tabureye ulaştı, somut olduğundan emin olmak için ona tutundu ama tam da o sırada zeminde soğuk bir rüzgâr esti ve etrafa deniz suyu kokusuyla rutubet yayıldı. Danni bir püskürme sesi duydu, sanki bir mum ışığı bir nem damlasıyla savaşıyor gibiydi. Dışarıda havanın açık ve mavi olduğunu biliyordu ancak birden güneş bir bulutun arkasına saklandı. Mağazanın içinde ışıklar titredi ve bir an kararıp tekrar aydınlandı. Ardından etraf tamamen karanlığa gömüldü. Danni yavaşça başını kaldırırken sessizce inledi.

Hava ani bir uğultuyla değişti. Danni, korku içinde bekleyip yanında Sean'ın hayalinin belirmesini umarak hareketsiz bir şekilde durdu. Ancak Sean gelmedi. Sallanan dünyada, Danni nefes almakta zorlandı. Sean neredeydi? Ve ne zaman kendini onun yanında güvende hissetmeye başlamıştı?

Mağaza tamamen kayboldu ve onu, o sabah Sean'la birlikte yanında durdukları mezarın başında bıraktı. Ancak bu kez Danni tek başınaydı ve kendi halüsinasyonu bile onu terk etmişti.

Etrafa baktı ve okyanusa doğru devrilen kayalık duvarı, ayaklarının altında uzayan çimleri, sonsuz ufku izledi. Dakikalar önce internette gördüğü panoramik görüntünün aynısıydı. Beyaz Hayalet Vadisi.

Uzakta, garip bir anıt gördü. Yaralıları omuzlarında taşıyan askerler gibi, üç dev kaya parçasının üzerinde bir dördüncüsü vardı. Kayaların yüzeyinde altın parlaklığında bir şey vardı ama Danni bunun ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı.

Hayalimdeki Aşk

55

Mor gökyüzünde şiddetli bir şimşek çaktı ve sülfür kokusu havaya karıştı. Kayalara çarpan güçlü dalgalar, ayaklarının altındaki zeminin sallanmasına neden oldu. Yüzüne soğuk yağmur damlaları çarpiyordu.

Danni, soğuk kemiklerine işleyip damlalar hızlanırken gözlerini kırıştırtarak başını öne eğdi. Şimdi mezar doldurulmuştu ve toprak, yeşil çimenlerin arasında kırmızı bir şerit gibi uzanıyordu, içinde birbirleriyle çelişen duygular yükseldi. Mezarın açık olmadığına, iki büküm bedenleri görmek zorunda kalmadığına muduydu ama bir yanı yere çöküp elleriyle toprağa asılmak, tekrar kendini ve o genç çocuğun yüzünü görene dek kazmak istiyordu.

Uzakta, bir koyun sürüsü meleyip otluyor, Danni'nin göremediği bir emre boyun eğip bulutlar gibi hareket ediyordu. Sonra aniden tüylü beyaz hayvanlardan biri arka bacaklarının üzerinde yükseldi ve Danni'ye baktı. Danni hayvanı izlerken hayvanın etrafındaki hava gümüş gri bir akımla hareketlendi ve şiddetli bir şimşek çaktı. Danni geri çekilmeye çalıştı ama bacakları, ayaklarının altındaki çimlere gömülmüş gibiydi.

"Gitmek istiyorum" dedi yüksek sesle. "Gitmek istiyorum. Şimdi."

Ama bu kez yanında kılavuzu yoktu. Onun dileğini yerine getirecek kimse yoktu. Önündeki arazi yok olmaya, silinmeye başlamadı. Ve Danni'nin geldiği bu dünya nasıl bir yerse oldukça ısrarcıydı. Danni sessizce kaçıp eve dönmeyi dileyerek gözlerini sıkıca kapattı.

O anda hem yabancı hem de çok tanıdık bir hava değişimi hissetti. Korku içinde gözlerini yavaşça açtı.

Karşısında bir kadın duruyordu. Baştan aşağı beyazlara bürünmüş kadının omuzlarından dizlerine doğru dökülen gümüş rengi saçları vardı. Rüzgârda dalgalanıp karışmıştı. Yü-

56

Erin Quinn

zünde soğuk bir tebessümle, uçuşan beyaz geceliğinden gümüş bir tarak çıkardı ve soluk, kısık gözleriyle Danni'yi izleyerek tarağı saçlarına götürdü. Gümüş tarak kadının saçına her değdiğinde, saçları pul gibi parlardı. Sonra kadın durdu ve tarağı Danni'ye uzattı.

Danni tarağa, kenarındaki tuhaf, eşmerkezli oymalara baktığında tarak, korkusunu tüm varlığını kaplamakla tehdit edecek kadar kızıştırdı. Başını sallıyor, bir yandan "Eve gitmek istiyorum" diye mırıldanıyordu ancak eli kalktı ve tarağı alma arzusu parmaklarını harekete geçirdi. Beyazlar içindeki kadından parlak bir ışık yayıldı ve tarak içinde barındırdığı bir güçle titredi. Bu görüntü Danni'yi baştan çıkardı ve Danni tarağa dokunmak istedi.

Sonra aniden kadın yüzünü korkunç gökyüzüne kaldırdı ve acı bir sesle ağıt yakmaya başladı. Sesi, çalkalanan kaosun içinde dalgalara karışan bir silah oldu.

Danni ellerini kulaklarına götürdü ve o korkunç sesi engellemeye çabaladı ama beyazlar içindeki kadın daha yüksek ve şiddetli bir sesle bağırmaya başladı. Otlayan hayvanlar durup sesin geldiği yere doğru baktılar. Rüzgâr bile rekabet etmek için hızını artırdı.

Danni teslim olmuş bir hâlde dizlerinin üzerine çöktü. Mezardan yükselen çamur Danni'nin pantolonuna bulaştı ve Danni'yi yutmak isteyen bir balçığa dönüşüp onu aşağı çekmeye başladı. Danni'nin direncinin kırılmasıyla, ağıt da son buldu ve sessizlik kulakları delip geçen bir çığlığa dönüştü. Danni dehşet içinde bacaklarının mezarın içinde olduğunu fark etti.

Bir anda bir çift ayakkabı belirdi ve bir cankurtaran halatı gibi, Danni ayakkabılara odaklandı. Gözleriyle yavaşça süzerek önce narin bacakları, sonra bacakların etrafına sarılı eteği gördü.

O anda zihni bu olasılığı inkâr etse de, kumaşı

Hayalimdeki Aşk

57

ve deseni tanıyıp öylece kalakaldı. Ve sonra çok iyi tanıdığı o yüze baktı. O yüz, Danni'nin tüm çocukluk hayallerini temsil ediyordu.

"Anne?" diye fısıldadı.

Karşısındaki kadın annesiydi. Üzerinde, Sean'ın ona verdiği resimde giydiği aynı etek ve bluzla, hemen yanında duruyordu. Annesi eğilip onu balçığın içinden çekmeye başladı. Danni parmaklarının dokunuşunu, gerçekte var olmayan teninin sıcaklığını hissetti.

Annesi elinden tutup onu mezardan çıkardı, birdenbire ortaya çıkan parlak yeşil bir kapıya doğru götürerek mobilya ve süs eşyalarıyla dolu kalabalık bir odaya soktu. Danni etrafına baktı. Tuhaf bir şekilde gözleri, yanından geçtiği bir sehpanın üzerindeki harikulade kafese, bir çift eski deri koltuğu aydınlatan kristal avizelerin parlaklığına takıldı. Büyük tablolar duvarları kaplıyordu.

Annesi pencerenin yanında, çamdan yapılma bir sandığa doğru ilerledi. Yüzlerce yıl önce, bu antik sandığın içinde aile hazineleri olmalıydı. Danni şu anda içinde ne olduğunu öğrenmekten korktu.

Annesi sandığın kilidini açmak için bir anahtarlıkta sallanan eski bir anahtarı kullandı. Kapağı açtı ve içinden büyük bir bohça çıkardı. Ağır görünüyordu ama annesi onu sanki en kaliteli camdan yapılmış gibi tutuyordu. Bohçayı bir sehpanın üzerine koyup nazikçe üzerindeki örtüyü açmaya başladı. Danni'nin boğazı kurumuş, kalbi deli gibi çarpıyordu. O bohçanın içinden ne çıkacağını bilmiyordu ama annesinin aşırı özenli tavırları onu endişelendirmeye

yetmişti. Danni başını sallıyor, annesini durdurmak istiyordu ancak annesi paketi hızla açıp kenara çekildi. Şaşkına dönmüş bir hâlde Danni ortaya çıkan nesneye baktı.

58

Erin Quinn

Bu bir kitaptı. Danni derin bir oh çekti. Daha kötü, tehlikeli bir şey çıkacağından korkmuştu. Annesinin ne istediğini anlayamadan Danni kitaba doğru yaklaştı. Kitap ağır ve orantısızdı -olması gerektiği gibi dikdörtgen değildi- ve koltukların üzerine konan yastıkların boyutlarındaydı. Siyah kapağı deriden yapılmış, beyazlara bürünmüş kadının uzattığı tıraşın üzerindeki gibi eşmerkezli spirallerle bezenmişti. Kitabın kenar ve köşelerinde altın ve gümüş kaplamalı mücevherler vardı. Üçlü dairesel çizgiler kalın krem rengi sayfaların tırtıklı kenarlarının üzerindeki esrarengiz kilide bağlanıyordu. Kapağın üzerinde bir dizi sembol vardı. Harfleri andırıyordu ama Danni daha önce böyle bir şey görmemişti. Onlara dokunmak için uzandığında annesi bileğini yakalayıp ona engel oldu. Yavaşça başını iki yana salladı. Danni parmaklarını avucuna doğru kapattı ve elini serbest bıraktı. Yavaş yavaş havada titreyen uğultunun farkına vardı. Bu ses midenin kasılmasına neden oldu ve zaten gerilen sinirlerini altüst etti. Danni soğuk terler döküyordu. O anda tek arzusu kaçmaktı çünkü aniden kitaba dokunmak istemediğini fark etti. Sadece ondan uzaklaşmak istiyordu.

Uğultu, dört bir yanında çarpıp gürleyen monoton bir sese dönüştü. Duyulmayacak kadar kısık sesli, göz ardı edilmeyecek kadar ısrarcıydı. Yerden yükseldi, tavandan yere alçaldı, bir duvardan öbürüne çarpmaya başladı. Danni, sesin altında alüminyum bir teneke gibi ezileceğini düşündü. Zihninde bir sıcaklık, tepkiyle parlayan kızgın bir kömür alevlenmeye başladı. Danni, gözlerini sıkıca kapattı ve sınırları arasında kendine ait, tekrar nefes almasına olanak verecek bir yer yaratana kadar açılan, genişleyip büyüyen ve o alevi geri göndermeye çalışan bir yumrukolduğunu hayal etti. Bunu nasıl yaptığını, hatta ne yaptığını bile bilmiyordu ama baskı azaldı.

Hayalimdeki Aşk

59

Gözlerini açtı. Annesi bembeyaz yüzüyle dimdik yanında duruyordu. Danni'nin ne olduğunu anlayamadığı bir duyguyla gözleri Danni'ye sabitlenmişti. Korku ve beklenti vardı ve her ikisi de Danni'ye yönelmişti.

Sanki bir işaret gelmişti ve sırtlarını sehpanın üzerinde şişman bir örümcek gibi duran siyah kitaba çevirdiler. Danni kitaba öfkeyle baktı ve o anda onun yok olmasını, ateşin içinde kavrulup küle dönmelerini istedi. Tam olarak anlayamadığı bir şekilde hissettiği o kötü duygunun sorumlusunun o kitap olduğunu biliyordu.

Önceden hiçbir uyarı vermeden, birbirinin içine geçmiş üç halka ayrıldı ve kitabın kapağı açılıverdi. Kalın sayfalar donuk bir kavis çizerek havalanmaya başladı. Danni ve annesi nefes nefese kalıp tökezlediler.

Karanlık ve bereketli bir koku odaya yayıldı, Danni'nin etrafını sardı. Danni kokudan uzaklaşmaya, ondan kaçmaya çalıştı ama yerinden kıpırdıyamıyordu. Gözleri dönen sayfalara odaklandı, zihni sayfaların hareketindeki kremsi bulanıklık karşısında büyüldü. Neydi bu kitap?

Kitabın tam ortasına geldiğinde sayfalar durdu ve ortaya iğrenç, tuhaf bir şey çıktı. Cildin içindeki kırmızı sıvı sehpanın cilalı yüzüne damlamaya başladığında Danni kafasını iki yana sallıyordu. Bal gibi, kalın ve yapışkan sıvı kenara doğru ilerledi, sonra karmaşık bir labirent rotasında ilerleyip sehpanın kenarından yere damladı.

Hava bir kez daha ağırlaştı, nefes almak güçleşti. Dehşete düşmüş bakışlarını yere damlayan sıvıdan ayıran Danni, üzerine çöken ağırlığa karşı zihniyle direndi ve bu kez küçük bir yer kazandı.

Kırmızı havuz büyüdü, kitabın omurgasından köpürüp etrafa yayıldı. Kan olmalı, diye düşündü Danni. Sehpanın üzeri

60

Erin Quinn

kıpkırmızı olmuştu ve şimdi sıvı sehpanın kenarından süratle yere damlamaya başlamış, etrafı kan gölüne çevirmişti. Birkaç saniyede ayaklarına ulaşacak, ardından kaçınılmaz bir kâbusun yapışkan filizleri gibi bacaklarına sarılacaktı. Danni çığlık atmak istedi. Çığlık atmaya ihtiyacı vardı.

Basınç artmaya devam etti. Etrafında, içindeydi. Kulaklarına baskı yaptı, kalbini, boş ciğerlerini, düşüncelerini sıkıştırdı. Artık gerçeklik ve vizyonu ayırt edebileceği noktayı çoktan geçmişti. Bu gerçektir ve o hiçbir şey yapamıyordu. Bu kez çıkış yoktu.

Karanlık görüş alanını kararttı ve bir an önce nefes almazsa burada, şimdi bayılacağını biliyordu. Ve boyun eğdiği takdirde, o sızıntının ayaklarına, bacaklarına bulaşmasını, ağzına, zihnine dolmasını engelleyemeyecekti.

Derin bir nefes aldı.

Bir tetik gibi sesi odanın dört bir yanında yankılandı. Kitabın sayfaları tekrar dönmeye başladı. Bu kez öfkeyle ileri geri savruluyor, Danni'nin saçlarını havalandırıp yanaklarını donduran bir rüzgâra neden oluyordu.

Danni'nin yapabileceği tek bir şey vardı. Korkusunun altında saklanan çığlığı serbest bıraktı ve odanın diğer tarafına koştu. Çığlığının, o korkunç kitabın etrafındaki görünmez duvarı deldiğini, parçalayıp yıktığını hissetti.

Kitap bir gümbürtüyle kapandı ve kilidin üzerindeki spiraller ardı ardına harekedendi, sevimsiz ve şeytani bir hızla iç içe geçti ve metal bir gıcırtyla kapandılar.

Danni'nin nefes almasına fırsat kalmadan önce kitap, ardından sehpa ve son olarak tüm oda kayboldu. Danni tekrar annesiyle birlikte dışarıda, sağanak yağmurun altındaydı. Hava temiz ve güzeldi. Danni şok, soğuk veya her ikisi de bedenini sararken derin bir nefes alıp annesine baktı.

Hayalimdeki Aşk

61

"Neydi bu? Neler olduğunu anlamıyorum" diyebilirdi. Ama korkusunun büyüklüğü karşısında sözcükler yankılanıp kayboldu. Annesinin yüzünde kederli bir ifade vardı ve silikleşmeye başladı. "Hayır" diye haykırdı Danni.

Annesi yok olmuştu.

Danni yabancı topraklara baktı ve duyguları aniden dehşetten öfke ve kızgınlığa dönüştü.

"Şimdi ne var?" diye bağırdı koyunlara, bulutlara. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Ve sonra Danni'nin zihninde bir sözcük belirdi, kara topraktan yükselen bir çiçek gibi yeşil bir filize dönüştü ve sonra bir bilgi çiçeği açtı. Ardından bir tane daha ve bir tane daha...

Fennore. Fennore Kitabı.

"O ne?" Danni nefes nefeseydi. "Ne yapmamı istiyorsun? Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Beni duyuyor musun? Neredeyim ben?"

Kimse yanıt vermedi, annesi geri gelmedi ama zihnindeki karanlık bir oluktan başka bir görüntü belirdi. Nedeşmeden önce titreşip dalgalandı.

Ev.

Bu korkunç yer onun eviydi.

sonsuz gibi görü-

...ı nen internet sayfalarından öğrendiği üzere Fennore Kitabı'nın, Kells Kitabı'ndan önce yazıldığı düşünülüyordu. Kells Kitabı sekizinci yüzyılda yazılan resimli bir yazmaydı.

Dâhiyane resimleri ve metinlerin arasına işlenen nefes kesici sanat eserleriyle meşhurdur.

Hristiyanlığın esaslarını portreler, gösterişli yasalar ve karmaşık sembollerle birleştirerek

Hristiyanlığın hikâyesini anlatıyordu. Bu kitap Hristiyanlığa adanmıştı ve İrlanda'nın tarihi bir hazinesiydi. Fennore Kitabı ise İrlanda kültürünün daha karanlık yönünü, batıl inançlarını

anlatıyordu ve pagan atalarından emanetti. Şöhreti, uğursuz bir efsane ve lanetli bir ilim olmasından kaynaklanıyordu.

Kells Kitabı gerçektir, Dublin'de sergileniyordu. Fennore Kitabı ise bir efsaneden ibaretti. En azından Danni'nin okuduğu sayfalar böyle söylüyordu.

Danni bu bilgiye dayanarak rahatlamaya çalıştı. Fennore Kitabı gerçek değildi. Loch Ness canavarı gibi, o da hayal ürünüydü ama yine de Danni kokusunu alıyor, havada varlığını

64

Erin Quinn

hissediordu. Sayfalardan akan o kanı görüyor, bedenine yayılan o karanlık, art niyetli titreşimi hissediyordu.

Elbette tüm bunları bir vizyonda görmüştü. Gerçekte o kitabın karşısında dimdik durmanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Ve annesinin ona Fennore Kitabı'nı göstermesinin bir sebebi olmalıydı. Danni, bunun yaşanacaklara, yüzleşmek zorunda kalacağı şeylere dair bir uyarı niteliğinde olmasından korktu.

Gözlerini ovuşturdu. Eğer bu yaşadıkları onun aklını yitirmiş bir deli olduğunu göstermiyorsa başka ne gösterir, bilmiyordu.

Danni okumaya devam etti. Fennore beyaz hayalet anlamına gelen İrlanda dilindeki bir sözcükten geliyordu. Ballyfionüir'deki Fionüir sözcüğünün, Fennore'un bir türevi olduğunu okudu. Beyaz hayalet. Danni'nin gördüğü kadın o muydu? Kesinlikle öyle olmalıydı.

Bazı uzmanlar beyaz hayaletin, İsa'nın doğumundan önceki dönemde pagan bir rahibe olduğunu düşünüyorlardı. Fennore Kitabı'nın, bu rahibenin kara büyü'nün dünyasına dair bir kılavuz olduğunu iddia etmişlerdi. Bazıları ise Kitabın, son Druid rahiplerinden birinin, giderek azalan müritlerine korku aşılama için ortaya attığı bir propaganda olduğunu düşünüyorlardı.

Zihninde Sean'ın sesi yankılandı: Atalarımızın antik Druidler olduğuna inanılıyor.

Tüm bunlar bir varsayımdı elbette çünkü Fennore Kitabı'nın iyi bilinen bir efsanenin ötesinde bir şey olduğuna dair hiçbir somut delil yoktu. Yine de, kitabı kimin yazdığına dair spekülasyonlar devam ediyordu. Danni, kitabın var olmadığını iddia eden insanların, onu kimin yazmış olabileceği yönündeki tartışmalarını ve sergiledikleri bu çelişkiyi düşünmeden edemedi.

Hayalimdeki Aşk

65

Konu kitabın içeriğine ve amacına geldiğinde, uyumsuzluklar azalıyordu. Tüm taraflar, Fennore Kitabı'nın, evrenin gücünü içinde barındırma kapasitesine sahip müthiş bir araç olduğuna inanıyorlardı. Bununla söylenmek istenenin ne olduğu ise bilinmiyordu. Aynı şekilde, bu gücün nasıl kullanılabileceği de bir sırdı.

Ancak konuyla ilgili herkesin buluştuğu bir ortak nokta vardı: Fennore Kitabı hafife alınacak bir şey değildi. Çoğu din efsanesinde olduğu gibi, Fennore Kitabı'nın bahsettiği nitelikler er ya da geç trajedi ve ölüm getirecekti. Daha da kötüsü, onu kişisel çıkarları için kullanmaya kalkacak bir insan, dünyada hayal edilemez boyutlarda kötülüğün gün yüzüne çıkmasına neden olacaktı. Fennore Kitabı'nın insan yasalarına boyun eğeceği düşünülmemeliydi; iyi veya kötü.

"Harika" diye mırıldandı Danni. "Öyleyse neden annem dünyadaki tüm kötülüğü antika bir sandıkta saklıyor?"

Danni'nin okuduğu her şeyi bir mantığa oturtması için tarihçi olması gerekiyordu ve Danni'nin böyle bir merakı yoktu. Ama kitabı ve güçlerini çürüten her uzman için, artık var olmasa bile bir zamanlar var olduğunu gösteren bir kanıt çıkıyordu. İnancın sonsuz dünyasında, Fennore Kitabı'nın müritleri çoktu. Hatta yedi yüz yıl önce yaşamış bir keşiş tarafından bir deftere çizilen resmi bile vardı.

Danni resme bakarken vücudunun gerildiğini hissetti. Keşiş, asimetrik şekli harika bir biçimde çizmişti. Derinin oyuldu siyahlığı, iç içe geçmiş altın ve gümüş mücevherlerin parıltısı, her şey aynıydı. Ancak iş, kitabı kilitleyen düğümü çizmeye gelince adam biraz bocalamıştı. Kilidin karmaşık ve tuhaf bir şekilde akışkan olması şaşırtıcı değildi elbette. Ama gerçek olmadığı söylense de, o ve keşiş kitabı aynı şekilde hayal etmişlerdi.

66

Erin Quinn

Danni, keşişin, hâlâ kemiklerinde hissettiği o kısık sesli uğultuyu hissedip hissetmediğini ya da sayfalarından akan kalın ve yapışkan sıvıyı görüp görmediğini merak ederek ürperdi. Annesinin Danni'ye gösterdiği gibi, keşişe de kitabı bir başkası mı göstermişti? Öyleyse kim? Ve neden?

Ellerini yüzüne götürdü. Baş ağrıyordu. Zihni ağrıyordu. Ama bir şeye yaklaştığını ve eğer devam ederse o şeyin ne olduğunu bulabileceğini hissetti.

Derin bir iç çekip araştırmasında bulduğu bir sonraki bağlantıya geçti. Bu bağlantı onu, Irish Times gazetesinin arşivlerine ve "Kanlı Fennore Adası" yazılı bir makaleye götürdü. Makale, Ekim 1999 tarihliydi. Danni okumaya devam etmeden önce ilk satırı iki kez okumak zorunda kaldı.

Küçük balıkçı kasabası Ballyfionür'i sarsan cinayet ve intiharların onuncu yıldönümü küçük bir seremoniyle geçirildi ve olayların hâlâ çözülmemiş olması dikkat çekti.

Çözüm. Danni'nin dünyasında o söylediğinden hiç olmamıştı. Bu, Danni'nin hayatı boyunca hem özlemini duyduğu hem de çekindiği bir şeydi.

Yetkililer, Fia MacGrath ve çocuklarının ortadan kaybolması ve muhtemel bir cinayetle ilgili soruşturmanın, onlar veya cesetleri bulunana dek devam edeceğinde ısrarcı olsalar da, genç annenin ve çocuklarının hayatta olma olasılığının yok denecek kadar az olduğunu kabul ediyorlar. Üçlü MacGrath cinayetleri ve ardından saldırganın intiharı, daha sonra işaretsiz bir mezarda bulunan iki cesetle birlikte heyecan verici bir hâl aldı ve toplam ölü sayısı altıya ulaştı. Mağdurlardan birinin, katil olduğu iddia edilen Niall Ballagh'ın oğlu olduğu tespit edildi.

Şaşkına dönen Danni durdu ve bu bölümü tekrar okudu. Niall Ballagh'ın katil olduğu mu düşünülmüyordu? Niall Bal-lagh? Sean Ballagh'ın akrabasıydı herhalde?

Hayalimdeki Aşk

67

Mistik Fennore Kitabının adada bulunduğu ve o gece meydana gelen olayların ateşleyicisi olduğuna dair söylentiler, tüyler ürpertici ve acımasız cinayetlerin gizemini artırdı ve bugüne kadar izlerine rastlanmayan mağdurlar için başlatılan uluslararası bir aramayı hızlandırdı.

Mağdurlardan birinin kocası, ikisinin ise babası olduğu bilinen Cathân MacGrath, hayatta kaldığı bilinen tek kişi. MacGrath'ın görgü tanıklığı ifadesi, Niall Ballagh'ın peş peşe cinayetler işleyen sapkın ve kıskanç bir adam olduğunu belirtiyor. Olaylar sonucunda MacGrath'ın eşi ve çocukları ölürken Cathân MacGrath ciddi biçimde yaralanmıştı.

Olaylar konusunda MacGrath'ın ifadesini kullanan yetkililer, Ballagh'ın eylemlerinin arkasındaki tetikleyici etkeni bulmaya çalışsalar da bir sonuca ulaşamadılar. Ancak saldırı sırasında MacGrath'ın kafasına aldığı bir darbe hafızasını büyük ölçüde etkilemiş ve anlattıklarını güvenilirmez kılmıştı. MacGrath, Ballagh'ın oğlunun ya da onunla birlikte gömülü bulunan kimliği belirsiz kadının ölümü konusunda fikir belirtmedi.

Kendisine Fennore Kitabı ve adadaki olası keşfi sorulduğunda, Cathân MacGrath tüm spekülasyonları inkâr etti ve medyayı saçma sapan dedikodular üretmekle suçladı. Komiser Byrne ise benzer bir yanıt verdi, "Pek çok masum insan öldürüldüğünde, insanlar buna bir anlam kazandıracak açıklama ararlar. Ne yazık ki, bazı şeyler hiçbir zaman netliğe kavuşmaz."

Garda tarafından ortaya çıkarılan deliller Cathân MacGrath'ın o gece yaşananlara dair ifadesini destekler nitelikte ancak mağdurların cesetlerine ulaşılmadıkça, bu araştırmalar da sonuçsuz kalacak gibi görünüyor.

Danni kaşlarını çatı. Okuduklarına bakıyordu ama zihninde bu sabah yaşadığı vizyonu gördü. Mezarın içinde gördüğü çocuk, Niall Ballagh'ın oğlu muydu? Başka kim olabilirdi? Eğer bu aynı çocuksa o zaman vizyon Danni'yi o mezarda onun

68

Erin Quinn

yanına nasıl -ve neden- koymuştu? O yirmi yıl önce ölmüştü, Danni daha küçük bir çocukken. Kaşlarını çatıp tam olarak neler gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Fakat bir rüya gibi hatırladıkları da belirsiz parçalara bölünüp yok oldu.

Peki, ya Fennore Kitabı'nın bulunduğu dair dedikodular? Annesi bu yüzden mi Danni'ye kitabı göstermişti? Danni makalenin devamını bulma umuduyla sayfanın geri kalanını inceledi ama metin yerine sadece fotoğraflar yer alıyordu.

İlki eski, siyah-beyaz bir resimdi. Altında, "Niall Ballagh, Fennore Cinayetleri'nin tek zanlısı" yazıyordu. Ailesinde babası hariç herkesi öldürmekle suçlanan adamın gözlerine bakmadan önce bir an tereddüt etti. Danni'yi de öldürdüğü düşünülen bu adamla göz göze gelmeyi ertelemeye çalıştı. Daha sonra, adam kendini öldürdüğü sırada mağdurlardan en az ikisinin hayatta olduğunu bilerek yavaşça bakışlarını adamın yüzüne yaklaştırdı.

Onu tanıdığına şaşırmasaydı. Bu adam, mağarada annesinin yanında gördüğü adamdı. Niall Ballagh, Danni onu gördüğü sırada tehditkâr değildi. Hatta tam tersiydi. Danni onun ellerini yukarı açıp gölgelerin arasındaki her kimse onu sakinleştirmeye çalıştığını hatırladı. Durup düşündü. Makalede, babasının kafasına aldığı darbe sonucunda hafızasında sorun olduğu yazılıydı. O gece gerçekte ne görmüştü? Ne hayal etmiş ya da ne gördüğünü düşünmüştü? Danni onun mağarada olduğunu bile hatırlamıyordu. Herhalde sonradan gelmiş olmalıydı.

Belki de vizyon, Niall Ballagh kontrolden çıkmadan hemen önce sona ermişti.

Niall Ballagh'ın gözleri, karanlık resimden ona bakıyor, çaresizlik içinde kıvranıyordu. Sean gibi o da uzun boylu bir adamdı. Geniş omuzları, kalın kolları ve büyük elleri vardı. Üzerinde bir yağmurluk ve ayağında lastik çizmelerle bir tek-

Hayalimdeki Aşk

69

nenin güvertesinde durmuştu. Danni, fildişi ve gri renklerdeki gölgelerin arasında onun yüz hatlarını görebilmek için ekrana biraz daha yaklaştı. Bakışları direkt ve keskindi. Açık renk gözlerinde tebessüm veya herhangi bir mizah belirtisi yoktu.

Danni ona bakarken karmaşık duygulara kapıldığını hissetti. Koruyucu ailelerin yanında büyüyen, kendine ait bir yuvası olmadan yaşayan yanı, Niall Ballagh'ın kendi elleriyle cinayet işleyecek biri olup olmadığını sorguladı. Ancak bir diğer yanı, oğlunun bedeninin yanında durduğunda yüzündeki o kederli ifadeyi hatırlayan bir yanı daha vardı ve o yanı adama merhamet duymadan edemedi.

Niall'ın oğlunun öldürülmesi onu, Danni'nin babasının tanık olduğu o öfke krizine mi sürüklemişti? Belki de Danni'nin ailesi bir hesaplaşmanın ortasında kalmış, hedefi onlar olmayan bir şiddetin masum mağdurları olmuşlardı. Danni zihninde olası senaryoları birleştirmeye çalıştı. Niall Ballagh öfkeden deliye dönmüş, Danni'nin kardeşini öldürüp babasını yaralamış olabilirdi ama büyük olasılıkla Danni ve annesi, babasının hâlâ hayatta olduğunu bilmeden kaçmayı başarmışlardı. Belki de babasının onları koruyamamasından kaynaklanan suçluluk duygusu, daha sonra hafızasında kalan boşlukları doldurmasına yardımcı olmuştu.

Peki, olaylar bu şekilde geliştirse neden Danni ve annesi, Niall'ın kendini öldürdüğünü öğrendikten sonra eve dönmemişti? Neden Amerika'ya kaçmışlardı? Ve neden annesi orada onu terk etmişti?

Sorular. Her zamanki gibi yanıtları olmayan sorular.

Tüyleri diken diken oldu ve Danni kolunu ovuşturup bir sonraki resme geçti. Bu, onun ailesinin resmiydi. Sean'ın ona verdiği resimde olduğu gibi, üzerlerinde aynı kıyafetler vardı ama burada fotoğrafçı onları doğal bir şekilde yakalamıştı.

70

Erin Quinn

Hepsi kendi düşüncelerinde kaybolmuş görünüyorlardı. Sahte gülümsemeler olmadan, bir şekilde trajik bir görüntü vermişlerdi.

Danni'nin annesinin omuzları çökmüştü ve gözleri uzaklarda bir şeye takılmıştı. Rüzgâr saçlarından bir tutamı yüzüne savuşturmuş ve eteğini havalandırmıştı. Onun yanında, Danni'nin babası, elleri ceplerinde, çenesi fırtınalı okyanusa dönük, asık suratlı ve mesafeli duruyordu. Aralarında Danni ve kardeşi el ele tutuşmuştu. Sessizce beklerken ikisi de metanetli görünüyordu. Danni'nin yüzünde bir teslimiyet ifadesi vardı; sessiz ve ümitsiz bir kabullenme. Danni, o anda olabilecekleri bilip bilmediğini merak etti.

"Fennore Cinayetleri'nin mağdurları Cathân MacGrath, eşi Fia ve iki çocukları" yazıyordu resmin altında ama fotoğrafın kendisi bundan çok daha fazlasını anlatıyordu.

Danni bir süre daha babasının yüzünü inceledi. Başından kaynar sular boşalmasına neden olansa son fotoğrafı, ergenlik çağında bir erkek çocuğun siyah bir kayaya yaslanmış resmi. Resimdeki çocuk cürekâr ve çaresiz görünüyordu; yüzü yanaklarına vuran ve gözlerine parlaklık veren bir fırtınaya dönüktü. Uzun boylu, sırm gibi bir çocuktu ama henüz büyük elleri ve ayakları olan o adama dönüşmemişti. Çılgınca savrulmuş kahverengi saçları ve öne düşmüş omuzlarıyla, çocukluk ile gençlik arasındaki o çizgide kalmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, gelecekte dönüşeceği o adamın gölgesi Danni'ye bakıyordu.

Şaşkınlık ve öfke arasında gidip gelen Danni o küstah gözlerle baktı. Sean Ballagh onunla nasıl bir oyun oynuyordu? Ona ne yalanlar söylemişti?

Yavaşça fotoğrafın altındaki yazıya baktı ve orada yazılı sözcükleri okurken sonsuz bir kuyunun içine sürüklendiğini hissetti.

Hayalimdeki Aşk

71

"Hayır" diye fısıldadı içinde biriken şaşkınlık ve anlayışla başını iki yana sallayarak. Bu yazanlar doğru olamazdı.

Ve öte yandan... Danni bu sabahı, Sean'ın nasıl habersizce kapısına geldiğini düşündü. Sean giderken ne bir araba görmüştü ne de bir motor sesi duymuştu... ve pasaportundaki resimde çok genç görünüyordu, neredeyse bu fotoğraftaki kadar genç. Danni onu camın diğer tarafında dururken gördüğünde... düşünceleriyle onu meydana getirdiği düşüncesi... ve mağazada Sean'la konuşurken iki kadının ve çocukların ona tuhaf bakışları. Tuhaf davranan taraf onlar değil, kendi kendine konuşan Danni'ydı... ve çay takımını beğendiğini söyleyen kadın, akşam yemeği için planları olduğunu söylerken aslında Danni'nin Sean'a sorduğu soruya cevap veriyordu: Aksam görüşecek miyiz?

Hayır, bu imkânsızdı, hayatı birdenbire değişen Danni için bile imkânsızdı. Hiçbir anlamı yoktu. Öte yandan, Danni'nin yüreğinin küçük ve karanlık bir köşesinde, her şey kusursuzca, korkunç bir biçimde mantıklıydı.

Tekrar fotoğrafın altındaki açıklamayı okudu. Bu kez yüksek sesle okuyup sesinin sözcüklere yeni anlamlar katmasını umdu.

"Sean Michael Ballagh, öldürülmeden günler önce çekilen bir fotoğrafı. Onun ve kimliği tespit edilemeyen bir kadının cesedi, işaretli bir mezarda bulundu."

(*yStyt*t*n üee*4*n*f>f* **/çaldı ve Danni'yi kendine getirip t^S iy tekrar antika mağazasına ve akıl sağlığına çekti. Kulağında cep telefonu Yvonne içeri girdi. Kısa, kıvrık saçları ve yuvarlak yüzüyle minik bir kadın olan Yvonne gülümseme-siyle bir odayı

aydınlatılabilir ya da gazabıyla fırtına bulutlarını çekebilirdi. Şimdi telefonda görüştüğü kişiyle vedalaşıp telefonu kapatırken gülümsüyordu.

"Huş ağacından yapılmı Biedermeier vitrin. İki bin dolar!" dedi gururla.

Şaşkına uğramış Danni, tezgâhın arkasındaki tabureden kıpırdamadı. Aklı, az önce okuduklarına takılmıştı. Sean Bal-lagh ölmüştü. Onun Sean 1. Şimdiye dek onu iki defa ziyaret eden, ona uçak biletleri getiren Sean. Zarfın da aniden kaybolup kaybolmadığını görmek için çantasına uzandı. Gözü, kendi heyecanından başka bir şey görmeyen Yvonne, Biedermeier hakkında konuşmaya devam ediyordu. Müşterilerinden biri Sedona'da bir tane Alman etajer gördüğünü söylediğinden beri, Yvonne iz peşindeydi.

74

Erin Quinn

"Neredeyse yepyeni. Bir yanında bir çizik var, bir de çekmecelerden biri kırık. İkisi de tamir edilir. Satan kadın kocasına kızmış ve bana daha ucuza vermeye kalktı ama ben sonra bir mahkemenin satışı konu etmesini istemedim. Beni duyuyor musun? Bir Biedermeier'i iki bin dolara alıyorum!"

Yvonne çantasını tezgâhın altındaki çekmeceye bıraktı ve jaluzilerden birini açmak için mağazanın bir ucuna yürüdü.

Danni'nin hâlâ konuşmamış olduğunu fark edince döndü ve ona yakından baktı. Birkaç saniyede Danni'nin yanına geldi. "Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Danni konuşmak üzere ağzını açtı ama nereden başlayacaktı ki? Olan biten her şeyi ona nasıl anlatabilirdi? Vizyonlardan söz etmeden olanları anlatmanın hiçbir yolu yoktu ve her ne kadar bunları anlatmak istese de, Yvonne'a her şeyi anlatmak istese de, yapamadı. Danni ona güvenmiyor değildi... bu çok daha derin bir şeydi. Hayatta kalma içgüdüğü kadar kökleşmiş bir şey.

Danni'nin yıllarca birden fazla koruyucu aile tarafından reddedilmesinin bir sebebi vardı. Sean ona, kendini hiç özel hissedip hissetmediğini sormuştu. Danni küçükken özel olduğunu fark etmişti ama bunu zor yoldan öğrenmiş, özel sözcüğünün her zaman iyi bir şey olmadığını görmüştü. Özel aslında garip demekti. Kabul edilemez.

İlk kez koruyucu ailesindeki kardeşine artık fen derslerinde kopya çekmemesini çünkü yakalandığını gördüğünü söylediğinde hissettiklerini anımsadı. Çocuk ona sanki deliymiş gibi bakmış, kahkahalarla gülmüş ve sınavda kopya çekmişti. Yakalandığında ise Danni'yi suçlamıştı. Onu, öğretmene yalanlar söylemekle suçlamıştı ve koruyucu aile de buna inanmıştı.

Danni, vizyonlar gördüğü sürece dışlanacağını anladığı güne kadar daha pek çok acı olay yaşamıştı ve bunların her biri

Hayalimdeki Aşk

75

hafızasına kazınmıştı. Bunun üzerine konuşmaktan vazgeçti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde o yanını mühürledi ve öyle karanlık, öyle derin bir yere sakladı ki gerçekte var olduğunu bile unuttu ta ki bu sabahki uyan çağrısı o kilidi kırıp her şeyi tekrar açığa çıkarana kadar. Şimdi bilmek istediği tek şey, o kilidi tekrar nasıl yerine koyacağıydı.

Danni mantıklı düşündüğünde, Yvonne'un vizyonları ona karşı kullanmayacağını biliyordu. Ama Danni ona gerçekleri anlattığı takdirde, Yvonne'un gözlerini dolduracak şaşkınlığı düşündüğünde, bunun mantıkla bir ilgisi yoktu. Hey Yvonne, bil bakalım ne oldu? Bir vizyonda gördüğüm su adam bugün karşıma çıkıp bana bir ailem olduğunu söyledi. Ne hoş, değil mi? Ama öte yandan sanırım onun babası benim kardeşimi öldürdü. Ha bir de bence bu adam aslında ölü.

Yvonne onun aklını kaçırdığını düşünecekti ve büyük olasılıkla haklı olacaktı.

"Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum" dedi Danni. "Eve gitsem senin için sorun olur mu?"

"Elbette hayır. Umarım gribe yakalanmıyorsundur."

"Ben de."

"Seni götürmemi ister misin?"

"Hayır, hallederim. Yarın konuşuruz. Biedermeier konusunda tebrikler."

Danni için endişelenmiş olmasına rağmen, Yvonne yüzündeki neşeyi gizleyemiyordu.

"Eminim sen eve varmadan onu satmış olurum."

Başka bir gün olsa Danni böyle bir dalavereyle kurtulamazdı ama bugün kurnaz Yvonne'un Danni'yi kurcalamamasına minnettardı. Çantasını ve bilgisayarını aldı, Yvonne'la vedalaşıp evin yolunu tuttu.

^iy&antika mağazasından çıktıktan sonra nereye gideceğini bilemedi, bunun üzerine biraz hareket etmenin boğazındaki sert yumruyu gevşeteceğini umarak yürümeye karar verdi. Danni'yi ilk gördüğü andan itibaren o yumru yer yapıp büyümüştü. Hem ağrıyor hem de Sean ı teselli ediyordu.

Yıllar önce o gece babasının yaptıkları sayesinde üzerlerine çöken yas ve utanç duygularından başka bunca senedir ne hissetmişti ki? Yaşamın darmadağın olmuş parçalarının derisinin altında yarattığı sızıdan başka bir şeyler hissedeli kaç yıl olmuştu? Hatırlayamıyordu bile. Ama bu sabah Danni sokak kapısını açtığı anda, o iri, gri gözleriyle ona baktığında... Sean içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissetmişti. Bunu her gözeneğinde, her sinirinde, varlığının her parçasında hissediyor ve daha fazlasını istiyordu.

Büyük annesi, buraya gelip Dairinn MacGrath'i eve getirmesi için ısrarcı olduğunda, Sean buna bir anlam verememişti. Danni'nin hâlâ hayatta olmasının babasının üzerindeki kuşku-78

Erin Quinn

lan azaltacağını ve onu geri getirmenin belki de ailenin adını az da olsa temizleyeceğini biliyordu. Ama başka bir sebebi daha vardı. Büyük annesi onu göndermişti; babasının görüp anlayamadığı, en az büyük annenin kendisi kadar esrarengiz olan Sean'ı.

Ancak sebepleri her ne olursa olsun, artık bir önemi kalmamış gibiydi. O sebeplerin üzerine, Sean'ın kendi istek ve ihtiyaçları gelmişti. Artık Danni için buradaydı. Eksiği veya fazlası yoktu.

Tekrar Danni'nin evinin önünde durduğunu fark etti ve ayaklarının, tüm bedeninin buraya gelmeyi tercih etmesine şaşırmadı. Kapının diğer yanında Danni'nin küçük çalgın köpeği öfkeden kendinden geçerken Sean verandadaki sandalyeye oturdu. Akşamüzeri rüzgâr çalı ve çimleri harekete geçiriyor, bir komşunun bahçesindeki güllerin kokusunu ona taşıyordu. Birkaç ev aşağıda, biri çim biçme makinesini çalıştırdı ve kısa bir süre sonra kesilmiş çimlerin keskin kokusu havaya karıştı. Evdeki çalgın köpek olmasaydı, atmosfer huzurlu, hatta sakin olabilirdi. Sean kafasını duvara yasladı ve havlama seslerini engellemeye çalıştı. Biraz huzura, biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ama tek düşünebildiği Danni'nin tenindeki parlaklık, saçla-rındaki koku, kulaklarının narın şekliydi. Ona yaslanmak, onu iyi bir şarap gibi içine çekmek nasıl bir his olurdu? Danni'nin yüzünde hayret verici bir beklentiyle onu nasıl izlediğini hatırladı. Sanki onu bekliyormuş gibi. Sanki onun geleceğini biliyormuş gibi.

Duygunun nediği karşısında şaşkına dönüp kafasını salladı.

O anda sağ tarafında bir hareketlenme oldu ve oraya döndüğünde sarı kedinin çalılarının arasından onu izlediğini gördü. Kedi, Sean'ın onu gördüğünü fark ettiğinde, koca hayvan çim-Hayalimdeki Aşk

79

lerin üzerinden adayıp peşinden dev bir av köpeği geliyormuş gibi ağaca tırmandı. Danni'nin bütün hayvanları deli miydi? En azından köpek pes etmiş görünüyordu. Son bir defa daha havladı, ardından sessizlik oldu.

Orada oturup atmosferin dinginliğine kapılmışken ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Sonunda Danni'nin arabasının sokağa saptığını duydu. Kısa bir süre sonra araba evin önüne

yanıştı. Sean, şimdi Danni karşısında, ne yapacağını bilemez bir hâlde oturmaya devam etti. Burada olmaması gerektiğini biliyordu ama uzak durmadığının da farkındaydı. Hava ısınmıştı ve Danni üzerindeki mavi kazağı çıkarmış, sadece ince beyaz bir tişört ve siyah pantolonuyla kalmıştı. Saçları yukarı toplanmış ve -Sean keyifle izliyordu- kurşun kalemle tutturulmuştu. Darmadağın, perişan bir hâlde görünüyordu. Çok güzeldi. Etrafındaki çiçekler kadar canlı ve dünyeviydi. Anavatanının tepeleri altında yaşamış periler kadar erişilmez ve gizemli. Kendini Danni'de kaybetmek istiyordu. Belki tuhaftı ama böyle yaparak belki de olmak istediği adamın kayıp parçalarını bulabileceğini hissediyordu. Danni bir süre yürümüştü ki aniden sırtı doğruldu ve omuzları dikleştirdi. Onu henüz görmemişti ama belli ki sessizce izlendiğini hissetti. Yavaşça bakışları Sean'ın gözleriyle buluştu ve Danni'nin yüzündeki ifade, o temkinlilik... Sean'ın iliklerine kadar işledi. Babasını öğrenmişti, MacGrath cinayetlerinden sorumlu tutulan kişinin Sean'ın babası olduğunu biliyordu. Dudaklarındaki kasılmadan, çenesinin açısından belliydi bildiği. Gözlerinin parlak grisine sızan o soğuklukta, onları patlamaya hazır bir fırtınaya dönüştürmesinden belliydi. Bu bakışı daha önce de görmüştü, net olmak gerekirse son yirmi yıl boyunca her gün. Onlar, Ballyfionüir halkı -kendi halkı-

80

Erin Quinn

onu görme zahmetine katlandıklarında, şu an Danni'nin yüzündeki aynı şüphe ve önyargıyla bakarlardı. Sean buna alışmıştı ve kendini, bundan rahatsız olmadığına ikna etmişti. Ama Danni'nin yüzünde, o bakış yüreğine saplanan bir cam parçası gibiydi. "Merhaba" dedi. "Ne işin var burada?" diye sordu Danni. Sesi donuktu ama gözleri... Ah, o gözleri. Yüzeye çıkmasına izin vermediği duygularla parlıyorlardı. Şimşekler Danni'nin gözlerinden doğmalıydı. Belki de zaten öyleydi. "Seninle konuşmak istiyordum" dedi ve Danni yanından geçip kapıya doğru yürürken derin bir nefes aldı. Danni dönüp ona baktı. "Ne konuda?" Sean, Danni'nin yüzündeki suçlamanın içinde boğularak başını salladı. Bunu hak etmişti. Ona yalan söylemişti ve bunu sürdürmek istemiyordu. Ne gerekirse yapacaktı. "Herkesin, babamın katil olduğunu düşündüğünü söylemenin pek fazla yolu yok" dedi Sean. "Bu yüzden ben bu konuda hiç konuşmamayı tercih ediyorum." Espri yapar gibi konuşmaya çalıştı. Her gün onunla birlikte yaşayıp nefes alan utançtan etkilenmemiş gibi. Ama nasıl olduysa Danni önce o hiddetli gözleriyle onu ele geçirmişti, şimdi de diz çöktürtüyordu. "Üzgünüm" dedi Sean. Şimdi Danni'nin yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve öfke; hassas ve kesin. "Üzgünsün" diye tekrarladı Danni. "Baban için." Sean başını salladı. "Bu kadar mı?"

Sean, Danni'nin başka ne istediğini bilmiyordu ama belli ki devam etmesini bekliyordu. Belki de Sean'ın yapmaya hazırlık-

Hayalimdeki Aşk

81

lı olmadığı bir itiraf. Bir gün bir kadının aklının nasıl çalıştığını anlayabilecek miydi acaba? Önemsemez bir ses ve tavırla Danni arkasını dönüp kapının kilidini açtı. Sean öylece durup onun sırtına, gergin ama belirgin omurga çizgisine, pantolonun altındaki yumuşak kıvrımlara, sakladığı ince ve uzun bacaklara baktı. Saçlarının büyük bir bölümü tutamdan kaçmayı başarmış ve omuzlarında kıvrılmıştı. Kahverengiler, altın sarıları ve alev alev yanan kırmızılar güneşe yakalanmış, tarifi mümkün

olmayan bir hazine gibi parlıyordu. Saçlarına dokunmak ve görüldüğü kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek istedi. Dudaklarını onun teninin tuzuna bastırmak, onu ateşini içine çekmek, onu tatmak istedi.

Danni kapıyı Sean ın yüzüne kapatmayınca, onu hırçın köpeğe yem edeceğini düşünerek içeri girdi. Ama Danni hayvanı sakinleştirdi ve arka kapıdan bahçeye bıraktı. Sean'a hiç bakmadan mutfığa girdi, buzdolabını açtı ve iki şişe su çıkardı. Şişelerden birini Sean'ın yanına bırakıp uzaklaştı. Sean birayı tercih ederdi, yine de şişeyi kafasına fırlatmadığı için bir o kadar müteşekkirdi. Danni mutfak tezgâhına oturdu, şişesinin kapağını açtı ve gözlerini Sean'ın üzerinden ayırmadan suyun yarısını içti.

Danni onu bu sabah da izlemişti. Sean onun bakışlarındaki yoğunluğu, isteksiz ilgiyi fark etmişti. Tek kelime söylemeden, Sean'ın sahip olduğundan bile haberdar olmadığı düğmelere basmayı başarmıştı. Danni şişeyi indirdi ve Sean onun bakışlarını yakaladı, içindeki ateşi gizlemeye çalışarak gözlerini ondan ayırmadı.

Yanıştı, belki de. Delilik olduğu kesindi. Ama işte aralarında vardı bir şey. Bir elektrik. Farkındalık. Danni'nin teninde alevlendiğini, derin bir nefes aldığını gördü. Ve sonra gözleri-

82
Erin Quinn

ni kısarak nefes verdiğini de. Hâlâ sessizce oturuyor, Sean'dan, onun tam olarak kestiremediği bir şey bekliyordu.

Ona ailesinin çirkin hikâyesini anlatabilir, babasını ne zaman düşünse hissettiği o öfkeden ve utançtan söz edebilirdi ama oralara gidecek cesareti yoktu. Henüz değil, anlatmak zorunda kalana dek değil.

Başlamak için doğru yer olmadığını farkında ama yine de onu seçerek söze başladı, "Büyük annem, bir şeyler görür."

Bu belirsiz ifade hiçbir tepki yaratmadı. Danni yanıt vermeden suyunu yudumladı. Ama dinliyordu.

"Bizler doğaüstü güçlere sahibiz, biz İrlandalılar. Kasabanın yarısı ondan korkar. Diğer yarısı ise sihirli olduğunu düşünür. Gördüğü şeyleri değiştirebildiğini de."

"Yapabiliyor mu?"

Bu soru Sean'ı şaşırttı. Elbette yapamıyordu. Sean başını iki yana salladı.

"Ne görüyor?"

Danni'nin sözlerinde bir gazez yoktu ama başka bir şey vardı, Sean'ın tüylerini diken diken eden bir şey. Onu şaşırttı. Hayır, onu tedirgin etti.

"Seni gördü" dedi Sean yumuşak bir ses tonuyla.

Pencereler, dışarıdaki yaşlı ağaçlarla gölgelenmişti ve mutfak loştu. Ama Danni solgun görünüyordu. "Seni çocukluğundan beri görüyor." "Beni nasıl görüyor?" diye sordu Danni.

Sean omuz silkti. "Bunu bilemem, değil mi? Bunu yapabilen o."

"Ama benim hayatta olduğumu biliyordu?" Sean başını salladı.

Hayalimdeki Aşk

83

"Neden kimseye söylemedi?"

Daha Sean, ona kim inanırdı, diyemeden, Danni yüzünü çevirdi ve Sean, Danni'nin hiçbir açıklama olmaksızın yanıtı kendi bulduğunu anladı. Sean daha önce büyük annesinin bu özelliği hakkında hiç konuşmamıştı ama Danni'nin sormadığı soruları bekliyordu. Sanki Sean'ın söylediklerini zaten biliyormuş gibiydi.

Bunun üzerine Sean devam etti: "Şimdi, insanlara senin hayatta olduğunu düşündüğünü söyledi. Ama nerede olduğunu veya nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu. Ve kimse onun doğruyu söylediğine inanmadı. Ah, bazıları inandı elbette ama seni bulamadan yıllar geçti."

"Sen ona inandın mı?"

"Elbette. İnandım."

Danni'nin yüzü porselen bir maske gibi güzel ve hareketsizdi, düşüncelerini ele verecek tek bir hareket yoktu. Ama Sean, o maskenin altında şaşkınlıktan değil, anlayıştan doğan duygular olduğu izlenimine kapıldı ve şaşırdı. Danni anlıyordu. Ne kadar tuhaf ve hayret verici olsa da, anlıyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi, Danni?"

Danni ona ters ters baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Ama bu yalandı ve Sean bundan kendi söylemiş kadar emindi.

"Söylesene" dedi Danni, "seni de görebiliyor mu?"

Soru son derece yumuşaktı ancak öyle iğneleyiciydi ki başta Sean nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Ne demek büyük annesi onu görebiliyor muydu?

"Neden göremesin ki? Kör değil. Sadece yaşlı."

Danni bu yanıtı, aynı mesafeli tavırla değerlendirdi. Sean, karşısındaki kadının aklından neler geçtiğini anlayamıyordu.

84

Erin Quinn

"Suyunu içmiyorsun" dedi Danni, Sean'ın yanındaki dokunulmamış şişeyi işaret ederek.

Bir kez daha Sean, Danni'nin sesinde onu hayrete düşüren bir şey duydu. Susuzluğunu gidermesi bu kadar önemli miydi? Kendini ipleri birbirine dolanmış başıboş bir kukla gibi hissetti. Yine de Danni iplerini çekmeye çalışıyordu. Kaşlarını çatıp su şişesine baktı ama şişeye uzanmadı. "Susamadım" dedi.

"Ah!" dedi Danni, "Elbette susamadın."

Daha Sean, Danni'nin bununla ne demek istediğine dair tahmin yürütmeye fırsat bulamadan, Danni başka bir konuya geçip onu afallamış bir hâlde bıraktı. "Babam senin buraya beni bulmaya geldiğini bile bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Oradan ayrıldığımı dahi bilmiyor." Sean'ın yanından geçtiklerinde Cathân MacGrath'ın gözlerinde gördüğü soğuk ifadeyi hatırlayıp, var olduğunu bile bilmiyor, diye düşündü. O aynı mesafeli bakış şimdi kızının gözlerindeydi.

Danni şişenin kapağını açtı ve tamamını içip şişeyi kenara bıraktı. Gözlerini dikmiş Sean'a bakarken o gerginlik tüm odaya yayılıyor gibiydi.

"Benden ne istiyorsun, Sean?"

İşte buna dürüst bir cevabı vardı. Ama şu anda -şimdi- istediği şey sıcak ve fiziksel, derin ve sonsuzdu. Bunu söylediği takdirde Danni ona anlayış gösteremeyebilirdi.

"Seni eve götürmek istiyorum. Ait olduğun yere."

"Sadece buysa neden yalan söylüyorsun?"

"Neden mi yalan söylüyorum?" diye tekrarladı Sean. "Sana doğruyu mu söylemeliydim? Söze bununla başlasaydım kapıyı açar mıydın?"

"Başlamak mı? Daha tek bir dürüst sözcük duymadım. Gerçekte aileme ne oldu?"

Hayalimdeki Aşk

85

Sean acı ve ironi karışımı bir sesle inledi. "Yemin ederim, o konuda tamamen dürüst oldum. O olayı yaşayanlar dışında kimse neler olduğunu bilmiyor. Kendine sorsan daha net yanıtlar alırdın."

"Ama sen oradaydın, değil mi?"

Sean kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ballyfionüir'deydim, evet. Ama o gece babamla birlikte değildim."

"Neredeydin, peki?"

Soru, masaya vurulan bir cetvel gibi netti. Dikkat ve yanıt gerektiriyordu. Sean, bu sorunun ima ettiğinden daha büyük önem taşıdığını hissederek kaşlarını çatı. "Evdeydim, sanırım.

Uzun zaman önceydi. Neden soruyorsun?"

Danni öfkesi aşikâr bir hâlde ona baktı. Sean, Danni'nin ondan ne beklediğini ya da neden nerede olduğuna dair böyle bir varsayımda bulunduğunu anlamıyordu. Ama bir varsayıma ulaştığına şüphe yoktu. Bu kadarını gözlerinden okuyabiliyordu.

"Cinayetleri, yanlış zamanda yanlış yerde bulunan birinin üzerine yıktıklarını söyledin. Bunlar senin sözlerin" dedi Danni.

Sean başını sallayarak onayladı. "Doğru bu. Babam için doğru.

"Onu özleyiyor musun?"

"Babamı mı? Hayır. Ve emin ol, istemiyorum da."

"Şimdi benim hayatta olduğumu bilmene rağmen mi?"

Sean çaresizce başını salladı. Danni'ye, hiçbir şeyin babasını Sean'ın gözlerinde masum kılamayacağını söylemek istemedi. Niall Ballagh, Danni ve annesini öldürmemiş olabilirdi ama Danni'nin ailesini paramparça etmiş, geride tamiri mümkün olmayan bir enkaz bırakmıştı. Ve onun mahvettiği, sadece

86

Erin Quinn

Danni'nin ailesi de değildi. Gazabını MacGrath'ların üzerine salmadan önce, kendi küçük ve güvenilir ailesini de dağıtmıştı. Niall, Sean için her zaman bir canavar olarak kalacaktı.

Sean başını çevirdi. "Senin şu anda hayatta olmanın ne anlama geldiğini bilemem, değil mi? Kardeşin nerede? Veya annen? Yaptıklarından dolayı babamı kolay kolay affedebileceğimi sanmıyorum."

"Kardeşimi öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Beni ve annemi öldürmeye çalıştığını? Sence bunu yapabilecek bir adam mıydı?"

"Üzgünüm ama bence öyleydi." "Tanrım" dedi Danni. "Tanrım."

"Bunu söylemekten keyif almıyorum. Ama sen sordun." "Ve sen de bana doğruyu söylüyorsun, öyle mi?" "Yemin ederim." "Bunu bu sabah da söyledin."

"Evet, söyledim. Sen bana Cathan MacGrath'in gerçekten baban olup olmadığını sordun. Ve gerçekten öyle."

"Ben sana gerçek misin diye sordum."

"Bir insanın olabileceği kadar gerçek, Dâirinn MacGrath."

Danni ona baktı. Sean, gördüğü keder karşısında kalkıp onun yanına gitmek ve o güzel yüzünü ilk gördüğü andan beri yapmak istediği gibi ona sarılmak istedi.

"Ama bana gerçekten kim olduğunu söylemedin, değil mi Sean? Neden beni eve götürmeye gelen kişi sensin?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen babanın benim ailemi yok etmeye çalıştığını düşünüyorsun, bu yüzden. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu görmüyor musun?"

Hayalimdeki Aşk

87

"Seni geri götürmek için daha iyi bir sebebim olabilir mi? Hiç kimse bir an bile ona yükledikleri suçtan şüphe duymadı. Cinayet. Ama işte, buradasın."

"Lafi dolandırıyorsun, Sean." Danni tezgâhtan aşağı indi ve onun karşısına geçti. "Daha şimdi benim hayatta olmamın, onun hepimizi öldürecek kadar etkili bir adam olmadığı dışında hiçbir şeyi kanıtlamadığını söyledin."

"Ve belki de öyledir. Ya da belki babam yıllar önce doğruyu söyledi. Ben bunu bilemem, değil mi? Ama sen, Danni, sen oradaydın. Sen her şeyi gördün ve o güzel kafanın içine sakladın."

"Beş yaşındaydım. Sen şu kapıdan içeri girene kadar bir kardeşim olduğunu bile hatırlamıyordum."

"Hepsini hatırlayacağına inanıyorum, unuttuğun her şeyi."

"Sence İrlanda'ya dönmek her şeyi hatırlamamı sağlayacak mı?"

"Bu çabaya değer."

Danni durup düşündü ve Sean, belki de onun dikkatini dağıttığını umdu ama bir saniye sonra Danni yine Sean'a döndü.

"Olaylar olduğunda sen kaç yaşındaydın?"

"On dört" diye yanıtladı Sean ve o ıstıraplı yılı, çocukların dünyasına ait olmama ama büyüklerin arasına da girememenin verdiği o hissi hatırladı. Bedeni büyümüştü ve onu bekleyen erkekliği görebilmişti, uzansa erişebilecekti belki. Bu süreci ne kadar hızlandırmaya çalıştıysa da, olduğundan daha hızlı gelmiyordu. Ve sonra babası bir gecede her şeyi sona erdirmiş, Sean'ın bir çocuk ya da bir erkek olmasına izin vermeden onu, incecik omuzlarında bir yetişkinin taşıyabileceği bir sorumluluk yüküyle bir ergen olarak bırakmıştı. Birdenbire okul ve ge-

88

Erin Quinn

lecek önemini yitirmiş, ateş için toplanacak kömür ya da yaşamak için okyanusta tutulacak balıklar daha önemli olmuştu.

Sean başını salladı. "Bunun benim hakkımda olduğunu söylemeye çalıştığının farkındayım" dedi Danni'ye. "Ama yapamazsın. Bu her zaman, sadece seninle ilgili oldu."

Bu cümle karşısında Danni'nin kaşları kalktı. "İyi deneme ama hayır. Benim bulunduğum noktadan, bu saçma sapan bir oyun gibi görünüyor ve ben sadece, senin tahtanın üzerinde oynatabileceğini düşündüğün bir piyonum. Ama sana kötü bir haberim var, Sean Ballagh. Sen benim sorumu yanıtlayana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Neden sen? Neden sen geldin?" Danni'nin sorusu, Sean ın altındaki temeli sarstı, onu daha önce hiç görmediği, uzakta bir yerlerde varlığından haberdar olmadığı bir uçuruma doğru itti.

Sean neden buradaydı? Neden o?

Onun yüzünden, yanıt bu kadar basitti aslında. Sean sadece onun için gelmişti.

Bu son derece netti ama nedeni Sean'ı zorluyordu. Orada, o fırtınalı gri gözlere bakarak öylece durdu ve verebileceği tek yanıt yüreğine öyle derinden işledi ki, onu ayırıp tek başına analiz edemiyordu.

Onun için gelmişti, çünkü... çünkü... Danni ona aitti. Sadece bu, Sean ın onu eve götürmek için gelmesinin sebebiydi.

Yanıtın basitliği, Sean'ı büyük bir dalga gibi sarstı. Diğer her şeyi silip süpürürken Sean'ı dalgaların içine batırıp çıkardı. Sean büyülendiğini, şaşırdığını, kuşatıldığını hissetti. Ona duyduğu ihtiyaç, zihninde ötesini göremediği bir gölge bırakıyordu ama bunu aşması gerektiğinin farkındaydı. Neden diğer tarafta beklemişti? Hafızasının gizli bölmelerinde çırpınan şey neydi?

Hayalimdeki Aşk

89

Gözlerini kaldırıp Danni'ye baktı ve yaşadığı bocalamanın dışa yansımış olduğunu hissetti. Danni'nin yumuşadığını, kapının aralandığını gördü. Ve boğulmamak için direnen bir adam gibi, derin bir nefes aldı.

"Senin için geldim" diye mırıldandı ve bu ifadenin gücüyle ayağa kalktı. Uç kısa adımda Danni'yi geri geri tezgâha götürdü. Bir şeyler -derin ve gizli bir şeyler- Danni'nin gözlerini karartırken şaşkınlık içinde açılmalarına neden oldu. O an kaçınılmazdı; Sean onu Danni'nin yüzünde görmüştü ve kanının hızlandığını, alevlendiğini hissetti.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde, ellerini Danni'nin iki yanına yasladı ve başını yavaşça eğdi. Bir nefes onları ayırdı ama Danni'nin boynunda atan nabzın ritmi, Sean'ın göğsünde hızla atan kalbi... bu onları birleştirdi. "Senin için geldim" dedi dudaklarına yaklaşır.

Sonra da dudaklarını öptü. Dudaklarının verdiği his, nefesinin sıcaklığı, telaşla Sean'ın bedenine akarken bir elektrik akımı gibi bedenine yayıldı. Sean, suyun sığ, ıstıraplı olacağını düşünerek içine dalmıştı. Ama eğer ıstırap buysa o bu suyun içinde ölmeyi umdu.

Elleri Sean'ın göğsüne doğru uzandı ve Sean, Danni'nin onu itmek istediğini biliyordu ama bu Sean'ı mahvederdi. Ona engel olmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Parmaklarıyla Danni'nin ipeksi yüzüne dokundu, öpücüğü derinleştirdi ve diliyle onun yumuşak dudaklarına dokundu, ta ki o dudaklar açılana kadar. Danni'nin dilinin soğuk yumuşaklığı, Sean ınkinin sıcak arzularına değdiğinde, ikisi de ürperdi. Danni'nin dilinde nane tadı vardı, sarhoş edici ve ılık. Sean etkiden sarhoş oldu. Bu rahadamanın, tatmin duygusunun verdiği iniltiyi, istese bile durduramazdı.

Danni'ye odaklandı. Onun da, kendi hissettiklerini hissetmesini, onun istediklerini istemesini arzuluyordu. Ağırlığını

90

Erin Quinn

ona verdi, Danni'nin bedenini kendi bedeniyle dolabın arasına sıkıştırdı ve ona, onu ne kadar arzuladığını anlatmaya çalıştı. Danni bedenini ona yasarken göğsüne dayadığı elleri yumruk olup Sean'ın gömleğini çekti; onu uzaklaştırmaya değil, kendine daha da yakınlaştırmaya çalışıyordu. Sean, Danni'nin ellerinin altında eriyen yumuşaklığını, bedeninin teslimiyetini hissettikçe kendini kaybetti. Elleriyle Danni'nin boynunu tuttu, ardından dudakları geldi. Onu öptü, sadece hayal edebildiği bir afrodizyak olan teninin tadını dilinde hissetti. Ellerin altında Danni'nin omuzları küçük ve kemikliydi. Sean, Danni'nin göğüslerini kendi gövdesine bastırıldığını hissetti. Daha fazlasını istedi. Onun her noktasına dokunmak istiyordu.

Kollarını tekrar Danni'nin bedenine sardı ve onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Böylece hem onun dizleri arasında hareket edebilecek hem de onu kendine çekebilecekti. Bu yeni yükseklikle, Danni'nin yüzü Sean'ın yüzüyle karşı karşıya geldi ve Sean'a onun boynuna, omzuyla boynu arasındaki çukura ve Danni'nin göğüslerinin baş döndürücü dolgunluğuna erişme olanağı verdi.

Danni kısık, boğuk bir sesle onun adını mırıldandı. "Bu gerçek değil" dedi soluk soluğa. "Emin ol, gerçek" dedi Sean ve ona, bunun en az damarlarından akan kan kadar gerçek olduğunu kanıtlamak için tekrar dudaklarına yapıştı.

Kollarının arasında onu tutmak, ateşi tutmak gibiydi. Danni yanıyor, kıvranıyor, Sean'ın sinirlerine dokunuyor ve onun kontrolüne boyun eğiyordu. Sean onun kıyafetlerini parçalamak ve orada, mutfakta ona sahip olmak istedi ama dokunduğu ipeksi tenin her bir noktası onu bu hedeften alıkoyuyor, onu oyuyor gibiydi. Ellerini beyaz tişörtün altına soktu ve Danni'nin teninin ısınan yumuşaklığında ellerini yukarı doğru

Hayalimdeki Aşk

91

sürükleyip göğüslerini avucuna aldı, başparmaklarını uçlarında gezdirdi. Danni'nin dudaklarından küçük bir inilti duyuldu ve Sean'ın heyecanı ve arzusu daha da arttı.

Ama sonra Danni durdu. "Sean" dedi. "Dur."

Sesindeki arzu, keder ve şaşkınlık belirtileri, bu basit komuttan daha fazlasını yaptı. Sean'ın içindeki karmaşık duygular labirentini, bir geçitten diğerine savrulan tutkularını olduğu gibi dışarı yansıttı. Onun ne istediğini bulmanın tek bir yolu vardı ama hızla atan kalbi ve baskın gelen ihtiyaçlarıyla karanlığa gömülmüştü.

"Duramam" dedi sadece ama bedenini, aklının yapamadığını yapmaya zorladı ve yavaşça geri çekildi. Onları bu noktaya getiren dönüm noktasını anlayamamıştı ama buradan geri dönüş olmadığını biliyordu. Bir şekilde Danni, onun çaresizce ulaşmaya çalıştığı kurtuluş olmuştu. Danni'nin sabit bakışları, spot ışıkları gibi Sean'ın içindekileri açığa vuruyordu. Sean uzaklaştı. Kendine kızıyordu. Ne zaman bu kadar zavallı bir adam olmuştu? Daha on dört yaşındayken ona sırt çeviren bir dünyada yaşamayı öğrenmişti. Sevilme için dilenen savunmasız bir çocuk değildi artık. Babası gibi aciz değildi. Kendi yolunu, tek başına çizen bir adamdı.

Arka kapıya doğru yürüyüp bahçeye baktı. Köpek camın diğer tarafında yatıyordu. Başını kaldırıp ona hırladı. Camın yüzeyinde Danni'yi, tişörtüne kıyasla solgun tenini ve bedeninin her bir kıvrımını ortaya koyan pantolonunu görebiliyordu.

"Artık gitsen iyi olacak" dedi Danni. Sean onun kalbini arzularken Danni'nin sesi soğuk ve mesafeliydi.

Buğulu yansımasından, Danni'nin şaşkınlığını ve kararlılığını gördü ve bu Sean'ın öfkesini ve acısını kamçılıdı. Ama Danni'nin istediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

^^/Zst^a^ıMe^ j&n*a,, Danni ne yapacağını bilemedi. Bir metre uzunluğunda bir yapılacaklar listesi vardı ama sanki her şey yolundaymış, dünyası sarsılmıyormuş gibi etrafta koşurma düşüncesi bile midesini bulandırdı. Duş aldı, fakat bu aklındaki milyonlarca soruyu yanıtlamaya yetmedi. Ayrıca heyecanını gidermeye ya da öfkesini hafifletmeye de yardımcı olmadı. Sean Ballagh için heyecanlanmamasına ya da canını sıkıymasına dair ürettiği sebepler, kendini bir aptal gibi hissetmesine yol açtı.

Çünkü öyleydi. Sanki Sean onun derisinin altına sızmıştı ve oradaydı, şimdi bile o uzun parmaklarını omurgasında gezdiriyor, dudaklarını kulağının arkasındaki o hassas noktaya bastırıyor, dilinin sıcaklığıyla onun içini hoplatıyordu. İçten bir şekilde inledi. Madem ölüydü, tüm bunları nasıl yapabiliyordu?

Elinde listesiyle arabaya bindiğinde son soru onu afallattı. Belki de bu konuda yanılıyordu. Belki de gazete makalesi yanııştı. Bu olasılık, diğer alternatiften daha mantıklı değil miydi? Sadece onu görmekle kalmamıştı, onu hissetmişti. Şimdi bile

94

Erin Quinn

hissediordu. Sean ölü olsaydı, Danni onun hayaletini görebilirdi belki ama hissedemezdi... öyle değil mi?

Başını üç defa direksiyona vurdu. Bir hayaletin neler yapıp neler yapamayacağı üzerine mantık yürütüyordu. Bu delilik değilse deliliğin ne olduğunu bilmiyordu.

Hava dönüp mutfağında Sean ı gördüğünden bu yana, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Çaresizce konuşacak birilerine ihtiyacı vardı ama böyle tuhaf, doğaüstü bir sorunla kime gidebilirdi? Bu, en yakın arkadaşınızı arayabileceğiniz türden bir şey değildi. Yvonne'la birer kahve içerek dertleşebileceği bir şey hiç değildi.

Sadece gerekli şeyleri almaya karar verdi: yumurta, süt ve kahve. Diğer her şey bekleyebilirdi. Köşedeki alışveriş merkezinde bir Safevvay marketi vardı. Danni otoparka girdi ve yer bulana kadar birkaç tur attı. Yumuşak güneş parlak bir gökyüzünden yansıyor, ılık esinti palmye ağaçlarını hareketlendirip onun altüst olan sinirlerini sakinleştiriyordu. Yürürken tenin-deki sıcaklığa odaklandı.

Birkaç metre kalana kadar, kaldırımda durmuş onu izleyen genç kadını fark etmedi. Beyaza yakın sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve parlak mavi gözleri, uzun kirpikleri vardı. Kahverengi teni, güneşin altında yatmayı sevdiğini gösteriyordu. Yirmi yıl içinde büyük olasılıkla teni köseleye dönecekti ama şimdi sadece genç, bronz ve sağlıklı görünüyordu. Gözleriyle aynı renkte kolsuz bir bluz ve şal desenli pürüzsüz bir pantolon giymişti.

Kadın Danni'ye baktığını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Danni mağazaya giriş yolunu değiştirmeyi düşünerek duraksadı ama kadın çabucak yanına gelip gülümsedi.

"Ben de seni bekliyordum" dedi.

Danni dönüp kadına baktı. "Beni mi?"

Hayalimdeki Aşk

95

Kadın heyecanla başını salladı. "Hatırlamadın mı?"

"Beni biriyle karıştırmış olmalısınız" dedi Danni. "Hiç tanışmadık."

Genç kadın omuzlarını silkti ve elini "bu taraftan" der gibi uzatarak Pandora'nın Kutusu adlı bir mağazanın girişini işaret etti. Çift cam kapıların tam ortasında altın rengi bir ağaç resmi vardı. Yapraksız dallar spiral şeklinde cam panellere uzanıyordu ve Danni, beyazlara bürünmüş kadının uzattığı gümüş taraktaki deseni hatırladı.

"Ben markete gidiyorum" dedi başını sallayıp. Safevvay'i işaret etti ve ekledi, "Üzgünüm."

"Sen bana geldin" dedi kadın. "Benden sana yardım etmemi istedin."

Danni yutkundu ama boğazı kurumuştı. Kadının bu ifadeyi söyleyiş tarzı, onda bir farkındalık uyandırdı. Sen bana geldin... Sean'ın mutfağında belirmesi de aynen böyle olmamış mıydı? Sean ona gelmişti...

"Lütfen, izin ver, yardım edeyim."

Cesareti kırılmış ama kesinlikle meraklanmış bir hâlde Danni sarışın kadının ardından mağazaya girdi. Havada ağır bir tütsü kokusu vardı. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor, köşe ve kuytulardan flüt sesleri geliyordu. Mağaza geniş ve havadardı. Bir duvarda kitaplar, diğerinde ise pencereler vardı. Yüksek bir kitaplığın etrafında rahat bir oturma alanı vardı ve her yer kristaller ve tüsülerle doluydu; aralarında ise muskalar ve tarot kartları duruyordu. Kasanın başında duran mor elbiseli bir kadının etrafında beş veya altı minik siyah kedi yavrusu yatıyordu. Tezgâhın üzerinde, "Kedilerimize ev bulmamıza yardımcı olun" yazılı bir kâğıt vardı. Yazının altında ise siyah kedilerin tarikatlar ve diğer sevimsiz cemaatler yüzünden yüz yüze kaldıkları tehlikeler anlatılıyordu.

96

Erin Quinn

Aralıklarla bir sürü masa dizilmişti ve her masanın başında iki sandalye vardı. Üzerine siyah bir kazak ve kazağıyla uyumlu bir pantolon giymiş zayıf bir adamın karşısında, kulaklarını dört açmış onu dinleyen şişman bir kadın vardı. Bir başka masada, Tatlı Cadı Glinda rolünün seçmeleri için gelmiş gibi görünen iri ve yaşlı bir kadın tek başına oturuyordu. Danni, arkadaki boş bir masaya doğru sarışın kadının arkasından giderken yaşlı kadın dönüp Danni'ye baktı. Masanın üzerinde açık mavi bir örtü vardı ve sanatsal bir şekilde bir yana dizilmiş kristalleri, gül şeklinde bir mumluk aydınlatıyordu. Masanın ortasında yay gibi dizilmiş tarot kartları vardı.

"Otur" dedi sarışın. "Ben Alice."

"Falcı mısınız?" diye sordu Danni. Sorusuna eşlik eden önyargılı ses tonu karşısında mahcup oldu. Ama elinde değildi. Etrafına baktı ve bu insanların yasal bir şeylerle uğraşmadıklarını düşündü.

"Ben bir rehberim" dedi kadın. "Yanında bir ruh olduğunu biliyor musun?"

Alice, Danni'nin sağına doğru baktı ve Danni dönüp etrafına baktığında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Şu anda mı?"

Alice başını salladı ve gözlerini kapatıp kısa bir süre bekledi. "Uzun zamandır seni arıyor." Sean.

"Ama daha yeni bulmuş. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla. Kendini hem aptal gibi hissediyor hem de korkuyordu.

Alice'in gözleri kocaman açıldı. "Bildiğini sanmıyorum. Bu senin tanıdığın biri değil. Henüz değil." Danni'nin cevap ver-

Hayalimdeki Aşk

97

meşini beklemedi. Kardan aldı ve karıştırıp Danni'nin önüne dizdi. "Lütfen böler misin?" dedi.

Danni söyleneni yaptı. Hâlâ orada bulunduğu için kendini tuhaf hissediyordu. Alice ona gülümsedi.

"Konuşacak birini aramıyor muydun?" diye sordu.

Danni omuz silkti ama elbette, doğrudu. Alice özenle kartları yerleştirmeye başladı. Her birini koyduktan sonra düşünmek için duruyordu. Bir süre sonra mavi ojeli tırnaklarıyla ortadaki bir karta dokundu. Kartın üzerinde, arazilerin ve sulak alanların bulunduğu bir bölgede ağır ağır yürüyen biri vardı. Gökyüzünde ay güneşin üzerini kapatmıştı. Kartın alt kısmında ise kadehler diziliydi.

"Bir dönüm noktasındasın" dedi Alice. "Bunu görmüyorsun çünkü uzun zamandır gözlerin bağlı, neyin gerçek olduğunu anlama becerin körelmiş ve bir mumya gibi hareketsiz kalmışsın. Ama zincirlerini kırmalı ve daha derin bir hedef belirlemelisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Danni başını salladı.

"Ben senin... önemli bir parçanı tamamen kapattığını hissediyorum. Ama bu senin ihtiyacın olan bir şey ve o olmadan, hayatında sendeleyerek ilerliyorsun. Körsün ve kendini nasıl serbest bırakacağını bilmiyorsun. Şimdi bile, böyle kalmak istediğini düşünüyorsun."

Danni şaşkınlığını belirten bir sesle inledi. "Neden kör kalmak isteyeyim ki?"

"Çünkü gözlerini açıp tekrar bir bütün olmayı seçersen görmek zorunda kalacağın şeyden hoşlanmayabilirsin." Alice bunu monoton bir netlik içinde söyledi. Danni şüphelerine rağmen, omurgasında bir gıdıklanma hissetti.

Alice bir başka kart daha açtı, bu kartta bir kule resmi vardı.

98

Erin Quinn

Küçük pencerelerden alevler yükseliyor ve insanlar adayıp kaçmaya çalışıyorlar ya da ölümlerine adıyorlardı. Serbest düşüş iyi bir seçenek gibi görünmese de, hangisinin geçerli olduğunu söylemek zordu.

Danni eğleniyormuş gibi derin bir nefes aldı ama gerçekten, onun içini dolduran mizah değildi. "Peki, bu ne? Ölüm kartı mı?"

Alice bu soruyu Danni'nin beklediğinden daha ağırbaşlı bir şekilde değerlendirerek başını salladı. "Bir anlamda, belki. Ama illa bedeninin ölümü olması gerekmiyor. Ölüm ve yeniden doğuş dünyamızın bir parçasıdır. Bunu kabullenmezsen sadece yüzeyde yaşıyorsun demektir. Belki de yeni senin hayatta kalabilmesi için eski senin ölmesi gerekiyordun"

"Bu benim için fazla iyi." Ama aslında mezarı ve mezarda gördüğü bedenini düşünüyordu.

"Sen öyle diyorsan" dedi Alice.

Alice desteden bir kart daha çekti ve Danni bunun bir öncekinden daha kötü göründüğünü düşündü. Griler giymiş uzun boylu biri, karanlık bir dünyada elinde fenerle duruyordu. Danni endişeli bir şekilde Alice'in tepkisini izledi.

"Aradığın biri var. Bu kişi senin için önemli" dedi Alice. Ardından duraksayıp dudağını ısırdı.

"Bu bir erkek. Bence şu anda kör olmanın sebebi de bu kişi. Onun kim olduğunu öğrenmelisin ve bunu yapmak için de sorman gerekiyor."

"Kime soracağım?"

Alice başını salladı. "Bilemiyorum. Ama bulmak için aramalı, içeri girmek için kapıyı çalmaksın. Umudu kendi yüreğinde bulacaksın."

"Eh, orası gün gibi açık!"

"Aradığın şeyin bazı tehlikeleri var. Yüzeyden bakıldığında,

Hayalimdeki Aşk

99

istediğini düşündüğün her şey gibi görünüyor. Ama bulacağın insanlarla ilgili bazı asılsızlıklar var. Burada..." Alice gözlerini kapattı. "Kişinin gerçek benliğini saklayan bir maske görüyorum. Bunun senin için bir anlamı var mı?"

"Sanmıyorum." Danni bilinçaltından yüzeye çıkmaya çalışan anlayıştan hoşlanmayarak olduğu yerde kaykıldı.

"Ama birini arıyorsun?"

Danni dudaklarını ıslattı. Bu tuhaf kadına herhangi bir ipucu vermek istemiyordu. "Herkes birilerini aramıyor mu zaten?"

Alice'in gülümsemesinden, Danni'nin aklından geçeni bildiği anlaşılıyordu. Bir başka kart daha açtı. Bu kez bir adam dev bir T'nin üzerinde baş aşağı sallanıyordu. "Güveninin kırıldığını görüyorum, bu kez kendi içinde. Kim olduğunu unutmuşsun." Elindeki desteyi açtı ve Danni'den bir tane seçmesini istedi. Danni söyleneni yaptı.

Alice kartı diğerlerinin üzerine koymadan önce bir süre inceledi. "Değnek Beş kartı. Anlaşmazlığı, mücadeleyi ifade eder. Ama ben çok daha büyük bir şey olduğunu hissediyorum. Bir tür savaş."

"Bir tür savaş" diye tekrarladı Danni ve Alice desteden bir başka kart seçerken midesinde bir sancı hissetti. "Bak, neden beni beklediğini ya da bunun müşterileri içeri çekmek için bir düzmece olup olmadığını bilmiyorum. Borcumun ne kadar olduğunu söyle ve..."

"Her zaman kaçtın mı onlardan?" diye sordu Alice tereddüt etmeden.

"Kimlerden?"

"Savaşlarından. Bu yüzden mi kör olmak istiyorsun? Buradasın şimdi çünkü mücadele etmeyeceksin. Ama bu kart..."

100

Erin Quinn

Mavi tırnaklarıyla son kartın üzerine dokundu. Kartta, yüzüstü uzanmış ve sırtından on adet kılıç çıkan bir adam vardı. "Bu kart, değer verdiğin her şeyin kaybolmasını temsil eder. Yani bu kaçışta, kendini yok ettiğin anlamına gelir."

Danni sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

"Seni takip eden ruh, tam da bunu istiyor. Şimdi bile aurası değişiyor. Görebiliyorum. Bu onu mutlu ediyor. Senin kaçmanı istiyor."

Danni çaresizce etrafına bakındı. Alice'in söyleyeceklerini duymak, omzunun tepesindeki sinsî ruhu düşünmek istemiyordu. "Ne kadar? Borcum ne kadar?"

Alice de ayağa kalktı. "Her şeyi değiştirebilecek güce sahipsin" dedi yumuşak bir ses tonuyla ve gözleri tekrar kapandı. Yüzü dingindi ama üzerinde statik elektrik var gibiydi. Sanki Danni uzanıp ona dokunsa teninden kıvılcımlar yükselecekti.

Danni bir adım geri giderken boğazı kuru, vücudu gergindi. "Zaman ayırdığın için teşekkür ederim" dedi ve çantasından cüzdanını çıkarmaya çalıştı.

"Perdeleri aç, Dâirinn" diye fısıldadı Alice. "Korkularınla yüzleş."

"Ne dedin sen?"

Alice gözlerini açıp cevap vermeden ona baktı. Zamansız bir boşlukta asırlar sürmüş gibi gelen kısa bir an içinde, iki kadın birbirlerine baktılar. Ama Danni kitabın sayfalarını ve aralarından akan koyu kırmızı kanı gördü. Eğer yüzleşmek zorunda olduğu şey buysa Danni bunu başarabileceğini sanmıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Parlak leylak renkli bir elbise giymiş bir kadın yanlarına gelip sordu. Danni içeri girdiğinde, bu kadının kasanın başında olduğunu fark etmişti. "Alice, iyi misin?"

Hayalimdeki Aşk

101

Alice gözlerini kırptırdı ve transtan çıktı. Mutlu bir şekilde gülümsedi. "İyiyim."

Kadın tereddüt ederek elinde cüzdanını sıkıca tutmuş Danni'ye baktı. Danni ısrarla "Borcum ne kadar?" diye sordu. Ücreti ödemek, aralarında herhangi bir borca yer bırakmamak ve bir an evvel buradan çıkmak istiyordu. Alice zorla Danni'nin hayatına burnunu sokmuştu ve şimdi Danni her şeyin kontrolden çıkmasından korkuyordu. Ve neler olabileceğini kim bilebilirdi? "Alice okuma için kırk dolar alır" dedi kadın temkinli bir ses tonuyla. O da tıpkı Alice gibi, Danni'nin sağ omzuna doğru bakıyordu. Harika. Buradaki herkes bu ruhu görebiliyor muydu yani?

Danni cüzdanından parayı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Başka bir şey söylemeden döndü ve onu izleyen gözlerin bilincinde, telaşla dükkândan ayrılıp bir kaçma duygusuyla parlak güneş ışınlarına çıktı. Ama dükkânın tiksindirici kokusu üzerine yapışmıştı. Sadece arabasına ulaşıp Pandora'nın Kutusundan bir an önce uzaklaşmaya odaklanmış Danni, otoparkın diğer ucundan onu izleyen adamı görmedi. Ama onu hissetti ve kafasını yerden kaldırıp kendini etrafa bakmaya zorladı. Kaldırımındaki insanları süzdü ve onun yüzünü yanından geçip gidene kadar tanıdığını fark etmedi bile. O anda geri döndü ve gördüğü yüzü yeniden bulmaya çalıştı. Bir an için babasını gördüğünü sandı ya da en azından resimdeki adama benzer bir adam. Ama bu imkânsızdı...

Kendini bunu sadece hayal ettiğine inandırmıştı ki o yüz tekrar belirdi. Bir an için yoğun park alanında gözleri buluştu ve Danni şaşkınlıktan donup kaldı. Adam yavaşça gülümsedi ve Danni adamın yüzündeki ifade karşısında hayrete düştü.

102

Erin Quinn

Sadece resimdekine benzemiyor, aynı zamanda resimden fırlamış gibi görünüyordu. Bu babası olmalıydı. Danni'nin tahmin edemediği sebeplerden ötürü babası burada, Arizona'daydı ve Sean, Danni'nin bunu bilmesini istemiyordu.

Danni aceleyle adama doğru yürüdü. Yaklaştıkça kalbi umuda doldu. Ama ona yetişmeden, adam arkasını döndü ve alışveriş merkezindeki diğer mağazalardan birine girdi. Danni adamın arkasından kalabalık mağazaya girdi, tüm reyonların arasında dolaşip onu aradı ama bir şekilde onu kaçırmıştı. Ve şimdi adam gözden kaybolmuştu.

<JeAizf/ıcl/ £\$ö/üm

n*/t^eS^ann^'n. parka girdiğini gördüğünde hava kararmaya başlamıştı. Danni kıyafetlerini değiştirmiş, üzerine gri, kadife bir pantolon ve onunla uyumlu bir ceket giymişti. Her ikisi de rahat görünüyordu ve sıcak tuttukları belliydi. Ama Sean havada en ufak bir serinlik hissetmiyordu. İrlanda'da soğuktan donacak, diye düşündü.

Danni ve çılgın köpeği yürüyerek ona doğru yaklaşırlarken o onları izleyip bankta oturmayı sürdürdü. Danni'nin kıyafetleri vücudunu sarıyor, kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. O gün bir kez daha Sean ona dokunmak için yanıp tutuştu.

Danni gergin görünüyordu ve Sean içini dolduran o zafer çılgınlıklarına hâkim olamadı. Günün geri kalanını kendine kızıp endişelenerek geçirmişti. Eğer Danni de küçük canavarıyla mutluluk içinde ilerleyip umursamaz davranıyor olsaydı, bu Sean için büyük bir yıkım olurdu. Danni onu fark ettiğinde, yaklaşık beş-altı metre kadar uzaktaydı. Onu görünce adımları yavaşladı ve gerginliği tem-

104

Erin Quinn

kinli bir hâl aldı. Ama Sean buna şaşırmıyordu. Danni onu yine göreceğini biliyor olmalıydı. Sean ayağa kalktığı anda, küçük köpek hırlayıp havlayarak üzerine doğru hamle yaptı. Küçük bedeni için fazla saldırgandı. Sean zamanla köpeğin ona alışmasını umdu ama bu hızla ilerlerse köpek ona alıştığında Sean büyük olasılıkla yaşlı bir adam olacaktı.

Danni, Bean'in tasmağını sıkıca tuttu ve dişlerini Sean ın bileğine geçirmesine az kalmıştı ki onu durdurdu. "Bean, uslu dur" diye azarladı köpeği. Köpek onun komutunu umursamadan tasmağını çekiştirmeye devam etti.

Sean'a döndü ve sordu. "Ne istiyorsun?"

Soruyu sorarken Danni'nin ses tonunda başka bir şeyler ima ettiğine dair hiçbir iz yoktu ama yine de bu soru Sean'ın aklına tam olarak ne istediğine dair bir dizi görüntü gelmesine neden oldu. Danni sanki Sean'ın düşüncelerini okumuş gibi kızardı ve başını çevirdi.

"Önceki davranışım için üzgünüm" dedi Sean çılgın hayal gücüyle çelişerek. "Özür dilemek istedim."

Danni bir an ona baktı ve Sean, Danni'nin aklından geçenleri okumasından korkmadan ona bakabildiği için memnun oldu. Sean üzgündü ama sadece Sean hazır olmadan bittiği için. "Endişelenme" diye mırıldandı Danni.

Ceketinin yumuşak gri tonları, gözlerindeki noktaları ortaya çıkarmış ve onları çok daha çarpıcı, daha gizemli göstermişti. Sean onun gözlerine baktı.

Danni aniden, "Burada yalnız mısın, Sean?" diye sordu.

Sean, şaşkın bir şekilde etrafına bakınıp bunun ne anlama geldiğini düşündü. "Yalnız geldim" dedi.

Hayalimdeki Aşk

105

"Babamla gelmedin mi?"

Sean bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttu. "Hayır, gelmedim. Neden sordun?"

"Bugün onu gördüm. Alışverişe gittiğimde."

"Babanı mı?" diye tekrarladı Sean. Şaşkınlığını gizleyemedi. "Emin misin?"

"Evet. Hayır. Tıpkı ona benziyordu. İkizi olabilir belki. Klonu mesela."

Sean bir anda kalbinin ağırlaştığını hissederek başını iki yana salladı. Bu iyi değildi. Nedenini bilmiyordu bile ama iyi değildi. "Burada olamaz."

"Nedenmiş o?"

Bir yanıtı yoktu ama Cathân MacGrath'i görmüş olamayacağına emindi. Danni'nin varlığından haberi bile yoktu. Sean bundan emindi.

"Kimi gördüğünü bilmiyorum, Danni ama yemin ederim, baban değildi. O çok meşgul bir adam ve son zamanlarda Ballyfionûir'den ayrılmıyor bile."

Danni derin bir nefes aldı. "Ve gördüğüm adam beni gördü. Babam olsaydı gelip konuşurdu, kaçmazdı benden."

Sean başını sallayarak onayladı. Ama Cathan'ın burada olma fikri onu rahatsız etmişti.

Danni tek bir söz söylemeden arkasını döndü ve geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Sean da, Danni'nin sessizliğinin doldurmayı başaramadığı bir boşluk olduğunu düşünerek peşinden gitti. Ona dokunmak ve sarılmak istedi ama o noktada durabileceğinden emin olamadı.

Danni'nin ona güveneceği de şüpheliydi.

"Beyaz hayalet kim?" diye sordu Danni yavaşça. Sesi sakın ve monotonda ama Sean'ı şaşırtan da sorduğu soruydu.

106

Erin Quinn

"Ne dedin?"

"Ballyfionûir. Beyaz hayalet vadisi demek, değil mi?"

"Genel anlamda, sanırım" diye yanıtladı Sean. "Şimdi daha çok bir maneviyat olduğunu düşünüyoruz, hayırseverlik gibi mesela."

"Oh!" O gümüş rengi gözler Sean'a döndü. "Yani gerçekte bir hayalet yok, öyle mi?"

"Eminim bir sürü vardır" dedi Sean temkinli bir ses tonuyla. Gözleri, Danni'nin yüzündeki ifadeyi izliyordu. "Ballyfionûir en az bin beş yüz yıllık bir kasaba."

"Ama daha önce hiç duydun mu? Beyaz hayaleti yani. O kadının kim olduğunu biliyor musun?" "Kadın mı?"

Danni başını köpeğine doğru eğip duraksadı. Sonra başını salladı. "Boş ver."

Sean boş vermek istedi. Danni'nin konuyu hiç açmamış olduğunu farz etmeye çalıştı ama aralarında tuhaf bir gerginlik oldu ve Sean bunu görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Danni'nin evine vardılar ve Sean içeri girmesinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin olamayıp tereddüt etti. Hatta hoş karşılanmadığından emindi. Ama Danni onu içeri davet ederek şaşırttı.

Sean, Danni'nin ardından küçük mutfığa girdi. Danni bir sandalyeye oturdu ve Sean'ın tasmağını çıkardı. Yorgun görünüyordu. Sean ona sarılmak, onu rahatlatmak istedi.

Danni köpeğin kulağının arkasını kaşıdı, ardından buzdolabının en üst rafından bir şişe şarap çıkardı. Sean'a isteyip istemediğini sormadan iki kristal şarap kadehine uzandı. O kadehleri doldururken Sean tezgâhın üzerinde, kenarında Hav Hav yazılı bir etiket bulunan bir kavanoz gördü. İçine baktı.

Hayalimdeki Aşk

107

Köpek bisküvileri vardı. İçinden bir tane aldı ve hem hayatını hem de kolunu riske atarak yere çömelip Bean'e uzattı.

Yüzünde şaşkın ve minnettar bir ifadeyle Bean, Danni'nin yanından ayrılıp ödülünü almaya geldi. Parmaklarına uzandı ve bisküviyi zarif bir şekilde aldı sonra onu günlerdir aç kalmış bir kurt gibi midesine indirdi. Sean, köpeğin fırça gibi kuyruğunu tuhaf bir şekilde sallayarak ona gülümsediğine yemin edebilirdi.

Sean'ın keyfi yerine gelmişti. Danni'nin yanına oturdu ve sonunda bir kenarda beklettiği soruyu sordu. "Neden beyaz hayaleti soruyorsun, Danni?"

Danni cevap vermeden önce dudaklarıyla dilini ıslattı. Bu, Sean'ın gerilmiş sinirlerini alt üst eden bir işaretti. Danni yalan söyleyecekti.

"Rüyamda gördüm" dedi.

Sean aklından geçeni söylemedi. "Dün gece mi?" diye sordu.

Danni başını salladı. "Tuhaf bir rüyaydı. Konuyu neden açtım, bilmiyorum."

Danni kadehiyle ilgileniyormuş gibi yapmaya başladı ve bardağı işaret parmağıyla başparmağı arasında tutup çevirdi. Endişeli görünüyor, Sean'ın söyleyeceğini merakla bekliyor gibiydi. Ve Sean onu izlerken kendi düşüncelerinden endişelendi. Kabullenmek istemediği net bir şey vardı.

Danni onu rüyasında görmemişti. Vizyonda görmüştü. Ve bu her ikisi için de iyiye işaret değildi.

"Büyük annem beyaz hayaleti gördü" dedi kısıp bir sesle.

Danni'nin gri gözleri kocaman açıldı. Sean, bulutların ve eli kulağında bir fırtınanın ortasına düşüyormuş gibi hissederek o gözlere baktı.

108

Erin Quinn

"Öyle mi?" Danni heyecanlanmıştı. Sean başını sallayarak onayladığında, Danni sordu.

"Gümüş bir tarağı var mıydı, büyük annen onu gördüğünde yani?"

"Tarak mı?" Sean bu soruyu düşünürken bilinçaltına ittiği bir şey su yüzüne çıktı. Büyük annesi ne demişti? Bir efsane vardı... doğaüstü bir inanış... bir tarakla ilgili. Ne olduğunu tam olarak hatırladığında kaşlarını çatı.

"O bana geldi" diye devam etti Danni ama sonra suratını asıp duraksadı. "Yani, rüyamda, tarağı bana vermeye çalıştı. Çok korkutucuydu, tarağı uzatışı. Şey gibi... sanki geri çeviremediğim bir şey gibi."

"Ama almadın, değil mi?" Sean ın sesi, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

Danni kaşlarını çatı. "Şey, işte o anda çılgılık atmaya başladı, kulakları tırmalayan o korkunç sesle haykırdı."

"Ama sen tarağı aldın mı?" Sean sorusunu tekrarlardı. Bir yanı, soruyu tekrarladığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

Danni, o yuvarlak, gri gözleriyle Sean ı izleyerek başını iki yana salladı. Sanki ruhu gözlerine yansıyor. Sean zoraki gülümsedi ancak ikisini de bu tebessüme inandıramadı. Sean aniden duyduğu endişe ve Danni'nin tarağı geri çevirmesiyle gelen rahatlama karşısında huzursuz oldu. Ama İrlandalılar, batıl inançları olan bir topluluktan ve bir insanın içine işlenen şeyleri görmezden gelmek mümkün değildi. Aptalca bile olsa onun tarağı aldığı düşüncesi midesine bıçak gibi bir ağrı saplanmasına neden oldu.

"Almaman iyi olmuş" dedi. Kulağa, hissettiği kadar endişeli gelmediğini umuyordu. "Tabii ki bunların hepsi efsane. Yüzyıllardır annelerin çocuklarını korkutmak için anlattığı masallar. Ama almadığına sevindim."

Danni merakla onu izlemeyi sürdürdü. Elleri şarap kade-

Hayalimdeki Aşk

109

hinin üzerinde, o farkında olmadan daireler çiziyordu. "Alsaydım ne olurdu?" diye sordu.

Sean, parmaklarını tutmak için Danni'ye uzandı. Danni'nin elleri buz gibiydi ve Sean hiç düşünmeden ellerini tutup avuçlarının içinde ısıtmaya başladı. Danni'nin derin bir nefes aldığını duydu ve Danni MacGrath'ın onu nasıl tahrik ettiğini düşünmeden edemedi.

Boğazını temizledi, ellerini geri çekebilmeyi diledi ama artık çok geçti. Ve sanki parmakları ondan bağımsız hareket ediyor, Danni'nin ipeksi tenini ovuyor, buz gibi parmak uçlarını ısıtıyordu.

"Büyük annem onun bir banshee olduğunu söylerdi" dedi sonunda.

"Ne?"

"Bir peri, sanırım. Ama sizin Disney'deki gibi bir peri değil." Sean sözlerini dikkatli bir şekilde seçmeye çalışarak Danni'ye baktı. "İnanışa göre, bu periler birinin öldüğünü ya da öleceğini haber vermek için ortaya çıkarlar."

Danni gözlerini kırıştırdı. Sean, Danni'nin duyduklarını anlayabilmek için çaba gösterdiğinin farkındaydı ve onun hafifçe ürperdiğini hissetti. Küçük ve sıkı bir yumruğa dönüşen parmaklarını tuttu. Danni'nin ellerini ağzına doğru götürdü ve ellerinden yaptığı bir sığınağın içine sıcak hava üflemeye başladı. Danni hem kuşkuyla hem de kendini güvende hissederek onu izledi.

"Banshee'ler ölüm için ağıt yakarlar" dedi Sean.

Danni, "Ağıt" diye tekrarlarken sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Evet, ağıt yakıyordu. O sesi nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Öyle kederliydi ki... ve cam gibi, sanki aynı anda kırılan milyonlarca bardak gibi."

110

Erin Quinn

Sean başını salladı. İstirabın kulağa ne kadar şiddetli gelebileceğini biliyordu. Bir süre sessiz kaldılar, ardından Danni sordu, "Peki, ya gümüş tarak? O neydi?"

"İrlanda'ya dair bir şeyler biliyor musun, Danni?"

"St. Patrick's Günü'nde yeşil giyiyorsunuz. Bir de bir lep-rikonun altın küpünü istiyorsanız onun gitmesine izin vermiyorsunuz."

"Şey, bundan daha fazlası var."

"Ben de öyle tahmin ettim."

Sesinde bir umutsuzluk hâkimdi. Danni başını çevirdi. Sean onun aklından geçenleri merak ediyordu.

"Leprikon diyorsun ama biz de tüm Amerikalıların ata binip barlarda birbirlerine ateş ettiklerini düşünüyoruz. Elbette İrlandalılar batıl inançlarıyla meşhurlar. Büyük annem olsa sana leprikonların zalim küçük seraseriler olduğunu söylerdi. Tabii ben çoğu insanın hâlâ buna inandığını söylemiyorum ama büyük annem gibi inananlar da var. Yani şöyle düşün, eğer Sinderella bir İrlanda masalı olsaydı, İyilik Perisi ona iyilik yapmış olmazdı. Onun eline üç tane kelle tutuş-tururdu ya da onu karanlık bir mağaraya götürür, mağara dalgaların altında kalıp kız boğulana kadar onu orada hapsedirdi."

"Peki, beyaz hayalet için ne diyor?"

Sean vereceği yanıtı düşünürken Danni'nin elini okşadı. Büyük annesi beyaz hayaleti iki kez görmüştü ve her ikisi de felaketle sonuçlanmıştı. Sean ruhlara hiçbir zaman inanmamıştı ama büyük annesinin korkusuna saygı duyuyordu.

"Ben çocukken" diye başladı temkinli bir şekilde, "büyük

* İrlanda mitolojisinde İrlanda Adası'nda yaşadığına inanılan, yeşil kıyafetler giyen, ayakkabıcıkla uğraşan ve muzurluklar yapan küçük vücutlu cinler. (Ç.N)

Hayalimdeki Aşk

111

annem periler konusunda dikkatli olmamı söylerdi. Asla çok uslu bir çocuk olma, evlat' derdi."

Büyük annesinin bu sözü karşısında Danni'nin gözleri hay-rede açıldı ve yüzüne hafif bir tebessüm geldi. "Neden?"

"Şöyle, eğer çok uslu olursam, perilerin gelip beni kaçıracaklarına inanırdı. Ona, hiçbir zaman o kadar uslu olmadığımı söyleyecek cesaretim olmadı. Ama anlatmaya çalıştığım şey şu... İrlanda'daki periler altı çocuklu bir annenin para kavanozunu saklamak gibi muzur şeyler yaparlar, böylece anne yemek için sokaklarda dilenirken onlar en iyi çocukları kaçıırır ve sahiplenirler."

"Bu çok korkunç!"

"Evet, İrlanda tarihi de hiçbir zaman hoş ve keyifli olmamıştır zaten."

"Ama bunun tarakla ne ilgisi var?"

"Hikâye anlatan İrlandalı bir adamı acele ettirmemen gerektiğini bilmiyor musun, kadın?"

Danni bir kez daha gülümsedi. Bu seferki neredeyse gözlerine ulaştı.

"Tarak, yem gibi bir şey olabilir sanırım."

Sean durup onu izledi. Danni elini Sean'ın avucundan çekti ve tekrar bardağıyla oynamaya başladı. Sonraki sözleri, Danni'nin önsezilerinin altındaki kıvılcımları ateşler nitelikteydi ve alevler daha büyük, daha tehlikeli boyutlara ulaştı.

"Yem olarak kullandı" dedi. "Ona dokunmak istedim. Hem de çok istedim." Danni

dudaklarını sıktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Devam et" dedi Sean'a.

"Hepsi bu aslında. Gerçek şu ki, bu hikâye büyük olasılıkla denizkızı mitolojisinden alıntı. Baştan çıkarıcı bir kadın, güzel saçlarına ve parlak taraklarına karşı koyamayan denizciler, son-

112

Erin Quinn

ra kadının onları soğuk denizlere hapsedmesi. Sonuçta tarağı tekrar vermeye çalışırsa alma."

"Almayacağım" dedi Danni. Sesindeki ciddiyet onu ele vermişti. Bunun tekrarlanabileceğine inanıyordu.

"Bu rüyada başka neler gördün?" diye sordu Sean.

Danni kadehine baktı ve cevap vermedi. Sean, yanındaki kadın konuşmaya başladığı andan itibaren söylediklerinden fazlası olduğunu biliyordu. Anlatırken aklındakini uyarladığını gösteren değişken bir havayla, kesik kesik konuşuyordu. Sean iyice meraklanmıştı. Danni korkuyordu. Sean onun gerginliğini hissetti ve bu içinde ilkel bir koruma içgüdüğü uyandırdı. Danni derin bir nefes aldı ve "Annemi gördüm" dedi.

"Annemi mi?"

"Rüyada" diye ekledi Danni. "Beni mezardan çekip kurtardı."

"Nasıl bir mezardı bu?"

"Senin yanında durduğunu gördüğüm mezar" dedi Danni yavaşça.

Sean yutkundu. Danni'nin ses tonundan hoşlanmamıştı. Söylediklerinden ise hiç hoşlanmamıştı.

"Bunları rüyada gördün."

Danni başını salladı. "Rüyalarım hep gerçekçi olmuştur."

Sean, başka neler gördüğünü merak ederek bu konuyu üstelemedi.

"Bu mezar, bir vadideydi. Ve dik bir yamaç gördüm. Denize yuvarlanacakmış gibi görünen kayalarla çevirili bir yer. Çok tehlikeli. Çok güzel."

Tıpkı Ballyfionüir gibi.

"Uzakta, tuhaf bir şey vardı, taş bir anıt gibi... Nasıl anlata-

Hayalimdeki Aşk

113

çağımı bilmiyorum ama bir kapı girişi gibi ve üzerinde, güneşi yansıtan bir şey vardı; Altın sanki."

Danni başını çevirip Sean'ın yüzüne baktı. Sanki buzulların içine dalmış gibi görünüyordu. Aniden ürperdiğini fark etti.

"Bahsettiğim yeri biliyor musun?"

Biliyordu. Çok iyi biliyordu. Burası onu sürekli kendine çeken, Sean'ın oraya nasıl gittiğini bilmeden bir anda kendini içinde bulunduğu yerd.

"O gördüğüm taşın ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir dolmen. Çok eskidirler ve sayıları İrlanda'daki kaleler kadar çoktur."

"Ama ne?"

"Hangi efsaneye inandığına göre değişir ama genelde mezar odalarını işaret ederler, diğer dünyaya geçişi."

Danni sessizce başını salladı. "Ballyfionûir'de bunlardan var mı?"

"Evet."

"Ona bakarken... arkamda bir şey olduğu hissine, duygusuna kapıldım ama rüyalar nasıldır, bilirsin. Arkamı dönüp bakamadım, o yüzden emin değilim. Sanırım belki bir evdi... ya da... bilmiyorum, daha büyük bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kalıntılar" dedi Sean. Tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. "Eskiden denize tepeden bakan bir yamacın üzerindeki bir kale ve sığınaktı. Yüzlerce yıl önce inşa edildi ve bunca zaman ayakta kaldı. Büyük annem onun bir bütün olarak durduğu zamana dair hikâyeler hatırlar. Duvarlardan biri çöküp okyanusa yuvarlanmadan önce atalarından biri orada yaşıyordu. Duvar yıkılınca mutfak kısmı da çöktü ve o dönemdeki büyük erkek çocuklardan biri öldü."

114

Erin Quinn

"Oh..."

Danni'nin tepkisi, ikisini de ürpertti. Sean önemli bir şey olacağını, tepelerinde dolaşan bir şey olduğunu hissetti. Sanki oda kararmış, ışık değişmiş ve yumuşamış gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordu. Mutfağının duvarları titreşti, bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki duvar ve dolapların üzerine projektörle yansıtılmış bir film izliyorlardı. Şekli bozulmuş, yersiz ama kesinlikle karşılarında var olan bir şeydi bu.

"Şimdi sadece kalıntılar mı var?" diye sordu Danni. Sesindeki serin esinti havayı iyice soğuttu.

Sean başını salladı. "Şimdi önünde bir ev var. Hep kötü göründüğünü düşünmüşümdür.

Enkaza dönüşmüş kalenin gölgesinde duran bir ev. Ama evi inşa ederken bana sormadılar."

Danni dönüp ona baktı. Gri gözleri, Sean'ınkilere odaklanmıştı. Sean, öyle güçlü bir şekilde ona çekiliyor, ona öyle ihtiyaç duyuyordu ki sonunda aralarındaki boşluğu dolduran eline hâkim olamadı. Parmak uçlarıyla yanağının ipeksi tenini hissetti. Parmaklarıyla önce çenesini, ardından elini yavaşça indirip boynuna dokundu. Ondan başka hiçbir şey görmemeye, kendini Danni'nin fırtınalı gözlerinde kaybetmeye çalışıyordu. Ama duvarlar sallanmaya, onları göz ardı etme çabalarına müdahale etmeye başladı.

Nasıl oluyor bu? Danni de görmüş müydü? Sormadı. Sormak, içinde yükselen endişeyi çok gerçek ya da gülünç kılacaktı. Sean hangisinin doğru olduğundan emin değildi.

"Sana bir şey getirdim" dedi, oysa kendi sözlerini duyana kadar ondan söz etmek - onu vermek- gibi bir niyeti olduğunu fark etmemişti. Ama şaşkınlığının ortasında, kendini baskı altında hissetti. Başından beri elini Danni'nin yüzüne götüren kuvvet, etkisini göstermeye devam ediyordu.

Bir şekilde kendi hayatında rehin tutulduğunu düşündü ve Hayalimdeki Aşk

115

bu ilk kez olmuyordu. Onun gibi kontrollü bir adam, anlayamadığı bir şekilde, bilinçsizce o nesneye doğru ilerliyordu.

Etrafındaki duvarlar tuhaf bir şekilde şeffaflaştı ve bir an Danni'nin tarif ettiği manzaraya baktığını fark etti. Sadece bir an için denizden gelen esintiyi, dalgaların tuzlu kokusunu hissetti. Sonra parmakları İrlanda'dan getirdiği yeşil kutuyu kavradı ve duvarlar tam da olması gerektiği gibiydi. Sabit ve kararlı bir şekilde onu, almadığı kararları uygulamaya zorladılar.

Q/a/ufzufıcı/ 3\$ö/üm

'^âia/ü^nt^t^ rü^aâtv. hissetti. Sanki tortularla /S dolmuş gibi kalın ve ağırdı. Patlayan bir yanardağ düşündü, havaya yayılan küller öyle yoğundu ki gökyüzünü kaplıyordu. Henüz Danni'nin göremediği bir resmin tuhaf parçaları gibi yabancılaşmış, parçalanmış hava basıncı değişmeye çalışıyordu. Hiçbir anlamı olmadığını bilincinde, sadece yanındaki adama odaklanarak havayla mücadele etti.

Sean cebinden küçük, yeşil bir kutu çıkardı. Bu sabah mağazanın camından onu izlediği sırada elinde tuttuğu şey de buydu. Kutunun üzerinde, Danni'nin daha önce hiç görmediği bir sembol ve iç içe geçmiş spiral kabartmalar vardı... ama Danni bunu bir yerden tanıyor gibiydi. Bir an düşündü ve sonra hatırladı. Benzer şekilleri, Fennore Kitabı'nın sayfalarında görmüştü. O bu detayı düşünürken tepeden tırnağa buz kestiğini fark etti.

Gözlerinde dalgın bir bakışla, Sean küçük kutuyu ona uzattı. Danni bir kez daha Sean'ın karmaşık mesajlar verdiğini hissetti. Sean kutuyu verdi ama vermek istemiyordu.

118

Erin Quinn

Danni kutuyu alıp kapağını açarken parmakları hafifçe titredi. Kutunun içinde, beyaz bir pamuğun üzerinde, gümüş ve altından yapılmış bir zincir kolye vardı. Zincirden bozuk para boyutlarında bir kolye ucu sarkıyordu. Gümüş ve altın karışımı, başlangıcı veya sonu olmayan birbirine geçmiş eşmerkezli spirallerin etrafında karmaşık bir örgü oluşturuyordu. Yine, Danni bu şekli bir yerden tanıdığını hissetti. Zihninde, kitabın bitmek bilmeden dönüp duran kilidini gördü. Kolye ucu, kilidin aynısıydı.

Altın ve gümüş sicimlerin arasında bir dizi taş parlıyordu. Ortada bir zümrüt, etrafında ise parlak elmaslar, ıslık ıslık opaller ve kan kırmızı yakutlar vardı. Ancak kitapta olduğunun aksine, tuhaf bir enerji dışında kolyeden yayılan kötü bir şey yoktu.

Etrafında mutfak duvarları, derin nefesler alarak büyüyen küçülen ciğerler gibi genişleyip daralıyordu. Sanki Danni kolyeye bakarken onlar da bir şeyler olacağı beklentisiyle titriyor gibiydiler. Danni, duvarlara bakma arzusuna direndi, perdenin diğer yanında hareket eden gölgelere karşı mücadele etti.

Parmağının ucuyla kolyenin ortasına dokundu ve elektrik çarptığını hissetti. Bu onu aynı anda hem korkuttu hem de sakinleştirdi. "Bu ne?" diye fısıldadı.

"Bu bir tılsım" diye yanıtladı Sean boğuk bir ses tonuyla. "Sana şans getirmesi ve seni koruması için."

"Korumak mı? Neden koruyacak?"

Sean sessizlik içinde ona baktı. Danni, Sean'ın zihninde pek çok yanıt değerlendirdiğini hissetti. Ve Danni'nin korunması gereken birden fazla şey olduğunu düşündüğünü. Öyle çok şey vardı ki korkması gerekirdi. Sean, Fennore Kitabı'nı biliyor muydu? Daha önce bizzat görmüş olabilir miydi?

Duvarlar giderek ağırlaşan havayla birlikte genişleyip daraldı. Bekliyorlardı... bir şey bekliyorlardı.

Hayalimdeki Aşk

119

"Koruması için işte" dedi Sean gözlerini kaçırıp. "Bu bir aile yadigârı. Artık senin."

"Benim mı?" dedi Danni ve duvarın içine doğru çekildiğini hissetti.

"Evet. Tak hadi. O sana ait."

"Ama nereden çıktı? Sen bunu nasıl..."

"Geri almamı ister misin?"

"Hayır" dedi Danni hemen. "Hayır."

Sean kolyeyi aldı, Danni'nin arkasına geçti ve kolyeyi boynuna takarken sallanan duvarlar biraz daha yakınlaştı. Parmakları, Danni'nin ensesini ısıttı ve dokunuşu, bir öpücük kadar yakındı.

Duvarlar, Danni'yi dehşete düşüren karanlık bir arzuya titreştiler.

Sean yerine döndüğünde, kaşları kalkmış, gözleri tuhaf bir yeşile bürünmüş, anlaşılmaz bir endişeyle dolmuştu. Sanki Danni'nin hemen arkasında bir şey dikkatini dağıtmış gibi gözleri uzaklara bakıyordu. Danni huzursuz edici bir şekilde Sean'ın görebildiğini, duvarlar incelik genişlerken bu sabit titreşimi duyabildiğini hissetti. Ama bu imkânsızdı. Daha önce bir vizyonu bir başkasıyla paylaşmamıştı.

"Neden yapıldığını bilmiyorum." Sean, spiralli ve örgülü kolye ucundan söz etmeyi sürdürdü.

"Ne zaman yapıldığını da. Ama eski. Çok eski."

Danni, kolyenin görüldüğünden daha ağır olduğunu hissetti. Titrek parmaklarıyla kolyeyi tutup kaldırdı. Bir yanı, bu değerli parçanın bir illüzyon gibi yok olmasını umuyordu. Ama ona dokunduğu anda, bir diğer elektrik akımının vücuduna boşaldığını hissetti. Birbirine karışmış resimlerde, nefesini kesen görüntüler gördü. Görüntüler onun duyula-

120
Erin Quinn

nnı tahrip ederken o bunlara bir anlam yükleyecek zamanı bulamadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sean ve Danni'nin elini tutup onu kendine getirdi.

Duvarlar yankılandı ve Danni onların girdabına çekileceğini hissetti. Duvarların çekimiyle midesi bulandı. Arkalarındaki tuzak onu dehşete düşürdü.

"Danni, sorun ne? Neler oluyor?"

Sean'ın sesi uzaklardan geliyordu. Onu hem duymuş hem de hissetmişti. Ona cevap vermeye çalıştı ama sadece duyduğu paniği artıran manasız bir ses çıkarabildi. Sabahtan beri Sean mutfağında belirip durmuş, onu içlerine çekmeyi bekleyen korkutucu vizyonlar yaşamıştı. Ve şimdi de bu... duvarların içinden geçip yaşamını ele geçirmekle tehdit ediyorlardı.

Sean önünde durmuş, Danni'yi ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Danni onun, somut bedeninin, ağırlığının ve genişliğinin, o yeşil ve gri arası gözlerindeki cazibenin farkındaydı. Onun gerçek olmasını istedi. Aniden, büyük bir şiddetle, onun kaderin cilvesinden daha fazlası olmasını istedi. Ona doğru yaslanmak istedi. Sean'ın ona sarılmasını, onu rahatlatmasını arzula-dı. Havadaki bu dehşet verici girdabı durdurmasını istedi.

Adil değil, diye düşündü. Sean'ın yaşamına bu şekilde gelmiş olması hiç adil değildi.

Özlemine duyduğu ama sahip olamadığı biri daha. Çünkü bu adam bir yabancı bile olsa onu yakından tanımak istemişti. Kendini ona yakın hissetmek. Keşke her şeyfarklı olsaydı, diye düşündü. Neden her zaman sahip olmayı istediği şeyler erişemeyeceği uzaklıkta oluyordu? Zihninde bir ses yankılandı; telaşlı, endişeli bir inilti. Kader treni tehlikeli bir uçuruma doğru sürükleniyordu. Gürültüsü arttı, güçlendi. Hava kuvvetlenip zihnini tüketirken tiksindirici bir şekilde ağırlaştı.

Hayalimdeki Aşk

121

"Danni?"

Danni, Sean'ın sesini duyamıyor ama dudaklarının kıpırdadığını, gözlerinin endişeyle baktığını görebiliyordu. Sean onu kollarına çekti. Yüzünde, Danni'nin yaşadığı korkuyu yansıtan bir ifadeyle etrafına bakındı. Danni neler olduğunu bilmiyordu ama belli ki bu her ne

ise Sean da farkındaydı. Bean kontrolden çıkmış bir hâlde havlamaya başladı. Danni'nin ayaklarının dibinde döndü ve zıplayıp patilerini Danni'nin bacaklarına yasladı. Danni her şeyin farkındaydı ancak tepki veremiyor, köpeğini rahadatanıyordu.

Ve sonra altındaki zemin yarılr gibi oldu. Özgür iradesini, boyun eğmek veya isyan etmek için tercih hakkını kullanamıyordu. Orada, karanlığın içinde, hava ve seslerin ortasında kalakalmıştı. Sean'a sıkıca tutundu ve onun hâlâ yanında olduğunu görünce hem rahatladı hem de dehşete düştü. Bir başkasını vizyonuna dâhil edemez, onu değişen havanın içine çekemezdi.

Ama Sean tanıdığı diğer insanlara benzemiyordu, değil mi?

Kendi paniğiyle birlikte, sızılan ve yayılan bir karanlığa doğru çekildiğini hissetti. Bunun bir vizyon olmadığını anladı. Bu sefer yaşadığı şeyin neden farklı olduğuna dair sebepleri belirleyemedi ama onları hissediyor ve haklı olduğunu biliyordu. Zifiri karanlığa doğru düşmeye devam etti. Artık Sean'ı hissedemediğini fark etti ve hüngür hüngür ağlamak istedi. Sonra biri elinden tuttu. Elini tutan büyük, güçlü ve sıcak bir eldi. Bu kişi onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Danni onu göremiyordu ama genişliğini hissetti ve Sean olduğunu anladı. Danni yalnız değildi. Neler olduğunu anlamıyordu ama yalnız değildi.

122

Erin Quinn

Düşüş, çekim gücünden daha sarsıcı, daha agresif bir şeye dönüştü. Ciğerlerindeki nefesi çekti, ayakkabılarını çekiştirdi, hızla çıkarıp fırlattı ve onu çırılçıplak soydu. Rüzgâr tenine çarpıyor, derisini yüzüyor, soğuk kemiklerine işlerken içini yakıyordu. Danni yüzünü Sean'ın çıplak göğsüne yaslayıp gözlerini sıkıca kapattı. Bir yerlerde şaşkına dönen Bean'in haykırıışları duyuluyordu. Danni soluk soluğa kaldı ve başının döndüğünü hissetti.

Yavaşlamak yoktu. Durmak yoktu. Dibe çarpmaktan korkmuyordu.

Birdenbire, hiçbir şey kalmadı.

s^jHfc* rvy** &epdcf; bu hayal değildi.

t^SiS ikisinin, Danni'yi tutsak eden bir karışımıydı. Danni döndü ve yumuşak örtülerin altına sokuldu. Nerede olduğundan ya da oraya nasıl geldiğinden emin değildi. Ama ısınmıştı ve mutluydu.

Gözlerini açmayı denedi fakat göz kapakları ağırlaşmıştı ve bu rahatlık, müdahale edilmeyecek kadar güzeldi. Yastığı lavanta kokuyor, örtüler çıplak bedenine sürtünüyordu. Danni çıplaktı. Bu farkındalık onu kendine getirmeye başlayan ateşin ilk kıvılcımı oldu. O asla çıplak uyumazdı.

Yanında bir şey -birisi- kıpırdandı. Yanındaki kişi ona doğru döndü, arkadan ona sarılıp kendine çektiğinde, bedenini kendi çıplak teninde hissetti. Yapılı biriydi. Danni onun ağırlığını, sırtına yaslanan bedenin uzunluğunu hissedebiliyordu. Bir kol beline doğru sarıldı ve onu kucağına çekti. Eli karnına dokundu ve sonra yavaşça yukarı kaydı.

Sean. Nasıl tahmin ettiğini sorgulama gereği duymadı.

Danni tekrar gözlerini açmaya, ayılmaya çalıştı ama bir fay-

www.kitapligimiz.com

124

Erin Quinn

dast yoktu. Öyleyse bu bir vizyon muydu? Sadece zihninde yarattığı bir hayal miydi?

Sean'ın eli göğsünü kavradı ve başparmağı ağır, yavaş hareketlerle meme ucunda halkalar çizdi. Sean, bedeninin büzüşmüş kaslarını esneten dev bir kedi gibi, yavaşça, duygusal ve fiziksel bir şekilde uyanıyordu. Danni, Sean'ın bedenindeki uyanışı hissetti ve Sean'ın iniltisi, Danni'nin sinir uçlarını harekete geçirip tenindeki hassasiyeti uyardı.

Yavaş yavaş Danni'nin sırtını ve omuzlarını öpmeye başladı, boynuna ulaşmak için saçlarını yana çekti. Elleri kalçasından omurgasına, ardından ensesine ve boynunun kıvrımına doğru

kaydı. Danni, Sean'ın giderek büyüyen sıcaklığını kalçasında hissetti ve bilerek, heyecanla bedenini ona doğru bastırdı.

Sean kaydı, Danni'yi sırtüstü yatırdı ve tüm ağırlığını üzerine verdi. Dokunuşları iddialıydı, inatçı bir kuvvete boyun eğen parlak bir saten gibi, dudaklarını Danni'nin dudaklarına bastırdı. Danni bedenini onun dokunuşlarına dolamak, tüm bunların bir anıdan ibaret olacağı saatlerde kıyafetlerinin altında onları hissetmek istedi... tüm bunlar gerçekte yaşanmamış bir fantezi olacaktı. Sean'ın elleri, Danni'nin vücudu ona aitmiş-çesine, ona sahip olmak istercesine üzerinde dolaştı, parmakları kalçalarında yavaşça ilerledi ve dudakları her bir dokunuşla inledi.

"Dokun bana" diye fısıldadı Sean. Danni'nin karnını usulca okşadı, aşağılara inen parmakları baştan çıkarıcı, hafif vuruşlarıyla onu kendinden geçirdi. Danni itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptı.

Gözleri kapalı, çekingenliği görüş alanıyla birlikte kaybolmuş bir hâlde onu okşamaya başladı. Gölgelemin altına saklanmış bir yanı bunun doğru olmadığını, gerçek olmadığını biliyordu. Ama diğer yanı umursamıyor, Sean'ın onu uyuşturan derin, yumuşak

Hayalimdeki Aşk

125

öpüşleriyle birlikte onun içine sızmasına, küçük darbelerle onu okşamasına, parmaklarıyla en mahrem yerinde daireler çizmesine aldırmiyordu.

Danni içinde yükselen heyecanla birlikte çılgılık atmak üzereydi ki Sean yer değiştirdi, kalçalarını yana doğru kaydırıp Danni'nin bacaklarını araladı. Vücudu sert ve kaslıydı. Danni göremediği şeyi hissediyor, Sean'ın belinin etrafındaki çıkıntıları, göğsünün şişkinliğini, kollarının sertliğini keşfediyordu.

Danni bacaklarını iki yana açtı ve Sean usulca içine girerken kendini bütünüyle ona teslim etti. Sean Danni'yi benliğinin her bir hücresiyle doldururken şüphelere ve korkulara nefes alacak yer bırakmadı. Artık Danni, kendi bedeninin nerede bitip Sean'inkinin nerede başladığını ayırt edemiyordu. Umur-samıyordu da. Sonsuza dek bir parçası olan o yalnızlık kaybolmuştu.

Sonra Sean kımıldanmaya başladı... Danni'nin kontrol altında tutamadığı bir heyecan ve sıcaklık içinde, ölçülü, duyarlı darbelerdi bunlar. Danni, daha önce kendinden hiç duymadığı inilti, tahrik edici, erotik sesler çıkarıyordu.

Sean, Danni'nin kulağına cesaretlendirici sözler, Danni'yi çılgına çeviren baştan çıkarıcı sözcükler fısıldadı. Evet, dedi Danni, evet, o her ne isterse yapacaktı. Ve yapacaktı da.

Gözlerinin görmezliğinde, korumak için onca savaş verdiği o kontrolü elden bırakmaya hazırdı. Sean'ın ona vermek istediği her ne varsa Danni hepsini içine alacaktı.

Sean, bedeninin akışına denk bir ritimle Danni'nin dudaklarını yaladı. Danni kollarını sıkıca sarıp onu kendine çekti. Sanki sadece ağırlığını hissetmek yetmiyor, onun bir parçası olana dek ilerlemesini istiyordu. Bilekleri Sean'ın sırtında kenetlendi ve Danni Sean'a aynı ritimle karşılık verdi. Danni'nin koruduğu o sığ yerlere açılan kapılar kayboldu, sıcaklığı içine alıp Sean'ın var

126

Erin Quinn

ettiği ihtiyacı perçinledi. Açık perdelerden içeri sızan güneş ışınları gibi, Sean onun korkularına, yalnızlığına ulaştı ve en kuytu köşelerini aydınlattı.

Danni'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Onu yönlendirmesi için yükselen algılarına güveniyordu. Kendini Sean'a ve onun arsız dokunuşlarına, taleplerine, ritmine bıraktı. Sean onun kulak memesini dudaklarının arasına aldı ve yavaşça emdikten sonra, Danni'nin içinde biriken heyecanı salıveren bir şey fısıldadı. Danni kalçalarını onun kalçalarına doğru bastırırken vücudunu sarsan bir kuvvetle orgazma ulaştı. Sean Danni'nin üzerinde hızlanıp son bir defa içine doğru sürüklenirken Danni tüm gücüyle Sean'ın omuzlarındaki sert kaslara asıldı. Ve

sonra Sean, Danni'yi kendinden geçirip onu bir kez daha zirveye taşıyan güçlü bir darbe ve iniltiyle birlikte boşaldı.

Sean'ın kaskatı olmuş bedeni onun bedeninde gevşerken Danni ona sıkıca sarıldı. Sean Danni'yi de beraberinde sürükleyerek sırtüstü uzandı, böylece hâlâ tek bir parça hâlinde, Danni'nin içindeki o sertlikle birbirlerine bağlıydılar. Şaşırtıcı bir şekilde Danni tekrar kımıldanmaya, Sean'ın karşı koymasına fırsat vermeden onu tahrik etmeye başladı. Sean onu bir kez daha öperken kulağına, "Uyanmak istemiyorum" diye fısıldadı. Danni de uyanmak istemiyordu. Hem de hiç.

o»

Cırtlak ses, Danni'yi sıkıca saran karanlık kozanın içine nüfuz etti. Danni kaşlarını çattı ve sesi engellemeye çalıştı. Bir yanı, duyduğu sesin gerçekliğini kabul ettiği takdirde bir felaket olacağını biliyordu; bir yanı ise uyuklayan zihninin rahatlatıcı boşluğundan başka hiçbir şeyi kabullenmeye niyetli değildi. Örtülere iyice sarıldı, uzuvlarının bitkinliği, vücudunun doymuş ağırlığıyla kendinden geçti.

"Demek kendini kraliyet soyundan sanıyorsun ha! Öyle olsun" dedi ses. "Sopamı bulup geliyorum." Uğursuz sözler, koridorda yankılanan ayak sesleriyle perçinlendi.

Koridorda mı?

Danni'nin gözleri açıldı ve bir anda uyandı. Biri onun koridorunda mı yürüyordu? Kim? Evindeki bu yabancı da kimdi? Hemen arkasında derinden gelen bir ses duydu, "Boş ver onu. Her zaman beni sopasıyla tehdit eder."

Danni bir anda birden fazla şeyin farkına varıp yatakta doğ-
128

Erin Quinn

rudu. Bu oda hiç de tanıdık değildi. Küçük ve boş bir odaydı. Duvarlar sıkıcı bir beyaza boyanmış, sadece yatağın üzerinde asılı, İsa'nın çarmıha gerilişini betimleyen büyük ve dehşet verici resimle renklenmişti. Karşı duvardaki bir pencerede, aralardaki boşluklardan seher vaktini ve kapalı bir gökyüzünü gösteren soluk gri perdeler asılıydı.

Tam karşılarında, üzerinde ayna asılı ahşap, çekmeceli bir şifonyer duruyordu. Üzerinde ise dantel bir altlık ve küçük bir resim çerçevesi vardı. Ve yine İsa'nın resmi; bu kez uzun, omzuna dökülen kahverengi saçlarının üzerindeki bir haleyle. Üzerinde yattığı yatak, üçüncü duvarın tam ortasıydı. Dar yatağın üzerinde kalın bir yatak örtüsü ve ağır, sıcacık bir yorgan vardı. Ayak ucuna kıvrılmış Bean, sakinliğiyle çelişen temkinli gözleriyle onu izliyordu.

Ve Danni'nin yanında, uyurken daha genç görünen Sean Ballagh vardı.

Danni yataktan çıktı ve soğuk hava tenine çarptığında, hiçbir şey giymediğini fark etti. Üzerinde bir bez parçası bile yoktu. Yorganı yatağın üzerinden öyle hızlı çekti ki küçük köpek havlayan bir tüy yumağı gibi yere yuvarlandı ve köpeğin düştüğünü son anda fark eden Danni bir çığlık atıverdi. Sesler ve ani yaşanan hareketlenme karşısında Sean yerinden fırladı, ayağa kalktı ve yatağın diğer ucunda Danni'ye bakakaldı. Onun üzerinde de hiçbir şey yoktu.

Danni şok içinde Sean'ın darmadağın saçlarına, uykulu yeşil gözlerine, kaslı, çıplak ve muhteşem vücuduna bakarken... birden hatırlamaya başladı. Rüya... hayal...

"Tanrım, hepsi gerçek miydi?"

Sean'ın yüzündeki ifadeden, Sean'ın da, onları aynı, inanılmaz sona götüren düşünce silsilesini izlediği belli oluyordu. Bir an şaşkın bir hâlde birbirlerine bakakaldılar, ardından tekrar Hayalimdeki Aşk

129

ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra kapı sonuna kadar açıldı. Sean çarşafa uzandı ve beline sardı. Kapının önünde ufak tefek bir kadın duruyordu.

Kadının kireç gibi beyaz bir yüzü ve çakmak çakmak gözleri vardı. Dar omuzları, önünde birleştirdiği kollarının üzerinde gergin duruyordu. Kırk beş ila altmış beş arasında herhangi bir

yaşta olabilirdi, Danni hangisine daha yakın olduğunu kestirmekte zorlandı. Soylu bir duruşu vardı ama gözlerini ve ağzını çevreleyen çizgiler bitkinliğini ve omuzlarındaki trajik yükleri ele veriyordu. Söylediği gibi, elinde ince bir dal parçası vardı.

"Ve anlaşılan ikiniz de evlendiniz diye bütün günü uyuyarak geçirebileceğinizi sanıyorsunuz. Sizce ben Buckingham Sarayı'nda mı yaşıyorum?" Önce Danni'ye, ardından dönüp Sean'a baktı. "Şimdi üzerinize bir şeyler geçirin de kahvaltıya gelin. Amcan karınla oynamanı bekleyecek değil. Seninle tüm ilişkisini keser, görürsün gününü."

Danni o anda iki şeyin farkına vardı. Birincisi, Sean m yüzündeki ifadeydi. Konuşmuyor, yerinden kıpırdamıyor, sadece karşısında nefes almadan konuşan bu kadını izliyordu. Bu kadar ironik bir durum olmasaydı, Danni onun hayalet görmüş gibi göründüğünü söyleyebilirdi. İkincisi ise kadının kendisiydi. Gözlerini dikmiş Sean'a bakıyordu. Sean'ı görüyordu.

"Sence ben burada kendi kendime mi konuşuyorum?" diye sordu kadın. Kara gözleri Danni'ye döndü. Tüm detayları inceleyerek onu tepeden tırnağa süzdü. Danni farkında olmadan vücudunu saran yorgana daha sıkı sarıldı.

"Ve sende de ayrı bir hava var." Bu bir iltifattan çok suçlama gibiydi ama kadın Danni'ye niyetinin ne olduğunu anlama fırsatı vermedi. Bean yerinden fırlayıp kadının yanına koştu ve inanılmaz bir şekilde kuyruğunu sallamaya başladı.

130

Erin Quinn

"Köpek mi bu?" dedi kadın küçümseyerek. "Yoksa köpek olmaya mı çalışıyor? Şuna bak, sevgi arsız. Besleyecek bir boğaz daha. Sence ben dolabından yemekler taştan lanet bir Amerikalıya mı benziyorum?" Ama buna rağmen yere eğildi ve Bean'in kulağının arkasını okşadı. Bean başını kaldırıp ona doğru uzandı.

Kadın doğruldu ve sopayı Bean e doğru salladı. Sonra Sean'a döndü. "Beni gelininle tanıştırmayacak mısın? Nerede senin adabın? Biz seni böyle mi yetiştirdik?"

Sean'ın ağzı hızla kapandı.

Kadın çenesini kaldırıp Danni'ye gülümsedi ve porsumuş yüzü bir anda değişti. "Ben bu aptalın büyük teyzesiyim, Colleen Ballagh. Sen kimsin?"

"Danni" diye yanıadı. Ağzı kupkuruydu. "Danni Jones."

"Yani artık Danni Ballagh. Şimdi sen de bizler gibi damgalandın öyleyse, değil mi?"

Bu yoruma verilecek bir yanıt yoktu ama gözleri bir an yumuşadı ve Danni bir an o gözlerde kaybolmuş ihtişamı gördü. Belli ki gençliğinde çok hoş ve güzel bir kadındı.

"Giyinin. Henüz eşyalarınız gelmedi ama seyahatinize bakılırsa kuzeydeki lanet Protestanlar onları bataklığa gömmeye başlamışlardır bile. Neyse ki Kutsal Kalp Hayır Kurumu Ballyffonüir'de bulunuyor. Peder Lawlor şimdilik idare etmen için bir şeyler getirdi. Şifonyerin içindeler." Kadın çekmece-li şifonyerle aynanın bulunduğu yeri işaret etti, ardından da Bean e baktı. "Sen benimle gel. Bakalım, sana göre yiyecek bir şeyler bulabilecek miyiz..."

Bean uslu bir şekilde kapıdan dışarı çıktı. Colleen Ballagh kapıyı öyle hızlı çarptı ki duvardaki İsa resmi sallandı. Kadın koridorda ilerlerken Sean ve Danni sessizce kalakaldılar.

Hayalimdeki Aşk

131

Tüyler ürperten bir sessizlikte, Danni şaşkınlığından anlamlı bir soru cümlesi oluşturmaya çalıştı. Ama ağzından çıkan sorudan pek de başarılı olamadığı anlaşılıyordu: "Bu da neydi şimdi?"

Algılayabileceği bir yanıt, insanı deli eden bu kaosu anlamlı kılacak bir açıklama bekleyerek Sean'a baktı. Kapı açıldığından bu yana tek bir kası bile oynamamıştı ve sağlam bir kumarbaz karşısında don paça kalmış gibi görünüyordu. Danni onu izlerken bu çılgınlığı

açıklayacağına dair tüm umutları uçup gitti. O da hem üzgün hem de şaşkıncı. İkincisini anlıyordu ama ilki en az bu durum kadar tuhaftı.

"Bu benim büyük annem" dedi sonunda.

"Büyük teyzen" diye düzeltti Danni.

"Hayır, o benim büyük annem."

Danni o anda her şeyi bir kenara bırakıp üzerindeki yorganı çekiştirdi ve yatağın etrafından dolandı. "Büyük annense, neden büyük teyzen olduğunu söyledi?"

"Nereden bilebilirim? Bilemem, değil mi?" dedi Sean sert bir ses tonuyla. "Buraya nasıl geldik, bilmiyorum. Rüya gibi. Yani..." Sean, Danni'ye baktı ve Danni, onun o anda o geceyi, ona dokunuşunu, sevişmelerini düşündüğünü anladı. Ama bu bir rüyaydı, Danni nin rüyası... değil miydi?

"Köpeğini gördün mü?" dedi Sean. "Ona hırlamadı bile."

Yüzündeki kıskançlık ifadesi neredeyse gülünçtü ama ortadaki durumun gülünç bir yanı yoktu. Tekrar Colleen in sesi duyuldu. Hemen mutfığa gelmezlerse sopayı alıp yukarı çıkacağını söylüyordu.

"Bu defa şaka yapmıyor" dedi Sean.

Danni şaşkın bir hâlde pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açtı. Dışarıda solgun güneş birazdan ufukta yükseleceğini

132

Erin Quinn

haber veriyordu. Ay hâlâ parlıyor, alçak taş duvarlarla çevrili ve vadinin yukarısına doğru uzanan kıvrımlı bir yolla kesilen otlakları aydınlatıyordu. Danni yamacı ve denize inen kayalıkları gördü. Boynunu uzattı ve denizin gri ve yeşil tonlarında gökyüzüyle buluştuğu noktaya baktı.

Sean gelip hemen arkasında durdu. Pencereden bakmak için öne eğildiğinde, Danni onun nefesini ensesinde hissetti. Bir yanı ona yaslanmak, Sean'ın ona sarılıp onu sakinleştirmesine izin vermek istedi. Ama hangisi daha saçmaydı, bilemiyordu, bir hayaletin onu sakinleştirmesini beklemek mi yoksa ona dokunmanın rahatlama gibi olumlu bir duygu vereceğine inanmak mı?

"Neredeyiz?" diye fısıldadı. Yanıtı biliyordu ama yine de duymaya ihtiyacı vardı.

"Ballyfionüir."

Bu imkânsızdı. Kesinlikle imkânsız.

"Neden senin gelinin olduğumu söyledi?"

Sean kuşkulu gözlerle ona baktı. "Neden sana herhangi bir şey dedi? Neden buradayız? Nasıl oldu da buraya geldik?"

"Burada değiliz" dedi Danni. Sesi, duygularından daha emin çıkmıştı. "Bu sadece bir rüya, ben rüya görüyorum."

"Sen öyle san."

Sean sandığın yanına gitti ve bir çekmece açtı. içinde iki takım kıyafet vardı. İçinden bir gömlek, gri bir pantolon ve bir de beyaz atlet çıkardı. Bir sonraki çekmecedен bir çorap ve hâlâ plastiğe sarılı bir paket iç çamaşırı aldı. Hepsini yatağın üzerine bıraktı.

Şaşkınlıktan yerinden kıpırdıyamayan Danni, Sean plastik paketi açıp içinden bir adet alırken onu izledi. Sean vücudunda tek bir gram yağ bulunmayan, geniş omuzlarından uzun

Hayalimdeki Aşk

133

bacaklarına kadar kaslı, iri bir adamdı. Her bir parçası kuvvetli ve erkeksi duruyordu. Tüm o kuvveti, o sert kasları kendi yumuşak kıvrımları üzerinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. Sean beyaz tişörtü başından geçirip göğsünün üzerinden aşağı çekerken Danni gözlerini alamadı.

Ona bakıp gözlerini üzerinde yakaladığında pantolonunun fermuarını çekiyordu. Bir an için gözlerinde bir şey kımlıladı, arzu dolu ve alev alev yanan bir şey. Onu, hayalindeki beyaz hayaletten daha çok cezbeden bir şeydi bu. Gece onu baştan çıkaran rüyayı, Sean'ın kulağına fısıldadığı sözleri, teninin her bir köşesine dokunan, ona ne istediğini söyleyen, neler yapacağını fısıldayan dudaklarını düşündü. Yıllarca ona engel olan utangaçlıklarından arınışını hatırladı. Bu düşünceyle tüm vücudunun kızardığını hissetti.

Hemen Sean'ın yanından geçip şifonyere uzandı. En üst çekmecedeydi, bir paket külot ve sade, beyaz bir sutyenin yanında bir çift yeni diş fırçası duruyordu. Bir sonraki çekmecedeydi buz mavisi bir pantolon ve büyük, bej bir kazak buldu. Alaycı bir şekilde, ne tarz ama, diye düşündü. İç çamaşırlarını giyerken yorganı üzerinden bırakmadı ve kazağını giydiği sırada onu da yere bıraktı. Kazak poposuna kadar uzanıyordu. Pantolon ise öyle dardı ki düğmelerini kapatırken karnını içeri çekmek zorunda kaldı. Pantolon üzerine tayı gibi oturdu ve Danni, kazağın bu kadar bol olup kalça ve poposunu sakladığına sevindi. Bir yandan giyinirken diğer yandan aklından neler olduğuna dair binlerce olasılık geçiyordu. Ve hâlâ olanlara dair.

Dün gece Sean'la yaşadığı şeyin bir rüya olup olmadığından emin değildi. Şimdi uyanmıştı ve bedeni, uyku cehenneminde yaşadığı o ağır tatmin duygusundan yoksundu. Teninde gerçekleri açığa çıkaracak hiçbir koku yoktu. Vücudu ağrııyor, yorgunluk hissetmiyordu. O yaşananlar rüya olmalıydı, ak-

134

Erin Quinn

ından bir türlü atamadığı unutulmaz, çok gerçekçi bir rüya. Sean'a her baktığında, tenindeki dudaklarını, vücudunu arşınlayan ellerini, ona daha önce kimsenin yapmadığı gibi dokunan parmaklarını düşünüyordu.

Endişeli bir şekilde dar yatağın üzerinden Sean'a baktı. Kendinde hissettiği o şaşkın endişeyi onun yüzündeki ifadede de görüyordu.

"Bir şey hatırlıyor musun, Sean? Buraya nasıl geldiğimizi?"

Sean başını iki yana salladı. "Senin mutfağındaydık ve sonra düştüğümüzü hissettim."

Danni başını salladı. "Sen bana o kolyeyi vermeden önce..."

Danni kolyeyi hatırlayıp ona uzandı. Hâlâ boynunda duruyordu ama dokunduğunda bir iğnelenme veya yanma hissi olmadı.

"Anladığım kadarıyla bavullarımızın kaybolduğunu ima etti" dedi Danni. "Bavul hazırladığımı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım..."

Durdu ancak Sean onun düşüncelerini duymuş gibiydi. Danni bir tek şey hatırlıyordu: Sean'ın kendi vücuduna değen, hızla hareket eden, Danni'nin çılgılık atmak istemesine neden olan vücudu... daha hızlı, daha sert, daha yavaş, daha çok... Sean'ın gözleri, bir gece önce ellerinin dokunduğu çizgileri izledi ve ne kadar imkânsız gibi görünse de, Danni, Sean'ın da her şeyi hatırladığından emindi. Yaşananlar bir rüyaysa o rüyayı birlikte görmüşlerdi.

"Ben de en az senin kadar şaşkınım, Danni" dedi Sean derinden gelen alçak ve boğuk bir sesle. "İmkânsız gibi görünse de, buradayız. Hadi, şu kadın bizi aşağı sürüklemeyi inelim. Belki zamanla olan biteni anlarız."

Hayalimdeki Aşk

135

İkisi de buna inanmamıştı ama Danni sessizce diş fırçalarından birini uzattı ve birlikte odadan çıktılar. Koridor dardı ve duvarlar yatak odasının beyazına boyanmıştı. Koridora açılan üç kapı vardı. İlki, içinde bir yatak, bir sallanan sandalye ve bir gardırop bulunan küçük bir odaya açılıyordu. Diğer, yine benzer bir odaya. Üçüncü kapı ise banyoydu. Önce Danni girdi içeri ve Sean dışarıda bekledi.

Danni antika su tesisatı karşısında büyülenmiş bir hâlde ellerini ve yüzünü yıkadı, ardından saçlarını ve dişlerini fırçaladı. Kendinde aynaya bakacak cesareti toplamaya çalışarak yüzünü

duruladı. Aynaya baktığında, dün ona bakan Danni karşısındaydı. Ama bu kez farklı bir şey vardı. Gözlerinde, yanaklarını dolduran renkte vahşi ve yabancı bir şey.

Bu gerçek değil, dedi aynadaki yansımasına bakarak.

Sen öyle san, diye yanıtladı gözleri.

Sean banyoya girdiğinde, kapının önünde onu bekledi, sonra onun arkasından koridorda yürümeye başladı. Leziz bir koku gelip onları merdivenlerden aşağı sürükledi. Kahvaltıda her ne varsa inanılmaz kokuyordu.

Birinci katta, içinde bir şömine, bir koltuk ve iki sandalye bulunan bir oturma odası vardı.

Hemen köşede, üzerinde tavşan kulaklarına benzer antenleri olan bir televizyon duruyordu.

En az yirmi yıllık olmalıydı. Kanal değiştirmek ve görüntüyü ayarlamak için üzerinde döner bir kadran ve iki tuş vardı. Köşede duran uzun saat buçuk olduğunu bildirerek çaldı. Danni saatin henüz dört buçuk olduğunu görünce şaşırdı. Sabahın bu saatinde ne yapmalarını bekliyorlardı ki?

Uzun ve ince ahşap trabzanlardan oluşan alçak bir duvar odayı yemek odasından ayırıyordu. O bölümde uzun, eskimiş bir masa, sekiz sandalye ve vitrinli bir dolap vardı. Sean ona takımı inceleme fırsatı vermedi ama belli ki eski ve değerliydi.

136

Erin Quinn

Ahşap yoğun bir şekilde parlıyor, vitrinin içinde kristal ve porselen takımlar göze çarpıyordu. Linolyum ve sarı çiçekli duvar kağıdıyla kaplanmış geniş bir mutfığa açılan bir kapı vardı.

Açık raflar, duvarın büyük bir bölümünü kaplayan tiril tiril, eflatun rengi bir perdeyle örtülmüştü. Yarı saydam kumaşın arkasında, Danni birkaç adet konserve yiyeceklerle bir sıra dolusu kavanozlarda saklanmış sebze ve meyve gördü. Pembe ve kahverengimsi bir sıvının içinde domuz ayağına benzer bir şey yüzüyordu.

Colleen ocağın başında durmuş, yağlı ve aynı zamanda olağanüstü kokan patatesleri karıştırıyordu. Bean ise yüzünde bir hayranlık ve gözlerinde uyanık bir ifadeyle ayaklarının yanındaydı. Arada bir Colleen bir dilim patatesi kızartma tavaından çıkarıp kâğıt bir havlunun üzerine koyuyor, ardından soğuyunca Bean'e veriyordu. Bean ise sirkteki bir şov köpeği gibi patatesi havada yakalıyordu.

Sean kenarda duran çaydanlığa uzandı ve iki bardak çay koydu. Birine biraz süt, diğerine ise kaşık kaşık şeker doldurdu.

"Yeter ama" diye azarladı Colleen ve Sean bir kaşık daha şeker almak üzereyken tahta kaşıkla onun eline vurdu. "Sen beni İngiltere kraliçesi mi sandın?"

Sean, başını kaldırıp büyük teyzesine -büyük annesine, diye düzeltti Danni- yatak odasına girdiğinde olduğundan daha büyük bir şaşkınlıkla baktı. Danni bunun bir ritüel, daha önce yaşadıkları bir durum olduğunu hissetti -belli ki Sean kaşık kaşık şeker alıyor, her seferinde Colleenden azar işitiyordu- ve bu aşinalık, yaşananın, görülen şeyin yapamadığını yapmıştı. Sean'ın yüzündeki şaşkınlık öyle hoş bir sevgi ifadesine dönüştü ki Danni yüreğinin kasıldığını hissetti. O sert çizgiler hafif bir tebessüme dönüştü ve yanaklarındaki gamzeler daha

Hayalimdeki Aşk

137

da belirginleşti. Sean eğildi ve büyük annesini alnından öptü. "İngiltere kraliçesi olduğunu sanmıyorum, tatlım. Bence sen Hollywood'dan gelen bir güzellik kraliçesisin."

Danni'nin şaşkın bakışları arasında, Colleen genç bir kız gibi kızardı.

"Seni gördüğüme sevindim, Sean" dedi Colleen.

Sean sütlü çayı Danni'ye uzattı. Danni bardağı avuçlarının arasına alıp aromayı içine çekti.

"Çayı nasıl içtiğimi nereden bildin?" diye sordu bir yudum alıp.

Sean'ın dudakları kıvrıldı ve gözleri yavaşça yüzünde ve omuzlarında dolaştı. Danni vücudunda tatlı bir ürperti ve sıcak bir heyecan hissetti. Birlikte uyandığı Sean, kapısına gelen

Sean'dan çok daha ağırbaşlıydı. Danni onun karşısında kendini ürkek ve savunmasız, gergin ve telaşlı hissediyordu. Sean'ın gözlerinde hissettiği arzuya karşılık vermeyi reddederek kararlı bir şekilde bardağına baktı.

"Karisının çayını nasıl içtiğini bilmeseydi, nasıl bir koca olurdu bundan?" diye sordu Colleen. İki tabağı, üzerine karabiber serpilmiş patatesler, kalın kare sucuklar ve tepeleme omletle doldurdu. Yumurtaların yanında, sucuğa benzeyen yuvarlak bir şey vardı ama Danni ne olduğunu bilmiyordu. Colleen masanın ortasına içi kızarmış ekmeklerle dolu bir tabak koydu. Danni, sadece bu ziyafete bakarak bile atardamarlarının sertleştiğini hissetti, midesi ise açlıktan gurulduyordu.

Colleen sabırsızca çatallarını ellerine almalarını bekleyerek yanlarında durdu. Danni omletinden bir çatal aldı ve çiğnerken hâinden memnun bir şekilde gülümsedi. Colleen'in yüzü parladı ve aynı tepkiyi Sean'ın da vermesini bekledi.

Sean çatalını aldı ve tabağındaki yemeklere baktı. Çatalını patatese batırdı, sonra çatalı ağzına götürdü, gözlerini kapatıp bir an hareketsiz kaldı. Yavaşça çiğnedi ve yuttu. Danni,

138

Erin Quinn

Sean'ın yüzündeki ifadeyi görünce, Colleen'in patateslere ne koyduğunu merak etti. Bir ısırık aldı ve çok lezzetli olduklarını fark etti ama Sean'ın yüzünde okuduğu gibi kendinden geçmedi. Sean midesini tıka basa dolduruyordu. Her bir lokmanın keyfine varıyor, hemen ardından bir diğerini ağzına götürüyordu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Hayır. Sanki bir yemeğin tadını alalı yıllar olmuş gibi...

"Bunlar ne?" Danni gözlerini Sean'ın yüzündeki o neredeyse tahrik edici ifadeden aldı ve tabağındaki sucuk benzeri şeyleri işaret edip sordu.

"Bilmiyor musun?" diye sordu Colleen, şaşırılmıştı. "White pudding.*" Danni'nin anlamsız ve boş bakışları karşısında açıklama gereği duydu. "Domuz eti, ekmek, baharatlar elbette, yulaf unu ve soğan. Yoksa black pudding* mi istersin? Sean onu beyazı kadar sevmiyor ama her ikisi de var."

"Oh hayır, bu yeterli! Sadece merak ettim."

Colleen sanki Danni'nin yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışır gibi onu inceledi. Sonra, tatmin olmuş bir hâlde tavaşının başına döndü. Ayaklarının dibinde Bean özür dilercesine havladı.

"Seni unutmadım, küçük canavar. Ama hanımefendi gibi sıranı beklemen gerek" dedi Colleen.

Arka kapı açıldı, nemli bir rüzgâr ve kasvetli bir ışıkla birlikte içeri bir adamla genç bir çocuk girdi. Danni sabahın bundan daha tuhaf olamayacağını düşünürken gözler ona ve Sean'a dönünce bir an nefessiz kaldığını hissetti.

Adam Sean gibi uzun boylu ve bir o kadar formdaydı. Saçları kısacıktı ve bu kesimle şakaklarındaki kırışma tuz ve karabiber görünümü veriyordu. Gözleri, Sean'ınkilere göre biraz

* White pudding'ten tek farkı, diğer tüm malzemelere ek olarak kan veya kurutulmuş kanla yapılıyor olmasıdır. (Ç.N.)

Hayalimdeki Aşk

139

daha mavi yeşildi ama yüz hatları aynıydı. Bu, Danni'nin okuduğu makalede resmini gördüğü adamdı. Ailesini öldürmekle suçlanan adam.

Sean'ın babası.

Onu görmenin verdiği şok, uyandığı anda yaşadığına denk-ti. Bu adam yirmi yıl kadar önce intihar etmişti. Bu da bir başka hayalet miydi yoksa? Bunların hepsi bu farklı gerçeklikteki ruhlar mıydı? Öyleyse, Danni ne oluyordu?

Daha bunu düşünmeye, sorgulamaya başlayamadan, adamın yanındaki çocuk dikkatini çekti ve Danni tüm vücudunun titrediğini hissetti. Arkasını dönmek, oradan kaçmak istiyor ama gözlerini ondan alamıyordu.

Babasının yapılı vücudunun yanında duran genç, söğüt gibi uzun boyluydu. Zayıf, kalın bir halat gibi çelimsizdi ancak omuzlarının genişliği ve çenesindeki ince tüyler ona erkeksi bir görüntü veriyordu. Ama gözleri... Ona hem içerlemiş, hem meraklı hem de beğeniyle bakan gözler... Bunlar Sean'ın gözleriydi.

Sinirleri bu kadar gerilmişken saatin ağır ilerleyen sesi, düşüncelerin zihninde ardı ardına patladığını hissettiriyordu. Bu, okuduğu makalede yer alan resimdeki haliyle Sean'dı. Sean'ın çocukluğu. Yirmi yıl önceki hâli.

"Kuzenin Sean ve eşi Danni'ye günaydın deyin" dedi Colleen kocası Niall ve oğluna.

Birbirleriyle ilişkilerine dair hayret verici dalaveresine devam eden Colleen yetişkin Sean a döndü ve konuştu. "Bu iri yarı genç senin baba tarafından üçüncü dereceden kuzenin, büyük büyük baban adını Sean Michael koydu ama o Michael'ı seçti. Neyse ki! Yoksa iki Sean arasında şaşkına dönecektik." Colleen elini çocuğun saçlarına götürdü, ardından Sean'ın babasına baktı. "Ve bu hoş adam ikinci dereceden kuzenin, Niall."

140

Erin Quinn

Danni oynanan bu oyun karşısında midesinin bulandığını hissetti. Bir imkânsızlıklar âleminde, bu son hamle onu çileden çıkardı. Genç Sean -namı diğer Michael- babası, tam karşılarında, aynı yirmi yıl önce göründükleri gibi duruyorlardı. Aynı zamanda yetişkin Sean hemen yanında oturuyordu. Ve bunların hiçbirisi gerçek olamazdı.

Ancak Sean'la birlikte burada uyanmadan önce, insanlar Sean'ı görmüyorlardı. Aniden bu insanlar -var olması imkânsız olan bu insanlar- direkt ona bakar olmuşlardı. Ve gözlerinde korku, endişe veya şaşkınlık yoktu. Merak vardı. Sevecenlik vardı.

Sean ayağa kalktığında, tıpkı Danni'nin olduğunu düşündüğü hayalet gibi, solgun ve ağırbaşlı bir edayla onlara baktı. Ne düşünüyordu? Danni bilmiyordu ama babasına ve -mümkün olmasa da- kendi gençliğine bakarken sessiz ve şaşkın görünüyordu.

Önce Niall konuştu. "Annem haftalardır geleceğinden bahsediyor. Herkesi ayağa kaldırdı, zannedersin Aziz Peter geliyor. Michael da seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu." Niall konuşurken esprili bir şekilde Michael'ın koluna hafifçe vurdu. Çocuk ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve kolunu çekti.

"Amerika'dan geldiniz, değil mi?" dedi Michael. Aslında Sean'la konuşuyor ama sanki Danni yıllardır hayalini kurduğu bir manzaraymış gibi gözlerini ondan ayırmıyordu.

Danni, Sean'ınkilere böylesine benzeyen gözlerin altında kendini tuhaf ve yersiz hissetti.

Sean'ın gözlerine benzemiyor, diye fısıldadı kendi kendine. Tıpatıp aynısı. Yirmi yıl sonra, bu gözler Danni'nin kemiklerini eritecekti. Danni bu tuhaf düşüncenin altında yatan fikri düşünüp kaşlarını çatı. Yirmi yıl sonra... yirmi yıl sonra... Derin bir nefes aldı. Olamazdı...

Hayalimdeki Aşk

141

ama tuhaf bir şekilde de mantıklıydı. Çılgınca, ama... Farklı bir yerde uyanmış olmalarının yanında, farklı bir zamanda da uyanmış olamazlar mıydı? Gözlerini, kendi geçmişlerinden yirmi yıl önce açmış olmaları mümkün müydü?

"Evet, Amerika'dan geldik" dedi Sean. Hâlâ ayakta duruyor, hâlâ bir heykel gibi görünüyordu.

"Ve sen de Kuzey Amerikalısın, değil mi?" Bu soru Danni'ye gelmişti.

"Sanırım. Yani, evet" dedi Danni. Hepsî yüzlerinde meraklı bir ifadeyle Danni'ye bakıyorlardı. Danni kendini aptal gibi hissederek ekledi. "Arizona'da yaşıyorum."

"Yaşıyordun demek istedin" dedi Niall neşeyle. "Buraya yerleşiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kızılderi tanıdığın var mı?" diye sordu Michael.

"Şey, evet, Arizona'da yaşayan yerliler var."

Sean'ın eline uzandı. Onu sıkıca tutmak, ona neler olduğunu sormak istiyordu. Neden herkes Danni ve Sean'ın orada olması -bu da yetmezmiş gibi evli olmaları- son derece normalmiş gibi davranıyordu? Bu insanlar nasıl olmuştu da onların gelmelerini beklemişti? Hepsinin aynı anda burada olması mümkün müydü?

Daha da ileri gitmeden kendine hâkim oldu. Bu yolun sonunda ulaşabileceği tek yer akıl hastanesi olabilirdi.

Michael, tüm dikkati Danni'nin üzerinde, sağ tarafındaki sandalyeye oturdu. Colleen tabaklara yemek doldurmaya başladı. "Kızı rahatsız etmeyin. Kahvaltı etmeye çalışıyor."

Yemek, aniden tamamlanması mümkün olmayan bir görev gibi geldi ama Danni gerektiği gibi çatalını eline aldı. Sean, Danni'nin hemen solundaki sandalyesine oturdu. Gözlerini babasından ve büyük annesinden alamıyor gibiydi ama

142

Erin Quinn

Michael'a hiç bakmıyordu. Danni onu suçlayamazdı. Şu anda aklından geçenleri, düşüncelerini hayal bile edemiyordu.

Michael çatalını aldı ve büyük bir iştahla yemeye başladı.

"Şuna bak, aç bıraktık zannedecekler. Ne ayıp" dedi Colleen ve çocuğun ensesine bir şaplak yapıştırdı. "Tabağındakileri yalayıp yutmazsan köpeğin yiyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Ne köpeği?" diye sordu Michael. Ağzı patates doluydu.

"Yanında, yerde oturan köpek, seni şapşal" dedi Niall.

Niall şakayla karışık, yüzünde nazik bir tebessümle söylemişti bu sözleri ama Michael başını kaldırdı ve babasına öfkeyle baktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Bu minik canavar kuzeninin karısının" dedi Colleen ve soğumuş bir dilim patates alıp Bean'e uzattı. Bean zıpladı ve patatesi havada kaptı. Bunu yapmayı ne zaman öğrenmişti?

Michael kaşlarını çatı, ardından tekrar Danni'ye baktı. "Neden böyle çirkin bir köpek aldın?" diye sordu.

Bir an yüzündeki ifade, yetişkin Sean'ın sık sık takındığı ifadeye öyle benziyordu ki Danni konuşmakta zorlandı. Sonunda, "Ben çirkin olduğunu düşünmüyorum" diyebildi.

"Tabii ya" dedi Colleen başını sallayarak. "Güzel olan kemikler değil, omuzlardaki etlerdir."

Herkes yüzünde şaşkın bir ifadeyle dönüp Bean'in küçük bedenine baktı.

"Doğru valla" dedi Niall. "Doğru."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı Michael. "Köpeklerin omuzları olmaz."

Niall sırtı ama arada bir lokmaların arasında çay içmek için durarak tabağındakileri yemeyi sürdürdü. Son suçuğu da yuttuktan sonra, peçetesiyle ağzını sildi, arkasına yaslandı ve gözlerini Danni ve Sean'ın üzerine dikip uzun uzun baktı.

Hayalimdeki Aşk

143

"Sen İrlandalı gibi görünüyorsun, Danni" dedi. "Ailen buralı mı?"

Danni, bu soruya nasıl yanıt vermesi gerektiğinden habersiz Sean'a baktı. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda, dürüstlük doğru bir yanıt gibi görünmüyordu. Sean yanında, yardım çağrılarını geri çevirir bir hâlde sessizce oturuyordu. Sağ tarafında Michael yumurtasını bitirmişti ve tüm dikkati Danni'nin üzerindeydi. İkisinin arasında sıkışmış olmak, Danni'ye tuhaf bir baş dönmesi hissi yaşattı.

"Belki kuzeyden falan olabilirler mi?" diye sordu Niall. Şimdi biraz daha meraklanmıştı.

Gözleri ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Kimin İrlanda'da ailesi yok ki?" dedi sonunda Sean.

Niall güldü ve öne eğilip Danni'ye göz kırptı. "Oldukça doğurganınız, orasını kabul etmek lazım. Biz buna korunma diyoruz. Bizi olduğumuz gibi kabul etmiyorlarsa kendimizi üremeye vermekten başka ne şansımız var?"

Danni zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Ah, sen çok güzelsin ve ben kıskanç bir adamım!" dedi Niall ve sırtarak ayağa kalktı. "Eee, kuzen, hazır mısın?"

Sean başını kaldırıp yüzünde boş bir hayret ifadesiyle baktığı anda sokak kapısı çaldı. Bu tıpkı bir fırtınanın ortasında kalmak gibi, diye düşündü Danni. Her şey öyle çabuk olup bitiyordu ki bir şeyler sona ulaşmadan durup düşünmek için fırsat bulamıyorlardı. Ayağa kalkmak ve "Yeter artık" diye bağırarak istedi ama elbette yapmadı, yapamazdı. Colleen ellerini önlüğüne silip ön kapıya doğru yürüdü. Danni, ziyaretçisini karşılarken sesindeki şefkati duyabiliyordu.

144

Erin Quinn

"Günaydın, Bayan Colleen" diye yanıtladı çocuksu bir ses.

"Nasılsın bakalım bu sabah, küçük hanım?"

"Çok iyiyim, sorduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Colleen. Annem Bay Ballagh'a sormamı söyledi, bugün somon balığı olacak mıymış?"

"Kısmetse olur." Niall mutfaktan seslendi.

"Çok iyi çünkü aşçı yeni bir tarif almış ve bu akşam denemek istiyor."

"Öyleyse somon göndeririz" dedi Niall ve yerinden kalkıp tabağını tezgâha götürdü.

"Teşekkürler."

Kızın sesi çok genç, çok tatlıydı ve baştan çıkarıcı bir melodi gibi Danni'yi kendine çekiyordu. Sean tuhaf bir şekilde ayağa kalktığı anda, Danni de kapıya bakacak şekilde döndü.

"Annem Amerika'dan misafiriniz olduğunu söyledi. Doğru mu?" diye sordu kız.

Colleen ve küçük kız kapının önünde, normal şartlarda Danni'yi şaşırtacak bir resmiyet içinde duruyorlardı. Danni şaşırmıyordu çünkü zaten bunun, ikisinin oynadığı bir oyun olduğundan şüphelenmişti. Kızın üzerinde parlak, pembe çiçekli büyük bir tişört, açık mavi bir pantolon ve beyaz yüksek tabanlı spor ayakkabılar vardı. Saçları, günümüz modasında püskül saç olarak nitelendirilebilecek bir tarzda omuzlarına dökülüyordu.

Danni kaşlarını çatıp neden bu çocuğun bu kadar tanıdık geldiğini merak ederek bir adım yaklaştı.

"Evet" diyordu Colleen küçük kız selamlamak için kullandığı aynı resmî tonlamayla.

"Amerika'dan misafirlerimiz olduğu doğru. Onlarla tanışmak ister misin?"

"Ah, çok isterim, teşekkürler!"

Hayalimdeki Aşk

145

Colleen elini uzattı ve küçük kız kadının elini tuttu. Danni gözlerini dikmiş, onların yaklaşmalarını izliyordu. Her adım, kafasında bir davul sesi gibi yankılanıyordu. Sean doğrularca-sına irkildiğinde, Danni durumu fark edip sendeledi ve sandalyeye çarptı. Gözlerini çocuğun yüzünden alamıyordu. Sanki uzaklardan gelir gibi, Sean'ın onun beline sarıldığını ve kendine çektiğini hissetti.

"Sakin ol" diye fısıldadı Sean Danni'nin kulağına.

Ama Danni sakın olamıyordu. Parlak kahverengi saçların, gri gözlerin, çocuğun burnuna yayılan çillerin karşısında nefes aldıkça, şoktan da öte bir duygu çenesini ve dizlerini kilitle-yiverdi. Kız ona yaklaşıp önünde durdu, yürek parçalayıcı bir masumiyetle ona gülümsedi ve Danni bir heykel gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Sean, Danni, bu küçük bayan Dâirinn MacGrath. Dâirinn, bunlar benim yeğenim ve onun eşi."

"Amerika'dan mı?" diye sordu kız.

Colleen yanıtladı. "Aynen öyle."

Danni konuşamıyor, düşünemiyordu. Sean'ı o genç çocukta görmek bir şeydi ama bu... Bunu beklemiyordu. Bunu algılayamıyordu da. Nasıl olurdu da orada, kendisinin karşısında duruyor olabilirdi, Tanrı aşkına? Dairinn 'in yüzündeki tebessüm kayboldu ve Danni'nin çılgın

bakışları altında huzursuz olmuş bir hâlde birkaç adım geri gitti. Ama Danni ne yapabilirdi? Ne diyebilirdi?

"Seninle tanışmak büyük zevk" dedi Sean ve uzanıp kızın elini sıktı. Dâirinn bir oh çekti ve tekrar gülümsedi.

"Ben de sizinle tanıştığıma sevindim" dedi Dâirinn reverans yaparak.

Danni birden, çok net bir biçimde, annesinin yatak oda-

146

Erin Quinn

sındaki gösterişli aynanın önünde, dizlerini büküp reverans yaptığını hatırladı. Kendisi defalarca tekrar ederken kardeşini zorla karşısına dikmiş, eğilerek selam vermeyi öğrenmesini istemişti...

Dışarıdan kısa bir korna sesi duyuldu. "Gitmeliyim" dedi Dâirinn ama küçük elini sallayıp yüzünü kapıya dönmeden önce, bir süre Danni'nin şaşkın bakışlarını izledi.

"Annene söyle, en iyi balıkları ona ayıracağım" dedi Niall kız çıkmadan önce.

Tasmanın ucundaki bir köpek yavrusu gibi Danni arkasından gitti ve verandada durup sessizce onu izledi. Evin önünde duran arabanın sürücü koltuğunda bir kadın vardı. Kadın, düşüncelere dalmış bir hâlde aracın ön camından dışarı bakıyordu. Arka koltukta, burnunu cama yaslamış bir çocuk vardı. Kardeşi...

Dâirinn aracın kapısını açtı ve sürücü koltuğundaki kadın, çıkan sestten ürkerek yerinden fırladı. Dâirinn arabaya binerken ona bir şey söyledi ve kadın dönüp dikkatle verandada duran insanlara baktı. Danni kadının düşüncelerini merak etti. Kadının gözleri önce Niall'a takıldı, ona uzun uzun baktıktan sonra Danni ve Colleen'e döndü. Sonra, sanki onların da arabaya baktığını fark etmiş gibi yüzüne bir tebessüm yerleştirdi ve yüzündeki o dikkatli ifade kayboldu. Araba evden uzaklaşırken kadın açık camdan kolunu uzatıp el salladı.

Olduğu yerde donup kalan Danni de elini kaldırıp salladı ve annesinin gidişini büyük bir hayretle izledi.

O/ı £/7tifKX/ ĞBölüm/

ali ve Michael'a yardım etmesi, Danni'nin ise MacGrath'lerin evinde çalışması gerekiyordu. Belli ki tüm bunlar, Colleen, Danni ve Sean'ın Ballyfionüir'e geleceğini duyduğu zaman, haftalar öncesinde planlanmıştı. Onların geleceklerini nasıl veya kimden öğrendiğini söylememişti. Yine Danni, ne olup bittiğini geçerli bir gerekçe göstermeden nasıl sorabileceğini bilmiyordu. Tuhaf görünmez miydi?

Bana neden burada olduğumu açıklayabilir misin? Çünkü en son hatırladığım şey, mutfağında durmuş ölen torununuzu arzuladığım...

Danni, midesinde kıvranan bir panikle, Sean'ın çayını bitirip gitmek üzere hazırlanmasını izledi. Bunlar nasıl olabiliyordu? Nasıl bir an kendi evinde güvendenyken şimdi tek tanıdık yüzün Sean olduğu yabancılarla dolu bu yerde, başka bir zamanda olabiliyordu?

Ve Sean nasıl oluyordu da, gidip babasının teknesinde ça-

148

Erin Quinn

lışmak için onu yalnız bırakabiliyordu? Kim bilir o teknede ne yapacaktı? Bunun ne kadar abes olduğunu göremiyor muydu? Buraya nasıl gelmiş olurlarsa olsunlar, burası onların zamanı, onların yeri değildi ve şu anda yapmaları gereken tek şey nasıl döneceklerini bulmaktı. O bu durumu düşünürken Sean ayağa kalktı ve babasıyla genç hâlinin peşinden dışarı çıktı. Belli ki rolünü sürdürmeye niyetliydi.

Kapı kapandığı anda Danni boğazının düğümlendiğini hissetti ve koşarak kapıyı açıp verandaya çıktı. Colleen'in peşinden geldiğini duydu. Danni'nin zihninde, yaşlı kadının onu yakalayıp toprağa fırlatışına dair bir resim canlandı. Kadına bu fırsatı vermeden harekete geçti.

Bir yanı içinde tuhaf bir histerinin oluştuğunu fark ediyor, bunu tetikleyen şeyin geride bırakılmak olduğunu anlıyordu. Terk edilmek. Tuhaf bir yerde tuhaf insanların arasına bırakılmak, tıpkı çocukluğunda olduğu gibi. Ama durup mantıklı düşünmek bile, korkusunu gidermeye ya da göğsünü nefes alamayacak kadar sıkıştıran o baskıyı hafifletmesine yardımcı olmadı.

"Sean, bekle" dedi. Sesinin ne kadar güçsüz ve ürkek çıktığını fark edince kendinden nefret etti.

Sen artık bes yaşında değilsin, Danni. Ve Sean, onu kurtarması için güveneceği son insandı. Omuzlarını dikleştirip başını havaya kaldırdı, içten içe o aciz tavrından dolayı kendini azarlıyordu.

Sean onun sesini duyunca döndü. Bir an sadece ona baktı ve Danni'nin korkusu iyice büyüdü. Sean anlamıyordu. Nasıl anlayacaktı ki? Herhangi birinin bu senaryonun en karanlık kâbuslarını, en kötü korkularını nasıl yansıttığını anlamasını beklemek aptallıktı. Sean büyük olasılıkla gittiğine memnundu, yanına kâr kalacağını bilse herhalde kaçıp uzaklaşırdı.

Hayalimdeki Aşk

149

Ama düşündüğü gibi olmadı. Sean dönüp Danni'nin yanına geldi, ellerini tuttu ve onu birkaç adım öteye, meraklı izleyicilerin görüş hattının dışına çekti.

Ağlamak üzere olan Danni dudağını ısırdı ve başını öne eğdi. Sen artık beş yaşında değilsin, sen artık beş yaşında değilsin, sen artık...

Sean uzanıp Danni'nin çenesini tuttu ve başını havaya kaldırıp Danni'yi o deniz yeşili gözlerine bakmaya mecbur bıraktı.

"Öylece gidecek misin?" diye sordu Danni. Sesi sancılı bir iç çekişle onu ele veriyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Sean. "Neler olduğunu anlayana kadar idare edebiliriz. Bu her ne ise, rüya olmadığı ke-sın.

"Biliyorum, ama..."

Danni cümlesini tamamlayamadı. Korkusunu net bir şekilde ifade edecek sözler bulmaya çalışırken gözyaşlarına boğulma riskini göze alamadı.

"Ama ne, Danni? Ne var?"

"Düşündüm de belki bir arada kalmalıyız, hani olur da..." Olur da biri aniden gerçekliğe geri dönerse diye. Olur da o dönen kişi Danni olmazsa diye. Ya da o olursa diye.

Sean onun düşüncelerini okuyor gibiydi. Nazikçe iki eliyle Danni'nin yüzüne dokundu ve eğilip alnını öptü.

"Korkma" diye fısıldadı. Danni onun derin sesini teninde hissetti.

"Korkmuyorum ama ayrılmamız mantıklı gelmiyor..."

"Haklısın ancak fırtınadan korkan çocuklar gibi birbirimizin yanından ayrılmazsak şüphelenmezler mi? Yanıtlayamaya-cağımız sorular sormazlar mı?"

150

Erin Quinn

"Sorarlarsa sorsunlar."

"Peki, ya dönüş yolunu bulamazsak? Ya bir süre burada sıkışıp kalırsak? Herkes bizim kafadan kontak olduğumuzu düşünürse ne yapacağız? Kaçıkların başına neler geldiğini gördüm. Ve hiç iyi şeyler değil."

Danni'nin gözleri kocaman açıldı. Sean'a ne kast ettiğini sormak istedi. Onlara işkence mi ediyorlardı? Dickens akıl hastanelerine mi kapatıyorlardı?

"Peki, ama ya..."

"Endişelenme, döneceğim, Danni. Seni burada bırakmayacağım."

Korkularının kaynağını böyle net bir şekilde tahmin etmiş olması onu rahatlattı ama bir yandan da sinirlerini bozdu. Orada terk edilme düşüncesiyle korkudan titrerken kendini şeffaf ve gülünç hissetti.

"İnan bana. Seni bırakmayacağım." Sean, Danni'nin bu basit ifadeye inanmasını bekledi. Danni yavaşça, ikna edici bir şekilde başını salladı. "Büyük annemle git ve sana ne söylerse onu yap. Bugün yerleri sileceksin sanırım. Ne olursa olsun, halledebilirsin. Dünyanın bu durumu düzeltmesi sonuçta dakikalar alacak, değil mi? Ve sen de belki burada olduğun sürede, bu saçmalığı anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler öğrenebilirsin."

Söylediği her şey doğru olsa da kendini iyi hissetmesine yardımcı olmadı.

"Akşam yemeğinden önce dönmüş olacağım, sonra neler olup bittiğini anlayacağız. Sana döneceğim. Söz veriyorum."

Danni kendi kendine tekrarlardı; Sean'ın onu bu tuhaf yerde tek başına bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Dönecekti. Söz vermişti.

Hayalimdeki Aşk

151

"Beni duydun mu?" diye sordu Sean. Danni başını salladı. "Bana güveniyor musun?"

Danni tekrar başını salladı ve bunu inanarak yaptığını fark ettiğinde kendi de şaşırdı. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, ona güveniyordu. Sean da onu, kalbini yerinden hoplatan gamzeli bir tebessümle ödüllendirdi. Bu gülücük hem alaycı hem de ciddiydi, tıpkı bunu sergileyen adam ve Danni'nin içinde kaynayan duygular kadar karmaşık ve esrarengiz.

"Danni" dedi Sean yavaşça. "Buraya geleceğimizi nasıl bildiklerine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ben de belki sen biliyorsundur diye düşünmüş-tum.

Sean başını salladı. "Hiç anlamıyorum. Sanki büyük annem her şeyi planlanmış gibi, değil mi? Kendini büyük teyzem olarak tanıtıyor, beni kuzen diye tanıştırdı..."

"Biliyorum. Tek düşünebildiğim, burada olmamızın bir sebebi olduğu."

"Peki, bu sebep ne sence?"

"Üzerinden yirmi yıl geçti, Sean. Anlamıyor musun? Ve eğer tam yirmi yıl olmuşsa, birkaç gün içinde annem beni ve kardeşimi alıp ortadan kaybolacak, baban intihar edecek..."

Ve biri senin genç bedenini, benimkiyle birlikte belirsiz bir mezarın içine atacak...

Göğsünde bir ağrıyla bunu düşünerek sustu. Vizyon gerçekse o zaman Danni - yetişkin Danni- Michael ile aynı mezara gömülecekti. "Geliyor musun, kuzen?" Niall'ın nazik sesi duyuldu.

"Bir dakika, lütfen" diye yanıtladı Sean. Danni'ye döndü. "Gitmem gerek. Sen iyi misin?"

152

Erin Quinn

"Evet." Tabii ki bu yalandı ve Danni'nin bunu saklamasına imkân yoktu. Onun koluna yapışmak, onu terk etmemesi için yalvarmak istiyordu. Kendine engel oldu.

Sean, Danni'nin gözlerini görebilmek için nazikçe başını kaldırdı.

"Hadi ama yeter!" diye bağırdı Colleen. "Artık karını öp ve git, Sean. Sen yokken o da MacGrath'lerin evinde olacak."

Sean ona söyleneni yapmak için başını öne eğdiğinde Danni nefesini tuttu. Sean'ın dudakları, Danni'yi bir ürperti gibi saran bir şok duygusuyla dudaklarına dokundu. Daha önce öpüşüklerinde heyecan verici ve ateşliydi ama şimdi... temas çarpıcıydı. Danni'yi tahrik etti ve o anda aklında karşılık vermekten başka hiçbir şey yoktu.

Öpücük, nazik bir teselli olarak başladı fakat Danni'nin elleri Sean'ın göğsündeydi ve dudakları açılıp ona karşılık verirken parmakları gömleğine tutundu. Danni o anda onu sıkıca kavradı. Kalması, gitmemesi için yalvarıyordu sanki. Onu terk etmemesi için. Sean geri çekilirken gitmek zorunda kaldığı için memnuniyetsizliğini dile getirircesine inledi. Ve tüm korkularına, tüm endişelerine rağmen, Danni Sean'ın gözlerindeki arzuyu görünce zafer kazandığını hissetti.

"Bunu daha sonra bitireceğiz" diye söz verdi. "Yanına dönmem uzun sürmeyecek."

Bu basit ifadede söylenen -ve söylenmeyen- öyle çok şey vardı ki. Ve Danni sadece başını sallamakla yetindi. Peki, ona dönecek olan hangi Sean'dı? Hayalet olan mı, canlı olan mı? Ve

Sean bir daha kapıdan içeri girdiğinde, Danni nerede olacaktı? Küçük evinde mi? Yoksa anlayamadığı bu dünyada mı?

Yaşadığı paniğin üstesinden gelen bir hisle Danni onları izledi. Sean babasının ve Michael'ın peşinden, denize doğru kıvrımlı bir yolda ilerledi. Onlar giderken şafağın loş ışığında Hayalimdeki Aşk

153

parlak sarı ve pembe evlerden başka adamlar çıktı. Niall kuzenini tanıştırdı ve adamlar Sean'ı selamlayıp neşeli bir sohbete koyuldular.

Danni, Sean'ın onlarla tokalaşırken dönüp ona baktığını fark etti. Çok uzakta olsalar da, Danni Sean'ın şaşkın olduğunu görebiliyordu. Kendi şaşkınlığının yanı sıra, onların dostane yaklaşımları da onu afallatmıştı. Bunca yıl, o insanlar onu görmezden gelirken Sean neler düşünmüştü, kim bilir. Bir şekilde bunu önemsememeyi, görmezden gelinmenin doğal bir şey olduğunu kabullenmeyi başarabilmiş miydi? Oysa şimdi normal davranışlarla karşılaşılıyor ve farkı görmeden edemiyordu.

"Gel, hadi bakalım" dedi Colleen. "Kocan işini bitirdiğinde onu tekrar göreceksin ve sen de bugün büyük evde çalışacaksın. Geç kalmak istemezsin."

Arkasını dönen Colleen, kapının hemen önünde uslu bir şekilde bekleyen Bean'e baktı.

Danni'nin köpeği ile Sean'ın büyük annesi arasındaki bu yakınlık da neydi? "Sakin mobilyalarımın üzerine çıkma" dedi Colleen yavaşça ve Bean kapının önündeki yırtık paspasın üzerine kıvrılıp onu anladığını işaret etti.

Enteresan bir şekilde, Colleen Danni'ye de bir şey yapmasını söylediğinde, onun da razı gelmekten başka bir seçeneği olmuyordu.

6W GBölü/rv

fihüdeiÂefi; Set/İevtt; Ballyfionüir'den Ballagh ve CJF MacGrath'lerden söz etti. İnsana hayret veren bir sa-yb^nta, Colleen'in Danni'nin aile geçmişini -hiç bilmediği mirasını- anlattığını duymak Danni'yi bambaşka bir şaşkınlık seviyesine taşıdı. Eski bir aileden, Colleen'in söylediğine bakılırsa çok eski bir aileden geliyordu. Ve Danni onların varlığından bihaber, dünyanın öbür tarafında yaşarken tüm aile burada, Fennore Adası'ndaydı. Onu dinlemek korkusunu yatıştırmış ve dönüp Sean'ın gittiği yöne doğru koşmak isteyen sancılı yanını sakinleştirmişti.

Ancak tüm bu sohbetin altında, Danni, Colleen'in rol yaptığını hissetti. Sanki belirli bir planı varken bir büyük anne figürü olmaya çalışıyordu. Danni'yi bir şeye, MacGrath'lerin evinde "günlük bir işten" daha fazlasına götürüyor gibiydi. Danni temkinli bir şekilde onu izledi. Her adımın, onu karanlığa biraz daha yakınlaştıracak adım olabileceğinin farkındaydı. Bu yer ve zamanda, geri dönüşü olmayan noktanın gerçek olduğunu biliyordu. Başının üzerinde, vizyonunda gördüğü o mezara doğru geri saymak üzere ayarlanmış bir saat olduğunun farkındaydı.

156

Erin Quinn

"Fia MacGrath buralı değil" dedi Colleen başını dertli bir şekilde sallayarak. "Country Cork'tan diyorlar, Tanrı onu korusun. Ama Cathan onu eve getirip evlendiklerini söylediğinde ne kıyamet koptu, bir bilsen. Pek çok kız ve annesi o gece hüngür hüngür ağladı. 'Güzellikle kazan kaynamaz' dediler birbirlerine. Ama Fia iyi kalpli bir kadındır. Ve bir tanesi bile, onun buraya nasıl bir şans getirdiğini inkâr edemez. Cathan bugün krallar gibi yaşamıyor mu? Yakında Cathan'ın yanından geçerken tüm kasaba trampet çalmaya başlayacak."

"Zengin, öyleyse?"

"Ya da öyleymiş gibi davranarak iyi rol yapıyor. Ama Fia'dan önce hiçbir şey böyle değildi. Adamcağız öldükten sonra çok kötü günler yaşadık."

"Adamcağız?"

"Brion MacGrath elbette. Cathan ın babası. Sadece kendi iradesiyle kasabayı bereketlendirdi. O gittikten sonra, sanki sahibinin gitmesini beklemiş gibi vergiler yükseldi, fırtınalar adayı vurdu. Ve zavallı Cathan hep tarlalarda çalışırdı."

Colleen kendi söylediğini onaylar gibi başını salladı. Danni onun neyi onayladığını anlayamadığı için sessiz kalmayı tercih etti.

"Ve Mary O'Leary's'in zavallı oğlu. Denizde kayboldu ve bir hafta sonra bulundu. Kinsale kıyılarına vurdu cesedi. Okyanusta yedi gün yedi gece kaldıktan sonra derisinden çürük sucuklar fışkırıyor gibiydi."

Danni bu görüntüyü gözünde canlandırınca yüzünü buruşturdu. "Bu çok kötü!"

"Ah, öyle ya! Bulduklarında ondan bu kadar parça kalması bile enteresan. Mucize, demiştim Mary'ye. O ise Peder Lawlor'un kutsayacağı tabutun içine koyacak bir şeyler bulunduğu için mutluydu."

Hayalimdeki Aşk

157

Danni, Colleen in bu söylediğine yorum beklememesi karşısında derin bir nefes aldı.

"Ama kocanla tam da bu zamanda gelmeniz ne büyük şans, değil mi? Şimdi Cathan krallar gibi yaşıyor, iş bulmak da bir o kadar kolay. Eskiden ya da en azından Cathan gelinini bu adaya getirmeden önce, Ballyfionüir'de iş bulmak öyle Amerika'da olduğu gibi kolay değildi." Colleen konuşurken toprak yolun kenarına dizili bir sürü evin bulunduğu bir yere geldiler ve komşular onları selamlamak için dışarı fırladılar. Bazıları kapılarda durmuş, onların gelmesini bekliyordu. Sanki etrafta, misafirin saat kaçta geçeceğini bildiren bir haberci dolaşmış gibiydi. Danni karşısındaki dostane yüzler ve bitmeyen sohbetlerle bunaldığını hissetti. O ve Colleen ikram edilen her çayı içmek için dursaydı, bir balon gibi şişer, gidecekleri yere geç kalırlardı. "Amerika'dan misafir gelmesi ne hoş değil mi?" dedi çilli ve şişman bir kadın. Kucağında bir bebeği, bir de elini tuttuğu bir çocuğu vardı. "Amerika harika bir yer ama sokakların tehlikeli olduğunu duydum. Ah, Başkan Reagan ne yakışıklı adam değil mi? Tanrı onu korusun. Tom Quinn in yeğeninin birkaç yıl önce Detroit'e taşındığını biliyor muydunuz? Detroit'i biliyor musun? Arizona'ya yakın mı, Danni?"

Danni, gelen soruların herhangi birine bile cevap verilmesi gerektiğinden emin olamayıp nazikçe gülümsedi.

"Ford Bronco'nun MacDonald's'ın park yerinde öldürdüğü kıza yazık oldu, zavallı kuzucuk. Sen hiç MacDonald's'ta yemek yedin mi, Danni?"

"Evet" dedi Danni. "Ve Fordlar sizi öldürmese bile, şişmanlık öldürebilir."

"Oh!" dedi kadın ve bebeğine daha sıkı sarıldı.

Sonunda Colleen, Danni'yi oradan uzaklaştırdı ve evleri ge-

158

Erin Quinn

ride bıraktılar. Danni elinde olmadan dönüp arkasına baktı. Tam da tahmin ettiği gibi, komşular Arizona'dan gelen bu yabancıyı çekiştirmek için bir araya toplanmışlardı.

"Buralarda pek bir hareket olmuyor herhalde, değil mi?" diye sordu Danni. "Ah, bir bilsen!" Bir tepenin etrafından dolaştılar ve yeni bir manzara Danni'nin dikkatini çekip olduğu yerde kalakalmasına neden oldu. Harabeler...

Eskiden bir bütün hâlinde ve işlevselken burası bir kaleydi. Sinderella'nın hikâyesindeki gibi göz alıcı değildi ama toprak savaşları ve hükümdarlıklarla gelen kanlı törenlere direnmek için yapılmış karanlık ve sağlam bir yerdi. Bir başka zamandan, bir başka dünyadan gelen biri için, Danni'nin kalenin gölgesindeki varlığı kadar, kalenin bir zamanlar var olmuş olması da inanılmazdı.

Danni çökük bir düzlükten büyük bir tepenin zirvesinde bir illüzyon gibi yükselen yıkık dökük duvarlara baktığında ürperdi. Vizyonda, arkasında uzanan kalıntılarla vadi duruyordu.

Kalıntılar dik bir uçuruma öyle yakındı ki, sanki güçlü bir rüzgâr gelip onları öfkeli ve dalgalı denize uçuracak gibiydi.

Gri ve kırık dökük surlar, zamanın içinde zayıf birer nöbetçiydi. Duvarlardan ve köşelerden dökülen parçalar, etrafı çevrili alanın içindeydi. Kabaca kesilmiş taşlar, yuvarlak kuleden bir zamanlar çatının bulunduğu boşluğa doğru bir yapbozun parçaları gibi oturmuştu. Danni, orijinal yapının şekline ve boyutlarına dair sadece bir ipucu verebilen dökülen taşların ve dağılmış bölümlerin açtığı aralıklardan rüzgârın fısıldadığını görebiliyordu. Ses, soğuğu kemiklerinde hissetmesine neden oldu.

Colleen le birlikte yürüdükleri yol burada ayrılıyor, bir ta-
Hayalimdeki Aşk

159

rafı kutsallığı bozulmuş harabelere ve bir zamanlar büyük bir kapı olabilecek bir şeyin kalıntılarına uzanıyordu. Diğerleri ise tepeyi dolanıyor ve arkasına doğru kıvrılıyordu. Danni, kaleyi arkasına alarak döndü ve vizyonlarında canlı bir şekilde gördüğü vadiyi aşağısına aldı. Uzakta otlayan koyun sürülerini, uçurumun keskin kayalarını ve hepsini bir arada tutan zümrüt yeşili çayırıları görebiliyordu. Yolun kıvrıldığı bölgenin sağ tarafında evi gördü; komşusu olan kalenin çürümesiyle içinde kaldığı yalnızlığı yansıtan güzel bir Viktorya eseri idi.

Danni, şaşırtıcı vizyonun son parçasını da arayarak ufka bir kez daha baktı. Ve sonra gördü. Orada, üç dev taşı ve iskambil kâğıtlarından yapılma bir ev gibi üzerine konan dördüncü taşı görebiliyordu.

Kendine engel olabilmeyi denedi ama başaramadı. Vizyonda attığı adımları hayal etti ve antik dolmenlerle kendi bedenini bir çocuğun, Michael'in bedeniyle birlikte gördüğü mezar arasındaki aralığı hesaplayınca rahatladı. Gözleri, yetişkin Sean ile birlikte durdukları o noktaya kilitlendi. Mezara... henüz kazılmamış mezar.

Önde, Colleen yavaşladı ve ona döndü. "Her şey iyi olacak, çocuğum" dedi. "Her şey iyi olacak."

Sesi, Danni'nin bakışlarını o korkunç yerden çekmeye yetti. Danni, duyduğu sözler zihninde yankılanırken Colleen'e ba-kakaldı.

Her şey iyi olacak.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Danni aceleyle ona yetişmeye çalışırken.

Colleen hızla yürümeye başladı. Danni, Colleen'in soruyu görmezden gelmesine izin vermeden tekrar sordu.

"Oh, çok üzgün görünüyorsun. Her genç gelin gibi senin de kocanı özlemen normal."

160

Erin Quinn

Colleen'in sesi samimi gibiydi ama Danni'nin bir evden diğerine sürüklendiği çocukluk yılları boyunca öğrendiği bir şey varsa o da insanları okumaktı. Ve Colleen'in yorumlarının altında, Danni'nin "kocasını" özleyerek olmasından çok daha fazlasının gizlendiğine şüphe yoktu.

Danni, Colleen'in yanına gelirken içine tuhaf bir şüphe düştü. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Colleen?" diye sordu Danni yavaşça. Soru, yaşlı kadının irkilmesine neden oldu ama onu yavaşlatmadı. Şu ana kadar nefes almaksızın konuşan Colleen birden sessizleşmişti.

Danni onun yüzünü izledi. Dudakları kasılmış, kaşları çatılmıştı. "Biliyor musun? Kim olduğumu?"

"Ah, elbette!" dedi kadın yapmacık bir tavırla. "Sen Amerika'dan Danni Ballagh'sın ve iyi ki geldin adamıza."

Danni uzandı, Colleen'in kolunu sıkıca tutup onun hızlı adımlarına bir son verdi. Colleen ondan kurtulmaya çalıştı ama Danni bırakmıyordu ve yaşlı kadınla göz göze gelene kadar da bırakmayacaktı. Sessizce birbirlerini incelediler.

Yaş, Colleen'in üzerinde geçen yılların da ötesinde bir etki bırakmıştı. Yüzündeki çizgileri artırmış, omuzlarını sarkıt-mıştı. Ama aynı zamanda omurgasına bir çelik yerleştirmişti. Colleen derin bir nefes aldı ve dikkatli bir şekilde başını salladı. Şirin, ufak tefek büyük anne imajı, verdiği nefesle birlikte uçup gitti. Onun yerinde, Danni'nin sadece tahminler yürütebileceği bir hayat geçirmiş ve ayakta kalmayı başarmış bir kadın duruyordu.

"Evet, biliyorum" dedi Colleen sonunda. "Ama sen, çocuğum, kim olabileceğine dair en ufak bir fikre sahip olmadığına bahse girerim."

Danni, Colleen'in onu sürüklediği felaketin eşiğine geldiklerini sezdi ve aniden korksa da, geri çekilmenin kaçınılmazı

Hayalimdeki Aşk

161

ertelemekten başka bir etkisi olmayacaktı. Colleen'in söylediği bu cümlelerin gerçekliğini hissedenden Danni midesinde bir sancı hissetti. "Neden burada olduğumu biliyor musun? Beni buraya sen mi getirdin?" diye sordu.

"Ben mi?" Colleen başını iki yana salladı. "Sen beni bir değnekle sihirler yapabilen bir hokkabaz mı sandın?"

"Öyle misin?"

Colleen güldü ama başını salladı. "Bu yerinde bir soru aslında. Daha önce insanlarımızın da bana sorduğu bir soru."

"insanlarımız derken?"

"Ballyfionüir'de yaşayan insanlar. Sen burayı ziyarete geldiğin bir başka ada mı sanıyorsun?"

"Daha gizemli olabilir misin?"

Colleen kızdı. "Bu ses tonundan hoşlanmadım, küçük hanım."

Mahcup olmuş bir hâlde Danni başını öne eğdi ve derin bir nefes aldı. "Sadece net bir yanıt istiyorum, Colleen. Hepsi bu."

"Hepsi bu, öyle mi? Valla, net yanıt falan yok. En azından burada yok. Senin bulunduğun bu yerde yok. Ballyfionüir sıradan bir kasaba değil. Burası..." dedi kollarını iki yana açıp.

"Burası Fennore Adası. Sen bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Danni hayır anlamında başını salladı.

"Öyleyse sana anlatayım. Ayaklarının altındaki toprak irfanla doludur. Elbette İrlanda'nın tamamı sihirli tepelerden söz eder ama burada sihir, içimize çektiğimiz havadadır. Toprakta ve gökyüzünde, denizde ve yıldızlardadır. Bu gerçektir ve bizim bir parçamızdır. Bunu inkâr etmek için aptal olmak gerek."

162

Erin Quinn

Danni dudak bükme, onu azarlayan bu kadına sövüp saymak istedi. O net bir yanıt istemişti, Colleen ise ona sihirden bahsediyordu. Danni'yi aptal mı sanıyordu yoksa? Böyle bir saçmalığa inanacağını mı düşünmüştü? Ama içinde biriken öfkeye rağmen, Sean'ın ona sihrin Ballyfionüir'de bir espri konusu olamayacağını anlatırkenki derin, boğuk sesini duyabiliyordu ve Colleen'in ciddi olduğunun farkındaydı. Kadın söylediklerinde çok ciddiye.

Colleen başını salladı ve küçümseyici bir kahkaha attı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? Burada, karşımda-sın, ama hâlâ inanmıyorsun. Amerika'da yaşamak insanı böyle mi yapıyor? Gözlerinin önünde duran şeyden şüphe etmene mi yol açıyor?"

Belki de öyleydi. Önce Sean'ın söylediklerine inanmamıştı, şimdi de Colleen'in söylediklerini reddetmek istiyordu. Sean'ın deli olduğunu düşünmüştü. Hayır, diye düzeltti kendini, onun ölü olduğunu düşünmüştü. Burada deli olan hangisiydi o zaman?

Danni yutkundu, "Öyleyse bizi buraya sen getirdin."

"Hayır" dedi Colleen ve tekrar yürümeye başladı.

"Ama..." Danni bir an duraksadı, ardından devam etti. "Ama Sean bana senin bazı şeyler görebildiğini söyledi."

"Öyle mi?" dedi kadın gözleri çakmak çakmak. "Onun hikâyeler anlattığını bilmezdim."

"Sen onun hakkında ne biliyorsun ki, Colleen? O..." Danni, o bir hayalet, demeden önce sustu. Çünkü hayalet değildi, henüz. Ama birkaç gün içinde bu değişecekti. Elbette Colleen'in Sean hakkında, henüz olmamış olaylar hakkında neler bildiğini tahmin etmek imkânsızdı. Danni ağzından çıkanlara dikkat etmeliydi. "Bir şeyler gördüğün doğru mu, Colleen?"

Hayalimdeki Aşk

163

"Evet. Ama herkes görmez mi, zaten? Yoksa sen beni kör mü sandın?"

"Beni gördün mü? Biz gelmeden önce?"

Soru, kurnazlıkla atlatılmayacak kadar direkkti ve ikisi de bunun farkındaydı. Danni gergin bir şekilde yanıtı bekledi ama Colleen'in inatçı dudakları sıkıca kapandı.

"Biz buraya nasıl geldik?" Danni ısrarcıydı.

"Olabilecekleri bilmek... bu ağır bir yükür" dedi Colleen. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki Danni duymak için eğilmek zorunda kaldı. "Bir şeyler bilip nedenini bilmemek. Nasılını bilememek."

Danni ihtiyacı bir şekilde başını salladı. "Her şeyi bilememek."

"Evet" dedi Colleen. "Her şeyi bilememek. En kötüsü de bu değil mi zaten? Bir kasırğa gibi. Gelir, seçer ve neyi atlayıp neyi ortaya çıkaracağına karar verir." Colleen durdu ve yüzünü vadiye döndü. "Seni ilk kez yıllar önce gördüm" dedi. "Şurada, Sean'ın yanında duruyordun." Danni'nin, Colleen'in mezarı işaret ettiğini tahmin etmesi zor olmadı.

"Neden..." Danni tereddüt etti. "Yani, beni gördüğünde... ne istiyordum?"

Colleen başını yana yatırdı ve merakla Danni'ye baktı. "İstemek mi? Öyleyse sen vizyon gördüğünde, istemek mi asıl olan?"

"Sanırım. Ben... ben uzun süre vizyon görmedim. Eskiden nasıl olduklarını hatırlamıyorum. Sean'ı mutfağımda görene kadar, öncekileri hatırlamıyordum bile. Ama onu gördüğüm anda neler olacağını anladım. Ve onun gelmesinin bir sebebi olduğunu da biliyordum."

"Sean'ın senden istediği şey ne olabilir?"

"Henüz bilmiyorum."

164

Erin Quinn

"Bilmiyorsun?"

Bu soru bir tuzaktı ama Danni o tuzağa düşmedi. Bir süre sonra Colleen iç çekti ve uzaklara baktı. "Senin vizyonlarda neler istediğini bilemem. Sadece benim seni tanımamı istemiş olabilirsin. Nihayet, bir gün seni tanımamı." Durdu, Danni'yi süzdü, ardından devam etti.

"Aradığın cevap bu değil ama benim sana söyleyebileceğim sadece bu. Geleceğini gördüm ve bekledim, bekledim ve umdum. Ve şimdi buradasın."

"Ne umdun?"

"İşleri yoluna sokmanı, elbette."

"Ne... neden işleri benim yoluna sokabileceğimi düşünüyorsun?"

Colleen'in yüzünde büyük annelere özgü sevecen bir tebessüm belirdi. Gözlerinde sevgi ve şefkat vardı. Uzandı ve Danni'nin koluna dokundu.

"Bunu zaman gösterecek, kuzucuğum."

Colleen bir yandan konuşarak yürümeye başladı. Danni yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Ballyfionuir'e geldiğimde daha on altı yaşındaydım" dedi Colleen. "O zamanlar her şey farklıydı. O günlerde, ev daha yeni inşa edilmişti. Aile çok güçlü, çok varlıklıydı, o zor zamanlardan önce, yani. Onlar bu adanın sahibi, biliyor musun? Bu ada, üzerinde yaşadığımız bu topraklar efsunlu."

Colleen bir an durup düşündü, sonra devam etti. "Benim annem, o da görürdü ama o bununla başa çıkamadı ve sonunda aklını kaçırdı."

"Annende de mi vardı?" Danni şaşırılmıştı.

"Elbette. Fennore Adası'nda bunun yaygın bir şey olduğunu fark edeceksin. Annemin neden buradan ayrılıp Dublin'de, farklı insanların arasında yaşamaya gittiğini hiçbir zaman an-Hayalimdeki Aşk

165

layamayacağım. Biz öyle ya da böyle, bir aileyiz burada. Ve bu yetenek, bu kalıtsaldır. Biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Ah! Şinidi biliyorsun." Colleen bu açıklamayla rahatlamışa benziyordu. Danni, kendi yüzündeki ifadenin saydam olup olmadığını, Colleen'in onun kendini ne kadar kaybolmuş hissettiğini görüp görmediğini merak etti.

"Bu yetenek annemi ölüme götürdü, ben de sokaklarda bir başıma, beş parasız kaldım. Burada bir ailesi olduğunu biliyordum, o yüzden belki beni yanlarına alırlar diye Ballyfionür'e geldim. Amcam bana bir ev ve büyük evde bir iş verdi. Güzel bir işti ve ben kendimi çok şanslı hissediyordum. Sokaklarda aldığım iş teklifleri pek şerefli işler değildi, bilirsin işte." Danni başını salladı. Genç ve güzel Colleen'in aldığı teklifleri hayal edebiliyordu. Herhalde gençliğinde nefes kesici bir güzelliği vardı. Erkeklerin sahip olmayı arzuladıkları türden...

"İlk geldiğimde, burada, bir MacGrath'in her zaman Ballyfionür'in toprak sahibi olduğu günleri hatırlayabilen insanlar yaşıyordu."

"Toprak sahibi derken? Kral gibi mi?"

"Sanırım ama daha çok bir ailenin başı gibi. MacGrath toprakları. MacGrath insanları. Brion MacGrath geleneksel bir adamdı ve insanlar, onu çok severlerdi. Adasında hiç kimse aç kalmaz ya da sorumluluklarından kaçmazdı. Biz onun toprağına sahip çıktık, o da bize sahip çıktı. Anlatabiliyor muyum?"

"Bağlılık" dedi Danni.

"Öyle." Colleen kaşlarını çatı. "Neyse. Anlıyorsun beni. Brion MacGrath ile tanıştığımda buraya geleli birkaç ay olmuştu. O günü dün gibi hatırlıyorum. Onun evinde, üst katta

166

Erin Quinn

yatak çarşaflarını değiştiriyordum. Evde yalnız olduğumu sandığımdan çalışırken bir yandan şarkılar mırıldanıyordum. Bir anda yatağın diğer ucunda onu gördüm. Üzerinde sadece bir havlu vardı ve mis gibi kokuyordu. Bana gülümsedi ve karga gibi sesim olduğunu söyledi. Daha önce hiçbir erkeği çıplak görmemiştim. Annem duldu ve muhafazakâr bir kadındı. Erkeklerle işi olmazdı."

Colleen derin bir nefes aldı ve buz gibi sulara dalan biri edasıyla devam etti. "Odadan hemen çıkmaya çalıştım ama Brion, işime bakmamı söyledi. 'Seni rahatsız etmem' dedi ve soyunma odasına gitti ancak kapıyı sonuna kadar açık bırakmıştı. Bakmadım ama gelen seslerden orada, hemen önümde giyindiğini anlamıştım. Yatağı yaptım ve telaşla çıktım. Daha sonra yatağı gelişigüzel topladığım için azar işittim."

Bu sırada Danni araya girmek, Colleen'in neden bu hikâyeyi anlattığını sormak istedi.

Danni'yle, Sean'la ya da buraya nasıl geldikleriyle ne ilgisi vardı?

Ama Danni'nin niyetini sezen Colleen önce davrandı, "Bir yere bağlayacağım, çocuğum. Bırak, anlatayım." Danni başını salladı ve Colleen devam etti. "O günden sonra nereye gitsem Brion MacGrath'le karşılaştım. Önce yollarımızın sürekli kesişmesinin şans olduğunu düşündüm. Ama kısa sürede öyle olmadığını fark ettim. Buna rağmen bunun ne anlama geldiğini bir gün beni çayırdaki dolmenin yanında bulduğunda anladım. Oturup kafamı dinlemek için oraya giderdim. İlk vizyonumu da orada gördüm."

"Çocukken vizyon görmüyor muydun?"

"Hayır" dedi bu soru karşısında şaşırmış bir yüz ifadesiyle. "Çocukken hayır." Danni'ye baktı ve gözlerinde merakla karışık doğaüstü bir korku belirdi. "Çocukken vizyon gören birini hiç duymadım ta ki sana kadar."

Hayalimdeki Aşk

167

Danni tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Ne gördün? Orada otururken yani?" diye sordu dolmeni işaret edip.

"Brion'u gördüm. Bana geliyordu. Ben hamileydim ve o da aşkını ilan ediyordu. Bana karısıyla ilişkisinin bittiğini, beni Ballyfionür'in hanımı yapacağını söyledi."

Danni'nin boğazı kurudu, sinirleri iyice gerildi. Bu doğruysa -bu anlattıklarında doğruluk payı varsa- o zaman Colleen'in bahsettiği kişi Danni'nin büyük babasıydı.

"Karısından boşanacak mıymış?"

"Hayır, canım. O günlerde İrlanda'da boşanmak diye bir şey yoktu. Bu hem Tanrıya hem de hükümete karşı günahtı."

"O zaman nasıl..."

"Ben de aynı soruyu sordum. Nasil?Ve sonra, bu gördüğüm rüyada, ne yapacağını gördüm. Onu öldürecekti."

"Bekle" dedi Danni ve elini havaya kaldırdı. "Günah diye ondan boşanamıyordun ama öldürmek günah değil miydi?"

"Ah, elbette öyleydi! Ama onun yaptığını kim bilecekti? Kim herkesin masasına yemek koyan o adamı suçlayabilirdi ki? Bu kendi elini kesmek gibi olurdu."

Danni başını sallıyor, böyle bağımlı ve sadık bir yaşamı al-gılayamıyordu.

"Brion bu kasabada sevilen bir adamdı ve kimse ona karşı gelemezdi. Tüm bunları gördüm.

Ve sonra ne çıksa beğenirsin! Adamın ta kendisi, gerçeği, tam yanımda duruyor. Kaçmak istedim ama yerimden kıpırdıyamadım. 'Benim olacaksın, biliyorsun dedi bana. Ve biliyordum da."

"Ona engel olmaya çalışmadın mı?"

"Sen beni dinlemiyor musun, kızım? Evet, engel olmaya çalıştım. Böyle bir şeyin içinde olmak istemedim. Ama sana yemin ederim, adamın da özel bir gücü vardı. Düşüncelerimi

168

Erin Quinn

okuyor gibiydi. Beni öyle bir öptü ki heyecandan iki büklüm kalakaldım. Onun kendisi kadar günahkâr bir öpücüktü. Ve sonra bunu düşünmem için beni bırakıp gitti. Öyle bir öpücüğü unutabilseydim, kadınlığım kalmazdı. İlk öpüşmemdi ve beni, nasıl öpeceğini bilen bir adam öpmüştü."

"Bunu bana neden anlatıyorsun, Colleen?" Danni kadının yüzündeki bariz huzursuzluğu izlerken sonunda dayanamayıp sordu. Bu hikâyeyi anlatmak hoşuna gitmiyordu ama nedense kendini anlatmak zorunda hissediyordu.

"Sen bana, kim olduğunu bilip bilmediğimi sordun. Biliyorum. Dinle ki sen de öğrenebilesin."

Colleen durdu, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Beni kendine saklayacağını, bana sahip olacağını söyledi ama ben onu uzun süre uzak tuttum. Çoğu kadın o kadar bile dayanamazdı. Çok güzel bir adamdı Brion MacGrath. Ve çok nazikti. Beni sevdiğini düşünmeye başladım. Hâlâ da böyle düşünüyorum. Ama henüz onun aklına düşmeyi gördüğümde, bunun korkunç bir şey olduğunu anladım, bu aşkın bizi nereye götüreceğini görmüştüm. Hamile olduğumu fark ettiğimde, dehşete kapıldım. Kendimi, olayların gördüğüm şekilde gelişmeyeceğine ikna etmeye çalıştım. Ama orada, içimde gayrimeşru bir çocukla kalakalmıştım. Gidecek hiçbir yerim yoktu, o pis sokaklardan başka."

"Ne yaptın?"

"Beni kurtaran, MacGrath'in karısı oldu." "Karısı mı?"

"Evet. Beni odasına çağırdı ve ben sebebini gayet iyi biliyordum. Bizi gördüğünü ya da hizmetçilerin dedikodularını duyduğunu biliyordum. Onun karşısında dururken utancımın yerin dibine girdim. Bana, kocasının gönül eğlendirdiği ilk kadın olmadığımı, son kadın da olmayacağımı söyledi. İlgisini yitirip beni bir kenara atacağını ve dımdızlak ortada

Hayalimdeki Aşk 169

kalacağımı söyledi. Daha önce yaşanmıştı, yine olacaktı. Ve sonra bana bir teklifte bulundu, korkunç bir teklif." Colleen bir an duraksadı. "Bana, yıllarca hamile kalmaya çalıştığını ve başaramadığını söyledi. Kocasını yanında tutmak için bebek doğurması gerekiyordu. O kadın karşımda ne kadar gururlu ve kibirli konuşmuş olsa da, bunları söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu anlıyordum."

"Limerick'te, yani onun geldiği yerde tanıdığı bir adam olduğunu söyledi. Bu adamın karısı bebeğini doğururken ölmüştü. Adamın bebeğine ve evine bakacak bir kadına ihtiyacı vardı. Eğer Brion'un çocuğunu doğurmaya karar verirsem, karnım belirginleşmeden önce beni bu adamla evlendireceğini söyledi. Benim hamileliğim sırasında o da hamile numarası yapacaktı. Doğum yaptıktan sonra ben bebeğimi ona gönderecek ve bebeğimin ölü doğduğunu söyleyecektim. Ama o bebeği alacak ve kendi doğurmuş gibi yapacaktı."

"Ne? Bu çok saçma" dedi Danni. "Peki, ya doktor? Ölü bebeğin bedeni ne olacaktı? Ortada bir bebek olmadığını nasıl açıklayacaktın? Peki, ya evlendiğin adam? O bilecekti tabii. Hele o kadının kocasına ne demeli? Kadın hamileliğinin gerçek olmadığını nasıl saklayacaktı?"

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Bana ve yeni kocama bir ev ve bir parça toprak verilecekti. Birkaç koyun. Bir inek. Kocamın balıkçılık yapması için bir tekne. Saygın bir hayat. Bize, sahip olduğumuz her şeyi açıklamamıza yardımcı olacak bir geçmiş yarattı. Onun istediğini yaptığım takdirde, iyi bir geleceğim olacaktı. Reddedersen, zina yaptığımı herkese yayacağını ve yetkililere hırsızlık yaptığımı söyleyeceğini söyledi. Beni yanlarına alan teyzem ve eniştem de, benimle birlikte rezil olacaktı. Bu yolun sonunda neler olabileceğini net bir şekilde görebiliyordum. Söylediklerini yaptığı tak-

170

Erin Quinn

dirde hapse girecektim, çocuğumu alacaklardı. Yapamadığım takdirde, Brion onu öldürtecekti, ben hayatımın geri kalanını üzerimde onun kanıyla geçirecektim ve Ballyfionüir'de herkes bunu bilecekti. Gençliğimde sokaklara düşmüştüm zaten ve oraya dönmeyi göze alamazdım. Bu kolay bir karar değildi ama başka seçeneğim olmadığını da görüyordum. Brion'un çocuğunu taşıyordum ve tek başıma ona sunabilecek hiçbir şeyim yoktu. Teklifi kabul ettim."

Hikâyenin devamını beklerken Danni'nin gözleri yerlerinden fırlamak üzereydi.

"Bunun üzerine ben de çok merhametli bir ruhu ve zavallı bir bebeği olan bir adamla evlendim. O da başka seçeneği olmadığından şeytanla anlaşma yapmıştı. O eski zamanlarda, sırf gururundan bir ev ve mülkleri geri çeviremezdin. Michael beni karısı olarak aldı ama yaptığım anlaşmadan haberdardı ve onun gözünde ben ahlaksız bir kadındım. Brion'un hanımına gelince... o rolünü harika bir şekilde oynadı. Hamileliğiyle gündeme oturdu ve kasaba onunla birlikte sevindi. Ben Brion'u geri çevirdim, o da bir bebek vaadiyle onu bir buket çiçek gibi geri aldı. Ama istediği şeye hiçbir zaman sahip olamadı çünkü Brion beni sevmekten hiç vazgeçmedi."

Colleen üzgün bir şekilde başını salladı. "O zamanlar karnım küçüktü ve bebeği saklayabiliyordum. Ben dokuzuncu aya girdiğimde o kendi karnını iyice şişirdi. Dolayısıyla çoğu insan benim beş veya altıncı ayda olduğumu, onun ise her an doğurmak üzere olduğunu düşündü. Benim doğumumda ebelik yaptı ve içten içe doğum sırasında ölmemi dilediğine eminim. Hem o hem de Michael. Ama ben sanki tecrübem varmış gibi yaygaralar koparan bir bebek getirdim dünyaya. O kundaktaki bebeği göğsüme bir kere yaklaştırabildim, sonra onu alıp götürdü ve beni göğüslerimdeki sütün verdiği ıstırap ve kendi

Hayalimdeki Aşk

171

bebeğimin bıraktığı boşluğu doldurması için bir başka kadının çocuğuyla terk edip gitti. Daha güçlü bir kadın olsaydım, intihar ederdim."

Danni bu sözleri duyar duymaz durdu. Colleen in hikâyesinin gerçekliğiyle sarsılmıştı ama bir yandan duyduklarını algılamakta güçlük çekiyordu. Colleen in söylediklerini bir şablona oturtamıyordu.

Colleen devam etti. "Bundan daha kötü bir işkence olamazdı... o ve Brion'un benim bebeğimi bir bebek arabasına koyup etrafa gösteriş yaptıklarını izlemek. Ama yüce İsa'nın kıvrak bir zekâsı ve acımasız bir ironi anlayışı vardır. Dışarıdan mutlu bir aile gibi görünseler de, Brion bu mucizevi doğuma hiçbir zaman inanmadı ve Marga'nın onu aldattığına ikna oldu. Benim onun bebeğine hamile kalmamış olmam, onun baba olamayacağına olan inancını güçlendirmişti."

"Ama bebek onundu" dedi Danni. "Ve senin."

Colleen ona dikkatle bakıp başını salladı. Ve aniden daha önce zihninin algılamayı reddettiği şey kafasına dank etti.

"Bir dakika. Sen şimdi..."

"Evet, öyle. Baban benim bebeğimdi."

"Ama o zaman sen..."

Colleen başını salladı. "Aynen öyle."

"Peki, ya Niall?"

"Michael'ın ölen karısından. Ama o benim canımdır her zaman."

Danni yaşadığı şoka rağmen derin bir oh çekmeden edemedi. Amcası değildi o zaman. Sean'la aralarında hiçbir kan bağı yoktu.

"İşte şimdi biliyorsun kim olduğunu ve nereden geldiğini" dedi Colleen. "Sen Ballagh ve MacGrath ailelerinin çocuğu-

172

Erin Quinn

sun, geçmişleri aklın hatırlayabileceğinden de eskiye dayanan iki ailenin."

Danni kaşlarını çatı. Tüm bu duydukları ona ağır geliyordu ama aynı zamanda Colleen in öyküsünde bir şeylerin eksik olduğunu hissetti. "Neden bunları bilmemin önemli olduğunu düşündün? Büyük annemle büyük babamın kimler olduğunu öğrenmemden daha fazlası var, değil mi?"

"Evet, bu doğru. Sen buraya nasıl geldiğini sordun. Bu sorunun yanıtını öğrenmek için, soyunun geleceği görmüş, kendi kaderlerini değiştirebilmiş insanlarla dolu olduğunu bilmen gerekiyordu."

"Peki, bunu nasıl yaptılar?" diye sordu Danni.

"Bunu sana söyleyemem, çocuğum. Nasıl yaptıklarını bilseydim, ben denemez miydim sanıyorsun?"

"Beni buraya getirdin çünkü olacakları değiştirebileceğimi düşündün..."

"Sana söyledim" diye araya girdi Colleen. "Seni buraya getiren ben değilim. Ama buradasın işte, tıpkı gördüğüm gibi. Nasıl ve neden geldiğini bulmak sana kalmış. Ancak o zaman ne yapman gerektiğini öğrenebilirsin."

"Tüm yanıtları bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun. Bu sabah uyandım ve yirmi yıl öncesine gittim. Şimdi ne yapmam gerektiğini nereden bileceğim?"

"Bir yanın bunu zaten biliyor, Dâirinn MacGrath. Senin yerinde olsam bunun hangi yanım olduğunu öğrenir, sonra da söyleyeceklerine kulak verirdim. Uyanmak için geçmişinden çok daha kötü yerler vardır."

o/O^nj w <2&a*1*2^ dış kapıdan içeri girdiklerinde, MacG-rath evi tam bir kaos içindeydi.

Adamlar yerlerde çiçekliklere fidan ekiyor, yaban odarını temizliyor, ağaçları buduyor, yeşilliklerin arasında bir halı gibi uzanan çimleri biçiyorlardı. Diğerleri pencereleri siliyor, çatının kenarlarındaki olukları temizliyor, evin dış duvarlarını sarıya boyuyorlardı.

Colleen le birlikte arka kapıya yöneldiler ve Danni aniden yüreğini sızlatan bir yalnızlık hissetti. Hayatının ilk beş yılını geçirdiği bu eve girmek ve bu eve dair hiçbir şey

hatırlamadığı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu. Yapamazdı; tek başına yapamazdı. Kulağa ne kadar gülünç gelse de, Sean'ın yanında olmasını diledi. O Danni'nin elini tutardı. Onu rahatlatır, kendini güçlü hissetmesini sağlardı.

Ama burada değildi ve Danni'nin Colleen'in peşinden içeri girmekten başka şansı yoktu. Arka kapı, mavi duvarları ve çinili tezgâhları olan aydınlık, keyifli bir mutfağa açıldı. Sağ tarafta kömürle çalışan taş bir fırın vardı ve büyük odaya samimi, sıcak bir görüntü

174

Erin Quinn

vermişti. Fırının önünde çam ağacından yapılma uzun bir masa, altına itilmiş banklar ve iki ucunda boş birer sandalye vardı ve tamamı yeniymiş gibi pırıl pırıl parlıyordu. Masanın arkasında, ortasında yuvarlak bir kilit bulunan bir sandık vardı.

Danni tam etrafına bakmak için başını çevirmişti ki birden döndü ve tekrar sandığa baktı. Sandık öyle sıra dışı bir parça değildi ama özellikle bu sandığı daha önce nerede gördüğünü biliyordu; vizyonda, annesi Danni'ye Fennore Kitabı'nı gösterdiğinde bu sandık da oradaydı. Ancak burası, sandığı gördüğü oda değildi.

Danni, farkında olmadan kendini o korkunç uğultuya, yoğun kokuya, etrafa yayılan kana hazırlayarak yutkundu.

"İyi misin, çocuğum?" diye sordu Colleen ve Danni'nin koluna dokunup onu tekrar aydınlık mutfağa çıkardı.

"İyiym" dedi Danni ve sandığa bakmamaya çalıştı.

Lavabonun üzerindeki bir pencere bahçelere ve nefes kesen harabelere bakıyordu. Pencerenin etrafından çeşitli baharatlar sarkıyordu ve tavandan zincirlerle sarkıtılmış bir rafın üzerinde bakır tavalar ve tencereler vardı. Mutfak tarçın ve Danni'nin ne olduğunu bilmediği bir başka tatlı ve tarifi zor bir aroma kokuyordu ama derinlerde bir yerde bu koku bir anıyı tetikledi ve Danni'nin kendini hem rahatlamış hem de yalnız hissetmesine neden oldu.

Aralarında büyük bir hamur yığınıyla tezgâhın başında iki kadın vardı. Hamuru pinpon topu büyüklüğünde yuvarlayıp içlerine Danni'nin tahmin yürütemediği koyu renkli yapışkan bir karışımla doldururken sohbet edip gülüşüyorlardı. Büyük olasılıkla yemek odasına açılan bir kapıdan, başka bir kadın girdi. Yıkanması için lavaboya bir tepsi dolusu kristal kadeh götürüyordu.

Hayalimdeki Aşk

175

Danni ve Colleen içeride dolanırken siyah saçları ve keskin mavi gözleri olan şişman bir kadın yanlarına yaklaştı. Bir başka görüntü zihninde bir diğer anıyı tetikleyip bu kadını leziz kurabiyeler ve sıcak kucaklaşmalarla özdeşleştirmesine neden olurken Danni'nin nefesi kesildi.

Colleen kadına gülümsedi ve konuşmaya başladı. "Günaydın Bronagh. Bu Danni Ballagh. Bu güzel günde sana yardım etmek için ta Amerikalardan geldi. Bizim için bir lütuf olacak.

Danni, bu tatlı kadın Bronagh Dougherty."

"Danni mi? Bir kadın için tuhaf bir isim değil mi? Sana babanın adını mı vermişler?"

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Danni. Doğrusu buydu.

"Neyse, ne fark eder." Kadın dikkatini Colleen e yöneltti. "Geç kaldınız. Ben olsam buna lütuf demezdim."

"Ah, evet! Çok üzgünüz ama zavallı çocuk sabahın erken saatlerinde ancak geldi ve uyumadan sana bir faydası dokunmazdı. Bir daha geç kalmaz."

Bronagh'ın dudakları gevşedi ve gülümseyecek gibi oldu. "Peki, o zaman. Bu seferlik affedelim. Kahvaltı ettin mi?"

Danni, "Evet" demek için ağzını açtığında Colleen araya girdi.

"Bir kıza sıcak bir sabah kahvaltısı hazırlamayacağımı mı düşündün?" diye sordu.

"Alınma canım ama Amerikalılar tuhaftır. Sırf seni mutlu etsin diye azıcık yemiş olabilir, nereden bileyim? Hâlâ düzgün bir kahvaltı etmek istiyordur belki."

"Peki, sen şu meşhur Amerikan iştahının tuhaflıkları konusunda ne biliyorsun?" Colleen sordu.

"Senden başka kimse Amerikalı tanımıyor mu sanıyorsun?" Bronagh burnunu çekip başını havaya kaldırdı. İki

176

Erin Quinn

adımda ocağın üzerinde, yemek kitaplarıyla dolu bir rafın yanına gitti. "Kendi kardeşim yakın zamanda Nebraska eyaletindeydi ve bana bu harika Amerikan yemek tarifi kitaplarını getirdi."

Biraz gürültü çıkardıktan sonra, raftan kırmızı ve beyaz çizgili bir Betty Crocker yemek kitabıyla üzerinde "özel günler için grup yemekleri" yazılı Omaha'nın En İyi Tarifleri adlı kitabı aldı. Danni güldü. Bronagh'ın bu kitaplardan herhangi birinin kapağını bir kere bile açıp açmadığını merak ediyordu.

Colleen'in hazırladığı yanıtı vermesine fırsat bırakmadan Danni hemen araya girdi.

"Teşekkürler, Bayan Dougherty ama Colleen bu sabah leziz bir kahvaltı hazırladı. Bir lokma daha yiyemem sanırım."

Bronagh'ın yüzündeki tebessüm iyice gerildi. Colleen sevinçle Danni'nin koluna dokundu.

"Peki, o zaman. Sanırım işe koyulmaktan başka yapacak bir şey yok. Mutfakta becerikli misindir?"

Aslında Danni yemek yapmayı çok severdi. Yvonne ile yaşadığı dönemde, tüm yemekleri Danni hazırlardı. Ama kendi evine taşındıktan sonra, yemek yapmanın da zevki kalmamıştı. O ve Bean genelde ya dışarıdan sipariş verir ya da öğünleri basit şeylerle geçirirlerdi. Arada bir kendi yemek kitaplarını çıkarır ve güzel bir yemek pişirip Yvonne'u şaşırtırdı. Danni kendine söz verdi, eve döndüğünde özel bir şeyler planlayacak-tı. Eve dönebilirse tabii... Danni gözlerini kırıştırdı ve bir anda Colleen ve Bronagh'ın merakla ona baktıklarını fark etti. Tezgâhın başındaki kadınlar bile durmuş onları dinliyorlardı.

Danni boğazını temizledi. "Bir Rachael Ray değilim tabii ama fena sayılmam."

Hayalimdeki Aşk

177

Bunun üzerine iki kadın birbirlerine baktı ve Danni kendine kızdı. Rachael Ray'in kim olduğunu nereden bileceklerdi? Hem o kadın henüz doğmuş muydu ki?

"Neyse, ben gidiyorum. Danni'miz sana emanet" dedi Colleen, Bronagh'a.

Gitmek mi? Neden Danni Colleen'in de burada çalıştığını düşünmüştü ki? Sean'ın gidişinin ardından zar zor sakinleştirdiği paniğini yatıştırmaya çalışarak dudağını ısırды.

Colleen son bir kez onun omzuna dokundu ve gitti. Ama Bronagh Danni'ye, endişelerinin üzerinde kafa yoracak zamanı tanımadı. Ona ringa balığı filetosu hazırlama görevi verdi ve tarifi bir değil, tam üç kez anlattı. Anlaşılan MacGrath malikânesinde akşam yemekleri sıradan bir durum değildi ve yarın ikizlerin beşinci doğum günleri için özel bir akşam yemeği verilecekti.

Danni zorlukla yutkunduk ama bir yandan düşünürken bir yandan kendine hâkim olmaya çalıştı. Balığa ek olarak, Bronagh Danni'ye gururla, yemekte ayrıca domates ve tereli kıvırcık salata, balık çorbası, kıvırcık lahana ve soğanlı colcannon -Danni bunun İrlanda'ya özgü bir patates yemeği olduğunu öğrendi- tereyağında pişmiş kuşkonmaz, pırasa ve jambonlu kiş ve black pudding olduğunu söyledi. Son olarak Bronagh tatlı için ravent turtası hazırlayacaktı. Ravent... mutfaktaki diğer koku buydu...

Danni bir yandan çalışırken bir yandan da Colleen'in ona anlattıklarını düşündü. Colleen onun büyük annesiydi. Öz büyük annesi. Danni ona, Sean'la birlikte neden burada olduklarını

sorduğunda, Colleen cevap vermemişti. Belki de bilmiyordu. Ama son sözleri hâlâ Danni'nin zihninde yankılanı-

* Kuzukulağıgiller familyasından, yaprak sapı etli, yaprak ayası süslü çok yıllık otsu bir bitki.(Ç.N)

178

Erin Quinn

yordu. Neden Danni'nin bir anda kendini içinde bulduğu bu bilmecenin yanıtını bildiğini düşünüyordu ki?

Uyanmak için geçmişinden çok daha kötü yerler vardır.

Danni düşüncelere dalmıştı ve mutfak kapısının açıldığını duymadı. Birden Bronagh'ın sesiyle irkildi. "Günaydın Bayan MacGrath. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Danni'nin gözleri yukarıya kalktı. Karşısında, ona doğru gülümseyen kadın annesiydi.

"Ah, hiç zahmet etme, Bronagh!" dedi Fia MacGrath yüzünde mahcup bir gülümsemeyle.

"Ben sadece neler olup bittiğine bakmaya geldim."

Fia etrafta dolanırken Danni dikkatle onu izledi. Yapım aşamasındaki yemeklere bakıyor, turtalardaki ravent karışımını tadıyor ve Bronagh'ın kendini aştığını söylüyordu. Bronagh gururla gülümsedi.

Yakından, Fia çok güzel bir kadındı. Çok zarif ve hoş bir endamı vardı. Sanki hayatında acele etmesi ya da endişelenmesi için hiçbir sebebi olmamış gibiydi. Yüz hatları narindi: küçük bir burnu, kusursuz bir eğimle uzanan kaşları, iri gözleri ve uzun kirpikleri vardı. Az makyaj yapmıştı: dolgun dudaklarını ortaya çıkaran mercan rengi bir ruj ve solgun yanaklarını renklendirmesi için biraz allık sürmüştü. Giysileri temiz ve ütülüydü ve Danni'nin yanından geçtiğinde, Danni o zengin, hafif ama egzotik parfüm kokusunu duydu. Buna hazırlıksız yakalandı ve anıları canlandı... bir memnuniyet, mutluluk duygusu. Kendini bir çocuk olarak, o harika kokuyu içine çekerken hayal etti.

"Öyleyse her şey kontrol altında, değil mi?" diye sordu mutfaktaki turunu tamamladıktan sonra.

"Ah, kesinlikle! Her şey tıkır tıkır işliyor."

Hayalimdeki Aşk

179

"Acaba..." diye söze başladı Fia ve aniden Danni'ye çok genç ve aciz göründü. "Kızlarından birini bir saadetine ödünç alabilir miyim?"

Bronagh'ın dudakları gerildi ama olabildiğince keyifli bir şekilde, "Elbette, onlar sizin kızlarınız, değil mi? Birini de alabilirsiniz, hepsini de" diye yanıtladı.

"Eğer sorun olacaksa.

"Hiç endişelenmeyin. Danni'yi alın. Bana pek yardımcı olmuyor zaten. Amerikalı."

Olduğu yerde donup kalan Danni, Bronagh'a baktı ama şişman kadının yüzünden bir garezi olmadığı anlaşılıyordu. Danni, kadının sadece annesine yardımcı olmaya çalıştığını fark etti. Fia yirmi iki veya yirmi üçten daha büyük değildi. Danni'nin şimdi olduğundan birkaç yaş daha gençti.

Fia gülümsedi. "Teşekkürler, Bronagh."

Annesiyle yalnız olma düşüncesi -annesinden yaşça daha büyük olduğu gerçeğiyle birlikte- onu kaygılandırdı. Danni ellerini yıkayıp kuruladı ve Fia'nın peşinden mutfaktan çıktı. Belli ki, farklı sebeplerden ötürü bile olsa Fia da Danni'yle yalnız kalmaktan bir o kadar huzursuzdu. Danni, annesinin hizmetkârlara emir vermeye ya da kendisi için bir şey yapmalarını istemeye alışkın olmadığını düşündü. Fia sürekli arkasına bakıyor, sanki Danni'nin hâlâ arkasında olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Her seferinde, ne kadar tedirgin olduğunu ele verir şekilde gülümsedi. Üzerindeki sofistike kıyafeder, savaşacak silahlara sahip olmadığı bir mücadele için bir hile, bir zırh gibiydi sanki.

Tuhaf bir sessizlik içinde gri duvarları ve büyük portreleri olan bir bekleme salonuna girdiler. Bir duvarın önünde geniş bir sedir vardı ve Danni durup ona hayran hayran baktı. Fia merakla Danni'ye bakarak bekledi. "Affedersiniz" dedi Danni. "Sadece, antikalara karşı bir zaafım var."

180

Erin Quinn

"Gerçekten mi? Bu antika mı?"

"Şey, evet. Bu bir sedir. Büyük salonlarda konukları ağırlamak için kullanılırlardı. Bakın, nasıl açılıyor." Danni oturak kısmını yukarı kaldırdı. "Evlerde konuk yatağı olarak kullanılırdı."

Fia gülümsedi. "Ama bu çok kısa."

Doğruydu, sedir en az bir buçuk metre olmasına rağmen, açıldığında kısa ve dar bir yatak oluyordu. "Düşünsenize, ev sahibi sizi beş veya altı kişiyle bir yatağa yatırmayı düşünemezdi. Dolayısıyla uyuduğunuzda dizlerinizi karnınıza çekmeniz büyük bir rahatsızlık vermemeli."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Danni omuzlarını silkti. "Benim... annem tarihe meraklıdır."

Fia tekrar yürümeye başladığında ilgili görünüyordu. "Benim annem de eski şeyleri severdi, pahalı oldukları sürece. Ben gençken çok yoksulduk, daha önce..." Kırgın bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Büyük annem ölüp mirasını bize bırakmadan önce. Sonrasında annem, altın değerinde olmadıkça evde eski hiçbir şey bırakmadı. Nesiller boyu kullanılan yorganlar bile gitti. Hâlâ, onları çöpe attığını anımsadıkça hüzünlenirim."

Bu düşünceyle Danni midesinin kasıldığını hissetti ama annesinin ardından uzun bir koridora çıkan merdivenlerden çıkarken sessizliğini korudu.

"Annem öldükten sonra, bazı eşyalarını buraya getirttim."

"Mutfaktaki sandık da onun muydu?" diye sordu Danni.

"Ne?"

"Sandık, mutfaktaki." "Oh, evet."

Fia koridorun sonundaki bir kapıyı açtı ve Danni koyu kır-

Hayalimdeki Aşk

181

mızı duvarları olan kocaman bir salona girdi. Duvarlar, boydan boya göğüs hizasında uzanan parlak, altın bir sandalyelikle tamamlanmıştı. Üzerinde parlak saten bir örtü bulunan büyüleyici güzellikte battal boy, üzeri yarım gölgelikli bir yatağın odaya hâkim olması gerekirdi ama oda çok büyüktü. Ne pencerenin yanında parlayan maun gardırop, ne en az iki buçuk metre yüksekliğindeki orta alanıyla şık mermer şömine ne de odanın iki köşesinde karşılıklı duran ikiz cam vitrinler burayı doldurabilirdi. Damasko kaplamalı kanepe ve şöminenin yanına ilâştirilmiş iki koltukla bile, odanın içinde yankıya neden olacak kadar boş alan vardı. Çok şık olmasına rağmen, oda bunaltıcıydı. Annesi, bu odada annecilik oynayan bir çocuğa benziyordu.

"Müze gibi, değil mi?" dedi Fia yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. "Cathan'ın, kocamın, son projesi. Çocuk odasının bir duvarını yıkıp iki odayı birleştirdi. Böyle geniş bir alana ihtiyacımız var mı, bilmiyorum. Ama onun hoşuna gidiyor herhalde."

"Çok güzel."

Fia omuz silkip koltuk ve kanepe takımını işaret etti. Aralarında yerde bir sepet duruyordu.

"İkizler için kostüm hazırlıyorum" dedi. "Birkaç gün içinde bir kostüm partisine davetliler.

Dâirinn yavru kedi, Rory ise at olmak istiyor."

Bu sözler Danni'de şok etkisi yarattı ve birden bir şey hatırladı. Üzerinde turuncu ve beyaz çizgili kedi kostümüyle sevinç çığlıkları atarak tam da bu odaya koşan beş yaşındaki hâli gözlerinin önündeydi. Yanında Rory kışneyip kahkahalar atarken o da deli gibi miyavlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Fia.

"Evet" dedi Danni ama bu doğru değildi. Midesi kasılıp düğüm olmuş, beyinde şimşekler çakmıştı.

182

Erin Quinn

"Lütfen otur, ben de sana kostümleri göstereyim." Fia yere eğilip sepetten ilk kostümü çıkardı. "Son rötuşları kaldı sadece. Parti için tek başıma yetiştiremeyeceğim."

"Dikiş konusunda pek becerikli değilsindir" dedi Danni.

Fia sırtıttı. "İğne tutabilir misin?" Danni başını salladı. "O zaman sorun olmaz."

Fia koltuklardan birini işaret etti ve Danni'ye içi pembe ve beyaz payetlerle dolu metal bir kutu verdi. "Dâirinn kedisinin tütü giymesini istiyor" dedi gülerek. "Fırfırına biraz payet işlersen çok sevinirim."

Fia, Danni'ye göstermek için kostümü çıkardı ve Danni izlerken anıları gözünde canlandı. Fia kostümün gövdesini yumuşak beyaz bir kumaştan yapmış, etrafına elde dikilmiş turuncu şeritler dikmişti. Tiril tiril pembe etek volanlıydı ve Danni, kedi patilerini havaya kaldırıp yüksek sesle miyavlarırken bir balerin gibi dönmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Fia neden olduğu kargaşadan habersiz, iğneye bir iplik geçirdi ve Danni'ye, payetleri fırfıra nasıl işleyeceğini gösterdi.

Sonra Rory için yaptığı siyah beyaz at kostümünü çıkardı. Danni bu kez neşeyle kahkahalar atarak koridorda koşturan kardeşini anımsadı. Fia kostüme bir yele ve kuyruk eklemişti ve şimdi hayvanın burnu ve toynakları üzerinde çalışıyordu. Kedinin kulaklarındaki turuncu püsküllerden atın siyah yelesine kadar Fia hiçbir detayı atlamamıştı.

"Bunlar harika" dedi Danni.

Fia gülümsedi. "Teşekkürler. Haftalardır bunların üzerinde çalışıyorum. Bir at dikmenin ne kadar zor olduğunu bilsen şaşarsın."

"Şaşırmıyım, bilmiyorum. Ama sizi uyarmalıyım, bir düğme dikmek bile benim için zulümdür."

Hayalimdeki Aşk

183

"Merak etme, dümdüz olmalarına gerek yok ve benim küçük kızım öyle kusurlara takılmaz bile."

Fia'nın sözlerindeki sevgi, az kalsın Danni'yi gözyaşlarına boğuyordu. Ama o soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştı. Fia'nın, onun dengesiz biri olduğunu düşünmesi iyi olmazdı.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yan yana oturdular. Danni'nin binlerce sorusu vardı ama her biri, bir anda söylenemeyecek kadar kişiseldi. Bu nedenle tütüye payetleri dikerken sessiz ve çaresiz bir şekilde oturdu.

"Michael bana Amerika'dan daha dün gece geldiğini söyledi. Yorgun olmalısın" dedi Fia.

"Saat farkından dolayı biraz bitkinim, bir Starbucks bu sorunu çözerdi."

Fia başını yana yatırıp kaşlarını çattı. "Bir ne?"

"Boş verin" dedi hemen Danni. Kahve dükkânının henüz var olup olmadığını bile bilmiyordu. Aferin sana, Danni.

Fia merak etmişti ama üzerinde durmadı. "Amerika'da nerede yaşıyorsun?"

"Arizona. Hiç geldiniz mi Amerika'ya?"

"Hayır. Ben buradan hiç ayrılmadım. Ama kız kardeşim California'ya taşındı."

"Gerçekten mi? Nereye?"

Lafı çevirme sırası Fia'daydı. Küçük, tedirgin bir kahkaha attı ve başını salladı. "Şey, tam olarak neresi hatırlamıyorum. Artık pek görüşmüyoruz."

Alnında "yalan söylüyorum" yazıyor, diye düşündü Danni. Böyle bir konuda neden yalan söylemek zorunda hissetmişti ki? Danni üstelemek istedi ama Fia'nın vücudu, sanki bir tehlike geliyormuş gibi kaskatı olmuştu.

184

Erin Quinn

Payetlere bakarak Danni dikkatle konuşmaya başladı, "California çok güzeldir. Birkaç defa gittim. Bilirsiniz, Disneyland ve Hollywood'a. Her zaman San Francisco'ya gitmek istedim ama olmadı."

"Ben de hep seyahat etmek istemişimdir ama sonra Cathân la tanıştım ve şimdi buradayım." Sesinde bir hüznü vardı. "Çok genç evlendiniz, herhalde" diye mırıldandı Danni.

"On yedi. Bazen yüz yıl önceymiş gibi geliyor." Fia iç çekti, iğnesini kumaşa geçirdi ve bir payet daha ekledi. "Sen ve Sean nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanan Danni hemen gözlerini çevirdi. "Bir gün karşılaştık sadece."

"Sean çok yakışıklı bir adam."

Ağzı kuruyan Danni başını salladı. Bilmez miydi... "Peki ya, siz? Siz eşinizle nasıl tanıştınız?"

"Senin dediğin gibi, bir gün karşılaştık. İlk bakışta bana âşık olduğunu söyler. Ardından beni elde edene kadar hiç vazgeçmedi."

Fia gülümsedi ama sesinde mutluluk yoktu. Mutluluk olmayan mutlu bir hikâyeydi bu.

"Ayaklarınızı yerden kesmiş olmalı" diye mırıldandı. İçindeki küçük kız bunun doğru olduğunu umuyor, anneciğinin ve babacığının birbirlerine âşık olduklarını ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarını hayal ediyordu.

"Evet, öyle yaptım" dedi Fia ama yüzüne karanlık bir gölge çöktü. "Evlenmeden önce ikizlere hamileydim. Eminim çoktan duymuşsundur. Ballyfionüir'de küçük çaplı bir skandala neden oldum."

"Oh!," dedi Danni. "Hayır ben... öyle demek..."

Hayalimdeki Aşk

185

"Önemli değil. Çocuklarımı çok seviyorum." Fia bunu neredeyse öfkeyle söylemişti. Sanki Danni'nin inkâr etmesini bekler gibi. "Onlar için her şeyi yaparım."

Son cümlede gizli bir anlam saklıydı ama Danni ne olduğunu çözemedi. Annesini, yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştı.

"Kocanız nasıl biri?" diye sordu Danni. Sesi kulağına hüznü gelmişti. Bana babamı anlat...

"Oh, Cathân çok... kararlıdır. Onunla ilk tanıştığımda da böyle düşünmüştüm. Vay canına, ne kararlı bir adam! Hiçbir işi yarım bırakmaz. Bunu nasıl başardığını bildiğini sanmıyorum."

Yine gergin bir şekilde güldü. "Bana kur yaptığında, kendimi bir hedef, bir amaç gibi hissetmişim. İyi anlamda, tabii. Beni istedi, sevdi. Seviyor yani."

Annesinin çocuksu bir yanı vardı. Şefkadi ve savunmasızdı. Danni uzanıp ona sarılmak istedi.

"Sizin gibi bir eşi olduğu için gurur duyuyor olmalı" dedi Danni. "Çok güzel bir aileniz var."

Fia hararedi bir şekilde başını salladı. "Öyle, değil mi?" "Buraya gelmeden önce Ballyfionüir hakkında biraz araştırma yaptım. Bir ruhun adımı Ballyfionüir. Beyaz hayalet."

"Gerçekten mi? Bilmiyordum." Fia tedirgin bir şekilde kımıldanıp gözlerini çevirdi.

Danni annesinin hayatı boyunca çok fazla yalan söylemek zorunda kalmamasını umdu çünkü hiç beceremiyordu.

"İnternette okudum. Bir sürü bilgi vardı."

Fia'nın yüzünde yine o boş bakış belirdi. Danni söylediklerini düşündü. İnternet... Kahretsin! Laflarına dikkat etmeliydi. Fia'nın internetin ne demek olduğunu sormasına fırsat kalmadan Danni araya girdi.

186

Erin Quinn

"Bir de eski bir kitapla ilgili ilginç bilgiler vardı. Fennore Kitabıydı sanırım adı."

"Oh!" dedi Fia bir başka tedirgin kahkaha atarak. "Efsane herhalde, değil mi?"

"Gerçek değil mi?"

"Dünyayı değiştirebilecek bir kitap mı?" Kaygılı bir tebessüm daha. "Sanmıyorum."

"Bana da efsane gibi geldi ama nerede başladığını merak ettim."

"Nasıl yani?" diye sordu Fia. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Yani bir sürü insan gerçek olduğuna inanıyor. Bir resmi bile vardı."

"Resim mi dedin?"

Danni, Fia'nın yüzündeki endişenin farkında, başını salladı. "Deriden yapılmış gibi görünüyordu ama deri değildi sanırım. Simsiyah, parlak, kaygan... Ve üzerinde altın ve gümüş kaplı taşlar vardı..."

Fia iğneyi parmağına batırdı ve irkildi. "Lanet olsun. Şuna bak, parmağım kanıyor" dedi ve parmağını dudaklarının arasına götürdü.

Tam da o sırada yatak odasının kapısı açıldı ve içeri uzun boylu, inanılmaz yakışıklı bir adam girdi. Masmavi gözleri ve güçlü, kare bir çenesi vardı. Gülümsüyordu. Üzerinde toprak ve çim lekeleriyle kaplı spor bir kıyafet vardı ve ter kokuyordu. Buna rağmen, adam Danni'nin gördüğü film yıldızları kadar çekiciydi.

Adamın ansızın gelişiyse Fia'nın gözleri kocaman açıldı ve yine endişeli bir tebessümle yerinden fırladı. Adam da aynı derecede şaşkın görünüyordu. Fia'nın yüzündeki suçluluk ifadesinden Danni'nin yüzündeki hayret ifadesine bakıp du-

Hayalimdeki Aşk

187

raksadı. O anda Danni, adamın mavi gözlerinin gördükleri kadar mutlu bir şekilde parlamadıklarını fark etti. Öylece bakakaldı. O an, tedirgin edici olduğu kadar gerçek dışıydı da. Bu buluşmanın yaşanacağını bilmesi gerekirdi ama Danni babası olan bu adamla karşı karşıya kalmaya hiç hazırlıklı değildi.

zamanın sınırlarını eğip bükmeye ve onları içine sarmaya başlamıştı, ta ki üçü de içinde sıkışıp kalana kadar. Ne kadar imkânsız olsa da, Danni bu adamın, Pandora'nın Kutusu adlı mağazanın önündeki otoparkta gördüğü adam olduğundan emindi.

"Cathân, döndüğünü bilmiyordum" dedim Fia sonunda. Boğazını temizledi ve tekrar koltuğa oturdu. Yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silindi ve iğneyi tutan eli hafifçe titremeye başladı. Daha önce de titremiş miydi? Danni emin olamadı.

"Daha yeni geldim" dedi Cathân MacGrath yüzünde bir gülümsemeyle. Büyük, hafif çarpık dişleri ortaya çıktı. Resimlerde olduğundan çok daha çekici bir adamdı. Fotoğraflar, kızıla dönük sarı saçlarında altın gibi parlayan saç tellerini ya da aynı tonlardaki uzun kirpiklerini yakalayamamıştı. Arizona'da onu gördüğünde ise tam bir izlenim edinecek zaman olmamıştı.

190

Erin Quinn

Fia'nın yanına doğru nazik, kendinden emin bir şekilde yürüdü. Gözleri, aç bir kurt gibi Fia'nın narin hatlarında dolaştı. Bu, bir anlamda çoğu kadını eritecek sevgi, şehvet ve sahiplenme karışımı bir bakıştı. Cathan karısını öpmek için eğilirken Danni dikkatle onu izledi. Bu onun babasıydı. Resimlerde gülümseyen, yaklaşık kırk sekiz saat içinde sevdiği insanların arkasından yas tutacak adam.

"Ayy!" Fia elini burnunun önünde sallayarak güldü. "Domuz gibi kokuyorsun."

Cathan arsız bir şekilde gülüp "Ve hurling şampiyonu" dedi gururla.

Danni'nin bakışlarını üzerinde hissettiğinde dönüp ona baktı. Kıpırmızı olan Danni çenesini tutmaya ve bön bön bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştı ama belli ki yakalanmıştı. Bir süre Cathan onu inceledi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Danni, Cathan ın kendisinde ne gördüğünü merak ederek nefesini tuttu. Bir yanı tanınmayı diliyordu. Anne ve babasıyla birlikte burada olup yine de yalnız -yabancı- olmanın verdiği acı çok derindi.

"Kim bu?" diye sordu adam.

Tabii ki onu tanımamıştı, tıpkı annesi gibi.

"Bu Danni Ballagh" diye yanıtladı Fia. "Kostümler için bana yardım ediyor. Danni, bu tuhaf adam benim kocam, Cathan MacGrath."

"Ballagh mı?" Cathan sordu ve gözleri kısıldı. "Akrabalık var mı?"

"Benimle değil, Niall'la" dedi Fia. Bu yanıt karşısında Danni afalladı.

* İrlanda'nın milli sporudur. Çok hızlı olan bu spor, popülerlik açısından İrlanda'da futbolun ardından ikinci sıradadır. Herkesin rahatlıkla oynayabileceği bir oyun değildir. Rakibin durdurulması veya bariz bir şekilde engellenmesi yasaktır. (Ç.N)

Hayalimdeki Aşk

191

"Öyle mi? Yani Niall'le akrabasın?"

"Evet. Sean, ko-kocam, ikinci dereceden kuzeni sanırım."

Cathân kaşlarını çatı. "Onun babası kim?"

Danni'nin hiçbir fikri yoktu ve adamın ani sorusu onu daha da şaşırttı.

"Kızı sorgulayıp durma, Cathân" dedi Fia, Danni'yi kurtarıp. "Bana yardım ediyor.

Amerika'dan daha yeni geldiler."

Cathan o mutsuz bakışı karısına çevirdi. "Lafa bak, sanki cennetten geldiler."

"Onu kastetmedim" diye itiraz etti Fia.

Adamın bakışlarından bir duygu fırtınası yaşadığı belliydi; üzüntü, keder, hayal kırıklığı ve umut vardı. Bir süre başını öne eğdi, ardından yüzünü tekrar yukarı kaldırdı. Yine gülüm-süyordu ama sesi kırgındı. "Doğru, kabalık ediyorum, zavallı bir İrlandalı, Amerika'yı özleyen güzel bir genç kadını daha ilk görüşünde sıkboğaz etmemeli, değil mi?"

Fia'nın zoraki kahkahası, tebeşir tahtasına sürtülen tırnak sesi gibi tiz çıkmıştı. Danni, bunu tek fark edenin kendi olup olmadığını merak etti.

Cathân ın Fia'ya bakışlarında arzulu, hatta yalvaran bir hava vardı. Sean, Danni'ye annesinin nasıl kayb olduğunu anlattığında, bazılarının anne ve babası arasında bir sorun olduğundan şüphelendiğini söylemişti. Belli ki babası annesine tapıyordu ama Fia'dan aldığı bu garip sinyaller de neydi?

"Ne kadar kaldı işiniz?" diye sordu Cathân. "Çocuklar eve dönmeden seninle biraz baş başa kalalım istiyorum."

Mahcup olan Danni kostümü katlamaya ve telaşla toplanmaya başladı ama Fia ona engel oldu. "Üzgünüm, Cathân ama partiden önce bunları bitirmem gerek. Şu anda zamanım yok."

192

Erin Quinn

"Öyle mi?" dedi adam. Sesinde özlem dolu bir tonlama vardı.

Danni Fia'nın elindeki at kostümünü almak, onu kocasıyla gitmeye ve bariz bir biçimde özlem duyduğu o dakikaları paylaşmaya zorlamak istedi. Cathan'ın parlak mavi gözlerinde hüznün ve başka bir şey daha vardı. Danni'nin anlayamadığı bir şey.

"Ve saate bak" diye ekledi Fia. "Üç buçukta çocuklar gelecek zaten."

Cathan derin bir nefes alıp omuzlarını silkti. "Peki, o zaman. Anlaşılan gidip şu domuz kokusundan kurtulmak için duş almaktan başka yapılacak bir şey yok."

"Bana kalırsa çamaşır sodasına ihtiyacın olacak. O kokuyu başka türlü yok edemezsin."

"Sen de gelip benim uzanamadığım yerlerimi yıkarsan neden olmasın?"

"Cathan!" diye bağırdı Fia. Şok olmuş bir hâlde Danni'ye bakıp utançla gülümsedi. Cathan'ın odadan çıkarken attığı kahkahalara bakılırsa onun özür dilemek gibi bir niyeti yoktu.

(2&em*t* mutfakta ardı arkası kesilmeyen vLs tencere ve tavaları yıkamakla meşguldü. Gün, bir zaman hissi olmadan geçmişti. Sanki ileri geri adanmış, tükenmiş bir saati bütün bir günün yavaş tik taklarına dönüştürmüştü. Sean'la birlikte, tenini sırtında sıcak bir saten gibi hissederek yatakta çırılçıplak uyandığı sabah, haftalar öncesinde kalmış olmalıydı. Sean'ın öpücükleri, sevişirken ortaya koyduğu güç, sabah esintisi gibi capcanlıydı.

Lavaboya döndü ve püskürtme başlığını henüz yıkadığı tencereleri durulamak için derin lavaboya doğrulttu. Suyun paslanmaz çeliğin üzerinde çıkardığı ses, ona pencerelere çarpan yağmuru anımsattı. Bugün yağmur yoktu ama çeliğin üzerindeki sabunu akıtırken

kabarcıklardan bir koku ve nemli bir esinti yayılıyordu. Tencere hâlâ ellerindeyken durdu, musluğu kapattı ve lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Güneş ışıkları bahçeyi ve ilerideki vadiyi aydınlatıyordu.

Yağmur yağmıyordu ama Danni hâlâ pencereye ve çatıya çarpan damlaların sesini duyabiliyordu. Kaşlarını çatıp etrafı-

194

Erin Quinn

na bakındı. Yağmur yoktu, akan bir su da yoktu, öyleyse bu ses nereden geliyordu?

Daha soruyu sorarken, hissetti... Hava. Hava değişiyor, ağırlaşıyordu. Nefesini yakalamak için birkaç saniyesi vardı ve ardından hava tıslayan bir ütüden çıkan buhar gibi döndü.

Bir anda kendini gecenin karanlığında dışarıda buldu. Gösterişli kapıların ardındaki büyük evlerle dolu parka taşlı bir caddede idi. Uzun yollar dev sokak kapılarına kıvrılıyordu.

Veranda ışıkları, gecenin karanlığındaki deniz feneri gibiydi. Yukarıda ağır, karanlık bir gökyüzü vardı. Tek bir yıldız parla-mıyor, tek bir güneş huzmesi bulut katmanlarını delmiyordu.

Danni'nin elinde duruladığı tencere vardı ve aval aval tencereye baktı. Elindeki tencere, onu en az değiştirdiği mekân kadar şaşırtmıştı. Hazırlanmak için vakti ya da neye hazırlanması gerektiğini öğrenecek bir şansı olmamıştı.

Önündeki bir evde bir ışık yandı. Bulunduğu yere sarı bir ışık saçıyordu.

Bilinçli bir karar almaksızın ışığa doğru yürüdü. Bardaktan boşalıncasına yağın yağmur parke taşlarda yürümeyi zorlaştırıyor, vizyonunu bulandırıyor. Bir elinde tencere, diğer eli denge sağlamak için havada, karşı kaldırıma doğru koştu. Eve ulaştı ve çalıları aralayıp bir pencereden içeri baktı. Saydam perdeler içeriye görmesini sağlıyordu.

Büyük mobilyalarla dolu büyük bir odaydı. Sanki her duvara dayanmış bir masa veya sandık, duvardaki her boşluğa yerleştirilmiş bir tablo vardı. Şöminenin karşısında iki koltuk duruyordu ve aralarında büyük bir sehpa vardı. Pahalı deriyle döşenmiş sandalyeler ise onlara eşlik ediyordu.

Bazıları ortalıkta, bazıları ise hâlâ kutuda olmak üzere etrafta pahalı şekerlikler ve biblolar vardı. Alışveriş torbaları yerlerdeydi. Sanki evin sakinleri eve henüz dönmüşlerdi.

Hayalimdeki Aşk

195

Danni'nin nerede olduğunu anlaması uzun sürmedi. Annesi vizyonda ona Fennore Kitabı'nı gösterdiğinde, tam da buraya getirmişti. Danni pencereye doğru eğildi ve duvara yaslanmış çam sandığa baktı.

Tam da o sırada odaya üç kadın girdi. İlki yaşlı ve şişmandı. Çok fazla makyaj yapmış, bir sürü mücevher takmıştı. Taşlar kulak memelerinden sarkıyor, boynunda sallanıyor, her bir parmağında parılıyordu. Diğer iki kadın daha genç ve zayıftı, üzerlerinde kot pantolon ve bluz vardı.

Büyük olan kız on dokuz, belki yirmi yaşlarında gösteriyordu. Yüzünde gözlerinin etrafını çevreleyen siyah çizgilerle korkunç bir makyaj vardı. Dudağına ise parlak pembe bir ruj sürmüştü. Diğer kız on yedi yaşlarındaydı. Açık renk teni, altın sarısı saçlarıyla yumuşak hatlı bir kızdı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, ihtiyacı da yoktu. Enteresan bir güzelliği, içinden parlıyor gibi görünen bir durgunluğu vardı.

Kız başını kaldırdığında Danni yutkunmakta güçlük çekti. Bu kız Fia'ydı. Annesi... on yedi yaşındayken.

Odadaki lambalar yaşlı kadının yüzünü parlak bir ışıkla aydınlatıyor, agresif arzularla her şeye dokunarak odada dolaşırken belirgin kaşlarına ve derin gözlerine sinsi bir bakış veriyordu. Kızlar dikkatle onu izlediler. Tedirgin oldukları belliydi. Danni hissedebiliyordu. Odadaki mutlak sessizlik doğal değildi ve rahatsız edici atmosferi pekiştirmekten başka bir faydası yoktu.

Danni hareket ettiğini hatırlamasa da bir anda kendini içeride buldu. Bir eşikten bir odaya girmek üzereydi. Tam da bir köşede, kadınların arkasında yere çömelmişti.

"Zamanı geldi" dedi yaşlı kadın ortaya laf atarak.

"Anne, hayır" dedi Fia. "Bu gece olmaz."

Fia'nın annesi onu umursamadı. Sandığa gitti, boynunda

196

Erin Quinn

asılı kolyenin ucundaki anahtarla sandığı açtı ve içinden bir şey çıkardı. Danni, daha bohçayı görmeden içinde ne olduğunu bilerek nefesini tuttu.

Fennore Kitabı.

Danni o titreşimi, bohça açıldığı anda kitaptan etrafa yayılacak o kötü hissi bekledi. Fia'nın annesi korkunç şeyin içinde olduğu bohçayı açarken hiç tereddüt etmedi. Kitabı ortaya koydu ve yüzünde soğuk bir tebessümle kitaba baktı. Siyah kapağı, dokunduğu her ışığı içine çekerek parlıyor gibiydi. Ama kitap kıpırdamadı, daha önce Danni'nin vizyonundaki gibi açılmadı.

"Edel" dedi kadın ve büyük kıza doğru parmaklarını şaklattı.

"Evet, anne."

Kız annesine öyle gönülsüz bir şekilde ilerliyordu ki Danni midisinin düğümlendiğini hissetti. Edel annesinin yanına geçti ve arkasını döndü. Danni onu izledi. Kızın saçları koyu çikolata kahvesi rengindeydi. Gözleri de aynı renkti ve loş ışıkta göz alıcı bir biçimde parlıyorlardı. Danni kendi iradesi dışında biraz daha yaklaştı. O gözlerde tuhaf bir şey vardı ama ne... O anda Edel, sanki Danni'nin ona baktığını görmüş gibi başını kaldırdı. Uzun bir süre bakışları birbirine kenetlendi.

Danni kaçmaya çalıştı ama bu kez kıpırdıyamıyordu. Bir santim bile. Tek bir kasını bile oynatamadı. Tek yapabildiği buz gibi, dipsiz bir kuyuya bakmaktı ve sonsuzluğa atlamış gibi hissetti. Derin bir nefes almayı başardı. Havayı dışarı bıraktığında, nefesi gözlerinin önünde dondurucu bir sise dönüştü.

O gözler, onlar insan değildi.

Hayalimdeki Aşk

197

"Hadi bakalım" dedi anne. "Orada oyalanıp durman fikrimi değiştirmeyecek."

Soğuk, ürkütücü bakışlar döndü ve Danni rahat bir nefes aldı.

"İşe yaramayacak, göreceksin" diye tersledi Edel annesini.

"Sen böyle huysuzluk yaparsan yaramaz tabii."

Edel dişlerini gösterdi, ardından sert bir şekilde dişlerini birbirine çarptı. Annesi bir adım geri gitti. "Korkuyor musun, anne? Şu hâlimden mi korkuyorsun? Korkmalısın da. Fia korkuyor, değil mi kardeşim?"

"Seni sokağa atmalı, dilencilik yap da görürsün gününü." Annesinin sesi öfkeliydi.

"Vay canına! İşlerini kime yaptıracaksın, o zaman? Fia'ya mı? Şuna bak! Ödleğin teki."

Fia koltuğun kenarına tünemiş kıpırdamadan otururken ikisi de bakışlarını ona çevirdi. Fia küçük ve ürkek görünüyordu. Sanki iri gözleri yüzünü içine alıyordu. Başını sallıyor, sessizce dudaklarını oynatıyordu. Tüm vücudu titriyordu.

Edel tiksindiğini ima eden bir ses çıkardı. "Gideceksin ama sadece ben gideceksin dediğim için" diye uyarıda bulundu annesi ve Edel'in karşısına geçti.

"Gideceğim çünkü bu lanet olası ahırdan kurtulmak istiyorum. Para kazanıp dönmeyeceğim anne. Buraya bir daha asla dönmeyeceğim."

Annesinin yüzündeki dehşet dolu bakışlar karşısında, Danni kaçarak uzaklaşmak istedi.

Elinde tuttuğu tencereyi, kendini koruyacak bir zırh gibi göğsüne biraz daha yaklaştırdı.

Edel, daha önce Danni'ye de yaptığı gibi gözlerini annesinin gözlerinden ayırmadan bir adım öne geldi. Gözlerinin derinliğindeki öldürücü niyetle onu büyülüyordu. Edel yavaş-

198

Erin Quinn

ça elini havaya kaldırdı ve kara kaplı kitabın üzerinde tuttu. Dudakları ürkütücü bir zevkle kıvrıldı ve yüzüne dehşet verici bir gülümseme yayıldı.

"Yepyeni bir yer görüyorum, değil mi? Hiç yağmur yağmayan, güneşin sürekli parladığı bir yer."

California... Fia, California'da yaşayan bir kardeşinin olduğunu söylemişti.

"Öyle bir yer yok" diye bağırdı annesi. "Şimdi söylediğimi yap. Ve parasız dönmek yok.

Tamamını bir kerede alacaksın. Bunu yaparsan bir daha gitmek zorunda kalmazsın."

Edel'in yüzündeki bakış Fia'yı ürküttü ve Danni sendeledi. Olacakları görmek istemiyordu, gözlerini sıkıca kapadı. Edel'in gözlerinin neden bir canavar gibi baktığını bilmek istemiyordu.

Danni daha duymadan o uğultuyu hissetti. Ses, alçak ve dehşet verici bir tonlamayla ses patlaması gibi yükseldi, pencereleri takırdatıp Danni'nin tüylerini diken diken etti. Gözlerini açıp, "Hayır" diye fısıldadı Danni. Ne kadar korksa da bakmak zorundaydı.

Edel'in eli kapağın üzerinde dolandı ve kitap masanın üzerinde sallanmaya başladı. Sanki zıplayıp üzerine yapışacakmış gibi zangır zangır titriyordu.

"Hayır!" Bu kez Danni bağırdı.

Sesi dört bir yanda yankılanmış gibiydi. Edel o tarafa döndü ve odaya baktı.

Duymuştu.

"Hayır" dedi Danni tekrar. Bunun bir inkâr mı, yoksa yalvarış mı olduğundan emin değildi. Edel gözleriyle odayı tararken yüzünde sert ve korkutucu bir ifade vardı. "Burada biri var" dedi.

Hayalimdeki Aşk

199

Anne arkasını döndü ve etrafına bakındı. "Git, mutfağı kontrol et" diye emretti Fia'ya. Fia söyleneni yapmak için yerinden kalkıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndü.

"Kimse yok. Üst kata da baktım."

Edel etrafına bakmayı sürdürdü. Danni, Edel'in bakışlarını bir bıçak gibi üzerinde hissetti ama Edel başını çevirdi. Sonra aniden durdu ve pencereye baktı. Kukla gibi Danni, anne ve Fia da dönüp o yöne baktılar.

Pencerenin dışında bir adam duruyordu. Yağmur, karanlık, şok, her şey yüzünü maskeliyordu, dolayısıyla yüz hatlarını karanlık lekeler gibi gösteren soluk göz küreleri dışında hiçbir şey görünmüyordu. Anne yerinden fırladı, önce pencereye, ardından kapıya koştu. Kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Kudurmuş bir hâlde bağırıp lanetler yağdırmaya başladı.

"Gitmiş" dedi içeri döndüğünde.

Ama kimdi o?

"Kimdi?" Fia titreyen sesiyle Danni'nin düşüncelerini dışa vurdu.

"Lanet olası şeytan" dedi Edel. "Ruhumun geri kalanını da almaya gelmiş." Fia'nın gözleri kocaman açıldı ve korkuyla ir-kildi. "İzle ve öğren, kardeşim. Sırada senin ruhun var."

O sırada uğultu azalmıştı ama şimdi uvertür bölümündeki bir dörtlük gibi tekrar alevlendi. Ses giderek yükselip büyüdü ve Danni'nin iradesini yerle bir eden, düşüncelerini parçalayan ve tüm duyularına azap çektiren bir armoniye dönüştü. Danni tencereyi öyle sıkı kavradı ki parmakları ağrıdı. Koşma, saklanma, kaçma arzusu giderek baskın bir hâl aldı ama yine de öylece durdu ve izledi.

Edel tekrar kitaba döndü. Dua ediyormuş gibi gözlerini kapatıp elini siyah kapağın üzerine yasladı. Bir an hiçbir şey

200

Erin Quinn

olmadı ama sonra deri yağ gibi köpürmeye başladı ve Edel'in parmakları o yağın içine gömüldü. Danni öyle şiddetli titriyordu ki dişleri takırdamaya başladı. Edel'in eli bileğine kadar kitabın karanlığına gömüldü. Yavaşça gözlerini açtı, o derin çikolata rengi gözler, deri kapak gibi simsiyah olmuştu. Parlatılmış bir obsidyen gibi parlayıp ışıldadılar. Edel başını geriye atıp çığlık attı; tıpkı bir banshee gibi, cehennemin rüzgârları gibi.

Danni ellerini kulaklarına götürürken tencereyi yere düşürdü. Tencerenin yerde çınladığının farkındaydı. Gözlerini sıkıca kapadı ve o korkunç sesi duymamaya, Edel'in elinin kitabın pisliğine batmış görüntüsünü görmemeye çalıştı. Ama Edel'in çığlıkları havayı deliyor, duvarlara nüfuz ediyordu; ömrü boyunca duyacağı sonsuz bir feryat.

Ve sonra aniden sessizlik oldu.

Danni bakmaya korkarak, bakmamaya da korkarak gözlerini açtı. Edel gitmişti. Kitap bir kez daha masanın üzerinde hareketsiz bir şekilde duran sıradan bir nesneye dönüşmüştü. Fia ve annesi öylece duruyorlardı. İkisi de konuşmadı. Kimse kaybolan kızı aramaya niyetlenmedi. Sadece beklediler. Duvardaki altın saader saniyeleri yavaşça süpürürken onlar sadece beklediler.

"Dönecek mi?" diye sordu Fia.

Anne yanıt vermedi. Olduğu yerde kaldı ve saniye ibresinin saatin üzerindeki büyük siyah rakamların etrafını dolaşmasını izledi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha... Fia'nın titreyen elleri havaya kalktı ve ağzını kapattı. On dakika daha geçti. Anne hâlâ kıpırdamamıştı. Yirmi ve ardından otuz dakika.

"Geri gelmeyecek, değil mi?" diye fısıldadı Fia.

Hayalimdeki Aşk

201

Anne bir robot gibi hareket ederek kitabın yanına gitti ve onu bohçaladı. Danni, kadının kitaba dokunmadığını gördü. Sonra anne kitabı sandığa koydu, kapağını kapattı ve kilitledi. Dönüp Fia'ya baktığında yüzünde sert ve acımasız bir ifade vardı. Yanına kalan kızına uzun uzun baktı.

"Anne?" dedi Fia ve Danni, boğazını sıkın soğuk ve kemikli parmaklar gibi Fia'nın korkusunu hissetti.

"Yarın sen gidip o küçük sürtüğü geri getireceksin" dedi anne.

A/ID/'tn ted*te<u,'İf4^â&n&t, Sean'ın yaşamında pek çok _^/V sabah olduğu gibi, yine onları limanda bekliyordu. Tekne, tıpkı ailesi gibi çocukluğunun önemli bir parçasıydı. Onun yuvasıydı.

Eğreti direkleri olan ve balık tutmak için, içinde bir sürü olta bulunan küçük bir tekneydi bu. Eskiydi ama pek göstermese de denize dayanıklıydı. Gerçi ortalama bir balıkçı, büyük olasılıkla öyle olmadığını iddia ederdi. Ama Sean'ın babası hiçbir zaman ortalama bir balıkçı olmamıştı. Balıkçılık bir sanat olarak düşünülseydi, babası hürmet gösterilen bir usta olurdu. Güverteye adım attığı anda, Niall pruvayı ne tarafa çevireceğini iyi bilirdi. Kafasının içinde öyle bir deniz feneri vardı ki gideceği yön konusunda nadiren yanılırdı. Sonuçta Fennore Adası civarındaki sularda hiçbir vazife kolay değildi.

Yüzyıllardır ne zaman, nereden geleceği belli olmayan rüzgâr, acımasız ters dip akıntısı ve amansız ters akıntı tedbirsiz yakalanan denizcileri avlıyor, kalıntılarını kıyılara bırakıyordu. Anakara İrlandadaki savaşlar sona erip yeni bir hayat kurul-

204

Erin Quinn

duktan sonra, Fennore Adası bir süre daha ıssızlığını korumuştı. Vikingler bile kıyılara ulaşmayı başaramamıştı. Efsaneye göre Fennore'a ulaşmayı başaran denizcilerin altıncı hisleri çok kuvvediydi yoksa onların da kaderi aynı olurdu. Sean buna inanıyor ve babasının belki de tehlikeli denizlerde ortaya çıkan bir yedinci hisse sahip olduğunu biliyordu.

Sean'ın annesi ve erkek kardeşi ölmeden önce, hatta beş yıl sonra Fia MacGrath ve çocukları ortadan kaybolmadan önce, Niall, Ballyfionüir'de gözde bir adamdı. Balıkçılar arasında bir ünü vardı. Sean'ın annesi bunu gülünç bulurdu. "Balık kokusuyla ünlü" derdi ne zaman biri bu konuda yorum yapsa.

Zaman ve mesafeler, Sean'ın babasına dair anılarını güçlendirmiş gibiydi ama aynı zamanda biraz da yumuşatmıştı. Tekrar Niall'la birlikte olmak, uzak bir akrabayla buluşmak gibiydi. Hem çok tanıdıktı hem de oldukça yabancı. Niall'ın intiharından bu yana bunca yıl Sean kendini babasından nefret ettiğine inandırmıştı. Ama şimdi onun yanında dururken bunun doğruluğu konusunda ısrarcı olmadığını fark etti. Niall'a, gençliğin siyah-beyaz önyargılarıyla lekelenmemiş gözlerle bakamıyordu oysa karşısında duran adam sadece sıradan bir insandı. Oğlunu yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve o evlat onu hiçbir zaman affetmeyecekti.

Niall mutfak kapısından içeri girdiğinden beri, Sean'ın içindeki sancılar azalmaya, bir özleme dönüşmeye başlamıştı. Daha çok bir kaybın ardından duyulan bir kalp ağrısıydı bu.

Yirmi yıl boyunca Sean babasını bir daha hiç görmeyeceğine inanmıştı. Bu nasıl olabiliyordu? O ölmüştü. Ama Niall şimdi burada, Sean'ın ona dair her anısında olduğu gibi Guillemot'un üzerinde hareket ediyordu. Sean'ın bu durumu ikinci bir şans olarak algılamaması mümkün değildi. Ayaklarının altındaki bu dev teknenin okyanusun sularını yırtarak

Hayalimdeki Aşk

205

ilerleyişini izlerken bu yaşadığı, tüm acı duygularını şu anda hissettiği o mutluluğa dönüştürmek için bir fırsattı.

Sean babasına karşı duyduğu tüm öfke ve nefreti, babasının anısına olan hıncını öyle uzun zamandır içinde saklıyordu ki... onları tekrar değerlendirmenin zamanı gelmişti. Bu adamı anılarıyla karşılaştıracaktı. Her ne kadar İrlanda polisi Garda Siochana buna bir kaza demiş ve Niall'ın bir sorumluluğu olmadığını açıklamış olsa da, Sean annesi ve küçük kardeşinin ölümünden babasını sorumlu tutmuştu. Sean olayı görmüştü. Yaşanan vahşetin hemen önünde durmuş ve en korkunç kâbusunun gerçeğe dönüşmesini izlemişti.

Annesi öldüğü gece sarhoştur ama bu yeni bir şey değildi. Genelde Sean ve kardeşi okuldan eve geldiklerinde, annesini ağzına kadar dolu bir kül tablası ve boş bir Connemara şişesinin yanında baygın bulurlardı. Ama o akşam annesi ayaktaydı ve sık sık yaptığı gibi, gözyaşları içinde öfkeyle Sean'ın babasına bağıırıyordu. Niall onu sakinleştirmeye çalışmıştı ama hiçbir şey fayda etmemişti.

Elinde kocaman bir bıçakla Niall'ın üzerine yürüdü, öldür-mese bile yaralama niyetindeydi.

Ama Sean'ın küçük kardeşi ona engel olmaya çalıştı ve bıçak önce ona saplandı.

Ardından yaşananlar Sean'ın gözünde ıstıraplı ve karmakarışık bir anı olarak kaldı. Bazı görüntüler, insanı çileden çıkaracak bir yavaşlık içinde capcanlıydı... ışığın bıçağın üzerine yansıyan parlaklığı... annesinin dokunaklı öfke çılgınlıkları... kanın mutfak zeminine yayılırken havaya saldığı o iğrenç koku...

Kazaydı... nefsi müdafaa demişti Garda. Ama her şey olup bittiğinde, Sean'ın annesi ve erkek kardeşi mutfakta kanlar içinde yerde yatıyordu ve babasının elleri onların kanıyla kirlenmişti.

206

Erin Quinn

O gün yaşananların ardından Sean yıllarca o korkunç anları düşünüp durdu, sonucun farklı olması için her bir saniyeyi değiştirmeye çalıştı. Korkuyla olduğu yerde kalakalıp sinmek yerine, Sean ın hayal gücü kahramansı bir şekilde onu çatışmanın ortasına atıyor, annesini ve kardeşini kurtardığını gösteriyordu. Bazen onların yerine ölen kişi babası oluyordu.

Geneldeyse kendisi. Onları koruyamadığı için, korktuğu, donup kaldığı, gözlerinin önünde meydana gelen dehşeti izlemekten başka hiçbir şey yapamadığı için kendinden nefret etmişti. Duyduğu vicdan azabı ve yas tüm kederleri yüreğinde sakladı ve zamanla kendi hayatını

mahvetmeye, mutlak çareyi ölümden bulmaya başladı. Niall'ı da o ıstırapı her gün yaşamaya mecbur etti.

Ve sonra, üzerinden beş yıl geçmişti ki Niall, Danni'nin annesinin çocuklarıyla birlikte ortadan kaybolduğu kalıntıların altındaki bir mağarada canına kıydı. Niall cinayeder konusunda yetkililerle yüzleşmek yerine ölümü tercih etmişti. Oysa Danni'nin hayatta olması bile, onun suçlu olmadığına kanıtıydı. Yoksa Niall'ın intihar etmesinin sebebi, Sean'ın tüm nefreti, suçlamaları ve öfkesiyle babasının içindeki yaşama arzusunu silip götürmüş olması mıydı? Tek oğluyla yüzleşmek ve onun hiçbir koşulda affetmeyen gözlerine bakmak yerine, her şeyi sona erdirmek daha cazip mi gelmişti?

Sean öyle olmadığını umuyordu ama içinden bir ses öyle olduğu konusunda ısrarcıydı. Fia ve çocukların ortadan kaybolmasının ardından o sabahı dün gibi hatırlıyordu. Yetkililer büyük annesiyle görüşmeye gelmişlerdi. Sean alt kattan gelen seslere uyanmış ve mutfığa inmişti. Tam da o sırada adamlar ona, Niall'ı mağarada ölü bulduklarını söylüyorlardı. Sean, büyük annesinin hıçkırıklarındaki azabı ya da adamlar Niall'ın yaptığı şeyi anlatırken polis onun gözlerine nasıl baktığını asla unutmuyacaktı.

Hayalimdeki Aşk

207

İşte o gün Michael ismini kullanmayı bırakmış ve Sean olmuştu. O dönemde bunun üzerinde pek durmamıştı ama şimdi bunun, eski benliğinden sıyrılması, acılarla dolu geçmişini bırakıp yepyeni bir insan olma girişimi olduğunu anlıyordu. Ancak kimliğini değiştirmekten öteye gidememişti. O yaralı çocuk içinde büyümeye devam ediyordu.

Sean şimdi Michael'in -kendisinin- heyecanla güverteye atladığını gördüğünde ikiye bölündüğünü hissetti. Michael halatları çekmeye ve açılmak üzere hazırlanmaya başladı ama Sean çocuğun içindeki acı, yakıcı duyguları hissedebiliyordu. Michael'ın babasına olan nefret dolu bakışları o sabahı kederlendirmeye yetmişti ve Niall'ın oğlunun kırgınlığını sessizce kabullenışı ise tuz biber ekiyordu. Guillemot yavaş yavaş denize açılırken Sean babasının gözlerindeki acıyı, içinde biriken umutsuzluğu görebiliyordu.

"Daha önce bir balıkçı teknesine bindin mi, kuzen?" diye sordu Niall, tekne limandan uzaklaşırken.

"Bir veya iki kez."

"Öyle mi? Ben de şehir çocuğu olmandan korkuyordum. Annem sizin hakkınızda pek bir şey anlatmadı."

Sean, büyük annesinin Niall'a onlar hakkında neler anlattığını merak etti. Belli ki, olabildiğince az konuşmuştu. "Cobh'dan denize açılan bir teknede çalıştım" diye yalan söyledi Sean.

"Cobh demek? Çok iyi. O zaman elini tutmama gerek kalmayacak. Bugün aklımda güzel bir bölge var. Kuzeyden dolanıp o balıkları gafil avlayacağız."

Niall'ın yüzündeki tebessüm gözlerine ulaşmadı ama yine de yüzündeki ifadeyi değiştirdi ve daha genç görünmesini sağladı. Bu görüntü karşısında Sean göğsünün ağırlaştığını hissetti.

Bir zamanlar Niall'ın yüzündeki gülümseme, Sean ve

208

Erin Quinn

kardeşinin hayranlıkla baktıkları güneş olurdu. Sean bu güneşten mahrum kalmanın dünyasını ne kadar kararttığını fark edememişti.

"Yakın zamanda batıdaki koyları denedin mi?" diye sordu Sean. Açık denize bakıyor, normal davranmaya çalışıyordu.

"Sanmıyorum. Bir veya iki yıl önce başkaları gitti o tarafa. Onları uyardım ama aptallar dinlemediler. Bir sürü balık buldular ve hepsini topladılar. Kafaları çalışsa başka yerlere de bakar, o canlılara üreme şansı verirlerdi. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

"Bir his olabilir mi?"

Sean durdu ve babasının ona tam da bu soruyu sorduğu sayısız zamanı hatırladı. Niall balıkları hissediyor, sezgileri onu nereye götürürse oraya giderdi. Gençken Sean da böyle bir sezi geliştirmişti. Hırçın dalgaların altında ilerlediklerini hissediyor, parlak bir güç onu balıklara çekerdi. Ama annesini ve kardeşini kaybettikten sonra, Sean o hissi dinlemeyi bırakmış ve bir daha babasıyla paylaşmamıştı.

"Bir his olabilir" diye yanıtladı Sean. "Koylara dönmüş olabilirler."

Niall gözlerini kıstı. "Olabilir. Belki de bir bakmalıyız."

Niall yüzünde bir başka parlak gülümsemeyle rotasını çevirdi ve adanın ucundan batıya döndü. Gülümseyerek arkasını dönen Sean, Michael'ın onu, gözlerinde kurnaz ve sarsıcı bir parlaklıkla izlediğini gördü. Genç hâlinin de, koyda bir sürü balık olacağını sezdiğini fark etti. Sessizce Sean oltaları hazırlayıp yemleri dizmeye başladı. Bu işte, Sean'ın yıllar önce kullanmaya başladığı bir numara vardı. Somon balığının üç duyusu vardı, görme, koku alma ve yanal çizgi tepkisi denen şey. Somonun yemi görmesi için

Hayalimdeki Aşk

209

yemin hemen yanında olması gerekirdi çünkü görme yetileri zayıftı ve sular genelde bulanıktı. Koku alma duyuları çok keskindi ve yemin kokusunu alması yeterliydi ama diğer yandan yem on iki metre derinlikte ve balık da on beş metre derinlik-teyse, kokuyu yakalaması için yemin hemen arkasında olması gerekiyordu.

En önemli duyuları, somon balığının sırtında ve yanlarındaki kıl gibi ince duyu organlarıydı. Bu organların uçları sudaki titreşimleri alırdı ve Sean'ın taktığı bu noktada devreye giriyordu. Yem oltanın ucuna asılıysa bunun hiçbir faydası olmuyordu. Yemin özel bir şekilde kesilmesi ve yerleştirilmesi, titreşip bükülmesi, dönüp kıpırdanması gerekiyordu. Böylece somon onun yaralı bir balık olduğunu, yemeğinin onu beklediğini düşünecekti. Bu taktik onları bir mıknaş gibi çekerdi.

Michael bir süre Sean'ın yemleri hazırlamasını izledi, ardından yanına yaklaştı. "Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

Sean ona bakıp omuz silkti. Bunu kimden öğrendiğini hatırlamıyordu. Her zaman Niall'dan öğrendiğini düşünmüştü ama Michael'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle değildi. Michael soğutucudan biraz yem aldı ve onları Sean'ın yaptığı gibi hazırlamaya başladı.

"Oldu sayılır" dedi Sean ve ona en son yemi nasıl kıvracağını gösterdi. "Bu şekilde yaralı bir balık gibi kıpırdanacak."

Niall koylara vardıklarında motoru kapattı ve tekne yavaş bir hızda ilerlemeyi sürdürdü. Sean ve Michael oltaları salladılar. Sean, babasının yüzünde tuhaf bir merak ifadesiyle onları izlediğini gördü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hayır" dedi Niall. "Sadece hayatın boyunca bu işi yapmış gibi görünüyorsun."

Sean yanıt vermek zorunda kalmadı çünkü önsezisi haklı

210

Erin Quinn

çıkmişti ve her yer somon kaynıyordu. Günün geri kalanı gülbüz gümüş rengi balıklar ve teknedeki denize uzanan oltalarla geçti. Bu, yaptıkları iş insana huzur veriyordu ama aynı zamanda Sean'ın düşüncelerini meşgul edecek kadar zahmetliydi. En azından nerede olduğunu ve neler olmuş olabileceğini düşünmesine engel olmuştu. Niall Guillemot'u limana götürdüğünde, Sean yorulmuş, yüzü güneşten yanmıştı. Her yeri ağrıyordu. Sahip olduğunu unuttuğu kaslarını kullanmıştı ve bir daha hatırlamamayı umduğu yerleri sızlıyordu. Ama düşünceleri net, uzun zamandır olduğundan çok daha netti.

"İtiraf etmeliyim, yardımdan çok bela olacağını düşünmüştüm ama sen bu iş için doğmuş gibisin" dedi Niall, Colleen'in hazırladığı çay termosunu açarken. Michael bir ağ yığınının

üzerine oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Sakinleşen hoşnutsuzluğu havada bir küf kokusu gibiydi.

Niall tuttukları balıkların ağırlığı ve tekneyi sürükleyen akıntıyla hâinden mutlu bir şekilde devam etti. "Tabii düşünürsen her gün yakaladığım miktar pek de yeterli olmuyor. Ama ben sadece Tanrı'nın el verdiği kadarını yapabiliyorum. Ben balıktan anlarım." Niall bir kahkaha attı. "Lanet olası bir balıkçı başka ne bilir, değil mi?"

"Öyle tabii" diye yanıtladı Sean. Ama bir yandan genç Michael'a bakıyor, onu sarsmak istiyor, babasıyla geçirdiği bu değerli anları boşa harcamamasını çünkü birlikte geçirecek çok zamanları kalmadığını haykırmak istiyordu. Danni haklıysa Garda polisinin mutfağa gelmesi birkaç günü bulmayacaktı. Sean çayını bitirdi ve Niall'ın yanından ayrılıp Michael'ın yanına oturdu.

"Güzel bir gündü" dedi Sean. "Sen iyi bir balıkçısın." Çocuk ona küskün bir bakış attı.

"Balıklardan da, denizden de nefret ediyorum."

Hayalimdeki Aşk

211

Sean parıldayan yeşil sulara baktı ve o zamanlar nasıl sevdiğini hatırladı. Şimdi. Yaşamın denizde ne kadar güzel ve basit olabileceğini gösteren yıllara ve tecrübelere dayanarak. Ama aynı zamanda daha genç yaşlarda yüreğinde sakladığı o öfkeyi, Fennore Adası'nı çevreleyen suların bir hapisane olduğunu hissettiği o günleri düşündü.

"Babanın iyi bir düzeneği var." Sean tekrar denedi. Anlamsız olduğunu bilse de kendini, bu hayatı silip süpürecek akıntıları değiştirmeyi denemek zorunda hissediyordu.

"Bu tam bir enkaz" dedi Michael. "Bir gün okyanusun dibini boylayacak, ben de kıyıdan izleyip alkışlayacağım."

Sean kaşlarını kaldırdı. "O zaman sen ne iş yapacaksın, balıkçılık olmazsa?"

"Ne olursa. Ben babam gibi değilim. Olta atıp yem takmaktan çok daha iyisini yaparım."

"Ne gibi?" Sean üsteledi. Gerçekten merak etmişti. O zamanlar herhangi bir şey olmak istediğini hatırlamıyordu. Bunu düşünüp kaşlarını çattı ve nedenini, bunun nasıl olduğunu neden daha önce fark etmediğini merak etti.

"Benim ne yapacağımdan sana ne?"

Sean omuz silkti. "Sır olduğunu bilmiyordum."

Michael ona kuşkulu gözlerle baktı ama yine de yanıtladı. "Bir şeyler inşa edebilirim. Ellerim beceriklidir."

"Öyle mi? Ne tür şeyler inşa ederdin, mesela?" "Belki bir kale" dedi Michael başını öne eğip.

"Kale demek. Sen de kralı mı olacaksın?" Çocuğun gözleri kısıldı. "Yani eskiden oldukları gibi yapacağım demek istedim."

"Onları restore edeceksin yani, öyle mi?"

212

Erin Quinn

"Bir gün şunu tekrar yapmak istiyorum. O kalıntıları."

Sean başını çevirdi ve uzakta bir illüzyon gibi... bir anı gibi duran dalgakırana baktı. Hemen üzerinde karanlığa ve ışığa bürünmüş harabeler duruyordu.

"Annem" diye söze başladı Michael, durdu, bir nefes aldı. "Annem kalenin nasıl olduğunu anlatırdı... daha önce."

Sean tekrar çocuğa baktı. Sesindeki tonlama ve söyledikleri onu tedirgin etmişti. "Daha önce?"

Michael başını salladı. Ve bir an Sean kendi gözlerine baktığını, kendi umut ve hayallerini saklayan karanlık bir kuyuya düştüğünü, pek çok şeyi hatırladığını fark etti... Annesi ona kaleyi anlatır, mest eden sesiyle renklendirirdi. Gençliğinde, annesinin sözleri onu kalenin kontrol kapısına, büyük salonuna, kale burcundaki mazgallı siperlere götürürdü. Annesi domuz yağından yapılan mumlardan dumana bulanmış duvar halılarına, parlak ateşin üzerine

atılan yağlı inciklere kadar öyle çok ayrıntı bilirdi ki. Sanki orada yaşamış, asma köprü'nün üzerinde yürümüş, kaledeki yaşamın seslerine uyanmış gibi konuşurdu.

"Annen nerede?" diye sordu Sean gelişigüzel bir ses tonuyla. O konuya girmekle delilik ettiğinin farkındaydı. Soruyu sormak açık yaraya tuz basmak gibi olacaktı. Ama Michael'ın söyleyeceklerini duyması gerekiyordu. Gardanın kararının doğru olmadığına ve isteseydi babasının bu ölümlere engel olabileceğine neden bu kadar ikna olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

"Öldü" dedi Michael ve dönüp Niall'a ters bir bakış attı. "Üzuldüm."

"Üzülme. O üzülüyor, tabii Fia MacGrath'i becererek yas tutuyorsa bilemem."

Hayalimdeki Aşk

213

Sean tepki vermemeye çalıştı ama elinde değildi. Karşısında kendi yüzüne bakarak çocuğun öfkesinin yükseldiğini hissetti ve başka şeyler de hatırlamaya başladı. Annesi, Cathân'ın Fia MacGrath'le evlendiği ilk günden itibaren Fia'dan nefret etmişti. Niall'ın ona âşık olduğundan emindi ama Niall inkâr ediyordu. Sean babasını Fia'nın yanında bile gördüğünden emin değildi. Annesinin, neden aralarında bir şey olduğundan bu kadar emin olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi Michael bunun doğru olduğunu söylüyordu.

"Annen ne zaman öldü?" diye sordu Sean yanıtı bilmesine rağmen.

"Beş yıl önce."

"Ve sen hâlâ babanın yas tutmasını mı istiyorsun? Hayatına devam etmesin mi?"

"Neden yaşıyor olsun ki? O annemi ve kardeşimi öldürdü, her ikisini de."

Sean, Niall'a baktı. "O zaman neden hapiste değil?"

"Lanet olası Garda olayın kaza olduğunu söyledi."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun?"

"Ben her şeyi gördüm. Ben.

Ama Niall onlara seslendiğinde Michael da sustu. Kıyıya yaklaşmışlardı ve Niall motorları kapatıyordu. Kısa sürede Guillemot limana yanaşacaktı. Niall gemiyi boşaltıp balıkları pazara götürürken Sean ve Michael da tekneyi limana bağlamak üzere ayağa kalktılar.

Güverteyi temizleyip her şeyi bir sonraki gün için yerli yerine koymak Michael'ın işiydi. Ve Michael etkili bir şekilde sohbeti sonlandırıp işe koyuldu. Sean anlıyordu. Bunları konuşmak ona acı veriyordu. Ustelemekle aptallık etmişti.

Niall döndüğünde, her ikisi de görevlerini tamamlamışlar-

214

Erin Quinn

dı. "Tamam öyleyse" dedi Niall güverteye çıktığında. "Oltaları son bir kez kontrol edin, sonra gidelim."

Sean ve Michael birlikte söyleneni yaptılar. Her şeyin tamam olduğundan emin olduktan sonra başparmaklarıyla Niall'a onay verdiler. Niall önce Michael'a, ardından Sean'a baktı. Gözleri üzerlerinde dolaştı ve ardından korkuya yakın bir duyguyla kocaman açıldı.

"Tanrım" dedi ve bir anda arkasını döndü. "Derdi ne bunun?" diye sordu Michael. Sean sadece başını sallamakla yetindi. O da merak ediyordu.

6)m tSe/i/z1'net/ &\$c//f/m

jfu*aef) m* bıraktılar, Danni?" diye sordu Y?fs bir erkek sesi ve Danni birden vizyondan sıyrılıp MacGrath'lerin mutfağına geri döndü. Korkuyla ciyakladı ve kaygan ellerindeki paslanmaz çelik tencereyi bıraktı. Tencere lavaboya düştü.

Lavabo. İçindeki bulaşık suyu hâlâ sıcak, köpükler kabarıktı. Vizyonuna taşıdığı tencere düşüp her yana su sıçratmıştı.

Şaşkına dönen Danni, Cathân MacGrath'in kapının önünde durmuş, yüzünde muzur bir ifadeyle ona baktığını fark etti. Ama zihninde hâlâ Edel'in çılgınlıklarını duyuyor, kapkara gözlerini ve Fia'nın yüzündeki korkuyu görebiliyordu.

"Pardon, seni böyle korkutmak istemedim" diyordu Cathan. Meraklı gözlerle başını yana eğmişti.

"Sanırım dalmışım" diyebildi Danni ama ağzı kurumuştı ve boğazı acıyordu. Tezgâha taşan suları temizledi ve ellerini bir havluya kuruladı. "Genelde böyle gergin değilimdir."

"Ah, yeni bir yer falan... Olur o kadar. Oturmak ister misin? Biraz solgun görünüyorsun."

216

Erin Quinn

"Hayır, iyiyim. Teşekkürler."

Cathan tekrar gülümsedi ve gelip onun yanındaki tezgâha yaslandı. Gözleri parlıyordu ve yakışıklı yüzünde dostane bir gülümseme vardı. Ama aynı zamanda bir şeyler saklıyor, sanki başka bir yüzünü gösteriyor gibiydi. Danni annesini ve tanışmalarına dair anlattığı o mutlu hikâyedeki kör noktayı düşündü.

"Bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu Danni.

Cathan gözlerini ondan ayırmadan başını iki yana salladı. "Diğerleri nerede?"

"Bronagh pazara gitti. Sanırım Brenda ve Maureen yemek odasında gümüşleri parlatıyorlar."

Yüzündeki gülümseme şeytansı bir hinliğe dönüştü ve bir an Danni, Cathan ın gözlerinde gördüğü yalnızlığı yanlış yorumlamış olabileceğini düşündü. Cathan doğruldu ve buzdolabına doğru yürüdü. "Çok şanslı bir herifim" dedi ve kafasını buzdolabının içine uzattı. "Öğle yemeğini kaçırdım ama bir şeyler atıştırmak için Bronagh'la savaşağıma ağıltıktan ölmeyi tercih ederim."

Danni şaşkın gözlerle dönüp ona baktı. Babası aşçıdan mı korkuyordu? Kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

"Sanırım arka tarafta biraz kuzu pırzola görmüştüm" dedi Danni.

"Evet!" Yüzünde zafere ulaşmış bir havayla yemek kabını çıkardı. "Sen bir meleksin, Danni."

"Ben pişirmedim" diye söze başladı Danni ama Cathan bir ısırtık alırken yüzünde keyifli bir tebessümle başını sallıyordu.

"Önemli değil. Sayende buldum. Ama Hitler'i görürsen bana bir uyarı ver mutlaka."

Danni babasını inceleyip tüm detayları aklına kazımak is-

Hayalimdeki Aşk

217

teyerek başını salladı. Bu onun babası, tüm yaşamı boyunca tanışma hayalleri kurduğu adamdı. Ve şimdi karşısında, onunla gayet doğal bir sohbet içindeydi. Nedense bu senaryo, en az zamanın içinde seyahat etmek kadar inanılmazdı.

Cathan yemek yerken Danni bulaşıklara dönmeye çalıştı. Kendini berbat hissediyordu. Yorgundu, pisti ve büyük olasılıkla babasının, adı hurling mi her ne ise, ondan döndüğünde olduğu kadar pis kokuyordu. Atkuyruğu gevşemiş sırtına sür-tünüyordu ve teninin un ve yağın içinde ter ve yemek koktuğunu hissetti. Bir duş almak istiyordu. Uzun bir duş.

"Çok tanıdık geliyorsun, Danni" dedi Cathan ve Danni elinde olmadan dönüp ona baktı.

"Daha önce tanışmış olabilir miyiz?"

Danni kısa bir kahkaha attı ve gergin olduğunda annesinin verdiği tepkiyi hatırladı.

"Sanmıyorum ama bugün birçok kişi bana birine benzettiklerini söyledi" dedi ve kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor olmasına rağmen soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Genel görüşe göre soyum buralara uzanıyormuş."

"O zaman bu enteresan bir tesadüf olur, değil mi?" Danni kaşlarını çatınca Cathan devam etti.

"Amerika'da kendi atalarının yaşadığı bir yerden gelen bir adamla tanışıp evlenmek."

İnanması güç, diye düşündü Danni. "Pek değil. Herkes bir yanının İrlandalı olduğunu iddia eder" dedi sadece.

"Doğru söylüyorsun." Cathan ilk pırzolayı temizlemiş, şimdi ikincisine geçmişti. "Kısa sürede karımla iyi bir arkadaşlık kurmuşa benziyorsun."

Sesi hâlâ rahat ve doğaldı. Ama Danni'nin sinirleri son yirmi dört saat içinde hiç olmadığı kadar gerilmişti. "Çok iyi bir kadın" derken kendini savunmak zorunda hissetti. "Evet, öyledir. Fazla iyi, sanırım. İnsanlar onun iyi niyetinden faydalanıyorlar."

218

Erin Quinn

Danni bunun bir tür uyarı olup olmadığını anlamak için başını kaldırıp ona baktı. Cathan onun Fia'nın iyi niyetinden faydalanacağını mı düşünmüştü? Ama o sırada Cathan yemeğine odaklanmıştı ve kafasını kaldırıp ona bakmadı bile. Danni paranoyak davranmaya başladığına karar verip tencere ve tavaları kurulamaya koyuldu.

"Sanırım merak ettiğim şey, sen buraya gelmeden önce Fia ile bir tanışıklığınızın olup olmadığı" diye devam etti Cathan. "Genelde insanlarla ilk tanıştığında içine kapanıktır."

"Oh!" dedi Danni ve aniden annesinin bilinçaltı bir seviyede Danni ile bir akrabalığı olabileceğini sezip sezmediğini merak etti. Ne kadar imkânsız gibi görünse de, bu düşünce hoşuna gitti. "Hayır, daha önce hiç tanışmadık."

"Elbette..." Cathan duraksadı. Söyleyeceklerini dikkatli bir şekilde seçmeye çalışıyor gibiydi. O karanlık bakış gözlerine geri dönmüştü ve Danni kaşlarını kaldırışından bunun endişe olduğunu anlayabiliyordu. "Bu koşullar altında sana bu soruyu sormam biraz tuhaf gelebilir, ama... sence o... iyi mi görünüyor?"

"Pardon?"

Cathan omuz silkti ve yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "Hizmetkârlarla karımın ruh hâlini konuşmak gibi bir alışkanlığım yok, yemin ederim. Sadece, o..." Cathan gergindi. "O senin yanındayken gülüyordu. Onu en son ne zaman gülerken gördüğümü hatırlamıyorum bile... uzun zamandır çok mutsuz, neden bilmiyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim de yok."

Danni onu izlerken gözlerindeki endişeyle hüznüldü. Danni'ye, hiç tanımadığı bir hizmetkâra bu soruyu sorduğuna göre, kendini çok çaresiz hissediyor olmalıydı.

"Bana iyi göründü, Bay MacGrath" dedi Danni. "iyiden de ote."

"Mutlu mu?" diye sordu umutla.

Hayalimdeki Aşk

219

Danni'nin tereddüdü, babasının sorusunu yanıtlamış oldu. Cathân derin bir nefes aldı ve ellerini rulodan kopardığı kâğıt bir havluya sildi. Sonra başını kaldırıp Danni'ye baktı. Danni'nin daha önce gördüğü o keder, bir kez daha bir soğukkanlılık maskesinin ardına saklanmıştı.

"Ballagh'la ne zamandır evlisin?" diye sordu Cathân aniden ve Danni'yi hazırlıksız yakaladı.

"Çok olmadı."

"Bir hafta? Bir ay? Bir yıl?"

"Birkaç hafta."

"İlk görüşte aşk mıydı?"

"Öyle bir şey."

"Ah!" dedi babası çokbilmiş bir tavırla. "Ah, ne?"

"Gerçeği ele veren bir yanıtı" dedi. "İlk görüşte aşk gibi bir şey... Tam olarak ilk görüşte aşk olamaz, değil mi? Evlenmek zorunda mı kaldın?"

Danni kaşlarını çatı. "Zorunda mı?.. Hayır, elbette hayır."

Danni'nin tepkisi karşısında Cathân ellerini havaya kaldırdı. "Kötü bir şey ima etmedim.

Pardon, dilimin kemiği yok işte. Fia her zaman bu yüzden azarlar beni. Beynimden ağzıma giden sinirlerin doğum sırasında zedelendiğini söyler. Her zaman yanlış konuşurum."

"Sorun değil" diye mırıldandı Danni.

"Ama sen şimdi bana sinir oldun, ne kadar da iyi anlaşıyorduk oysa."

Danni dönüp yemek odasına açılan kapıya baktı ve diğer kızların ne zaman döneceklerini merak etti. Ama kapı kapalıydı ve mutfak terk edilmişti.

220

Erin Quinn

"Biraz tedirgin görünüyorsun" dedi Cathan. "Seni endişelendiriyor muyum?"

Danni o sinir bozucu kahkahayı dudaklarına ulaşmadan önce engellemeyi başardı. Gerçekten de Cathan onu endişe-lendirmeye başlamıştı. Soru sormaktan vazgeçmesini umdu.

Cathan pirzoları bitirdi, kalanları tekrar buzdolabına koyup ellerini yıkadı. Danni son tencereyi de kurularıp rafa kaldırdı ve döndüğünde Cathan'ın, Danni'yi köşeye sıkıştırmış bir hâlde arkasında durduğunu fark etti. Bir an Cathan mavi gözleriyle onu süzdü. Sonra Sean'ın dün gece ona verdiği kolyeyi işaret etti.

"Çok güzel" dedi. "Çok eski duruyor." Danni parmaklarını uzatıp boynuna dokundu.

"Teşekkürler."

"Nereden aldın?"

Danni yana çekilmek istedi ama Cathan yerinden kıpırdamadığı takdirde bu onları daha da yakınlaştıracaktı. Cathan onu sıkıştırmış değildi ama Danni tedirgin oldu. Onun kişisel alanına girmişti ve şimdi de orada kalmaya kararlı görünüyordu.

"Hediye mi?" diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Danni ve sonra Cathan ı çekilmeye zorlayarak ileri doğru hamle yaptı.

"Kocandan mı?"

Danni kaşlarını çatı. "Neden soruyorsunuz?"

Cathan'ın yüzündeki tebessüm art niyetli değildi. Mavi gözleri kocaman açılmıştı.

"Koleksiyon yapıyorum. Amatörce tabii ama tarihe çok meraklıyım." Danni'nin boş bakışları karşısında Cathan ekledi. "Kekik spiralleri. Kolyenin üzerindeki sembol. Ne olduğunu biliyor musun?"

Hayalimdeki Aşk

221

Danni derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. Neden bu kadar gerildiğini bilmiyordu. Belki de kendi paranoyası yüzündendi. Dar yerlerden hoşlanmadığı için. Cathan arkadaşça davranıyordu ve Danni saklayacak bir şeyleri olan bir kadın gibi davranıyordu. Ne sürpriz ama!

"Aslında kimse ne anlama geldiklerini bilmiyor" diye devam etti Cathan. "Bazıları bu sembollerin takımyıldızlarıyla ilgili olduğunu düşünüyor, bazıları ise denge ve uyumu işaret ettiklerine inanıyor." Spiral şekli işaret etti. "Bunun -üçlü spiral- yaşam spirali olduğuna inanıyorlar."

Danni merakla boynundaki karmaşık şekle baktı.

"Ama bak" diye devam etti Cathan. "Bu sadece bir düşünce tarzı. Üçlü tanrıçayı temsil ettiğini söyleyenler de var. Üç, kutsal bir sayıdır."

"Siz hangisi olduğuna inanıyorsunuz?"

Cathan parmağıyla kolye ucuna dokundu, sonra elini hemen geri çekti. "Affedersin, dokunabilir miyim?" Danni tedirgin bir şekilde başını salladı ve Cathan kolyeye uzanıp onu durduğu yerden kaldırırken Danni onu izledi. "Bir teorinin diğerinden daha üstün olduğunu kanıtlamak mümkün değil. Tarihin büyük bir bölümü sözlü olduğundan biz sadece tahmin yürütebiliriz. Spiraller çok eski, dolayısıyla yaşam döngüsü olarak yaşam, ölüm ve yeniden dirilişi temsil eder. Ama bu mistik bir sembol. Yaşam ve ölümün de ötesinde bir şey var gibi. En azından benim için. Nihai gerçeği de simgeliyor olabilir."

"Nihai gerçek? İlginç. Nasıl bunlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsunuz?" diye sordu başını kaldırıp. Cathan yine çok yakınında duruyordu ve Danni rahatsız olmamaya çalıştı. Tamamen kolyeye odaklanmıştı ve büyük olasılıkla başına üşüştüğünü fark etmemişti bile.

222

Erin Quinn

"Bir tarih âşığı olduğum kadar kitap okumayı da severim" dedi. Yüzü tekrar kızardı. Gülümsemesinde, Danni'nin çekici bulduğu utangaç bir hava vardı. Aniden onun çocukluğunu hayal etti. Yorganın altına girip kitap okuyan bir çocuktü herhalde. "Ben biraz... tabiri caizse inek bir tipim."

Danni güldü. Babası her şey olabilirdi ama inek asla. Karmaşık, evet. Şaşırtıcı -bir an karısının ruh hâinden endişe ederken iki dakika sonra hizmetkârın boynundaki kolyeye odaklanması- kesinlikle. Ama tipik sosyallikten uzak biri gibi değildi.

"Bu kişisel bir takıntı, herhalde" dedi Cathân. "Çocukluğumdan beri böyle. Sanırım gizemi de bu zaten. Bu semboller her yerde ve daha şifresini çözen olmadı. Ne anlama geliyorlar? Neden bazıları saat yönünde dönerken bazıları saat yönünün aksine dönüyor... bundaki gibi? Bu önemli çünkü. Pek çok insan bu şekilde kıvrılan spirallerin pagan büyülerıyla ilintili olduğuna inanıyor. Hayatın doğal gidişatını değiştirmek için kullanılırlarmış."

"Büyü mü? Sihir gibi mi?"

Cathân kaşlarını kaldırıp sırttı. "Aynen öyle. Güzel boynunda çok güçlü bir efsun taşıyor olabilirsiniz, Danni. Ona dikkat et."

Güldü ve sonunda nihayet uzaklaştı. Danni de gülümsedi ama babasının sözleri onu tedirgin etmişti. Sean da buna efsun demişti aslında ama Danni pek üzerinde durmamıştı, babasının ima ettiği anlamda değil. Bir efsun...

Duvarlar incelmeye başlayıp ayaklarının altındaki zemin kaybolduğunda kolyeye dokunuyordu. Bu bir tesadüf müydü? Danni ve Sean'ın burada olmaları, o sihrin etkili olduğunun kanıtı değil miydi?

Arka kapının çalındığını duydu ve yerinden zıpladı. Düşüncelerinin dağılmış olmasından memnun bir hâlde kapıya

Hayalimdeki Aşk

223

koşup açtı. Karşısında Sean duruyordu. Onun varlığı... uzun boylu ve güçlü ve... büyüleyici, diye düşündü, nefesini kesmişti. Gerçekten kocası olsaydı, onu görmek kalbinin her gün daha hızlı atmasına neden olurdu. Şimdi bir yabancından biraz daha fazlasıydı ve dengesini nasıl da sarsıyordu.

Babasının dikkatli gözlerini üzerinde hissetti ve Sean'a gülümseyip içeri girmesi için geri çekildi. "Ben de bitiriyordum" dedi. Telaşla lavaboyu sildi ve havluyu kadadı. Bronagh gün sonunda mutfağın pırıl pırıl olmasını istemişti ve Danni onu mutsuz etmek istemiyordu. "Ben verandada beklerim" dedi Sean. "Yerleri pisletmeyeyim," Sonra Cathân'ın tezgâha yaslandığını görüp kaşlarını çatı.

"Sean, bu Bay MacGrath" dedi Danni. Babasına döndü, "E-eşim, Sean."

Cathân başını hafifçe eğdi ama yerinden kalkmadı. Tokalaşmak için elini de uzatmadı. Gözlerinde tuhaf, temkinli bir hava vardı. Sanki gözden kaçırdığı bir şeyler vardı ve bunun farkındaydı.

"Danni bana Niall'ın İkinci dereceden kuzeni olduğunuzu söyledi" dedi Cathân.

"Doğru" diye yanıtladı Sean.

"Babanız kim?"

Sean gözlerini kırptırdı ve Cathân'la göz göze olmak için çenesini havaya kaldırdı.

"Babamın kim olduğu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Sadece sizi hiç duymamış olduğuma şaşırdım."

"Valla ben de sizi hiç duymadım!"

Bu yanıt karşısında Cathân m kaşları hayretle yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Nerelisiniz?"

224

Erin Quinn

"Killarney."

"Ballyfionüir'e niye geldiniz?" Iş.

"Killarney'de yok muydu?"

"Eminim vardır. Ama benim Colleen yaşıyor. Ve ondan başka ailem yok, o yüzden yanında olmak istedim." "Peki,yaNiall?" "Ne olmuş ona?" "O da aileden, değil mi?" Sean omuz silktili ve Danni'nin yanına gidip elini tuttu. Dokunuşu sıcak ve samimiydi. Bu Danni'yi sakinleştirdi, kendini ne kadar tedirgin hissettiğini anlamasını sağladı. Şaşkın bir şekilde ona gülümsedi.

Bu bakışma babasının gözünden kaçmamıştı. Onları bir süre daha inceledi, sonra kabullenir gibi ekledi. "Neyse, burada çok iş var. En azından şimdilik."

"Ben hazırım" diye araya girdi Danni. "Sizinle konuşmak güzeldi, Bay MacGrath."

Danni, Sean'ın koluna girdi ve onu kapıya doğru çekti. Ama daha bir adım atmaya fırsat kalmamıştı ki Cathan yumuşak bir ses tonuyla seslendi. "Hâlâ bana babanın kim olduğunu söylemedin, Sean Ballagh. Yoksa ondan utanıyor musun?"

Sean bir anda durdu ve tekrar ona döndü. Cathan ın yaptığı yorumdaki niyeti yanlış anlamak imkânsızdı ama Danni onun neden Sean'a bu şekilde sataştığını anlayamadı. Cathan onu tahrik etmek istemişti ve Sean'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa başarmıştı da.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Sean sert bir ses tonuyla.

Hayalimdeki Aşk

225

Cathân ın yüzüne yavaşça yaydan tebessüm kibirliydi. "Sadece bir his" dedi. "Seni kırmak istemedim."

Sean'ın yanıtı da bir o kadar kibirliydi. "Kırılmadım zaten... Bir Ballagh'ın sahip olduklarını kıskanan ilk MacGrath sen değilsin, değil mi?"

Cathan ın yüzü kıpkırmızı oldu ama onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan Sean kapıyı çekti.

0/1 Göo/u/ztmert GBölürri/

j*s^Qa&a*rt***Â*rr& aüütöetru&rn. ona neymiş!" diye bağırıldı (^/ttJ Sean oradan uzaklaşırken. "Ne dedi sana? Geri dönüp ona terbiye dersi vermem gerekiyor mu?"

"Hayır" dedi Danni aceleyle. Sean ın gözlerindeki öfke parıltılarını gördü. "Aksine gayet kibardı."

"Hah!" dedi Sean küçümseyen bir tavırla. Yorgun ve pis görünüyordu. Günün büyük bir bölümünde hava bulutlu olsa da, Sean'ın yüzü rüzgâr ve güneşle yıpranmış gibiydi. Danni bir an düşündü, Sean'ın nemli güneş ışınları altında yanmasını. Dün sabaha kadar bir ruhtan ibaretti ve büyük olasılıkla güneşi görmemişti...

Danni her şeyi, burada olmalarını, yirmi yıl öncesini düşününce başı döndü. Paralel bir zamanda kendileriyle tanışmışlardı ve hayatları sonsuza dek değişecekti. Bunlar filmlerde ve bilim kurgu kitaplarında olan şeylerdi aslında.

"O zaman benim hakkımda hiçbir şey söylemedi, öyle mi?"

"Ne zamandır evli olduğumuzu sordu."

228

Erin Quinn

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama daha önce Fia ona benim soyadımı söylediğinde, Cathân biraz... meraklandı sanırım. Sanki şaşırmış gibiydi. Senin ailenle onun... benim ailem arasında sorun mu var?"

Sean gözünün ucuyla ona baktı. "Öyle de denebilir." "Ama seni bana, babamın gönderdiğini söyledin." "Böyle bir şey söylemedim."

"Kesinlikle bunu ima ettin ve benim de böyle düşündüğümü biliyorsun. Bunun yalan söylemekten bir farkı yok." Sean yanıt vermeyip gözlerini yere dikerek yürümeye devam ettiğinde Danni sessizce sordu. "Bana söylediklerinin hepsi mi yalan?"

Sean yolun ortasında durdu ve Danni'ye dönüp büyük elleriyle omuzlarını tuttu. "Ben senin için geldim" dedi ama ses tonundan hâlimden memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Bu doğrudu." Danni şaşkınlığının yanı sıra ihanet ve öfke duygularıyla yutkundu. Bir yanı, o sabah Sean'ın neden Danni'nin evine geldiğine dair mantıklı bir sebep bulamamasının normal olduğunu söylüyordu. Büyük olasılıkla kendi de bilmiyordu zaten.

Ama Danni yalanlarla uğraşmak istemiyordu, Sean'ın yalan söylemesini istemiyordu. Bu işte birliktelerdi ve ona güvenebileceğini, kendini ona emanet edebileceğini bilmek zorundaydı. O bir hayalet, Danni. Ve senin burada olman imkânsız...

Danni kafasını iki yana salladı. Son zamanlarda imkânsız sözcüğünü pek sık kullanır olmuştu. "Ben senin için geldim" diye tekrarlardı Sean. Bu kez sesi daha sakindi.

Hayalimdeki Aşk

229

Danni'nin omuzlarını sıkan eller gevşedi ve parmakları nazikçe Danni'nin omzunda gezindi. Danni için kendini bırakmak, Sean'ın geniş göğsüne yaslanmak, o güçlü kolların bedenini sarmasına izin vermek kolay olabilirdi. Ama Danni kolay sözcüğünün her zaman iyi anlamına gelmediğini çok iyi biliyordu.

Sean'ın ellerini üzerinden çekip ilerlemeye başladı. Başını çevirip, "Bir daha birisi için bir yere gidersen, o ben olmayayım lütfen" dedi ve yürümeye devam etti.

Sean, Danni'nin anlaması için duyması gerekmeyen bir yanıt verdi. Sean yine sinirlenmişti. Ama Danni de öyle. Haklı öfkesiyle gaza gelip yürümeyi sürdürdü. Bir süre sonra Sean ona yetişti.

"Üzgünüm" dedi. "Senin neden eve dönmeni istediğim konusunda daha dürüst davranmalıyım. Annenin, sen ve kardeşinle ortadan kaybolmasının ardından yıllar... pek iyi geçmedi. İnsanlar Fia'yı severdi ve Fia'ya yaptığına inandıkları şey yüzünden babamdan nefret ettiler. Ama babam da artık etrafta olmadığından, vekaleti ben aldım."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın. Sen daha bir çocuktun."

"Hayata karşı öfkeli, sorunlu bir çocuk. Benden de nefret etmeleri zor olmadı.

Danni gözünün ucuyla ona baktı. Ölümünden sonra Ballyfionüir'deki varlığını bu şekilde yorumladığına emindi. Arkadaşları ve komşuları ona sırt çevirmişlerdi ama ondan nefret ettikleri için değil, onu görmedikleri için. Onun varlığını hisseden birkaç kişi de ondan korkmuştu. Onun için ne kadar üzücü ve yalnız bir varoluş olmalıydı. Bir ruh olduğunu bilmiyor, sadece dışlandığını hissediyordu.

Bir kez daha Danni kendi sırlarından vazgeçip Sean'a gerçekleri söylediği takdirde onun ne söyleyeceğini, ne yapacağını

230

Erin Quinn

merak etti. Ona bir hayalet olduğunu söyleseydi inanır mıydı? Yoksa en azından kapısının önüne geldiğinde bir hayalet olduğunu, mesela? Elbette inanmazdı. Ama ya inanırsa, diye düşündü Danni. Ya ona gerçekleri söylemesi, onun ölü olduğunu kabullenmesine yardımcı olursa? Ya tek ihtiyacı olan, ruh benliğinden öteki dünyaya geçmesi gerektiği gerçeğiyle yüzleşmekse? Hâlâ yanında olur muydu yoksa okyanustaki bir su damlası gibi yok olup gider miydi? Bilmenin hiçbir yolu yoktu ve Danni bunu riske atamayacak kadar korkaktı. Sean'ın burada onu tek başına bırakmasını göze alamazdı.

Danni derin bir nefes aldı. "Uzun bir gün oldu" dedi.

"Evet, öyle" diye yanıtladı Sean ve Danni'nin uzlaşma teklifini yüzünde kaygılı bir tebessümle kabul etti.

"Bir şeyler öğrenebildin mi? Buraya nasıl geldiğimize dair herhangi bir şey?" diye sordu

Danni.

Sean başını salladı. "Bütün günümü yirmi yıldır ölü olan babamla geçirdim. Gençliğimde çok aptal bir çocuk olduğumu öğrendim."

Danni, Sean'ın devam etmesini bekledi ama Sean sustu. Şimdi elleri cebinde, gözlerini yere dikmiş, yürümeye devam ediyordu.

"Ya sen?" diye sordu başını yerden kaldırmadan. "Sen bir şey öğrenebildin mi?"

"Belki" dedi Danni. "Fennore Kitabı hakkında ne biliyorsun?"

Bu soru Sean'ın dikkatini çekti. Sonunda şaşkın bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. "Herkesin bildiği kadar."

"Çok aydınlatıcı oldu" dedi Danni. Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Sean derin bir nefes aldı. "Bu bir efsane. Kimsenin o kitabı

Hayalimdeki Aşk 231

gördüğü yok ama bu insanların gerçek olduğuna inanmalarına engel değil. Bu insanlar leprikonlara da inanıyorlardır."

"Ve büyük olasılıkla zamanda yolculuğa da" dedi Danni gülümseyerek.

Sean omuzlarını silkti. "Haklısın. Neden sordun? Ne biliyorsun?"

"Bu kitabın bazı güçleri varmış. Sihirli güçleri" dedi Danni.

"Perilerin de öyle, fantezi arıyorsan yani."

"Bu alaycı tavrın hiç hoş değil, Sean. Bizi buraya bir şey getirdi ve o şey bir 747 Boeing değildi. Bir paradoksun içindeyiz. Anlıyor musun? Kendinle karşılıklı kahvaltı ettin, hatırlasana. Bunun nasıl olabileceğine dair mantıklı bir açıklaman varsa dinliyorum."

Sean hiçbir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Danni.

"Fennore Kitabıyla ilgili neler biliyorsun?" Sean merak etmişti.

Danni bir an ona aynı şekilde, "Herkesin bildiği kadar" yanıtıyla cevap vermeyi düşündüyse de kendine hâkim oldu. Kavga etmek istemiyordu, bundan çok sıkılmıştı ama öfkesi bunun farkında değil gibiydi.

"Şey, öncelikle gerçek olduğunu düşünüyorum." Sean'm inkâr etmesini bekledi fakat Sean sessizdi.

Hatta başını salladı ve gönülsüz bir şekilde, "Küçük bir çocukken kitabın bulunduğunu duymuştum" dedi. "Burada mı?"

Sean tekrar başını salladı. "Sizin kaybolduğunuz gece bazı dedikodular vardı."

232

Erin Quinn

"Ben de bunu internette okudum. Sen inanıyor musun?"

"Asla inanmak istediğim bir şey değil. Gerçekse, korkunç bir şey, o kitap yani. Gelmiş geçmiş en kötü şey. Biz ondan, onu kullanabilecek insanlardan korkarak büyüdük."

Danni yutkundu ve başını çevirdi. "Ben bunu anneme... Fia'yayani söylediğimde... tuhaf davrandı. Korkmak değil de... huzursuz oldu gibi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama düşündüm de, yani eğer bir efsane değilse... gerçekten varsa, o zaman burada olacaktır, değil mi? Efsaneye göre kitap burada, Ballyfionüir'de. Ve eğer eskiden de buradaysa o zaman..."

"O zaman ne?"

"Şey, o zaman, belki de bizim burada olmamızla bir ilgisi vardır. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu delilik, Sean. Yirmi yıl önce yaşanan bir günde nasıl yaşadığımıza dair mantıklı bir açıklama bulamayacağız."

"Tamam, diyelim doğru ve diyelim bizim burada olmamızın nedeni Fennore Kitabı. Sonra ne olacak? Onu bulabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Danni, Sean ın alay edip etmediğini anlamak için dönüp ona baktı. Sean ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, gayet dürüst bir soruydu. Onu bulup kullanmak istiyorsun, doğru mu?"

"Belki."

"Bu pek akıllıca olmaz" dedi Sean.

"Özellikle de başka seçeneklerimiz varsa."

"Başka hiçbir seçeneğimiz olmasa bile."

Sean'ın sesi öyle ciddiydi ki, Danni dönüp ona baktı ve sendeledi. Sean onu yakalamasaydı Danni yere düşüyordu. Danni kolunu çekmeye çalıştığında Sean onu bırakmadı.

"Fennore Kitabıyla ilgili anlatılan her hikâyede, onu çev-

Hayalimdeki Aşk

233

releyen bir lanet var. Bunun bir efsane olduğunu söyleyen her sesin altında, gerçek olduğuna dair bir korku var. Var olduğuna inanıyor muyum? Evet. Bunu söylemek beni korkutuyor mu? Tahmin bile edemezsin. Beni anlıyor musun, Danni?"

Danni başını salladı.

"Kitabı kullanamayız."

Danni bunu da biliyordu. Görmüştü, değil mi? Edel'in gözlerindeki zifiri karanlık, şimşek gibi çakmaya başlamaları. Edel kitaba dokunduğunda başına her ne geldiyse iyi bir şey değildi. Doğru değildi. Ve kesinlikle doğal değildi.

"Ya çoktan kullanıldıysa Sean? Ya bizi buraya getiren oysa?

Sean yanıt vermedi ama yüzü bembeyaz oldu ve Danni'nin kolunu tutan eli iyice kasıldı.

"Bunun iyi bir şey olmadığını anlıyorum, Sean. Ama eğer arkamıza yaslanıp bakalım bizi geri gönderecek mi diye beklemeyi düşünüyorsan, o zaman bilmen de fayda var. Bu plan hoşuma gitmiyor."

"Kitabı kullanamayız." Sean sabırlı bir şekilde tekrarladı. Derin bir nefes aldı ve Danni'nin kolunu bıraktı. Serin hava Danni'nin Sean'ın ısıttığı koluna çarptı ve Danni ürperdiğini hissetti.

"Sabahtan akşama kadar bunu tartışabiliriz. Ama ikimiz de onun nerede olduğunu bilmediğimize göre, bunun bir anlamı olmaz, değil mi? Onu sadece, o bizim onu bulmamızı istediği takdirde bulabiliriz. Efsane böyle diyor. O seni seçiyormuş, sen onu değil. İstedığın kadar arayabilirsin ama şahsen ben Fenno-re Kitabı'nın elinde oyuncak olacağıma yürüyen bir paradoks olmayı tercih ederim."

Sean'ın sesindeki soğuk ifade Danni'yi ürpertti. Kollarını

234

Erin Quinn

ovuşturdu ve başını salladı. Sean, Danni'nin bu gerçeği kabul ettiğini düşünerek yürümeye başladı. Danni de yavaşça arkasından takip etti.

"Babam, Niall yani, büyük annemin bizim için bir köy evi kiraladığını söyledi" dedi Sean ve adımlarını yavaşlattı.

"Sence geleceğimizi nasıl biliyordu?" diye sordu Danni.

"O kadın tam bir sır. Her zaman öyle oldu. Ona bunu sormak, güneşe neden doğduğunu sormak gibi olur."

"Kolyem" dedi Danni. "Bunu nereden aldın?"

Sean dönüp Danni'ye baktı. "Neden?"

"Ba... babam çok eski olduğunu söyledi."

"Sana aile yadigârı olduğunu söyledim. Bu genelde eski anlamına gelir."

"Sen bunun bir efsun olduğunu söyledin. Beni koruması için. Neden koruyacak, Sean? Buna cevap vermedin."

Ve Sean şimdi de cevap vermedi. Dümdüz karşıya bakarak yürümeyi sürdürdü.

"Tamam, şuna ne dersin; madem bu bir aile yadigârı, o zaman senin büyük annende ne işi vardı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Danni, yine yalan söylediğinden şüphelenip ona baktı ama Sean ya çok iyi bir aktördü ya da gerçekten bilmiyordu. "Bunun, bu efsunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sean göz ucuyla Danni'nin göğsündeki kolyeye baktı, sonra gözlerini çevirdi. "Yaşam Spirali" dedi.

Belki de sesindeki o derin ve dumanlı tondu ya da serin bir esintiydi ama bu sözler ona fiziksel bir güçle çarptı. Babası yaşam, ölüm ve yeniden diriliş demişti ve Danni bunun ilginç olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Sean'ın yanında yürürken

Hayalimdeki Aşk

235

Yaşam Spirali yepyeni bir anlam kazanmıştı. Danni yutkundu. "Colleen bizim geleceğimizi biliyordu" dedi konuya dönüp. "Evet."

"Sence daha fazlasını da biliyor mudur? Bundan sonra ne olacağını?"

"Ya sen?" diye sordu Sean gözünün ucuyla ona bakıp.

Danni omuz silkti ama suçluluk duymaya başladığını hissetti. Yalan söylediği için Sean'ı azarlamıştı, şimdi de aynı şeyi kendi yapmıyor muydu? Yalnız kalma korkusundan bildiği şeyleri saklamıyor muydu?

"Büyük annenin ne yapıp ne yapmadığına dair hiçbir fikrim yok."

"Ben onu sormadım" dedi. Durdu ve Danni'yi de durdurdu. "Ben diyorum ki, sen bundan sonra ne olacağını biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim?" dedi Danni.

Sean'ın bakışlarını üzerinde hissetti ama Danni, Sean'ın daha derinleri görmesine izin vermeden yüzünü çevirdi. Sean ona dün gece, mutfakta... zamanın içinde bir deliğe düşmeden önce aynı soruyu sormuştu. Ama Danni bundan sonra ne olacağını bilmiyor, sadece Sean ve Sean'ın babasının ölüp kendi ailesinin darmadağın olacağını biliyordu.

Danni başını kaldırdı ve yüzünde, içindeki fırtınayı saklamasını umduğu boş bir ifadeyle Sean'ın gözlerine baktı. Sean da gözlerini ayırmadı ve Danni bu kez Sean'ın sabit bakışlarında başka bir şey gördü. Şüphe.

"Büyük annen seni bana neden gönderdi?" diye sordu Danni yumuşakça.

Sean derin bir nefes aldı. "Nedenini söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum, Danni.

Bilmiyorum."

236

Erin Quinn

"Niall'la bir ilgisi var mı? Babanla?"

Kaba bir tahmini ama tutmuştu işte. Sean ellerini tekrar ceplerine soktu ve kaşlarını çattı.

"Var mı, Sean?"

"Neden olsun?"

"Bilmiyorum... sadece bir his. Sen -yani, Michael- babana nasıl davrandığını görüyorum.

Genliğinde ona nefretle baktın ve sanki... bu bir ergenlik çağı öfkesinden daha gizemli gibi.

Sanki bir sebebin varmış gibi. Niall intihar ettikten sonra insanların sana nasıl davrandıklarını anlattın, biliyorum ama bu olay daha yaşanmadı yani, şu an içinde olduğumuz zamanda."

Sean hiçbir şey söylemedi ama geri çekilip etrafına bakındı.

"Konuş benimle, Sean. Neler olduğunu anlamama yardım et."

Sean derin bir nefes aldı, söylenmesi gerekenleri inkâr edercesine başını salladı. Sonra konuşmaya başladı. "Nedenini biliyor musun? Annen, sen ve kardeşinle ortadan

kaybolduğunda, Ballyfionûir halkının hemen cinayet olduğuna karar vermelerinin ve bunun için de babamı, tüm yaşamı boyunca burada huzur içinde yaşamış bir adamı işaret etmelerinin nedenini biliyor musun?"

"Babam onun yaptığını gördüğü için diye düşündüm..."

"Tabii, bir gün bile dürüst bir şekilde para kazanmamış bir adama mı inandılar yani?"

"Ama kanıtlar..."

"Onu mahkûm edecek yeterli kanıt hiç olmadı. Yapabilselerdi yaparlardı."

"Neden, peki?"

Hayalimdeki Aşk

237

"Çünkü herkes babamın bu işten bir kere yırttığını düşündü, annemi öldürdüğü zaman. Zaten kendi karısının canını almıştı. Başka bir adamın karısını öldürdüğünü düşünmeleri sürpriz değildi.

"Senin baban anneni mi?..."

"Evet, anlatıyorum işte." Öfkesi, ıstırapı dışarı vuruyor, uzun, kederli ünsüz harflere dönüşüyor, ünlüleri sertleştiriyor-yordu. "Neden on dört yaşındayken ondan nefret ettiğimi mi bilmek istiyorsun? İşte, sana yanıt. Ben dokuz yaşındayken Ni-all annemi öldürdü. Kendi gözlerimle gördüm yaptığını ama şimdi nasıl olduğunu sorsan anlatamam. Kaza dediler. Belki de öyleydi, bilmiyorum ki. Ama sence bunun acısını kim yaşıyor, Danni? Sadece o değil. Sadece Niall değil. Eğer bizi buraya büyük annem getirdiyse -ki bilmiyoruz- ama o getirdiyse, sebebi babam olamaz."

Danni, Sean'ın gözlerine, birbiriyle çelişen acı ve öfkeye, karmakarışık anılara ve üstü örtülü gerçeklere baktı. O fırtınanın içinde, aynı adam yüzünden hayatını bir hayalet olarak sürdürmüş Sean'ı gördü. Bu, karmaşık duygular onu mahvediyordu.

"Burada ne yaptığımızı bilmiyorum, Danni. Bunun bir sebebi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Şey, ben o şekilde düşünemiyorum. Ne yaparsak yapalım bir fark yaratabileceğimize inanmıyorum. Geçmişini değiştiremezsin. Herhalde bunu biliyorsundur?"

Bu sözlerinden sonra Sean yürüyüp uzaklaştı.

<*e ^Sfanni sessizlik içinde Colleen'in evine vardılar. yz^S Sean'ın dudakları sımsıkı, yüzündeki ifadeyse kilidi bir kapı gibi kapalıydı. Söylediği ıstırap verici sözler kulaklarında yankılanırken Danni daha fazla soru sormaya cesaret edemedi. Ama pek çok sorusu vardı. Colleen kapıyı açıp onları içeri aldığı anda, ikisine de meraklı gözlerle baktı. Sean'ın yüzündeki gerginliği fark edince o da soru sormak istemedi. Bean, endişeli bir hâlde Colleen'in ayaklarının dibine oturdu. Michael yemek masasında başını kaldırıp tuhaf bir ilgiyle ikisini inceledi.

"Yüzlerinizden yorgunluk akıyor. Sizle işi bittiklerinde, ikinizin de pestil gibi olacağını tahmin etmiştim. Yemeğinizi ayırdım. Michael da sizi yeni evinize götürecektir. Sağ olsun, Peder eşyalarınız kayboldu diye size bir şeyler daha toplamış. Hepsini odaya bıraktım." Uslu çocuklar gibi yardımlarından ötürü Colleen'e teşekkür ettiler. Sean, Colleen'in onlar için hazırladığı kutuyu aldı ve Michael'ın peşinden kapıdan çıktı. Danni Bean'i almak üzere

240

Erin Quinn

durdu, ancak küçük köpek esnedi ve yüzünde mahcup bir ifadeyle yüzünü patilerinin arasına koydu.

Colleen kıpkırmızı olup açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Korkarım onu biraz fazla şımarttım. Yanımda olması öyle güzeldi ki, kendime engel olamadım."

"Sorun değil" dedi Danni.

"Yarın benden bıkmış sahibine geri koşacaktır."

Danni, ne kadar incindiğini belli etmemeye çalışarak gülümsedi. İhanete uğramış gibi hissediyordu. Geri çevrilmiş bir vaziyette Sean'ın ardından dışarı çıktı.

"Küçük kemirgenin cinli olduğunu biliyordum" diye mırıldandı Sean.

O sabah Sean'ın yürüdüğü aynı yoldan yürüdüler, denize doğru dağın yamacından inip dev kayalıkların ve güzel kokulu süpürge otlarının etrafından dolandılar. Aşağı inerken Danni dalgaların kayalıklara çarptığını duydu. Balık, zift ve fırtına karışımı keskin deniz kokusu alacakaranlığı örtbas ederken o baharatlı kokusu onlara kadar geliyordu.

Sonra bir çatala vardılar. Bir yol aşağı, sahile iniyor, diğeri rıhtıma paralel ilerliyordu.

Michael ikinci yola saptı.

"İskele tam şurada. Teknemizin bağlı olduğu yerde. Bana sorarsanız tam bir hurda yığını. Keşke batıp yok olsa."

Danni o zaman babasının nasıl para kazanacağını sormak istedi ama kendine engel oldu. Sean'ın hikâyesini duyduktan sonra, yüreği, babasının annesini öldürdüğünü gören bu küçük çocuğa üzülmüyordu.

Birkaç dakika sonra, Michael ileriye işaret etti. "Buradan kaleyi görebilirsiniz."

Danni döndü. Dik ve kayalık platoyu ve üzerinde, bir çan kulesinin saçakları gibi duran kalıntıları görünce nefesini tut-

Hayalimdeki Aşk

241

tu. Bu mesafeden, geçmişte bir bütün olarak nasıl gördüğünü daha iyi hayal edebiliyordu. Yıkılan duvarlar dört yuvarlak kuleye dayanmış, kalenin içindeki bir diğer duvar grubundan destek alıyordu. Karanlığın içinde griye dönen taş, başka bir dünyadan gelmiş gibi duruyordu. Sanki uzun zaman önce uçup giden ve artık zar zor hayal edebildiği bir hayatı temsil ediyordu. Danni arkasını döndükten sonra bile o görüntü aklından uzun süre çıkmadı. Kulübe, evden çok sazdan yapılmış bir barakaydı. Parlak mor renkteki sokak kapısı, soluk sarı duvarlar üzerinde taptaze boyayla parlıyordu. İki küçük pencere, duvarların diğer tarafındaki karanlığa bakıyordu ve küçük verandadan kapıya doğru aynı anda sadece bir kişi yürüyebiliyordu.

Michael kapıyı anahtarsız açtı ve bir düğmeye bastı. Bir masanın üzerindeki bir lamba, iki perdeyle mutfak, oturma alanını ve yatak odasını ayıran tek bir odanın içine loş bir ışık verdi. Banyonun kapısı vardı ama öyle küçüktü ki Danni içeri girdiğinde kapıyı kapatmak için manevra yapmak gerekeceğini düşündü.

"Court O'Heaney'nin eviydi" dedi Michael. "Ama bir ay önce öldü. Hayatımda hiç böyle şey görmedim. Köpeği de aynı gece öldü. İkisi de, aynı anda gitti. Adam şöminenin yanındaki sandalyede oturuyordu, köpek de ayaklarının dibindeydi. Hiç böyle bir şey duyduz mu?" Danni ve Sean böyle bir şey duymamışlardı. Michael yüzünde umut dolu bir ifadeyle hayret çığlıkları bekledi ama çift bu tepkiyi veremeyecek kadar yorgun ve şaşkındı.

"Neyse, ben gideyim artık. Sabah görüşürüz, kuzen" dedi Michael. "Yarın taze somon isteyecekler ve babam da tutmak için yırtınıyor olacak."

"Babanın teknesinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Danni.

242

Erin Quinn

"Evet, ama suç değil mi bu? Çocuk işçi çalıştırmak diyor ben. Ama bir faydası olmuyor. Gün doğmadan beni yataktan çıkarıp limana sürüklüyor. Boşa giden bir gün."

"Çalışarak geçen bir gün" dedi Sean ve yüzünde hem sabırsız hem de esprili bir ifadeyle gençliğine baktı. "Hem tek başına olsan belaya bulaşmaktan başka ne yapacaksın ki?"

"Ben zamanımı sorun çıkarmadan tek başıma geçirebilecek kadar büyüdüm" dedi Michael gururla, ardından dönüp Danni'ye baktı. Bakışlarında, sanki gelecekte dönüşeceği adamı görmesi için yalvaran, bir o kadar da seksüel bir ifade vardı. Yanındaki adamın gençliğine bakmak Danni'yi huzursuz etti. Bu çifte vizyondan da kötüydü ve Danni başının dönüp midesinin bulandığını hissetti.

Sean, belli ki konu Michael olduğunda böyle bir şaşkınlık yaşamıyordu. Michael'ın görüş alanını engelleyerek Danni' nin önüne geçti. Kendinden kıskandı, diye düşündü Danni ve bu tuhafılık karşısında gülmek için kendini zor tuttu.

"O zaman sabah görüşürüz" dedi Sean ve çocuğu kapıdan çıkardı.

"Michael" diye seslendi Danni Sean kapıyı kapamadan. "Fennore Kitabı diye bir şey duydu mu?"

Michael durup ona baktı. Yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Elbette, duymayan yok. Amerika'da da mı biliyorlar?"

"Hayır" dedi Danni ve gülümsedi. "Bir yerde okudum da. Gerçek olduğuna inanıyor musun?" "Neden inanmayayım? Kimse gerçek değil diyemez, değil mi? Büyük annem onu kendi gözleriyle görmüş." "Ben kimsenin görmediğini sanıyordum?" "Kimse görmedi" diye araya girdi Sean. "Büyük annen ka-

Hayalimdeki Aşk

243

fanı masallarla dolduruyor. Yakında Dublin'de mor filler gör-

Michael Sean'a bakarken yüzüne karanlık bir gölge düştü. "Ben embesil falan değilim."

"Tabii ki değilsin" dedi Danni ve Sean'a sert bir bakış attı. "Teşekkürler, Michael, bizi buraya getirdiğin için."

Sakinleşen Michael başını sallayıp uzaklaştı. Sonunda kapı kapandığında, içerideki havanın ağır ve rutubetli olduğunu fark ettiler. Danni'nin bitkinliğini yoğunlaştıran küflü bir koku ve hafif bir esinti vardı. Biraz yalnız kalması gerekiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O günün pisliğinden ve aklının karmaşasından uzaklaşması gerekiyordu.

"Ben duş alacağım" dedi Michael'ın gidişinin ardından.

Sean şöminenin yanına gitmişti ve demirlerin üzerine kil tuğla gibi görünen şeyleri koyuyordu. Danni'nin duyurusu üzerine dönüp ona baktı. Bakışları, güneşin çırpıntılı sulardaki yansıması gibi yüzünde dolaştı. Boynuna doğru indi, göğüslerinde dolandı, ardından sancılar giren midesine fısıldadı. Bir anda Danni Sean'ı orada, duşta hemen yanında, kolları dört yanına dolanmış, pürüzsüz ıslak teni kendi vücudunda hayal etti. Ensesinden aşağı bir gıdıklanma hissetti.

"Ben de ateşi yakayım, o zaman" dedi Sean. Sesi öyle derin ve yumuşaktı ki.

Danni başını salladı. Ah, çoktan yaktın. Bir an daha öylece durdu, ardından karşılık verdi.

"Uzun sürmez."

Arkasını dönüp banyoya gitti. Tuvalet ve lavabonun arasındaki küçük boşluğa girip kapıyı kapatabilmek için arkasını döndü. Sean birden içeri girecek değildi elbette ama Danni yine de kapıyı kilitledi. Hem girseydi de Danni şikâyetçi olacağını sanmıyordu. Soyundu ve etrafa sular fişkırtan zavallı

244

Erin Quinn

akıntının altına girdi. En azından su sıcaktı ve sabun vardı. Danni umduğundan da fazlasını bulmuştu.

Zamanın hızla geçip tükendiğini hissediyor ama nasıl durduracağını bilemiyordu. Sanki duşlar, yemekler ve uyku kaçınılmazdı. Oysa onun kararlar alıp harekete geçmesi gerekiyordu; ama ne yönde? Bütün bir gün geçmişti ve o neden burada olduğuna ya da ne yapıyor olması gerektiğine dair hiçbir yol kat edememişti.

Suyun sesi yoğunlaşıp daha baskın bir şekilde akmaya başladığında, saçları şaşırtıcı bir şekilde lavanta kokulu şampuanla kaplıydı. Lavabodan suyun gürlediğini duydu. Sanki seramik duvarlara çarpıp yankılanıyor gibiydi ancak su sırtına doğru akarken Danni zayıf akıntının değişmediğinin farkındaydı. Dikkadi bir şekilde gözlerindeki sabunu akıttı ve duş başlığına baktı. Ama duş yerine, alacalı seramikler ve paslı armatürler yerine, Danni gökyüzünün okyanusla buluşan gri karaltısına baktığını fark etti.

Etrafına döndü, başının üzerindeki şişman bulutlara, gölgesini önüne düşüren saat iki yönündeki güneşe, kayalık kumsala baktı. Havanın değiştiğini bile hissetmemişti ama hava değişmişti işte ve şimdi Danni olabilecekleri -çıplak, sırlıklam ve titreyerek- bekledi.

Dalgalar köpürdü ve ayaklarını sardı. Martılar akıntıda leziz balıklar arayarak aceleyle uçuşup haykırdılar. Sol tarafında, limanında gemiler bulunan küçük bir koy vardı.

Dik kayalıklardan bir taş parçasının sekip yuvarlandığını duydu ve dönüp oraya baktı.

Yukarıdaki platoda yıkılmış kalıntıların arka kısmı görünüyordu. Büyük harç yığınları, yukarıdan denize doğru süzülen büyük taşlara karışmıştı. Burası yıllar önce kalenin duvarının

çöküp MacGrath çocuğunun canını alan yer olmalıydı. Tanrım, o sivri kayalıklardan acımasız denize yuvarlanmak ne kadar korkunç olmalıydı...

Hayalimdeki Aşk

245

Bir müzik sesi dikkatini çekti ve Danni, kafasındaki korkunç görüntülerden uzaklaştığına sevinerek o yöne baktı. Ses, sağ tarafındaki kayalıkların arkasından geliyor gibiydi. Çıplak bir hâlde Danni sivri kayalıkların üzerinden dikkatli bir şekilde ilerledi, doğal engellerin üzerinde yolunu belirlemeye çalışırken kayalıkların kenarına tutunmak için eğildi. Okyanus üzerine buz gibi su sıçrattı ve Danni buz kestiğini hissetti.

Issız bir kumsala ulaştı ve nefesini yakalamak için durdu. Şimdi şarkı daha yüksek sesle geliyordu ve Danni kayalıkların arasında bir açıklık gördü. Bir giriş, diye düşündü, neredeyse başka hiçbir açıdan görülmeyecek kadar gizli. Biraz daha yakından baktığında başka bir şey fark etti. Suyun, kalenin platosuna uzanan kayalıklı duvarla birleştiği noktada, sadece akıntı geri çekildiğinde fark edilebilen alçak bir kemer vardı.

Danni kaşlarını çatıp dar girişe doğru tırmandı ve içeri girdi.

İçerideki karanlık kadife gibi kalın, yumuşak ve gevşekti. Danni melodinin geldiği yere, bir mağara boşluğuna doğru sessizce ilerledi. Akıntı gelip güneşi engellediğinde ışık değişiyor, geri çekildiğinde ise etraf yine aydınlanıyordu. Çıplak ayaklarının altındaki zemin çakıllıydı ve deniz kabuklarıyla doluydu. Duvarlar kabaca yontulmuş, denizle kesilmiş ve aralıksız akıntının getirdiği ince kum taneleriyle yıkanmıştı. Ama Danni dikkatli baktığında, her yere işlenmiş, duvarlarda ve tavanda defalarca tekrarlanan bir desen gördü. Ortadaki göletin etrafında gardiyan gibi dikilen dev kayalarda bile aynı şekiller vardı. Spiraller. Her yerdeydiler.

Danni boynunda asılı kolyeye dokundu ve göleti geride bırakıp dikkatle ilerleyeceği yere bakıp ürperdi. Orada karanlığa açılan bir kapı daha vardı ve müzik oradan geliyordu. Danni biraz daha yaklaştı ve kabaca kesilmiş, dairesel bir biçimde yukarıya uzanan basamaklar gördü.

246

Erin Quinn

Bu görüntü onun nefesini kesti. Kalenin altındaki bir mağaradaydı. Ve belki de bu basamaklar gizli bir geçide çıkacaktı. Kaçış imkânı veren gizli bir yer ama tehlikesi de yok değildi.

Melodi giderek yükseldi ve Danni geri çekilip gölgelerin arasına saklandı. Aslında bir yanı, gerçekte orada olmadığını biliyordu. Ama kendine hâkim olamadı. Karşısında, basamakların ortaya çıkardığı görüntüde, çok güzel sesi olan bir kadın vardı.

Fia. Danni şaşırılmamalıydı elbette.

Fia'nın ellerinde küçük bir fener ve battaniye vardı. Bal kahvesi saçları ipek gibi ince omuzlarında sallanıyordu. Şarkısı Galceydi ve bunu, gözlerini kapamış derin duygularla söylüyordu. Yürek parçalayan notalar mağaranın duvarlarında yankılandı.

Danni güçlkle yutkundu.

Şarkı sona erdi ve Fia, sanki melodi hüznüyle onun tüm gücünü emmiş gibi bir an hareketsiz kaldı. Kayalara çarptığı yerde siyaha yakın bir renge bürünen, kemerli açıklıktan dışarı sızdığında yeşil olan sulara baktı. Fia'nın yüzündeki ifade Danni'yi huzursuz etti. Gözlerinde, mucizeler dileyen bir bakış vardı. Sanki o açıklıkta bir geminin belirmesini ve onu alıp çok uzaklara götürmesini bekliyordu. İsteddiği bu muydu?

Kendine engel olamadan Danni elini kaldırdı ve annesinin yüzüne düşen tek bir tel saçı yana çekti. Fia fark etmeden döndü.

Hâlâ çıplak, hâlâ üşümüş bir hâlde Danni, annesinin peşinden düz, pürüzsüz bir alana çıktı.

Fia feneri bir kenara koyup battaniyeyi yere serdi.

Kıyafetlerini çıkarıp onları özenle katlarken soğuğa kayıtsız görünüyordu. Danni annesinin sırtında ve kaburgalarındaki yeşil ve sarı morlukları gördü. Onları daha önce de görmüştü,

Hayalimdeki Aşk

247

Sean'la birlikte girdiği ilk vizyonda. Ne olmuştu Fia'ya? Kaza mı geçirmişti? Düşmüş müydü? Aşağıda, kolunun inci gibi beyazlığında, Danni gül şeklindeki doğum lekesini gördü, tıpkı kendi kolundaki gibi.

Fia arkasını döndü ve bir an tereddüt edip havuza girdi. Danni de arkasından gitti. Su soğuk, buz gibiydi ama Fia umursamıyordu. Yerçekiminin sınırlarından kurtulmuş bir denizkızı gibi yüzmeye başladı. Danni, annesinin ne kadar genç, ne kadar güzel göründüğünü düşünerek onu izledi. Tanımak için can attığı bu yabancıнын sihir ve gizeminde kaybolmuştu ve hemen arkasında duran ayak seslerini fark etmedi. Kaşlarını çatıp omzunun üzerinden yukarı baktı. Girintili çıkıntılı mağara duvarlarının hemen önünde Niall Ballagh duruyordu. Onun burada ne işi vardı?

Sean gibi, Niall da yapılı bir adamdı. Geniş omuzları, diri kalçaları, uzun bacakları vardı. Danni'nin fotoğrafta gördüğü Niall bu kadar iri ve kaslı durmuyordu. Ama şimdi, karşısında, yapılı ve kuvvetli, hatta korkutucu bir adam vardı.

Danni, Sean'ın acılı ve öfkeli sözlerini duydu. O annemi öldürdü... Şimdi buraya Danni'nin annesine aynı şeyi yapmak için gelmişti? Son perdenin uvertürü gibi onu mu izliyordu?

Fia onu henüz fark etmemişti. Niall ilerledi, bakışları derinlere dalıp suyla birlikte hareket eden inci gibi tene odaklandı. Düz kayanın üzerine geldiğinde durdu ve Fia'nın battaniye ve giysilerinin yanına oturup beklemeye başladı.

Tedirgin olan Danni annesinin yanına yüzmek, ona haber vermek istedi. Onu uyarmak. Anne, burada bir adam var ve seni incitmek istiyor.

Kızını duymuş gibi Fia hava almak için suyun yüzeyine çıktı ve döndüğünde Niall'in göletin kıyısında oturduğunu gördü.

248

Erin Quinn

Danni buz gibi suyun içinden izlerken onlar uzun bir süre göz göze kaldılar. Kimse konuşmadı.

Sonra yavaşça, isteyerek, Fia göletin kenarına doğru yüzdü ve çıktı. Danni, Niall'in onu göremediğini bilmesine rağmen annesinin çıplaklığı karşısında ürkmüş bir hâlde onu izledi. Anlaşılan Fia'nın böyle çekingenlikleri yoktu. Yürüdü ve Niall'in karşısına geçip durdu. Göğüsleri düzensiz nefeslerle inip yükseliyor, teni ürpertiler içinde büzüşüyordu. Bir su damlası boynunun çukurundan aşağı üzüldü, göğüslerinin arasındaki vadiden geçti ve yuvarlak kalçalarına ulaştı. Niall'in bakışları, tüm o ıslaklığı buhara çevirmeye yeter gibiydi. Yavaşça, nazikçe ayağa kalktı. Fia ile aralarında sadece bir adım vardı.

Fia'dan gelen derin bir nefes Niall'in sert göğsüne fısıltılı bir dokunuşla ulaştı. Ama ikisi de kıpırdamadı. Sadece odaklanmış, büyülenmiş gözlerle birbirlerine baktılar. Fia'nın bakışları Niall'in yüzüne odaklandı. Sert kaşlarını, gölgeli gözlerini ve kedere benzer bir duyguyla şekillenen dudaklarını izledi. Sonra gözlerini parlatan yaşlar akararak tenine yapışan deniz suyu damlalarına karıştı.

Onları izlerken Danni yakıcı bir öfke ve içini kemiren bir ihanet duygusuyla dolduğunu hissetti. Niall Ballagh'in üzerine atlamak, onun yüzünü tırmalamak, tekmeler savurup onu annesinin yanından uzaklaştırmak istedi. Bir an kendine geldiğinde bunun -sadece Niall'i değil, ikisini de tutsak eden bu manyetik gücün- lanetin habercisi olduğunu anladı. Yarın gece gerçekleşecek trajedi için suçlanacak kişinin Niall olduğundan emindi. Niall annesini saplantı hâline getirmişti. Kendi mutluluğunu ve ailesini mahvetmiş, ardından sıra Danni'nin ailesine gelmişti.

Fia'ya kızdı. Onu oradan götürmek istedi. Fia'nın Niall'dan çılgılık bile atamayacak kadar korktuğuna inanmak istedi. Bu

Hayalimdeki Aşk

249

yüzden öylece hareketsiz, çıplak ve ürkek duruyordu. Bu yüzden ona orayı terk etmesini söyleyemiyordu.

Danni öne hamle yaptı, Niall'ın kolunu yakalayıp onu oradan çekmek istedi. Dönüp ona annesini rahat bırakması için haykırırken gözleri doldu. Ama fayda etmedi. Danni orada değildi. Niall için, annesi için orada değildi.

Niall derin, boğuk bir ses çıkardı, direncinin kırıldığını, duvarların birer birer yıkıldığını gösteren bir ses. Sonra Fia ile arasındaki küçük boşluğu doldurdu ve Fia'nın ıslak bedenini kendine çekti. Elleri Fia'nın teninde dolaştı, ipeksi kıvrımlarını izledi, ardından yüzüne geldi. "Ayrı kalamıyorum" dedi. Sesinde arzu, özür... teslimiyet vardı.

Danni onun ıstırabını, özlemini hissetti ve bu durum, Danni'nin duyduğu çaresiz öfkeyi iyice ateşledi. "Kalacaksın!" diye bağırdı. "O senin değil. Babam onu seviyor. Ben onu seviyorum." Ve Niall tüm bunları yok etmek üzereydi.

Niall'ın parmakları, annesinin göğüs kemiğinden ilerleyip aradaki vadiye indi, leğen kemiğinin hemen üzerindeki küçük tümsekte durdu. Niall dizlerinin üzerine çöktü, büyük elleriyle Fia'nın kalçalarını kavradı ve Fia'nın ayaklarının dibinde boyun eğmiş bir hâlde ona sarıldı. Yüzünü kızıl kıvrıcık tüylerin hemen üzerindeki şişkinliğe bastırıp fısıldadı, "Ben bu bebeğin babası olacağım." Sonra şiddetle, "Lütfen, Fia, lütfen izin ver.

Tam da o anda Danni, ciğerlerini yakan ve yüzüne çarpan ani su damlalarıyla soluk soluğa bırakan derin bir nefesle duşa geri döndü. Duyguların gazabıyla, ciğerlerini, yüreğini arındırma ihtiyacıyla öne eğilip öksürdü.

Niall baba demişti. Bebek demişti.

250

Erin Quinn

Duyduğu bu cümlede saklı olan anlamlar, denizin kontrolsüz gücü gibi içini sardı. Danni hemen saçlarındaki ve bedenindeki sabunu duruladı. Musluğa uzandı, suyu kapattı ve yere oturup dizlerini karnına çekti.

Baba dedi. Bebek dedi.

Bu sözler aklında tekrarlanıyor, inançlarını, umutlarını ve hayallerini yerle bir edercesine yankılanıyordu. Niall Bal-lagh, Fia'nın taşıdığı bebeğin babasıydı. Cathân değil. Kocası değil. Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu, raftan bir havlu çekip vücuduna sardı. Üşüyor, titriyor ve kendine hâkim olamıyordu. Sean, Fia ve çocukların ortadan kaybolmasının ardından bir ilişki olduğuna dair dedikodular olduğundan söz etmiş, Danni ise Fia'yı savunmuştu. Başka bir adam olamayacağını bildiğini, buna yüreктen inandığını söylemişti. Acı gerçek içini alev alev yaktı.

Cathân Fia'yı memnun etmek, onu mutlu etmek için bu kadar çabalarken Fia Niall Ballagh'la, kendi karısını öldüren adamla yatıyordu.

Danni öfke ve üzüntüyle yumruklarını sıktı. Banyoya girerken yanına temiz kıyafetler almadığını fark edip havluya iyice sarındı. Hayal kırıklığıyla homurdanarak yerden kirli kıyafetleri alıp kapıyı açtı.

Sean şöminenin yanından yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Bir an Danni sadece bakmakla yetindi. Ateş Sean'ın koyu renk saçlarını ipeksi bir örtü gibi gösterirken yüzü altın gibi parlıyordu. Saçları mavi siyah ve kadife tonlarıyla aydınlandı. Rüzgârın yakıp güneşin dokunduğu yüzü, içinden gelen bir ışıkla parlıyor, gözlerini, uzun kirpikler ve değişen gölgelerle çevrili parlak yeşil ve gümüş rengine çeviriyordu. O anda babasına, Danni'nin dünyasını altüst eden adama hiç

Hayalimdeki Aşk

251

benzemiyordu ve Danni bunu görebildiği veya anlayabildiği için mutluydu.

Sean, en ufak hareketinde bile nazik bir şekilde ayağa kalktı. Danni, onun uzun bedeninin açılıp esneyişini izledi. Geniş omuzlarının görüntüsü, esneyen güçlü kollarının kuvveti, vücudunun kıvrak güzelliği Danni'yi büyülüyordu. Sean, parlak gözlerinde akla hayale sığmayan bir ışıltıyla onu izleyen Danni'ye baktı.

"Çabuk çıktın" dedi.

Oysa Danni annesiyle o soğuk ihanet havuzunda ilerlerken günler geçmiş gibi hissetmişti.

"İyi misin, Danni?" diye sordu Sean ve ona doğru yaklaştı.

Danni, Sean'ın kokusunu duydu. Buz gibi rüzgâr, tuzlu okyanus ve o erkeksi koku. Uzun bir günün ardından bile güzel kokuyordu. Danni, Sean'ın mağaranın o korkunç anısını, karanlık sırların buhar gibi yayılan kokusunu uzaklaştırmasına izin vererek derin bir nefes aldı.

Yüzünü Sean'ın göğsüne yaslamak ve onu bir nefes gibi içine çekmek istedi, sonsuza dek.

Sean çekinerek elini uzattı ve Danni'nin omzuna dokundu. Danni, onu yiyip bitiren ıstırapla savaşılmaya çalışarak Sean'ın gözlerine baktı. Sean şaşkın görünüyordu ama ne yapmasını gerektiğinin farkındaydı. Danni'yi kendine çekti, başını göğsüne yasladı ve Danni hıçkırıklara boğulurken Sean öylece bekledi.

Qufe*u aa/adeavn* sormadı. İçten içe, bunu yapma-daha büyük bir çöküntüye davet çıkarmak olduğunu biliyordu. Bir şekilde, Danni'nin gözyaşlarının, buraya nasıl geldiklerine dair endişe ve şaşkınlıktan çok daha derinlerde bir duygudan kaynaklandığını sezdi. İstirabı, dünyanın çekirdeği gibi sıcak ve merkezi bir noktastan geliyordu. Danni sadece ağlamıyordu, ruhunu yaralayan bir şey için gözyaşı döküyordu. İstirabı en az matem kadar yoğundu. Ama ne için yas tutuyordu?

Sean'ı Sean yapan her şey, bir açıklama bekledi. Sorun neyse halletmek, onun dünyasını yeniden huzurlu bir yere dönüştürmek istedi. Ancak, belki de Danni'yi bu karmaşanın içine çeken aynı adam olduğundan, kendine engel oldu. Kederi yok edemezdi. Ne kadar isterse istesin, yapamazdı. Ve burada deneyip Danni'yi kaybetmek, hiç denememekten daha kötü olacaktı.

Bu yüzden Sean elinden geleni yaptı. Ona sarıldı. Rahatlatmaya çalıştı. Fırtınasını dindirdi. Gömleği Danni'nin gözyaşlarıyla sırlıslıkla olmuştu ama bir barajı aşan nehir gibi ardı

254

Erin Quinn

arkası kesilmiyordu. Sean, Danni'nin elindeki giysileri alıp yavaşça bir kenara koydu. Onun sırtını okşadı, bazen de elleri, sıcak ve ipeksi tene dokunmak için havludan biraz daha yukarı ilerledi. Bu temas çarpıcıydı, Sean'ın dikkatini dağıtmıştı ama Sean kontrolü kaybetmedi ve ona sıcaklığından, güveninden başka bir şey sunmadı.

Uzun bir süre öylece kalakaldılar. Danni'nin hıçkırıkları yavaş yavaş dindi ve gözyaşları durdu. Sean kollarında Danni'nin verdiği hisle, kokusuyla ve bedeninden yayılan o sıcak titreşimlerle zaman kavramını yitirmişti. Danni başını kusursuz bir şekilde yerleştiği Sean'ın omzundan kaldırdı ve yaşlı gözlerle Sean'a baktı. Koyu ve sivri kirpikleri, iri, siyah gözbebekleri ıstırapla karışık bir ışıltıyla parlıyordu.

Sean onu öpmek, o sabah yaptığı gibi ona dokunmak istedi; tabii bir rüyadan, aklında defalarca tekrarladığı bir fanteziden öteyse. Ama şimdi Danni savunmasız ve mahcup görünüyordu, Sean o güven çizgisini geçmek istemedi, içinde barındırdığını bilmediği bir kontrolle, dudaklarını Danni'nin alnına bastırdı ve geri çekildi.

"Ben üzgünüm..." diye başladı Danni.

"Yapma, Danni" dedi Sean.

O güzel gözler Sean'ın gözlerinden kaçtı ve Danni çabucak, nazikçe başını salladı.

"Büyük annemin gönderdiği yemekleri hazırlayacaktım" dedi ve arkasını dönüp Danni'ye kendini toparlaması için fırsat verdi. "Sen de üzerine sıcak bir şeyler giy, istersen."

Danni tekrar başını salladı. "Giyeceğim. Sen git, duşa gir. Ben yemekleri hazırlarım."

Sean, Danni'nin zihnini dolduracak bir meşguliyet aradığını sezdi ve başını salladı.

Hayalimdeki Aşk

255

Danni perdeyle ayrılmış yatak odasına doğru yürüyüp "Umarım sana sıcak su bırakmışımdır" dedi.

"Eminim, bırakmışsındır. Seni duştan sürükleyerek çıkaracağımı düşünmüştüm ama sadece birkaç dakika sürdü."

Danni bir anda bembeyaz oldu ve Sean bir kez daha onu neyin bu hâle getirdiğini merak ederek küçük odaya baktı. Duşun altındayken yüreğine hangi düşünceler yağmıştı? Ama sormadı.

Sean'ın duşu, Danni'ninkinden oldukça uzun sürdü ve sıcak su neredeyse son ana kadar yetti. Son zamanlarda yaptığı her şeyde olduğu gibi, yine kendi teninden yayılan o koku, ellerindeki o sertlik hissiyle büyülendiğini fark etti. Neden burada kendini bu kadar farklı hissediyordu? Çok canlı ve somut. O sabah uyandığından bu yana, sanki nefes alma eyleminin -hatta var olmanın- bile kendi içinde bir cazibesi vardı.

Kurulandı, temiz bir iç çamaşırı, ona biraz büyük, yırtık bir kot pantolon giydi. Pantolon kalçalarından düşünüyordu ve Sean, kendilerini ifade etmek için bol pantolonlar giyen rapçileri düşündü. Bu yer ve zamandan yıllar sonra gerçekleştirilen bir ifadeydi bu. Colleen bir sürü gömlek göndermişti ama çoğu küçük geliyordu. Üzerine olan iki tane vardı, onlar da içerisi için çok kalındı. Sean üzerine bir şey giymemeye karar verdi.

Perdenin arkasından çıkıp Danni'yi yaktığı ateşin önünde otururken bulduğunda, kendini yepyeni bir adam gibi hissetti. Danni'nin parlak kahverengi saçları neredeyse kurumuştu ve ateşin önünde parlıyorlardı. Büyük beden bir erkek gömleği giymişti -yine Sean'a küçük olacak bir gömlek- ve altında kalın beyaz çoraplarla son bulan dar bir pantolon vardı. Dönüp kocaman, büyülenmiş gözlerle ona baktı.

"Merhaba" dedi Sean.

"Merhaba."

256

Erin Quinn

Danni'nin gözleri Sean'ın yüzünden göğsüne, sonra yavaşça aşağı ve hızla tekrar yukarı kaydılar. Bir anda kıpkırmızı oldu ve Sean'ın içinde, derinlerde, çok erkeksi bir şey, tatmin duygularıyla gürlledi.

Colleen in gönderdiği soğuk yemeği yediler ve bulaşıkları yıkadılar. Çok az konuştular, aralarında ciğerlerini dolduran hava ve yedikleri yemek kadar gerçek bir gerilim vardı. Dışarısı karanlıktı ama Sean saatin en geç yedi veya sekiz olduğunu düşündü. Yorgunluktan ölmek üzereydi, aynı zamanda yanındaki kadına karşı uyanık, cin gibiydi.

"Hiç evlendin mi, Danni?" diye sordu aniden.

"Hayır."

"Neden sence? Arizona'daki erkekler aptal mı yoksa?"

Danni'nin yüzündeki tebessüm gergin ve hüzünlüydü. "Yaklaştım, iki kez."

"Sonra ne oldu?"

Sean, Danni'nin yanıt vermeyeceğini düşündü. Danni'nin özel hayatına burnunu sokuyordu ve Danni ona kendiyle veya geçmişiyle ilgili hiçbir açıklama yapmak zorunda değildi. Ama Sean, anlatmasını umuyordu. Hayatına giren diğer erkekleri merak etti. Onları, Danni'nin hafızasından silecek güce sahip olmak istedi.

"İlkinde, çok gençtim. O... Jack. Adı buydu. Başka biriyle tanıştı." Danni başını eğip beyaz çoraplarına baktı. "Ama bana söylemedi. Hatta herhalde ben onu yakalamasaydım, yaptığı şeyle yüzleşmek yerine evlenip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Anlamıyorum. Bugün hâlâ anlamıyorum. Ama onları birlikte gördüm."

Sean, Danni'nin onları bizzat mı yoksa banshee'yi gördüğü gibi "rüyasında" mı gördüğünü merak etti. Danni pek" bir şey

Hayalimdeki Aşk

257

söylememişti ama Sean onun, büyük annesi gibi bir şeyler gördüğünden şüpheleniyordu. Fennore Kitabı ile ilgili sorularının böyle bir vizyondan kaynaklı olup olamayacağını merak etti.

"Ona sorduğumda Jack inkâr etmeye çalıştı" dedi Danni. "Ama ben bir sürü detay biliyordum. Onu sevmediğini, bir hata yaptığını söyledi." Yüzünde bir başka gergin gülümsemeyle başını kaldırıp Sean'a baktı. "Ona inanmak istedim. Öyle çok istedim ki yaptığı şeyi asla affetmeyeceğimi bile bile onu bağışladım. Yvonne aklımı kaçırdığımı düşündü. Sanırım haklıydı da. Ama evlenmek, bir aile kurmak. Bir ailenin parçası olmak... her zaman sadece bunu istedim."

Sean, onu İrlanda'ya dönmeye ikna etmek için bu yarasına parmak bastığını hatırlayıp zorlukla yutkundu. Her zaman hayal ettiğin şey bu değil mi, Danni?

"Onu ikinci kez yakaladığımda, Jack'le evlensem bile asla bir çift olmayacağımızı anladım. Biz sadece aynı soyadını paylaşan ve birliktelermiş gibi davranan iki ayrı insan olacaktık. Kulağa pek mantıklı gelmiyor olabilir ama ben böyle hissettim. Buna rağmen, yine de kendi ellerimle hayalimi öldüremedim. Onun yapmasını bekledim."

"O mu terk etti seni?" dedi Sean şaşkın bir ses tonuyla.

"Evet." Danni derin bir nefes aldı, dizlerini karnına çekti ve kollarını dizlerine sardı. "Beni terk etti."

Sean ona yaklaşmak istedi. Ona tekrar sarılmak, kaşlarının arasında katlanan ipeksi teni yumuşatmak istedi. "Peki, diğeri?"

"Onun adı David'di. O beni aldatmadı ama beni istemedi de. Benim çok mesafeli, çok soğuk biri olduğumu söyledi. O sadece hayranlık duyabileceği değil, aynı zamanda sevebileceği bir kadın arıyormuş." Danni gözlerini kırıştırdı ve Sean, gözlerinden okyanuslar akıtmış olmasaydı yine ağlardı, diye dü-

258

Erin Quinn

şündü. "Bununla ne demek istedi, hiç anlamadım. Sence ben soğuk muyum?" diye sordu. Kesinlikle hayır! O bir alevdi ve Sean kendini onun ateşinde savunmasız hissediyordu.

"Bence o geri zekâlının tekiymiş."

Danni, Sean'ı inceledi. Sözlerinde, gözlerinde sahte bir şeyler aradı. Bulamadı. Sonra gülümsedi. Bu, gerçek duygularının bir fisıltısıydı ve sadece Sean a özeldi.

Mutfağı topladıktan sonra, Danni ikisine de çay koydu ve masaya oturdu. Erkek gömleğinin içinde küçük, kemikli ve ay ışığı kadar solgun görünüyordu. Bir kez daha dizlerini yukarı çekip kollarını sardı.

"Ya sen?" diye sordu bir süre sonra. "Sen hiç evlendin mi?"

"Hayır. Yakınından bile geçmedim."

Sean, Danni'nin bakışında, zihnindeki karanlık bir noktayı dürtükleyen bir şey gördü. Bunun bir amacı olduğunu hissetti ama amacın ne olduğunu ya da onu nasıl sorgulayacağını bilemedi.

"Neden?" diye sordu Danni. "Evlenmek istemiyor musun? Çocuk sahibi olmak?"

Sean yıllardır bunu düşünmediğini, bunu bir olasılık olarak bile göz önünde bulundurmadığını fark edip omuzlarını silkti. Ama sebebini bilemedi. "Yeterince güvendiğim kimseyle karşılaşmadım sanırım" dedi ve hem kendine hem de masanın karşısında oturan kadına cevap vermiş oldu.

"Yeterince güvenmek mi? Peki, ya sevmek? Bir arada olmaları gerekmiyor mu?"

"Her zaman değil. Yan odadaki eşlerine güvenmeyen ama sevmekten de vazgeçmeyen adamlar gördüm."

Danni hak verircesine başını salladı. "Bence ikisi de olmalı. Değil mi?"

Hayalimdeki Aşk

259

"Evet."

Danni yüzünde yine aynı düşünceli ifadeyle Sean'a baktı. Sean spot ışıkları altında olduğunu hissetti. Sanki yakıcı bir ışık, hafızasında kıvranan uyuşuk gerçekleri dışarı çekiyordu. Danni ne bilmek istiyordu? Neden Sean ondan saklamak için bunca zahmete giriyordu? Sean onun sorularından hoşlanmamıştı ama kendine bile yanıt vermeyi reddederek, birkaç adım uzakta kalmıştı.

"Ama ciddi ilişkilerin oldu, değil mi?" diye sordu Danni.

Sean omuz silkti. "Tanıdığım kadınlar oldu."

"Ben de aksini ima etmiyordum zaten" dedi Danni ve küçük kulakları kızardı.

Sean onları öpmek istedi. Danni'nin vücudunu tepeden tırnağa öpmek istiyordu.

Danni üsteledi. "Yani ilişkilerin oldu mu diye sordum. Birlikteliklerin."

"Tabii ya, sence bir kadın neden benimle ilişki yaşamak istesin ki? Hiçbir şeyim yok."

"Bazı kadınlar adamın parasından çok o adamı isterler."

"Valla ben daha öyle biriyle tanışmadım!"

Danni kıpırdandı ve Sean onu huzursuz ettiğinin bilincinde tuhaf bir keyif duydu. Sorun onun Danni'nin özel yaşamına girmiş olması değildi. Sean sadece yaptığı iyiliğe karşılık vermesinden hoşlanmamıştı.

"Yani, bu mu sebebi?" diye sordu Danni ve Sean'ın, onun sorularının bitmiş olduğuna dair tüm umutlarını yok etti. "Sunacak bir şeyin olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sean ona sırtını döndü ve elini yüzüne götürdü. "Tam olarak değil. Nedense ben kadınlarla tam da onların ihtiyaç duydukları zamanda tanışıyorum."

260

Erin Quinn

"Bu kötü bir şey mi?"

"Genelde birlikteliğimiz başka bir şeye köprü oluyor." Aniden farkında olmadan Danni'yle geçirdiği zamanı ifade edip etmediğini merak ederek dönüp baktı. Bunun düşüncesiyle midesine giren sancı Sean'ı şaşırttı. Danni MacGrath'le köprü olmak istemiyordu. O köprüyü geçmek istiyordu. Kollarında Danni'yle köprüünün diğer tarafında olmak istiyordu. Ve bu düşünce onu rahatsız etti. Endişelendirdi çünkü kadınlar, Sean'ın hiçbir zaman anlayamadığı yaratıklardı ve Danni ile aralarındaki boşluğu doldurmayı basarsa bile, Danni'nin ne yapacağını tahmin edemezdi.

"Hiç âşık oldun mu?" Danni ısrarcıydı ama sorarken kendi de huzursuz olmuştu. Sırtını ona dönmüş olmanın, düşüncelerini bu şekilde koruyor olmanın rahatlığına rağmen, Sean döndü ve bir başka pembe dalganın Danni'nin yanaklarına yayılışını izledi.

"Sanırım aşka en yaklaştığım zaman Molly Clark'la olduğum zamandı. Kocasını ölmüştü ve beş çocuğuyla dünyada yapayalnız kalmıştı. Ben ona yardımcı olmaya başladım. Isınmaları için kömür taşıdım, mümkün olduğunda yemek göturdüm."

"Nasıl tanıştınız?"

Sean'ın hoşuna gitmeyen bir soru daha. Hafızasına ulaşmak öyle zordu ki. Başaramayınca öfkeli olduğunu hissetti. "Tanrım, hatırlamıyorum bile."

"Onunla yattın mı?"

"Şimdi bunu neden soruyorsun?"

Danni gülümseyerek, soruyu keyifli, rahat bir şekilde sormuş gibi yapmaya çalıştı. Ama pembe kızarıklık koyulaştı, kaşlarından boynuna yayıldı ve gözleri yanmaya başladı. Bu soru onu neden üzmüştü? Kadın onu büyülemişti.

Hayalimdeki Aşk

261

"Beş çocuğu vardı ve ancak gecenin ilerleyen saatlerini bir erkekle geçirebilirdi" dedi Sean.

"Ve? Gecenin ilerleyen saatlerini onunla geçirdin mi?"

"Evet" dedi Sean ve ayın parlaklığını yitirip güneşin yükselmeye başladığı o yatak odasının karanlığındaki çalıntı dakikaları düşündü. Molly onu kollarına almış, yumuşak dokunuşlarını teninde dolaştırmıştı. Sean onun sıcaklığını, öpücüklerin-deki arzuyu, altında kayan bedeninin ağırlığını hatırladı.

"Hayali bir sevgili gibi" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla. Nasıl olduysa bir şekilde anıyı Sean ın zihninden söküp almıştı.

Sean kaşlarını çattı. "Hayali sevgili" de ne demekti? Ama bir yanı, o parlak ışık söndüğünde karanlığa sığınan yanını biliyordu. Şu anda Molly'nin yüzünü hatırlayamasa da, onunla paylaştıkları yeterince gerçektir. Belki bu sabah Danni'yle paylaştıkları kadar canlı, ateşli değildi. Sean kendine engel oldu. Sonuçta bir şey paylaşıp paylaşmadıklarından emin değildi. Sean sessizce, o güzel gri gözlerin ardında neler döndüğünü merak ederek dudağını ısırды. Danni kolları dizlerinin etrafında kıpırdamadan oturdu ve onun bu durgunluğu, sanki alçıyla sertleştirilmiş ve hareket ettiği takdirde milyonlarca toz parçasına dönüşecekmiş gibi, Sean ı rahatsız etti.

"Sean, benim sana..."

Danni durdu, Sean ise göğsünde bir ağırlıkla bekledi. Benim sana ne? Ne söyleyecekti? Sözcükler onu dibe çekiyormuş gibiydi. Ve içinden bir ses Sean'a baskı yapmamasını söyledi. Sözcükleri zorla söyletmemesini. Onları duymak istemiyordu. Sanki Sean'ın aklından geçenleri sezmiş gibi, Danni diliyle dudaklarını ıslattı ve başını çevirdi. Sean rahatlayıp derin bir nefes aldı. Belli ki Danni fikrini değiştirmiş, aklındakileri söylemekten vazgeçmişti.

262

Erin Quinn

"Ben şeyi soracaktım, annen... ne zaman öldü?"

Sean'ın kaygıları gittikleri hızla geri geldiler. Danni, sorduğu sorunun dikenleri olduğunu bilemezdi ama o dikenler Sean'ın tenine batıyor, onu kanatıyordu.

"Söyledim ya, beş yıl önce -şu andan- şu zamandan beş yıl önce. Ben dokuz yaşımdaydım."

"Gerçekten orada mıydın?"

Sean başını salladı. "Kardeşimle birlikte."

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Sean buna cevap vermedi. Şimdi bile, bu konuda konuşmak acı veriyordu.

Sean kafasını kaldırdı ve Danni'nin gözlerinin endişeyle dolduğunu gördü. Detayları bilmiyordu ama trajik olduğunu tahmin ediyordu. "Nasıl... yani, neden... neden Niall hapse girmede?" diye sordu Danni.

Sean derin bir nefes aldı, Danni'nin detayları bilmek istediğini ve bunlardan kaçış olmadığını fark etti. "Annem çok sinirli bir kadındı ve içtiği zaman onu sakinleştirmek mümkün değildi" dedi yavaşça. "Gidip kasabada, kocasına yaptığı gibi aynı öfkeyle haykırdı, dolayısıyla herkes onun bu yönünü bilirdi. O gün... öldüğü gün... özellikle çok içmişti ve sinirden köpürüyordu. Babama bıçak çekti ve kavga etmeye başladılar. Her şey çok çabuk oldu. Ben annemi göğsünde bir bıçakla yerde görene kadar ne olduğunu anlamadım bile."

Danni bir şey söylemeye başladı ama durdu.

"Söyle hadi, her ne ise, söyle."

"Şey, eğer annenin çektiği bıçak kavgaya neden olmuşsa, kulağa kaza gibi geliyor, Sean. Babanın bunu kasten yaptığını düşünmenin bir sebebi var mı?"

Hayalimdeki Aşk

263

Sorma, diye haykırmak istedi Sean. Bana bunu sorma. Cehalet, etraflarını saran karanlık labirentten çıkmanın tek yoluydu. Bilmediği şey onu incitemezdi. Umutlarını paramparça edemezdi.

"Annemin iki katı büyüklüğünde olmasının dışında mı?"

Danni başını salladı. O gri gözleriyle Sean'ın yüzünü inceleyip düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Sean'ın gizlemeyi başaramadığı şeyi arıyordu. Aniden gözlerini çevirdi ve Sean, Danni'nin bulduğunu anladı.

"Annem yüzünden mi?" diye fısıldadı Danni.

Soru, Sean'ın geçmek istemediği görünmez bir ip gibi aralarında asılı kaldı. "Sanırım" diye yanıtladı dürüstçe, yalan söyleyemezdi. Danni'ye yalan söylemeyecekti.

"Bugün onları gördüm. Birlikte."

"Nerede?" Sormuş olmasına rağmen, yanıt biliyordu. Duşta. Ya da duşun da ötesinde.

"Niall'ın onu öldürdüğüne inanıyorsun, değil mi?"

"Fia'yı mı?" diye sordu Sean. "Yoksa benim annemi mi?"

"İkisinden birini. Ya da her ikisini de."

"Buna inanmak istemiyorum."

"Ben de."

Oysa ikisi için de inanmak istememek, inanmamak değildi. Sean yüreğine çöken ağırlığı hafifletmeye çalışarak yutkundu.

"Bana ne zaman gerçeği söyleyeceksin, Danni?" diye mırıldandı Sean.

Danni kaşlarını çattı. "Söylüyorum. Söyledim."

Sean ona yaklaştı, ellerini Danni'nin sandalyesinin koluna dayadı ve gözlerini o güzel gözlere dikti. "Onları gördüğünde, neredeydin?" Danni yutkundu, irkildi, başını çevirmeye çalıştı

264

Erin Quinn

ama Sean onun çenesini tuttu ve yanıt vermesi için zorladı, "Neredeydin, Danni?"

"Kalıntıların altında." Danni'nin sesi öyle kısık çıktı ki Sean duymak için eğilmek zorunda kaldı.

Bu yanıt onu şok etti. Danni'nin söylediği yeri biliyordu. O adada büyümüş, sefere çıkmış bir Viking gibi her bir köşesini gezmişti.

"Orası güvenli değil!" dedi Sean.

Danni az kalsın gülümseyecekti. "Dikkatliydim."

"Öyle miydin? Yoksa bu başka bir rüya mıydı? Banshee'yi gördüğün rüya gibi?"

Danni cevap vermedi. Sean, Danni'nin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Bu onun konuştuğu, başkalarına anlattığı bir konu değildi. Bunu bilmek, Danni'nin ona anlatması için çaresizce kıvranmasına neden oldu. Karanlık sırlarıyla ona güvenmesini istiyordu.

"Nasıl oluyorlar, rüyaların yani?"

Danni, Sean'ın gözlerine bakarken incinmiş görünüyordu. Sanki Sean onun dikkade ördüğü tüm duvarları yıkmış ve şimdi büyük bir keşfin eşiğinde duruyormuş gibi yaralıydı. Sean, Danni'nin sırlarını asla ona karşı kullanmayacağına yemin etmek istedi ama o da bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Bu lanet yer ve zamanda bir şeylerden emin olmak mümkün değildi.

"Nasıl görüyorsun birilerini, bir şeyleri?" Sean ısrarcıydı.

Danni bir an tereddüt etti, sonra teslimiyetle ağırlaşan bir sesle yanıdı. "Orada gibiyim ama orada değilim. Bazı şeyleri hissediyorum; havayı, soğuğu. Ama hiçbir şeyi değiştiremiyorum. Sadece izleyebiliyorum."

"Nereden biliyorsun? Hiç gördüğün bir şeyi değiştirmeyi denedin mi?"

Hayalimdeki Aşk

265

Danni suratını astı. "Yapamıyorum. Gerçekte orada değilim. Gördüğüm insanlar beni görmüyorlar."

"Hiç mi?"

Danni duraksayıp kaşlarını çattı. O gece ikinci defa, Sean eğilip dudaklarını Danni' nin iki kaşının arasında büzüşen o ipeksi tene dokundurmak istedi.

"Bir keresinde" diye söze başladı Danni ve Sean'ın onu duymak için yaklaşması gerekti.

"Bir keresinde annemin beni gördüğünü düşündüm, öyle hissettim yani. Sadece bir an. Ve bugün de, beni duyduğunu düşündüm."

O anda hava durgunlaştı, daha katı ve sert bir şeye dönüştü sanki. Bir sonraki sorunun havayı taşa döndüreceğinden korkarak sordu Sean. "Şu anda olan şey bu mu? Bu. Biz. Gerçekten burada mıyız? Yoksa bu da benim de içinde olduğum bir illüzyon mu?"

Danni'nin gözlerindeki şaşkın ifade, zihnine baskı yapan her düşünceyi ortaya çıkarıyordu. Sürpriz, inkâr, korku ve sorgu. .. Olasılık. "Hayır" dedi.

"Emin misin?"

"Ben... yani bu vizyonlar sırasında konuşamam ve kimse göremez beni. Hayır, bu öyle bir şey olamaz."

Sean rahatlamak için acele etmedi çünkü inkâr ederken bile Danni emin değil gibiydi. "Biz... biz buraya gelmeden hemen önce. Mutfağındayken duvarlar üstümüze geliyor gibi hissettim." Sean o tecrübeyi tarif edecek sözcükler bulmakta zorlandı. "Sanki cama dönüşüyorlardı ve dönüşüm bittiğinde, dışarıda ne olduğunu anlayamadım."

Danni düşünceli bir şekilde başını salladı. Bu, farkında olmadan yaptığı bir hareketti.

"Onları çağırabilir misin?" diye sordu Sean.

266

Erin Quinn

"Vizyonları mı? Yani, istediğim zaman yapabilir miyim diye mi soruyorsun?"

"Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Hiç denemedim. Her zaman biri gelir bana. Bir şey isteyen birileri."

"O niye?"

"Bilmiyorum. Anlamıyorum. Neden olduğunu bile bilmiyorum. Senden önce yıllar olmuştu... öyle uzun zaman geçmişti ki, nasıl bir his olduğunu unutmuştum."

Sean gözlerini kısıp ona bakakaldı. "Bu ne demek? Nasıl yani benden önce?"

"Seni gördüm. O sabah evime gelmeden önce."

"Beni mi gördün?" diye tekrarladı Sean. Boğazı kurumuş, dili ağırlaşmıştı. Danni'nin verandasında durduğunda, Danni'nin gözlerindeki ifadeyi hatırladı. Sanki onu tanıyormuş gibi. Sanki onu bekliyormuş gibi.

"Birilerinin sana geldiğini söyledin. Bir şeyler isteyen birileri. Ben ne istiyordum?"

Beni. Danni bunu söylemedi ama apaçık yüzündeydi, gözlerinin aydınlık penceresinde.

Doğruydı da. Sean hayatında hiçbir şeyi, Danni'yi istediği kadar istememişti.

"Sen neden bir vizyon başlatmayı denemedin?"

"Neden deneyeyim?"

Sean sessizce onu izledi. Danni'nin yanıtı kendi bulması gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse Sean bilmiyordu. Ama içinden bir ses böyle fısıldıyordu. Odaklanamadığı ama bilinçaltında var olan bir soru. Dudaklarından döküldü.

"Buraya nasıl geldiğimiz bir sır. Kesinlikle kafam almıyor. Ama gerçek olduğunu da inkâr edemiyorum. Bu masada otururken inkâr edemem. Kendi suratıma baktıktan sonra yapa-Hayalimdeki Aşk

267

mam. İmkânsız belki ama bir yerde bir açıklaması olduğuna inanıyorum."

Danni sandalyesinden kalkıp onu da geri çekilmeye zorladı. Birkaç adım atmıştı ki kollarını gövdesinde birleştirmiş bir hâlde döndü.

"Senden tek isteğim, Danni, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını göz önünde bulundurman. Senin de bu akşam söylediğin gibi yirmi yıl geçmişte yaşıyoruz ve bunu

mantıklı kılacak hiçbir şey yok. Ama ben yanıtın Fennore Kitabı'nda değil sende gizli olduğunu düşünüyorum."

"Ya sende gizliyse?" diye sordu Danni. "Neden benimle ilgili olmak zorunda? Sen kapımı çalana kadar ben böyle bir şey yaşamadım."

"Benimle ilgisi olamaz" dedi Sean yüzünde bir gülümsemeyle. "Benim özel bir tarafım yok." "Öyle mi, Sean? Bundan emin misin?"

Danni, Sean'ın, becerilerinin de ötesinde bir şeyi görmesini isteyerek ona baktı. Danni ne demek istemişti? Sean'dan ne istiyordu? Nasıl olur da böyle bir şeyin - bunun- Seanla ilgili olabileceğini düşünürdü?

"Uzun bir süredir kendini uyumsuz ve tuhaf hissetmiyor musun?" diye sordu Danni.

Ve Sean, ne yaptığının farkında olmadan başını salladı. Evet, evet, evet. Kendini kopuk, geçen zamanla çelişkili, günlerle uyumsuz hissetmişti. Başboş, kayıp... Ve sonra aniden, burada -şimdi- hiçbir mantığı olmasa da, kendini zaman dön-güsüyle hiç olmadığı kadar bütünleşmiş hissediyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Sean'ın yüzünde gördüğü bir şey, Danni'nin geri çekilmesine neden oldu. Vazgeçti. "Boş ver. Bu konuşma anlamsız"

268

Erin Quinn

dedi. "İkimiz de geçmişi değiştirebilecek kadar özel insanlar değiliz. Buraya nasıl geldiysek, ne için geldiysek, bunun seninle ya da benimle bir ilgisi yok."

Ama yine de, bir kere açılıp bir daha hiç kapanmamış bir kapı gibi, o fikir orada, aralarında asılı kaldı.

"Yorgunum" dedi Danni. Yorgun görünüyordu. Bakışları yatağa kaydı, sonra başını çevirdi. Koltuk ya da ekstra bir yatak takımı yoktu. Sadece köşeye sıkıştırılmış, cılız bir karyolanın üzerinde daracık bir şilte.

Sean da dönüp yatağa baktı, ardından sabahtan beri aklından çıkmayan o soruyu sordu. Nedense bu aklını, buraya nasıl geldiklerinden daha çok kurcalıyordu. Yolculuklarının sebebinin kim olup kim olmadığından daha acildi. Yürüdü ve Danni'nin yanına gidip durdu. Danni'nin kafası, Sean'ın çenesine geliyordu, saçlarının ve teninin kokusu tüm duyularını doldurdu.

Nazıkçe, ısrarla ona döndü. Danni'nin vücudunda, gözleriyle buluşmak için yükselen gözlerinde o direnci hissetti.

Kendinin bile zar zor tanıdığı bir ses tonuyla sordu. "Biz bu sabah seviştik mi, yoksa o da farklı bir hayal miydi?"

ffr//ıt fTflifici (JBatiims

J^-^/a*" <2ffa*zni'n<^ cev*u\$ vermesi için saatlerce beklemiş gibi hissetti. İçinde^akşam sisi kadar gizemli, gümüşe bürünmüş puslu hava kadar ağır ve bilinmeyenle örülü gözleri dışında hiçbir şey içermeyen saatler. Sean kendi bilinmezliğini onlarınderinliklerinde gördü ve onunla sevişmesi bir rüya bile olsa birlikte paylaştıkları bir rüya olduğundan emindi.

"Bu bir hayaldi" dedi Danni.

"O zaman aynı hayali mi gördük?"

Danni kaşlarını çattı ve başını salladı. "Yapamazdık. Yapmadık."

"Evet, yapabilirdik" dedi Sean ona biraz daha yaklaşarak. "Ve yaptık."

O savunmasızlık Danni'nin gözlerine geri dönmüştü ama bu kez Sean biliyordu, bunun farklı bir yerden geldiğini biliyordu. Danni o hayalin tutkusunu, kendine dair imajıyla kıyaslıyordu. Tanıdığı tüm o aptal adamlar yüzünden, kendinde bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordu. Yaşamında bir noktada onların haklı olduğuna ve kendisinin tutkularından yoksun ol-

270

Erin Quinn

duğuna inanmıştı. Sean bunu gördü, aralarındaki havaya yayılmış kadar berrak ve netti.

Şimdi bile kendini geri çekiyor, duvarlar örüyor, geçiş yollarına engeller seriyordu. Sean ın içgüdüsel olarak bildiği şeyleri göremiyordu. Danni MacGrath'ın soğuk veya mesafeli bir tarafı yoktu. Sean bunu ona kanıtlamak istedi. Ama ona uzanıyor olması gereken bir anda, ikilemde kaldığını fark etti.

Saçları başının etrafında darmadağın dökülüyor, teni inci gibi parlıyordu. Yüzü doğal ve hoştu. Danni'de masumiyet vardı ama aynı zamanda ateş ve tutku. Hayal veya değil, Sean bu sabah bunu hissetmişti ve tekrar hissetmek istiyor, çaresizce daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri, Danni'nin boynunda atan nabza odaklandı. Erkek gömleği göğüslerine yapıyor, sertleşen meme uçlarını ortaya çıkarıyordu. Dar pantolon ince, güzel bacaklarını sarmış, kıvrımlarına oturmuş, kalın beyaz çoraplara kadar uzanıyordu. Ve onların bile seksi, samimi bir tarafı vardı. Sean'ın gözleri tekrar yukarılara kaydı ve gömleğin eteğinden yakaladığını, onu çıkarıp attığını, o yumuşak omuzlara, boynunun kıvrımına, göğüslerinin yuvarlak eğimine dokunduğunu hayal etti.

Bir tren enkazı. Yaşadıkları buydu işte. Ama rota belliydi ve sonuç kaçınılmazdı.

Danni onu izleyip kendi gözlerinin Sean'ın yüzünde, çıplak göğsünde ve karnında dolaşmasına izin verdi. Sean'ın kasları, sanki Danni'nin bakışları tenini ısıtacak bir zerreymiş gibi, beklentiyle kasılıyordu. Sean onun daha aşağı bakmasını, sadece ona yakın durarak bile Sean'ın onu ne kadar istediğini görmesini istedi.

İkisi de konuşmadı, sözcüklere gerek yoktu.

Sean hareket edemediğini hissetti ve Danni'nin bir hamle

Hayalimdeki Aşk

271

yapmasını bekledi. Gözlerindeki soruların yanıtlara, kararlara dönüşmesini bekledi. Danni salınarak biraz daha yaklaştı ve yumuşak kokusuyla Sean'ın arzuları giderek büyüdü. Yüzünü onun saçlarına gömmek, kokusunu içine çekmek, o tadı tatmak istedi. Her bir yanını tatmak. Danni'nin taçyaprakları kadar hafif, sıcak ve ipeksi elleri Sean'ın göğsüne dokundu ve gergin kasların üzerinde dolaşmaya başladı. Arıyordu ve buldu. Elleri hemen kalbinin üzerinde durdu, düzensiz kalp atışlarını, yorucu çarpıntıyı hissetti. Sean damarlarında hızlanan, onu hareket etmeye zorlayan sirkülasyonu Danni'nin hissedebildiğini düşündü. Tahrik oluyordu, mümkün olamayacak kadar çok. Sanki aniden padayacak ve eriyip Danni'nin yumuşak dokunuşlarıyla sadece onun ortaya çıkarabileceği bir şeye dönüşecekti.

Danni'nin, Sean'ın kalbini tutan o küçük elleri durdu. Sonra başını geriye attı, Sean onun dumanlı ve karanlık gözlerine bakıyordu. Danni'nin gözleri iri, yuvarlak, kederli ve şaşkıncı. Sean neden ona dokunmuyordu?

"Korkuyorum" dedi Sean istemeden.

O gözlerin içinde kaybolmaktan ve bir daha yolunu bulamamaktan korkuyordu. Çok gerçek gibi gelen bu şeyin, çok sıkı sarıldığı takdirde ellerinden kayıp gitmesinden korkuyordu. O hissizliğe, eski hayatına dönmekten korkuyordu. Kaçma şansını kaybetmekten korkuyordu. Yanıt -kendi kendini doğrulayan bir kehanet gibi- Sean'ı rahatlattı. Danni dudağını ısırды, sonra ona yavaşça, tadı ve seksi bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

"Korkma" dedi Danni ve Sean'ın çözülmesini sağladı.

İçten bir iniltiyle ona uzandı, ellerini kalçalarına bastırdı, küçük kıvrımları bedenine çekti ve parmaklarını Danni'nin yumuşak teninde gezdirdi.

272

Erin Quinn

Danni, onun teslimiyetiyle, önce çekingen bir cesaretle, ardından Sean'ın başını döndüren, kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olan bir güvenle harekete geçti. Kollarını Sean'ın boynuna sardı. Kalçalarını, Sean'ın pantolonuna sıkışıp ıstırap veren ereksiyona yasladı. Sean'ın son dayanağını da yerle bir eden, bu görkemli ve gerçek sancı oldu.

Sean, Danni'yi kaldırıp kendine çekti ve Danni, söndürmek için sürade yayılan bir yangına atılan suyun ateşi kızıştırmaması gibi irkilerek inledi. Bu, Sean'ın algılarını kabartıp vücudundaki tüm sinirleri uyardı. Hayal ettiği gibi, gömleğin eteğini yakaladı ve tek bir hareketle yukarı çekti. Danni, parıltıyan bir tenle zapt edilmiş ay ışığı gibi duruyordu. Sessizce kollarını havaya kaldırdı ve bekledi. Teni beyaz opal gibi, solgun ve canlı, yumuşak ve sımıcak parladı. Göğüsleri küçük ve dikti, sadece Tanrının yaratabileceği kadar kusursuz. Sean önce birine, sonra diğerine dokundu. Hâlâ ileri giderse, acele ederse Danni'nin kaybolup gitmesinden korkuyordu. Hırsla derin bir nefes aldı.

"Bu bir rüya olmalı..." diye mırıldandı Danni.

Sözünü bitirmedi. Bitirmesine de gerek yoktu. Bu zaten Sean'ın aklından çıkmıyordu. Rüya olmalıydı çünkü bu anı gerçeklikle kıyaslamak bile mümkün değildi.

Sean onu kucağına alıp daracak yatağa taşıdı, yavaşça çünkü kendini adamıştı bir kere. Her anın, her saniyenin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Sean onu şilteye yatırıp üzerine sokulurken, Danni Sean'ın göğsünü ve boynunu yumuşak, ıslak dudaklarıyla öptü. Sean, Danni'nin yüzünü avuçlarına aldı. Kendi tenine değen teninin, altındaki bedenin verdiği hisle titriyordu. Yavaşça uzandı ve Danni'nin dudaklarını öptü.

Danni ona arzuyla, şehvetle karşılık verdi. Bacaklarını açıp onu içine almadan önce dokunmasına, parmaklarıyla uyarma-

Hayalimdeki Aşk

273

sına izin verdi. Nefesi tadiydı, dili hassas, duyarlı bir şekilde onunkiyle buluştu. Danni'nin yaşattığı o his, verdiği tat, kanına karışan bir uyuşturucu gibi her saniyeyi güçlendirdi, ta ki Sean'ın dünyası Danni'ye, teslimiyetinin yumuşaklığına, kendi bütünlüğüne dönüşene dek. Sean geri çekildi, Danni'nin pantolonunu ve külotunu uzun bacaklarından aşağı çekti, onları beyaz çoraplarla birlikte yere attı. Daha sonra kendi kot pantolonu ve şortu da o yığma karıştı ve karşılıklı, çırlıçıplak ve savunmasız kaldılar. Sean, kalp atışlarının hızını kesmeye, kendini Danni'nin derinliklerine gömmek isteyen o arzuyu yavaşlatmaya çalışarak derin derin nefes aldı. Danni'nin gözlerinde şimşek gibi çakan bir şey gördü, kararlılık, niyet. Bir an Danni'nin fikrini değiştirmesinden korktu, bağırarak istedi. Onu tutmak, onu zorlamak istedi. Ama gördüğü şey ret değildi.

Danni, çırlıçıplak dizlerinin üzerine çöktü ve onu ellerine alıp binlerce dokunuşla kendinden geçirdi. Sean'ın midesin-deki kaslar gerildi, bacakları titredi, ama Danni eğilmiş, bir eli Sean'ın duyarlı teninde dolaşp diğer eli tereddütsüz bir şekilde ona enfes bir ısırtıp yaşattırken Sean ayakta kalmayı sürdürdü.

Düşündüğünden daha sert bir şekilde Danni'nin yüzünü avuçlarının içine aldı, dilini ve dişlerini kullanarak onu tekrar öptü ve o Danni'yi hissederken onun da kendisini hissetme arzusu güçlendi. Danni'yi kendine çekti ve vücudunu ona dayadı ama Danni o ateşli öpücüklerle karşılık verirken, verdiği sıcak karşılığın yoğunluğuyla Sean'ı kontrolsüz bırakırken, elleri de mucizevi eziyeti sürdürdü. Sean ne zamandır bunu düşünüyordu? Ne zamandır bunu arzuluyordu? Bir ömür gibi geldi.

Danni'yi durdurmasaydı, daha fazla bekleyemeyecekti.

274

Erin Quinn

Onu kendine çekti ve birlikte uzandılar. Sean ona sarıldığında beli belinde, dudakları dudaklarındaydı. Danni, neredeyse Sean'ı zirveye götüreceken gönülsüzce elini çekip onu serbest bıraktı.

Onun adını söylüyor, dudaklarına, boynuna fısıldıyor, Sean'ın kol kaslarını sıkıyordu. Onu bastan çıkarıyor, kendini deneyimsiz, sanki ilk tecrübesiymiş gibi hissettiriyordu. Bu sabah olduğu gibi, uysal ve söz dinleyen, onun komudarına itiraz etmeden razı olan Danni yoktu karşısında.

"Hayali hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Danni onun kulağına.

Evet, Sean hatırlıyordu ama fişek gibi patlayan bu arzunun ve heyecanın yanında lafı bile olmazdı.

"Bir şeyler söyledin, bana bir şeyler yapmamı söyledin..."

"Hatırlıyorum" dedi Sean ve onu biraz daha yukarı çekip göğüslerini öpmeye başladı. Dili meme uçlarının sert noktalarında gezindi.

Danni göğsünü kabartıp ona daha sert yasladı vücudunu, ıslak ateşi Sean'ın karnına, ulaşamayacağı, erişemeyeceği yerlere yayıldı. Danni'nin kalçalarını tuttu ve onu kendine, aşağı çekerken yavaşça içine girdi. Gözlerini ondan ayırmıyordu. Kim Danni'nin soğuk bir kadın olduğunu söyleyebilirdi?

Danni tekrar yüzünü, boynunu öpmeye, şehvetiyle onu geride bırakıp tüm kontrolü ele almaya başladı. Yumuşak, ıslak dudaklarıyla onu kendinden geçiriyordu ve Sean daha fazla dayanamayacağını hissetti. Sonra Danni bir kez daha durdu.

"Sean?" dedi yüzünü boynuna gömerek. Sean, isminin ardından gelen ateşi hissetti ve ona bakabilmek için kıınıldı. Danni'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu ve göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Hayalimdeki Aşk 275

"Ne oldu?" diye sordu o kızarıklık boynuna ve göğsüne yayılırken. "Danni, ne oldu?"

"Ben... şey istiyorum..." diye söze başladı ve yine utançla gözlerini kaçırdı.

"Evet," dedi Sean. Bedeninin her bir santimi gibi gergin, şaşırtıcı bir kahkaha attı. "Tanrım evet, ne istersen, söyle bana yaparım. Ne istersen."

Danni, yüzünde hem memnun hem de sanki soracak cesareti bulduğuna inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sean, Danni'nin ondan ne yapmasını istediğini söylemesini istiyordu ve yapacaktı da. Hemen.

"Hayalde yaptığımızı... yapmak istiyorum" diye fısıldadı.

Ne yapmışlardı? Hayalde ne. yapmamışlardı ki? Bütün fantezileri içine barındıran bir hayaldi o. Ta ki buna kadar.

"Ben de istiyorum" dedi Sean, elbette istiyordu.

Danni derin bir nefes alıp nefesini tuttu. İçinden gelen küçük bir inilti, hazır olduğunun sinyalini verdi. Danni kaydı ve Sean'ın bacaklarını açıp kucağına oturdu. Sean'ın sonsuza dek keyifle hatırlayacağı bir ıstırapla göğüslerini Sean'ın göğsüne bastırdı. Sean'ın bacakları yatağın kenarından yere sarkıyordu. Danni'nin dokunuşları Sean'ı harekete geçirirken o da topuklarını yere dayadı. Dudakları buluştu ve Danni yumuşak ve egzotik dilini onunkine bastırdı.

Ve sonra Sean'ın üzerinde alçalmaya başladı... aşağılara indikçe dokunuşları da şiddetlendi. Kalçalarında durdu, dudaklarını göbek deliğinin hemen altındaki noktaya değdirdi. Sonra elleriyle onu sardı ve ağzına aldı. Yüce Tanrım...

Sean acıya benzer bir inilti çıkardı ve Danni donup kaldı. "Affedersin. Canını mı acıttım?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle.

276

Erin Quinn

Sean'ın arzuları şaşkınlığından ağır bastı. "Tanrım, hayır. Danni, harikası. Sen beni çok..." Ama Danni duyması gerekeni duymuştu ve tazelenmiş bir şevkle eline odaklandı. Sean dirseklerinin üzerine dayandı ve Danni'yi izlemeye başladı. Danni onu öpüyor, okşuyor, yalıyor, hatta Sean'ın sersemlemiş bakışları karşısında onu emiyordu. Danni onu kendinden geçirmeye kararlı gibi görünüyordu ama Sean kendini tutmak için büyük bir gayretle titremeye başladı.

"Danni, aşkım" dedi, nefes nefese. "Eğer durmazsan..." Danni diliyle, ucunun üzerinde ateşli, ıslak bir daire çizdi. "Eğer durma..."

"Ne?" dedi Danni aniden. Sesinden sabırsızlandığı belliydi. "Yanlış mı yapıyorum? Sen hâlâ niye... sen niye..."

Sean'ın gözlerine baktı ve o şoku gördü. Kendini tuttuğunu, boşalmadan önce onu da mutlu etmek istediğini fark etti. "Oh!" dedi.

Sean başka bir şey söylemesine fırsat vermedi. Onu kendine çekti, yatağa sırtüstü yatırdı ve bacaklarını açıp içine girerken kabarıp alçalan göğüsleri birbirine yaslanmış, dudak dudağa buluştular. Sean'ın vücudu, Danni'ninkiyle bir bütün olmuş gibiydi. Danni'yi tutarken titredi onun sıcaklığında ve ıslaklığında, yavaş, insanı deli eden darbelerle ilerlemeye başladı. Danni'nin parmaklarının saçlarında verdiği his, dudaklarında-ki dudakları, göğsünün sertliğine dayanmış yumuşak göğüsleri, her şey ıssız bir heyecana dönüştü. Sean uzandı ve elini Danni'nin karnından aşağı doğru kaydırıp o ıslaklığa, tüm yumuşak ve kadınsı sırların saklandığı o noktaya dokundu.

Danni onun adıyla inledi ve sırtını geriye doğru atıp Sean'ı sırlarının derinliklerine çekti. Sean küçük halkalar çizerek okşamaya başladı. Dikkatini Danni'nin vücudunun ritmine, ne-Hayalimdeki Aşk

277

fes alıp verişindeki telaşa verip daha da hızlandı ve Danni'yi az önce kendisinin geldiği o baş döndürücü noktaya taşıırken sesindeki iniltilere odaklandı. Danni, beraberinde Sean'ı da götüren bir haykırıyla boşaldı. Tüm algıları Sean'ı tahammülü mümkün olmayan bir zevke taşıırken birbirlerine sarıldılar. Sanki Sean'ın içinde bir şey çatlayıp ışığın gölge ve korkuları kovalayarak dışarı sızmasına izin vermiş, onu aklında sadece Danni'yle yaşadığı bu anla baş başa bırakmıştı.

Danni'ye sarılıp onun güzel yüzüne baktığında, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi. Sadece birkaç gün içinde, Danni onun dünyasının merkezi olmuştu. Yaşamın kendisi bile Danni kadar önemli değildi. Bu nasıl olmuştu, bilmiyordu. Ama doğru değilmiş gibi yapamaz, kendini kandıramazdı.

Ve bu düşünceyle korkuları da geri döndü. Karanlık, sinsî, katı korkular. Onu kaybederse yaşayamazdı. Gerçekten, gerçek anlamıyla. Bu farkındalık onu göz ardı edemeyeceği bir uçurumun kenarına taşıdı. Aşağı bakmayacaktı.

Yalnızca elinden geleni yaptı. Mabedini onun duygularında, onun kokusunda bulup Danni'ye sıkıca sarıldı. Sanki yaşamı onun üzerine kuruluymuş gibi öptü Danni'yi. Nedense öyle olduğunu hissediyordu.

9/ılrmi ^İçü/ıcü (Mö/üm

J*^s!ee*ı*n. ae? ^jktdfâtuneJ kadar sessizce, yüz yüze yattılar. t/ Parmakları birbirlerinin teninde dolaşıyor, tenleri bir bile ayrılmıyordu. Danni, Sean'ın sesindeki derinliği dinleyerek onun çocukluğuna dair bir sürü şey öğrendi. Sean Ballyfionüir'de büyüdüğünü, hemen herkesi tanıdığını anlattı. Annesinden ve her Pazar günü onu ve kardeşini kiliseye götürmeden önce banyoya sokup onları nasıl yıkadığından söz etti. Annesi çantasında bir matara taşır, kilisedeki vaaz sırasında cemaate sunulan şaraptan matarasına da doldururdu. Sesindeki gelgitler, Danni'nin karanlık ve ılık bir su göleti gibi içine düştüğü bir başka karanlıktı. Dudaklarından sözcüklerin dökülüşünü, gözlerinde canlanan anıları izlerken Sean'ın ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Ve neredeyse tam da o anda, içinde bulundukları durumun gerçeğiyle sarsıldı. Gerçeklik onları ayırmadan önce paylaştıkları birkaç yürek parçalayıcı anın burukluğu vardı. Sebebi her ne olursa olsun, Sean bu zamanda hayattaydı ama onun zamanında -bildiği ve tekrar dönmek istediği zamanda-bir hayaletti. Bu düşüncenin trajikliğiyle neredeyse yataktan

280

Erin Quinn

kalkmak istedi. Sonra bir görüntü geldi aklına... Yvonne onu yanına almadan önce, yetiştirme yurdunda gördüğü bir filmde bir sahneydi bu. Seksenlerde çekilmişti ve aniden hayatına giren tuhaf bir kadına kadar aşkı hiç tatmamış bir adamı anlatıyordu.

Tom Hanks'i, uzun sarı saçları ve tuhaf bir havası olan güzel kadın karşısında büyülenen, komik ve cazibeli kahramanı hatırladı. Tom Hanks onunla evlenip sonsuza dek mutlu yaşama hayaliyle kadını eve getirmiş ancak sonra onun bir denizkızı olduğunu fark etmişti. Sarhoş ve sersemlemiş Tom Hanks öfke ve şaşkınlık içinde erkek kardeşine gitmiş ve ona tüm hayatı boyunca sevebileceği birini aradığını, şimdi ise onu bulduğunu ancak hayallerinin kadının bir balık olduğunu söylemişti. Bir balık.

Bu cümle bir klasik olmuştu ve her seferinde kahkahaları da beraberinde getirirdi. Ama şu anda onu düşünmek Danni'yi keyiflendirmediydi çünkü bu ciddiyetten uzak ifadenin ardındaki keder, onun için fazlasıyla gerçektir. Danni de tüm yaşamı boyunca onu sevecek birini aramıştı. Ve Sean dilediği her şeyden çok daha fazlasıydı.

Sadece onun durumunda hayallerinin erkeği bir balık değildi. Ölüydü ya da en azından yarın gece ölecekti.

Daha önce dilinin ucuna gelmişti, az kalsın söyleyecekti. Fırsat önüne çıkmışken, o kadar yaklaşmışken söylemiş olmalıydı. Sanki Sean onun bu sözleri söylemesini bekliyor gibiydi. Ama yapamadı. Yalnız kalmak değildi sadece onu korkutan. Sean'ı kaybetmekten korkuyordu. O gerçeğin, şimdi içinde yaşadıkları bu narin baloncuya yapacaklarından korkuyordu.

Sean, Danni'nin yüreğindeki fırtınalardan habersiz konuşmaya devam etti. Onu dinlerken Sean'ın gençlikten yetişkinliğe geçtiği dönemi anlatırken gözlerinde beliren bulutları, şaşkın-Hayalimdeki Aşk

281

lığı fark etti. Habersiz bir izleyici olduktan sonra yaşadıklarını hatırlamaya çalışırken anılarındaki detaylar canlılığını yitirdi. Sadece birkaç kişi, onun enerjisini hissedenler, hiçbir zaman netleşmeyen o karanlık figürden korkan birkaç kişi tarafından fark edilmiş ya da görmezden gelinmişti.

O, başkalarından gördüğü tepkileri hoşnutsuzluk olarak algılamıştı. Neden onu sevip kabul edeceklerdi ki? O, önce kendi karısını öldüren, sonra da bir başka adamın genç ve mutlu ailesini dağıtan bir adamın oğluydu. Ona koydukları bu mesafe için kimseyi suçlayamazdı. Fia ve çocuklar kaybolduktan, Niall pişmanlık içinde kendi yaşamına son verdikten sonra, Colleen yaşamındaki tek sabit figür olmuştu.

Sean öldürüldükten sonra. Danni onun söylemediklerini bir araya getiriyordu.

Belli ki zaman zaman altıncı hissi kuvvetli biriyle, onu gerçekten görebilen biriyle tanışmıştı ve böyle zamanlarda detaylar tekrar belirginleşiyordu. Bu detayları net bir şekilde anlatmaya başladığında gözlerindeki o rahatlamayı, bu farkındalık alanlarının, onun varlığını doğrulayarak dolduğunu biliyordu.

Ama Danni anlıyordu. Sean'ın daha önce ona anlattığı, gecenin bir yarısı bulunduğu o dul kadını düşündü. Hayali sevgili, demişti Danni ona, Sean'ın ziyaret ettiği o yalnız kadını hayal ederek. Güçlü, kaslı, sıcak Sean. Kadın onu görmüş müydü, Danni gibi? Yoksa bu sabah paylaştıkları gibi bir hayalde kadının fantezisi mi olmuştu?

"Hey!" dedi parmağıyla çenesine dokunarak. "Sıkıcı hikâyelerimle seni komaya soktum, değil mi?"

Bunun düşüncesi bile Danni'yi gülümsetmeye yetti. Sean, Danni'nin beklemediği pek çok özellik taşıyordu ama sıkıcı-lık bunlardan biri değildi. Onun derin ve seksi sesini günler-

282

Erin Quinn

ce dinleyebilir ve asla bıkmazdı. Sean'a doğru yaklaştı ve onu öptü. Dudaklarındaki tat, teni gibi, kokusu gibi bağımlılık yapıyordu. Saatlerce -saatlerce- sevişmişlerdi ve Sean'ın kasları

uyuşmuş, bitkin düşmüştü ama Danni daha fazlasını istiyordu. Sean gittikten sonra hatırlayabileceği kadar çok.

Bu düşünceyle gözleri doldu. Hayır. Bunun olmaması için bir şeyler yapacaktı.

* * *

Danni yataktan kalkıp giyindiğinde, güneşin doğmasına saatler vardı. Çok uyumamıştı ama her daldığında, yanında uyuyan adamın sıcaklığı onu uyandırıyor ve Danni nasıl, nerede ve kim olduklarına dair düşüncelere yoğunlaşıyordu. Düşünceleri sonunda onu yatağından, içinde, kök salmasına izin veremeyeceği duygular uyandıran adamdan ayırmıştı. Hava her an tekrar dönebilir, bu zaman ve yerde onları ayırabilir ve onları anlamsız bir geleceğe geri gönderebilirdi.

O ölü bir adamı sevmeydi.

Yerinde duramıyordu, mutfakta dönüp durmaya başladı ama bir süre sonra kendini hapsolmuş hissetti. Köşeye sıkışmışlık hissi sonunda onu dışarı çıkmaya zorladı. Deniz acımasızca kayalıklara çarpıyor, ısrarcı bir kararlılıkla gürleyip geri çekiliyor, Danni'nin endişelerini dindiriyordu. Gökyüzünün siyahlığı altında, suyun üzerindeki ışıkları gördü. Balıkçı tekneleri çoktan dalgalarla mücadele ederek denize açılmaya başlamışlardı.

Danni derin bir nefes alıp nemli ve tuzlu havayı içine çekti. Yüzünü ufukta yavaşça alçalan gümüş rengi aya döndü. Güneşin doğmasına az kalmıştı.

Sağ tarafında bir gölgenin hareket ettiğini fark edince az kalsın çılgın atacaktı. Colleen, Danni'nin oturduğu düz ka-

Hayalimdeki Aşk

283

yalığın yanında belirdi. Sanki Danni'nin gecenin en karanlık «»•itlerinde dolaşmaya çıkması ve Colleen ile karşılaşması gayet doğalmış gibi.

"Beni bekliyordun" dedi Danni ve bu bir soru değildi.

"Tahmin edebileceğinden de uzun zamandır, çocuğum" diye yanıtladı Colleen. Kayanın üzerindeki yerini aldı. "Otur hadi, sor bana sorularını. Merak ettiğin çok şey olmalı."

"Ve sorarsam bana doğruları anlatacak mısın?"

"Neden anlatmayayım?"

Danni, Colleen'in baştan savma yanıtına duyduğu öfkeyi gizlemeye çalışarak oturdu. Sean'ı sormak istiyor ama korkuyordu. Sorularına ses vermenin, bulduğu bu hassas mutluluğu yok etmesinden korkuyordu. Ama böyle düşünerek aptallık ettiğinin farkındaydı. Gece olduğunda her ikisi de ölmüş olacaktı. Ama yine de oradan başlayamazdı. Sean'la başlayamazdı.

"Anneme ne oldu?" diye sordu.

"Amerika'ya gitti" dedi Colleen sakın bir ses tonuyla.

"Bilmediğim bir şey söyle. Babamı neden terk etti? Niall yüzünden mi?"

"Bu konuda senden daha az şey biliyorum. Tek bildiğim seni ve kardeşini alıp ablasını bulmaya gittiği."

"Ablasını mı? California'ya mı gitti?"

"Öyle olduğuna inanıyorum ama bilemem tabii."

"ikimizi de mi götürdü? Beni ve Rory'yi? Ama ona ne oldu? Ve neden beni Arizona'da bıraktı?"

Colleen gözlerini yere dikip başını iki yana salladı. "Senin ve onun hakkında bildiklerime dayanarak ve bir yandan da öyle olduğunu umarak bir tahmin yürütebilirim sadece. Bence ablasını buldu ve Rory'yi onun yanına bıraktı. Sonra seni Arizona'ya götürdü, nedenini sorma, bilmiyorum."

284

Erin Quinn

"Sonra ne oldu?"

Colleen gözünde boş bir ifadeyle Danni'ye baktı ve omuz silkti. "Kötü bir şeyler olmuştur, her ne olduysa. Yoksa onu çocuklarından ayırmak mümkün değildi."

"Dönüp Rory'yi almaya ve beni orada bırakmaya karar ver-mediyse tabii."

Sözcükler boğazını yaktı.

"Böyle olduğuna inanmıyorsun, değil mi? Ben inanmıyorum."

Danni gözlerini kaçırdı. Artık neye inandığını bilmiyordu. Ama bu gerçeği bulmak için tek şansı olabiliirdi ve sırf korkuyor diye bilmeye en çok ihtiyaç duyduğu şeyi göz ardı edemezdi."

"Peki, ya Sean?" diye fısıldadı. "O nasıl öldü?"

"Henüz görmedin mi?" diye sordu Colleen.

Danni kollarını önünde birleştirip denize baktı. "Benim gördüğüm çok karışık. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Sanırım Sean -genç Sean- çoktan ölmüştü. Yerdeydi ve Niall onu tutuyordu. Mağaradaydılar, kalıntıların altında."

Dönüp baktığında Colleen'in kısılmış gözlerini gördü. İçlerinde, derinlerde bir yerde yanan bir şeyler vardı. Belki umut, belki çaresizlik. Danni anlayamadı.

"Annem, ben ve Rory de oradaydık."

"Ya ben?" diye sordu Colleen.

Danni başını iki yana salladı. "Bir adam daha var ama onu göremedim. Kim olduğunu bilmiyorum, çok öfkeli ve annemle kavga ediyor... veya Niall'la. Babamı hiç görmedim. Daha sonra gelmiş olmalı. Belki de geç kaldı."

"Ve ben yok muyum orada?" diye tekrarlardı Colleen. Sesi tiz çıkmıştı.

Hayalimdeki Aşk

285

"Hayır. Olmalı mısın?"

"Michael'ın çocukluğundan beri o sahneyi görüyorum" dedi yavaşça. "Ve nasıl olduğunu bilmesem de, o anı yaşadığıma eminim."

"Yaşadığına mı? Nasıl yani?"

Colleen başını iki yana salladı. "Başka neler gördün, anlat."

Danni üstelemek istedi ama Colleenin yüz ifadesindeki yoğunluğu görünce devam etti.

"Göremediğim adamla Niall veya annem arasındaki tartışma büyüdü ve bir silah sesi duydum, bir acı. Acıyı ben hissettim. Sanki vurulmuşum gibi. Sonra birden dışarı çıktım, Sean'la birlikte. Yetişkin Sean'la. Bir mezarın yanında duruyorduk ve içine baktığımda kendimi gördüm, şu anki hâlimi. Kadın olarak. Michael'la, yani Sean'la birlikte mezarın içindeydim, genç Sean'la."

"Ve kalıntılar arkanda, dolmen uzaktaydı, değil mi?"

"Nasıl bildin?"

"Ben de gördüm, pek çok defa."

"Hepsini mi? Yoksa sadece mezarı mı?" Colleen cevap vermedi. Sabırsızlanan Danni bir daha sordu. "Neden yaşadığını söyledin?"

Colleen tedirgin bir şekilde kımıldandı. "Benim deli olduğumu düşüneceksin" dedi.

"Zaten öyle düşünüyorum" diye yanıtladı Danni ve kadın şaşkın gözlerle ona baktı.

"Mantıklı, sanırım. Sana anlatacağım, ama bana inanacağını sanmıyorum. Her seferinde farklı bir noktadan başlıyor. İlkinde, sadece kitabı gördüm."

"Fennore Kitabı'nı?"

"Başka kitap mı var?" Bu kez tersledi Colleen. "Diğer zamanlarda ise mezarı ya da mağarayı gördüm."

286

Erin Quinn

"Tanrı aşkına, Colleen. Bir kez olsun şifreli konuşmaktan vazgeçer misin?"

"Bu küstah ses tonun hoşuma gitmiyor, çocuk."

"Üzgünüm ama zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum."

"Evet. Ve haklısın da. Ama görüyorsun, olacaklar defalarca kez yaşandı. Ben sadece görmekle kalmadım. Aynı zamanda yaşadım da."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tabii anlamazsın, beklemiyorsun ki anlatayım."

Danni derin bir nefes aldı. Kendini hem bıkkın hissetti hem de kadının tepkisi onu az da olsa eğlendirmişti. Büyük annesi tatlı, şirin bir kadın gibi görünüyor olabilirdi ama bu aldatici dış görünüşüne kanan herkes kısa sürede maskesinin altındaki çelik gibi sert kadını görecekti. Colleen derin bir iç çekip devam etti. "Burada, Ballyfionûir'de olan şey, düzensiz. Her türlü mantığa aykırı. Her zaman böyle oldu. Buranın yaşlıları içki içiyorsa, müzik de dillerini uyuştur-muşsa anlatırlar. Bir şimşek gibi karşında beliren insanları anlatırlar ama o şimşek öncesinde bir gök gürültüsü gelmez. Bir uyarı yoktur. Bir de kaybolanlar, bir an buradayken bir saniye sonra ortadan yok olanlar vardır. Tanrı onları siler ve başka bir yere gönderir." Efsaneler, mitler yüzyıllardır vardı. Aklı başında bir insan bu yaşananlara da efsane derdi. Ama Danni aklını çoktan yitirmişti ve görünüşe göre akıl da Danni'den vazgeçmişti. Colleen'in söz ettiği yaşlılar, diğer zaman yolcuları mıydı? Danni ve Sean gibi... bir anda belirip bir anda kaybolan insanlar mıydı? Bunun olabileceğine, olduğuna dair en yakındaki kanıt kendi olmasaydı, Danni bu duyduklarına hayatta inanmazdı.

Hayalimdeki Aşk

287

"Bu hikâyeler sadece buralarda mı anlatılıyor? Ballyfionûir'de mı?"

"Oh hayır, bütün ada kıyılardan bulutlara kadar sihirle dolu. Hissetmiyor musun?"

Danni başını salladı. Evet, hissediyordu. "Fennore Kitabı'ndan dolayı mı?"

"Buna yanıt veremem. Ben de bilmiyorum. Bildiğim şey, sevdiğim her şeyi kaybettiğim o korkunç gecenin öncesindeki bu günleri ilk kez yaşamadığım. Bu olayları defalarca kez yaşadım."

Dannj ona o soruyu sorduğunda, Colleen'in tüyleri diken diken oldu, "O zaman, madem olacakları biliyorsun, neden engel olmaya çalışmıyorsun?"

"Denemediğimi mi düşünüyorsun? Öylece durup izlediğimi mi?"

"Ne düşüneneğimi bilmiyorum, Colleen."

"İki kez denedim ama kaderin küçük oyunları vardır. Şeytan sarhoş olmadıkça gidişatı değiştirmez."

"Denediğinde ne oldu?"

"Sonu hem aynıydı hem de değildi. Bundan söz etmek istemiyorum" dedi Colleen. Sesinde, bir bıçağın metal tırtıkları gibi Danni'nin yüreğini kesen karanlık bir ıstırap vardı. "Sadece her iki seferde de sonucun daha kötü olduğunu söyleyeyim. Bir daha deneyemem."

Danni onu izleyip devam etmesini bekledi ama Colleen sinir bozucu bir sessizliğe gömüldü.

"Demek o sırada oradasın" diye tekrarladı Danni. "Ama ben seni görmedim?"

"Son seferinde tekrar izleyemedim. Yüreğim el vermedi tekrar izleyip hiçbir şey yapamamaya. Ama deneseydim, bir

288

Erin Quinn

öncekinden daha kötü sonuçlanacağını biliyordum. O yüzden ben de uzaklaştım, umut ederek... her zaman umut ederek..."

Colleen'in gözleri daldı ve o bakışlarda bir şey Danni'nin sanki önemli bir noktayı atlamış gibi hissetmesine neden oldu.

"Yani sen hayatını sürekli tekrar yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Hepsini değil."

Hepsini değil mi? Bu da ne demekti?

"Sanırım senin hayatını yaşadığımı söyleyebilirim."

Danni kaşlarını çatı. "Benim hayatımı mı?"

Ve sonra, yumuşak kumları ihlal edip kıyıya vuran deniz kabuklarını parçalayan köpüklü bir dalga gibi anladı ne olduğunu. Bu gece yetişkin Danni ölecekti ama onun çocuk hâli yaşayacak ve Arizona'da terk edilecek, hayatı boyunca bulamayacağı, sahip olamayacağı şeyi arayacaktı. Ve bu gece, genç Sean ölecek ama ruhu sonsuza dek adalet arayarak devam edecekti. İkisi dünyanın bambaşka yerlerinde yaşayacaktı, sonra bir gün Colleen ruhu Danni'yi bulması ve zamanda bu noktaya getirmesi için gönderecekti ve her şey yeniden başlayacaktı.

"Geleceğimizi biliyordun -Sean'la benim- çünkü daha önce de geldik" dedi Danni.

Colleen başını salladı.

"Ama bir fark yaratamıyoruz. Sadece ölmek için dönüyoruz. Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Colleen'in alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla parladı.

"Ama bu defa bir şey değişti, değil mi? Sen bir şeyin farklı olduğunu düşünüyorsun. Niye? Ne değişti?"

"Sana söyleyemem" diye fısıldadı Colleen. Sesi çatallaş-

Hayalimdeki Aşk

289

mıştı. "Kader, kısmet. Bir insanın iradesiyle değiştirilebilecek şeyler değil, değil mi? Geçmişe bakıp farklı davranarak değiştirenleyiz. Tanrı biliyor, ben bu gidişatı değiştirmeyi defalarca denedim."

"Lafi dolandırıp durma, Colleen. Bana ne yapacağımı söyle. Onu nasıl kurtaracağımı anlat."

"Ve işleri daha kötüye mi götüreyim? Bir başkası mı ölsün bu sefer? Gidişatı değiştirmek için tek bir fırsatı da yok mu edeyim? Sana söylediklerimi duymuyor musun, çocuğum? Denedim ve başaramadım. Şimdi her ne olacaksa senden gelmeli."

Colleen denemiş ve başarısız olmuştu ama bir şeyi doğru -veya yanlış- yapmayı başarmıştı işte. Bu anda, gerçeğin bu anında sıkışıp kalan bir şeyi. Tabii bu da sürekli tekrarlanan ritüelin bir parçası değilse.

"Fennore Kitabı'nın benimle ne ilgisi var, Colleen? Onu kullanmalı mıyım? Söylemeye çalıştığın bu mu?"

Ay ışığı Colleen'e cıvalı bir parlaklık verdi. Gecenin hırslı karanlığında tünemiş, amansız parlaklığın altında parlarken gerçek dışı göründü. Yüzündeki çizgiler derin hüznü vadilerini, mutluluklarındaki pürüzleri, boşa akan umut nehirlerini ortaya çıkarıyordu. Rüzgâr pelerininin eteklerini havalandırıyor, saçlarının uçlarını havaya kaldırıyordu. Kayıp ve yalnız bir hâli vardı ama bir yandan dirençli ve kararlıydı.

"Kendine güven, canım torunum" dedi Colleen yumuşak bir ses tonuyla. "Kullanman gerektiğini düşündüğün şey ki-tapsa yapman gereken bu. Sadece sen bu bulmacanın yanıtını bulabilirsin."

"Neden sadece ben?"

"Çünkü onu hazırlayan sensin" dedi.

290

Erin Quinn

Danni içinde biriken öfke dalgalarına karşı gözlerini sıkıca kapadı. Colleen neden ona direkt bir yanıt vermiyordu? Evet veya hayır, kal veya git. Kullan veya kullanma.

"Bana gerçeği söyle" dedi Danni. Kırgınlığını saklamayı başaramamıştı.

"Evet, hepimizin istediği bu. Gerçek. Ama gerçeğin ne olduğunu kim bilebilir? Ben bilmiyorum. Baksana defalarca denedim ve olmadı."

Danni tekrar gözlerini açtığında Colleen'in sözleri aklında yankılanıyordu. Kader, kısmet. Bir insanın iradesiyle değiştirilebilecek şeyler değil, değil mi? Soruyor muydu, söylüyor muydu?

"Değiştirilebilir" dedi Danni aniden.

"Gerçekten mi? Ve bu değişimi kim yapacak? Sen mi?" Sözleri sert bir şüpheyile çıkmış olsa da, Colleen sesindeki merakı saklamayı başaramamıştı.

"Belki" dedi Danni.

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun? Belki. Peah. Tanrı dünyayı yaratırken belki mi diyordu acaba?"

Danni kaşlarını kaldırdı. "Belki. Belki de bu yüzden dünya bu hâlde."

Colleen güldü. "Sen neler söylüyorsun, çocuğum. Büyük anneni güldürdün ya..." Colleen Danni'nin eline dokundu. "Soru sor bana" dedi. "Bir yanıtı varsa araştırıp bulmanın bir yolunu bulursun sen."

"Bana kitaptan söz et" dedi Danni. "Kitabı buraya annem mi getirdi?"

"Ben ne duyduysam onu söylüyorum. Ve duyduklarım da bana ulaşmadan önce her pencereye dokunan rüzgârla gelmedi sonuçta. Hepsi efsane."

"Sean kitabın kullanılamayacağını söyledi" dedi Danni.

Hayalimdeki Aşk

291

Yaşlı kadın durdu ve düşündü. Danni, o zeki aklından neler geçtiğini merak etti. Gergin ve güvensiz bir hâlde bekledi.

"Ballagh ailesi her zaman şifacı ve mistikler olarak tanındı" dedi Colleen. Danni'nin ima ettiği soruyu göz ardı etmiş gibiydi. "Seçilmiş adam, Ballagh'ın anlamı bu aslında. Ve öyle zaten, bizler yüzyıllardır seçilerek geldik bu noktaya. Ballagh'lar güçlü ve korkutucuydu."

Dönüp Danni'ye anlamlı gözlerle baktı.

"Bu yüzden mi bir şeyler görüyorum?" diye sordu Danni. "Damarlarımda Ballagh kanı aktığı için mi?"

"Evet, sen bunu önce benden, sonra annenden aldın."

"Annem bir Ballagh mı?" diye mırıldandı Danni ve aklına Cathân'ın Fia'ya, Danni'yle bir akrabalığı olup olmadığını sorduğunu anımsadı. Şimdi anlıyordu sebebini.

"Evet, MacGrath ve Ballagh birleşiminden dünyaya geldi. Aynı şey baban için de geçerli." Zihninde Danni, soyunun iç içe geçip birbirine karışmış görüntüsünü hayal etti. Ballagh ve MacGrath'ler, kenevir gibi birbirlerine dolanmışlardı.

"Annem de böyle şeyler görüyor mu?"

"Şimdi ben bunu nasıl bilebilirim? Ona sorsam delirdiğimi düşünür. Ama onda da doğum lekesi var, sendeki gibi. Bendeki gibi." Colleen pelerinin kolunu yukarı çekti ve Danni'ye kolunun üzerinde duran küçük gül şeklini gösterdi.

"Peki, ya Sean?"

"Ne olmuş ona?"

"Onun ailesi kim?"

"Ne diye soracaktın sanırım. Benim kocam bir Ballagh'dı, Sean'ın babasını dünyaya getirirken ölen karısı da öyle. Ve Niall kendine bir eş seçtiğinde, bildiğin gibi, bir başka Ballagh aldı."

292

Erin Quinn

"Yani Sean'ın MacGrath'lerle bir ilgisi yok mu?"

"Şey, elbette soy ağacında bir yerde bir MacGrath olacağına eminim. Ama Sean belki de yüzyıllardır Ballagh'ların en saf kanlısı olabilir."

"Peki, o görüyor mu? Yani vizyonlar?"

"Görüyorsa da benimle hiç paylaşmadı. Ama Ballagh'ların tek özelliği vizyonlar değil. Bir zamanlar, ölümün lanetini ölümü çalarak durdurabilen bir Ballagh olduğu söylenir."

Danni'nin ağzı kurudu. "Nasıl durduruyormuş?"

"Bunu bilsem şimdiye milyoner olurum, değil mi? Ama senin kast ettiğin de bu değil, değil mi? Bilmek istediğin ne, kızım?"

"Sean'ın... doğaüstü güçleri var mı?" Bu soruyu sorarken bile kendini gülünç hissetti ama etrafında olup biteni görmezden gelmek daha absürt olacaktı. Ballyfionüir sihirli, inanılmaz bir yerdi.

"Ah, elbette! O harika bir büyücüdür. Bak, seni nasıl da büyüledi?"

Danni başını kaldırdı ve Colleen'in gözlerindeki tebessümü gördü. Ama onun ardından başka bir şey daha vardı. Daha öte bir şey. O bakış Danni'nin ürpermesine neden oldu.

"Garda'nın o mezarı kazıp Michael'ın cesedini içinden çıkarmalarını izledim. Ve seninkini de, bunu da gördüm. Ama tam da ertesi gün değil miydi, Michael masamda oturmuş kahvaltısını bekliyordu hani?"

En azından Michael'ın ruhu ama Colleen Danni'ye bunu söylemesi gerekmediğini biliyordu. Sean'ın her ikisine de görünüyor olması, bunun bir "güç" olduğu anlamına gelir miydi? Danni, Sean'ın kapısına geldiği günün gecesinde nasıl görüldüğünü düşündü. Onun bir hayalet olduğunu düşünmemişti.

Hayalimdeki Aşk

293

Öğrendikten sonra bile, ona dokunduğunda, onu öptüğünde... öyle gerçekti ki. Dün geceki kadar gerçek değildi belki ama onu inandıracak kadar gerçekti.

"Bu adadaki tek hayalet o değil, değil mi?" dedi Danni. "Beyaz hayalet neyin nesi?"

"Beyaz hayalet hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Colleen.

"Gördüm onu."

"Ne işi vardı? Sana bir şey sundu mu? Herhangi bir şey?"

1 aragını. Colleen nefesini tuttu.

"Almadım. Sean bana asla almamamı söyledi."

"Evet, o akıllı bir çocuk. Öyleyse senin bunları gördüğünden haberdar?" Colleen meraklanmıştı.

"Ona bir rüya olduğunu söylemiştim ama sanırım tahmin etmiş."

"Yalanlar yanıt olmaz, çocuğum. Bir insanı kurtaracaksan, sır kalmamalı."

"Bu yüzden mi buradayım? Sean'ı kurtarmak için mi? "O da seni."

"Kitapla mı? Bu mu yani? Kitabı kullanmam mı gerekiyor?"

Colleen başını iki yana salladı. "Peki, bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun? Onu kullanmak için ona sahip olman gerek. Ona sahip olmak için de önce nerede bulacağını bilmen gerek."

"Sen aradın, değil mi?" diye sordu Danni aniden. "Gördün de. Ve almaya çalıştın."

"Bir defa gördüm" dedi Colleen. "Oğlumun ellerinde, o benim sevdiğim her şeyi yok etmeden hemen önce."

294

Erin Quinn

"Gerçek zamanda mı gördün? Vizyonda değil yani?" Colleen, gözlerini Danni'nin yüzünden ayırmadan başını salladı. "Ya sen?"

"Sadece vizyonlarda. İki kez."

Colleen'in dudaklarında oluşan tebessümde öyle uzun süreli bir tatmin duygusu vardı ki, Danni'nin bu noktaya kasıtlı olarak getirildiğini anlamak zor değildi. Açıklaması yoktu ama bir hata da yoktu.

"Ve ne gördün?"

"Yeterince şey gördüm. Yüzündeki şu tatminkâr tebessümü silebilirsin."

"Bu tatmin değil" dedi Colleen.

"Ne, o zaman?" diye sordu Danni. "Fennore Kitabı şeytanın kendisi. Bunu hissedebiliyordum ve orada bile değildim. Gerçek anlamda yani."

"Doğru. Sana dilediğin her şeyi verebilir ama senden aldığı şey... seni bir birey yapan, seni insan yapan parçanı çalar."

"Ama yine de kullanmamı istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Danni. Bu soruyu sormak zorunda kalarak incinmişti.

"Sana ne yapıp ne yapmaman gerektiğini söyleyemem. Sen beni dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum." Ve ses tonundan da dinlediği anlaşılıyordu. Colleen, başka birini kurtarmasına olanak verecekse Danni'yi feda etmeye hazırdı. Aniden Danni kendini yorgun hissetti. Ayağa kalktı ve kulübeye doğru bir adım attı.

"Ben burada sadece elçiyim, Danni" dedi Colleen yumuşak bir ses tonuyla.

"Ne komik, Sean da aynı şeyi söyledi. Ama ne var, biliyor musun? Bu durumu değiştirmiyor. Azrail'in de elçi olduğunu duydum."

Hayalimdeki Aşk

295

Colleen gözlerini kıstı. "Benimle o küstah ses tonuyla konuşma, Dairinn . Ben hâlâ senin büyük annenim ve gereken saygıyı göstereceksin."

"Büyük annem mi?" Danni hayretle tekrarladı. "Bu formalite, Colleen. Gerçekte sen bir yabancısın. Daha az veya çok değil."

"Peki, bu kimin hatası?"

Danni nutku tutulmuş bir hâlde ona baktı. Kimin hatası mı? Delirmişti herhalde?

Ama Colleen'in gözleri çakmak çakmak ve Danni'ye yaklaşıp parmağını ona doğrulttu.

"Aniden dilini yuttuğuna göre, sana ben anlatayım. Bu senin hatan, Dairinn MacGrath. Sadece senin hatan."

Ses ciğerlerinden bir uğultuyla gelmişti. "Bunu nasıl söylersin? Benim hayatımın nasıl geçtiğini biliyor musun? Senin..."

"Ah, bana masal anlatma! Sean'ın hayatı nasıl geçti? Niall'ın? Annenin? Onlara ne olacak?"

Danni, Colleen'in tüm bu yaşananların suçunu ona yüklemesine inanamıyor, başını iki yana sallıyordu. "Tüm bunlar olduğunda ben daha çocuktum."

"Ve o zaman bile engel olabilirdin. Ama sen ne yaptın? Her şeyi geride bıraktın ve bir daha hiç düşünmedim. Unuttun!" diye bağırdı.

"Sence bunu bilerek mi yaptım? Tanrı aşkına, Colleen, bu şekilde yaşamayı benim seçtiğimi mi düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Ama sen beni suçluyorsun..."

"Günün sonunda, sevdiğim her şeyi kaybedeceğim. Seni gerçeklere inandırmaya zamanım yok. Vazgeçebilirsin."

"Ciddi olamazsın?" Danni, Colleen'in sert eleştirilerinin

296

Erin Quinn

ağırlığı altında kendini çaresiz hissediyordu. "Bana bak. Ben parmaklarını şaklatıp dünyayı değiştirebilen, gücü her şeye yeten bir insan değilim. Kendi köpeğim bile benimle eve gelmiyor."

"Ve sen hâlâ burada duruyorsun."

"Senin yüzünden. Bizi buraya sen getirdin."

"Hayır, çocuğum. Ben getirmedim. Sean da getirmedim. Buraya nasıl geldiğini öğrenmek için içine bak." Ardından Colleen arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Bekle" dedi Danni. "Başka ne... nasıl yapmalıyım... ne yapacağım?"

"Bunu bana mı soruyorsun? içinden ne geliyorsa onu yapabilirsin."

"Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Ben senin yerinde olsam, oturup önce nereden başlayacağımı bulurdum, değil mi?"

Arkasını dönmeden yoldan aşağı yürümeye başladı. Denizin üzerinde biriken sis onu da içine aldı ve Danni, saklanacak hiçbir yeri olmadan bu siyah beyaz dünyada yapayalnız kaldı.

fiwm/ Q)öfHÜifiew ^Batimi/

y^y^^/fe^^ı^^kulübeye döndüğünde, kıyıya çarpıp her / * şeyi kuma dönüştüren, ezip geçtiği alanların kendilerine itaat etmelerini bekleyerek kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Danni de böyle hissediyordu, sanki içinde bir şeyler parçalara ayrılmıştı ve artık asıl halleriyle hiçbir benzerlikleri kalmamıştı.

Koltuğa oturup bacaklarını altına topladı. Ev sessizdi ama birkaç adım ötedeki uydurma yatak odasından, Sean'ın yumuşak ve istikrarlı nefes alıp verişini duyabiliyordu. Kalktığında perdeyi açık bırakmıştı ve şimdi onun yatağa kıvrılmış vücudunu görüyordu. Kendine daha da yabancılaştığını hissederek kafasının içinde yankılanan Colleen'le yaptığı konuşmayı dinledi. O zaman bile engel olabilirdin.

Tüm yaşamı boynunca, herkes gibi, normal bir insanmış gibi davranmaya çalışmıştı. Ama kimseyi kandıramamıştı, değil mi? Kim ve ne olduğunu saklamakta ne kadar usta da olsa başkaları her zaman onun gizli bir yanı olduğunu hissetmişti.

298

Erin Quinn

Doğru olmayan, normal olmayan bir şey. Koruyucu ailelerden tanıştığı erkeklere kadar herkes onu geri göndermişti.

Ve şimdi burada, bir imkânsızlığı yaşıyordu. Gecenin bir yarısı büyük annesi olduğunu iddia eden bir yabancıyla konuşuyordu. Onun kendi dünyasını değiştirebilecek güce sahip olduğunu düşünen biriyle.

Gözlerini kapadı, aklında sürekli tekrarlanan konuşmaları duydu. Onları buraya getiren Danni miydi? Yoksa kitap mıydı?

Onu yirmi yıl öncesine götüren şeyin bir hayal veya vizyon olmadığını kabul etmişti. Hava dönüp kendini düşünyormuş gibi hissetmeden önceki anlarda bile, Sean'ın hayatına bu şekilde girmiş olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğünü hatırladı. Koşulları değiştirebilmeyi dilediğini de.

Bu gerçek ama imkânsızdı ve belki de bundan o sorumluydu. Öyleyse karanlık tarafa doğru büyük bir adım atsa ne kaybederdi? Zorlamanın, yapabileceği başka bir şeyler olup olmadığını görmenin kime zararı olurdu?

Bacaklarını göğsüne doğru çekip kollarını onlara sardı. Gözlerini kapatıp Niall'a odaklandı ve zihniyle onu takip etmeye çalıştı. Niall'ı net bir şekilde görebiliyordu; mağarada duruşunu, annesinin -sanki sihirli güçlerle dünyasına girmiş gizemli bir deniz yaratığıymış gibi- yüzüşünü izlediğini. Aniden hayatı bir değişimle karşılaşmış, ölmekte olan bir adam gibi görünmüştü. Bunu, Niall'ın çaresizliğini fark etmişti. Çelişkili duygularının gelgitlerine odaklandı.

Havada tanıdık bir değişim, bir tansiyon hissetti. Uzandığı anda etrafında girdap gibi bir rüzgâr çıktı. Yakın, çok yakın. Hepsini görebiliyordu ama tam olarak odaklanamıyor, o hava dönüşünü gerçekleştirecek sözleri bulamıyordu. Ve sonra her şey durgunlaşıp kayboldu.

Hayalimdeki Aşk

299

Hayır.

Danni gözlerini sıkıca kapadı, tüm gücüyle odaklanmaya çalıştı ama havadaki hareket yakalayamayacağı kadar ince, güçlendiremeyeceği kadar zayıftı. Zorla olmuyordu.

Yapabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Derin bir nefes aldı ve yenilgiyi, öfkeyi, pişmanlığı içine çekti. Colleen yanılıyordu. Danni farklıydı ama özel değildi. Olaylar onun başına gelirdi, tersi değil, o olmalarını istediği için değil. Çenesini dizlerine dayayıp Sean'a baktı. Hemen üzerindeki havada, erişemeyeceği bir noktada bir titreşim vardı. Onunla dalga geçiyor, alay ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sean'ın sesi onu şaşkına çevirdi.

"Uyuyorsun sanmıştım" dedi Danni. Korkudan elini kalbine götürdü.

Sean yatakta doğruldu ve Danni onun yüzünü veya ifadesini göremese de, bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. "Uyandığımda yoktun. Neredeydin?" diye sordu Sean. "Dışarıda. Biraz hava almak istedim." "Yalnız mı?"

Hayır, büyük annemle oturmuş, imkânsızlıklar üzerine sohbet ediyorduk. Dur, o aslında benim büyük annem.

"Evet."

Sean, Danni'nin başka bir şeyler daha söylemesini bekliyor gibiydi. Bir şeyler yapmasını. Ama o, Sean'm kaslı göğsüne yansıyan ay ışığını içine çekip güçlü kollarını izleyerek öylece durdu. Dün gece yaptıkları şeyleri hatırladı ve yüzü kızardı, midesine sancılar girdi. Ama bu sabah öğrendikleriyle midesi bir anda düğümlendi ve nefes almakta zorlandı. Kendini yetersiz hissediyordu. Aptal. Uyuşuk.

Sean yataktan çıktı, pantolonunu üzerine giyip ona doğru

300

Erin Quinn

yürürken kayıtsızca fermuarını çekti. Gözleri Danni'nin kaskatı kesilmiş vücudunda dolaşırken arayış içindeydi. Danni'nin üzerindeki hava dalgası aniden alçaldı ve Danni bu kez erişebileceği mesafede olduğunu biliyordu. Açılan bir kapı gibi, giriş yolunu görebiliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sean koltuğun hemen yanında durup. Danni cevap vermeyince çenesini tutup başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Konuş benimle, Danni?"

Tenine değen ılık parmaklan, derin, boğuk sesindeki ilgi, etraflarındaki başka şeyleri de tetiklemiş gibiydi. Danni havanın uğultusunu duydu ve yakıcı bir rüzgâr gibi yüzüne çarpışını hissetti. Zihninde gözlerini vizyona açtı ve bunu o çağırıyordu.

Bir anda düştüğünü, derinliklerine düştüğünü hissetti ve sonra hava, oda, Sean bir battaniye gibi sarmalanırken hepsi dönmeye başladı. Ardından açık bir örgü ve yapışkan iplikleri olan bir ağ gibi yayıldığını, inceldiğini, çekip uzandığını hissetti. Mantığıyla bunu kavramasına fırsat kalmadan içgüdüle-riyle mücadeleye başlamıştı bile.

Sean da bunu hissetti. Onun yüzünden anlamıştı. Yüzündeki şaşkınlığı, hayreti gördü. Eli çenesinden uzaklaştı ama sadece ellerini tutmak, dünya delicesine dönerken onu kaybetmemek için. Sean'ın duvarların cam gibi olduğunu, diğer taraftaki şeyin bilinmez bir şeye dönüştüğünü anlattığını anımsadı ve aynı şeyleri tekrar izledi.

Ve sonra, tırmalayıcı bir çığlıkla, duvarlar tamamen kayboldu.

/W*af^vadide, kalıntıların gölgesine saklanmış —fs bir hâlde duruyordu. Ayaklarının altında, daha önce mezarın bulunduğu yer vardı ama şimdi mezarı belli eden o kabarıklık dümdüzdü, çim ve çiçeklerle kaplıydı. Okyanus gürleyip kayalara çaptı, deniz suyunun kokusunu ve buz gibi soğuğu taşıdı. Uzaktaki koyunlar kayıtsızca otluyor, yavaş, sistematik hareketlerle bir olmuş ilerliyorlardı.

Elini tutan ele baktı. Ayakları çıplak, üzerine tişörtünü giyme fırsatı bulamamış, sadece kot pantolonuyla Sean yanında duruyordu. Daha önce de yanında olmuştu, ona kılavuzluk ettiğinde. Ama bu farklıydı. Birbirine sarılmış ellerine baktığında kaşlarını çatı. Avucu sıcacıktı. Sean somuttu. Gerçektir. Danni'nin gibi vizyonun bir parçası değil, aksine o vizyonun içindeydi. İnanılmaz anlamlar içeren küçücük bir fark.

Sean, Danni'nin elini sıktı ve Danni gözlerini onun yüzüne doğrulttu. Bembeyaz olmuştu, gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

"Bu ne?" diye sordu Sean.

302

Erin Quinn

Danni, üzerine kaim halatlar gibi yığılan şüphe katmanla-rıyla mücadele ediyordu. "Bir vizyon" diye yanıtladı.

Ve bunu o çağırıyor, o başlatmıştı. Kollarını dizlerine sarmış koltukta otururken benliğinin derinliklerine ulaşmış ve onu davet etmişti.

Hayır. İmkânsız.

Ama imkânsız değildi, sadece daha önce yaşanmamıştı. Danni onu çağırmış, etrafında dönüp dururken ipe bağlı bir uçurtma gibi kendine çekmişti.

Bir kez daha, içinden bir ses alay ediyordu. Sean'ı yanında ilk getirdiğinde bu bir vizyon değil, zamanda yolculuktu. Nasıl yaptığını anlamamıştı ama bir yanı sorumluluk alması gerektiğini söylüyordu.

"Neredeyiz?" diye soruyordu Sean ama Danni dudaklarının gerçekten oynayıp oynamadığından emin değildi. Belki de soru sadece Danni'nin aklındaydı. Sean'ın onunla direkt konuşabiliyor olması fikri, onu endişelendirdi, korkuttu.

"Danni, neredeyiz?"

Danni, Sean'ın gözlerine baktı. Nerede olduklarını sorarken mekânı kast etmediğini, zaman ve hedef açısından nerede olduklarını sorduğunu biliyordu. Onları buraya Danni getirmişti ve Sean nedenini bilmek istiyordu. Gayet mantıklıydı. Keşke yanıtı Danni de biliyor olsaydı. Ama bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Danni düşüncelerini topladı, Sean'ın elini çekip ona yaklaşıırken Sean da başını salladı. Sean'ı orada, yanında hissetmek sinir bozucuydu. Bunda yalnız olmadığını bilmek. Daha önce hep yalnız olmuştu, değil mi? Çocukken bile bunu uçmak olarak nitelendirdiği zamanlarda, yanında kimse olmamıştı. Zihninin karanlık köşelerinde bir anı canlandı ama Danni'nin ona odaklanmasına fırsat kalmadan kaybolup gitti.

Hayalimdeki Aşk

303

Kalıntılardan Colleen'in evine inen rüzgârlı patikaya doğru döndüler. Oldukları noktadan, yolun kayaların etrafında nasıl kıvrılıp ağaç dallan gibi farklı yönlere saptığını görebiliyorlardı. Yolu izlerken patikanın bir tepenin sırtına doğru bükülen noktasında bir çocuk belirdi. Kahkahalar atarak koşuyor, iki çocuk onu izliyordu. Aniden yaklaştılar ve Danni bir anda ona çok tanıdık gelen o surata baktı. Yeşil gözleri, kalın kirpikleri, güneşin altında parlayan koyu renk saçları gördü. Onu bir erkek, bir genç olarak görmüştü, şimdi de umarsız ve mutlu, ufak bir çocuk görüyordu. Sean'dı. Elbette Sean'dı.

Yanıdaki adamın vücudu kaskatı kesildi ve derin bir nefes aldı. Danni'nin elini sıkıca tutup onu çekmeye, çocuklardan uzaklaştırmaya çalıştı. Danni, karşı koyarak Sean'ın endişesini artırdığını fark etti ama teslim olmadı. Çocukları takip etmesi gerekiyordu. Aniden ve tamamıyla bunun farkına vardı.

"Onlarla gitmemiz gerek" dedi. "Acele et."

Sean'ın isyanlarını görmezden gelip yürümeye başladı. Aradaki mesafeyi hızlı adımlarla kapatıyor, tüm isteksizliğine rağmen Sean'ı da götürüyordu. Sean'ın elini bırakmaya korkuyordu. Bıraktığı takdirde Sean'ın, hiçbir şeyin gerçek olmadığı bu dünyada, kendi zihninde -eğer oradalarsa- kaybolmasından korkuyordu.

Üç çocuk Colleen'in evinin önünde durdu ve bir süre sohbet ettiler. Daha sonra biri ayrılıp yoldan aşağı yürümeye devam etti. Sean -o yaşta kullandığı ismiyle Michael- ve daha küçük bir çocuk geride kaldılar. Michael'ın yanındaki çocuğun koyu renk saçları ve burnunda çilleri vardı. Gözleri açık maviydi ve yüzü, sivri çenesi ve biraz fazla kepçe kulaklarıyla cin gibiydi.

"Bu kim?" diye sordu Danni ama bir yanı yanıtı biliyordu.

Yüzü taş kesilen Sean onun şüphelerini doğruladı. "Kardeşim."

Çocuklar arkadaşlarına el salladılar, birbirlerine çocukça

304

Erin Quinn

lakaplarla seslendiler ve kahkahalarla gülerek yollarını ayırdılar. Michael ve kardeşi sokak kapısına vardıklarında, Michael, onları izleyen Sean ve Danni'den habersiz hâlâ gülüyordu. Danni'nin, Sean ın elini bırakmaması için verdiği çabaya kayıtsız görünüyorlardı.

Evin içinden öfkeli, kızgın sesler yükseldi. Bir kadın lanedi bir küfür etti ve hemen ardından bir şeyler kırılıp şangırdadı. Danni'nin hemen yanında Sean geri çekilmeye, elini kurtarmaya çalışıyordu. Danni, onun yaşadığı dehşeti, kendini kontrol etme mücadelesini hissedebiliyordu ve o anda birazdan neler olacağını anladı. Bu, Sean'ın annesinin öleceği gündü.

Dehşetle sarsıldı ama Sean'ın parmaklarını sıkıca tutmayı sürdürdü ve ona yaklaştıkça, korkusunu ondan gizlemeye çalıştı. Diğer eliyle Sean'ın yüzüne uzandı. Onu, kendisine bakmaya zorladı.

Gözlerinde acı vardı. Savunmasızlığı, fiziksel cüssesi ve kuvvetiyle öyle çelişiyordu ki rol yapıyor sanabilirdiniz ama Danni onun gözlerinde keder görüyordu. Yine de onu bırakamazdı. Bunu biliyordu.

"Burada olmamızın bir sebebi var" dedi Danni ve avucunu Sean'ın çenesine dokundurdu.

"Hatırlasana, sana söylemiştim? Burada biri benden bir şey istiyor." Danni duraksadı, sonra ekledi, "Sanırım o sensin."

Söyledikleriyle Sean'ın kafasını karıştırdığını görebiliyordu. Bunu yüzünden anlamıştı. Ama ne kadar konuşursa konuşsun, ne demek istediğini anlatmaya yetmeyecekti. Bunun yerine başka bir yol denedi. "Biz gerçekte burada değiliz, Sean, önceki gibi değil. Zamanda geriye gitmedik ve burada kalmayacağız ama geri dönmeden önce, bu her ne ise, onu görmeliyiz." Söylediklerinin doğru olduğuna ikna etmeye çalışarak gözlerine baktı. "Güven bana."

Hayalimdeki Aşk

305

Sözler etkili olmuş gibiydi ve Sean'ın yüzündeki, boynunda ve omuzlarındaki gerginlik yavaşça hafifledi. Başını salladı ve Danni'nin onu eve sokmasına izin verdi.

On taraftaki oda loştu, içerisi havasız, dans eder gibi dönen sigara dumanıyla kaplıydı ve duman duvarları kirliliyor, kapının hemen yanında asılı aynaya doluyordu. Pencereelerde kahverengi perdeler vardı ve en üstteki dışında hepsi kapalıydı. Öfkeli sesler yükselip şiddetleniyor, Michael ve kardeşi odanın ortasında kıpırdamadan duruyorlardı. Çocuklar, perdelerden içeri sızan tek bir ışığın içinde yüzen toz ve duman bulutu gibi ilerlediler. Mutfak kapısına geldiklerinde, Michael kardeşini arkasına sakladı ve içeri baktı. Danni onun endişesini hissedebiliyordu. Bu endişe onu da sarmış, daha hızlı hareket etmesini sağlamıştı.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun?" dedi bir kadın. Sesi tiz ve sertti.

Danni köşeyi döndü ve küçük mutfığa girdi. Konuşan kadın kısa boylu, son derece zayıftı. Doğal olamayacak kadar parlak kızıl saçları ve koyu kahve kaşları vardı. Yüzü kemikliydı. Sivri bir çenesi ve açık mavi gözleri vardı. Bir elinde bir çay fincanı ve ucunda endişe verecek kadar uzun külü olan bir sigara tutuyordu. Diğer eliyle önünde duran adama sataştı. Hantal, uyuşuk hareket ediyordu. Belli ki içtiği şey çay değildi.

"Sen benim lanet olası aptal bir karı olduğumu düşünüyorsun, değil mi, şerefsiz herif?" diye bağırdı. Suratını buruşturduğunda kırmızı dudakları geri çekildi.

"Bir kısmı doğru. Senin aptal olduğumu düşünüyorum, hem de sarhoş bir aptalsın, Brigid" diye yanıtladı adam ve kaderine boyun eğmiş bir hâlde iç çekti. Geniş omuzları ve uzun bacakları olan iri bir adamdı. Danni daha yüzünü görmeden kim olduğunu biliyordu. Bu vizyonu çağırmaya çalışırken yüzüne

306

Erin Quinn

odaklandığı adam, Niall Ballagh'tı. Yine de bir yanı, bu yer ve zamanı belirleyen kişinin Sean olduğuna ikna olmuştu.

Niall tezgâhın üzerinden bir şişe alıp kendine bir bardak doldururken, çocuklar kocaman gözleri ve bembeyaz olmuş yüzleriyle kapının girişinde fark edilmeden bekliyorlardı. Niall bardağı kafasına dikti ve tekrar doldurdu.

"Sence ben bu şekilde eve gelmekten hoşlanıyor muyum?" diye sordu. "Sen içip suratsız ve öfkeli bir kadına dönüşürken ben aylak aylak yatıyor muyum? Ya çocuklar? Birazdan evde olacaklar."

"Evde mi?" diye tısladı kadın. "Bu lanet olası bir ev değil. Burası bir ahır. Ahır diyorum, duyuyor musun?"

"Bütün Ballyfionüir biliyor senin çılgınlıklarını."

"Tanrım, neden seninle evlendim, hiç anlamıyorum. 'Elbette yakışıklı bir adam' demişti annem. Ama şimdiye kadar ondan bir şey olmadıysa, daha da olmaz. Şimdiden balık kokuyor' dediler. 'Ölene kadar da balık kokacak!'"

"Balıkçılık onurlu bir iştir, kadın. Masaya yemek koymak için yapılacak ne ahlaksızlıklar var!"

Kendi sarhoşluğunda, derbeder hayalleri ve kırgınlıklarıyla kocasını aşağılamak, onun gururunu, hayatını, dünyasını ayaklar altına almak için Brigid sözcükleri ağzında gevelemeye devam etti. "Ama ben dinlemedim. Bir anlasam neden dinlemediğimi."

"Keşke beni de aydınlatsan!" dedi Niall. "Seni zorlamadım. Kafana silah dayamadım."

"Keşke yapsaydın! Keşke kafama silah dayayıp beynimi hava uçursaydın!"

Brigid bir dikişte çay bardağının içindekini bitirdi ve sonra şişeyi Niall'ın elinden almaya çalıştı. Niall şişeyi vermemek için mücadele ederken onu geriye itti ve kadın öfkeyle çılgık Hayalimdeki Aşk 307

attı. Elindeki bardak yere düştü ve binlerce parçaya bölündü. O da pençe gibi eliyle Niall'ın üzerine atladı. Tatmin olduğunu belli eden bir haykırıyla Niall'ın yüzünü tırmıkladı, ardından elinden şişeyi kaptı ve havaya kaldırdı.

Sean nefes nefese kalmıştı. Danni dikkatle çocuklara baktı, aldıkları kısa ve hızlı nefeslerle kabarıp inen göğüslerini izledi.

Brigid şişenin kapağını açtı ve şişenin ağzından içmeye başladı. Niall elini yüzündeki sıyrıklara götürüp akan kanı fark ettiğinde öfkeleni.

"Tanrı aşkına, seni deli karı!"

"Sen de adam kılığına girmiş rezil herifin tekisin! O da böyle düşünüyor!"

Brigid sendeledi, arkasındaki tezgâha yaslandı ve şişeden içmeye çalışırken düşürmemek için çok uğraştığı sigara yere düştü. Kırık bir cam parçasına basmış ve ayağını kesmişti ama acıyı ya da yürürken bıraktığı kanlı ayak izlerini fark etmişe benzemiyordu. "Rezil" dedi tekrar.

"Gözlerin hep başkasının karısında. Görmediğimi mi sanıyorsun? Gözlerim var ve gayet iyi görüyorlar!"

"Brigid" dedi Niall. Bu kez sesi yalvarırcasına çıkıyordu.

Gözlerinde ıstırap, şaşkınlık, biraz da vicdan azabı vardı. Danni'nin daha önce gördüklerinden sonra, merak etmemek elinde değildi... Brigid'in Fia ile konuşmuş olabileceğini düşündü.

"Brigid" diye tekrarladı Niall. "Yanlış biliyorsun, sevgilim. Benim hayatımdaki tek kadın sensin. Karıcığım, ben seni seviyorum."

Niall yalvaran gözlerle ona baktı ve Danni onu Fia'yla görmüş bile olsa, şu anda Niall'a inandı. Zamanın bu noktasında, söyledikleri doğrudu sanki.

308

Erin Quinn

Brigid olduğu yerde sallandı, bulacağından emin olduğu o yalanı tespit etmek için kocasının yüzünü inceledi. "Onu lanet olası bir prensesmiş gibi izlediğini gördüm. İnkâr etsene. Hadi söyle, öyle olmadığını söyle."

Niall başını yavaşça sallayarak zorlukta yutkundu. "Ben seni asla aldatmadım, Brigid. Asla aldatmayacağım" dedi.

Yine, sözlerinde doğruluk payı vardı. Brigid, Niall'ın bir başkasını arzuladığından ne kadar eminse, Danni de Niall'ın doğru söylediğinden emindi. Ama Niall karısının sorusunu yanıtlamamıştı ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Aldatmamışmış" dedi Brigid. "Yüreğinde aldattın sen beni."

"Hiçbir şekilde aldatmadım."

Sonra kadın tereddüt etti ve Danni öne atılmak, Brigid'e kocasına inanması için yalvarmak isteyerek nefesini tuttu. Danni ne görmeye geldiklerini biliyordu ve yanındaki adam gibi, o da bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Sean sessiz bir dehşetle anne ve babasını izlerken Danni iki eliyle Sean'ın eline sarıldı.

"Ama ben aynısını söyleyemeyeceğim, Niall Ballagh. Ben yüreği seninki gibi kapkara olan birine sadık olmayacağım."

"Laflarına dikkat et, kadın."

"Etmiyorum!" dedi Brigid omuzlarını dikleştirip göğüslerini dışarı çıkararak. Sarhoş haliyle dudaklarını yaladı ama seksi görünmeyi pek başaramasa da amacına ulaşmıştı. "Trevor senin oğlun bile değil. Duydun mu beni? Senin bile değil!"

Niall kapkara gözleri ve kemikli çenesiyle ona bakıyor, hareket etmiyordu. "Bu lafı geri alacaksın" diye uyardı. "Yoksa ne yaparsın?"

"Yoksa senin lanet kafanı koparırım, olacağı bu."

Hayalimdeki Aşk

309

Brigid histerik bir kahkaha attı ve şişeden bir yudum daha aldı.

"Ama doğrusu bu. Babasının kim olduğunu bile bilmiyorum, öyle çok var ki. Patrick Walsh olabilir belki. Ya da Harold O'Conner... veya..."

Niall cüssesinden beklenmeyecek bir hızla ilerledi. Bir an masanın yanında durmuş, kanlar akan yüzüne havlu bastırırken hemen ardından mutfağın karşı tarafına ilerledi, Brigid'in elindeki şişeyi kaptı ve elinin tersiyle kadının suratına sert bir tokat indirdi.

Brigid'in başı geriye atıldı ve ağzının köşesinden kanlar akmaya başladı. Niall'a baktığında gözlerindeki ifade Danni'nin kanını dondurdu. Öfkeyle Niall arkasını dönüp yürümeye başladı. Brigid ayağa kalktı ve gözlerindeki şiddetle parmaklarına bulaşan parlak kana baktı. Soğukkanlılıkla bir çekmeceyi açtı ve uzun, keskin bir bıçak çıkardı.

"Tanrım" diye fısıldadı Danni. Yanındaki iri cüsseli adam titremeye başladı. Danni hâlâ Sean'ın elini tutarak ona doğru döndü ve onu kendisine çekti. Denemenin fayda etmeyeceğini bile bile, onu koruyabilmeyi istedi. Kapı eşiğinde dururken iki küçük çocuk öylece bakıyordu. Danni onlara da sarılmak istedi ama bu mümkün değildi.

Öfkesi dışında hiçbir şeyin farkında olmayan Niall bardağına dört bardak viski koydu ve içti. Elleri titriyordu. Danni onun gözlerinde keder gördü, her şeyi tüketip yok edene kadar ruhunu kemiren bir keder.

Brigid elindeki bıçakla yavaşça yürümeye, aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Trevor aniden ve herkes şok oldu. Niall arkasını dönüp Brigid elindeki bıçakla üzerine atarken Trevor öne atıldı. Ama Michael çabuk davrandı ve kardeşini

310

Erin Quinn

belinden yakaladı. Tekmeler savurup çılgınlık atan çocuğu kapıya götürdü ve onu sakinleştirdi.

"Sen burada bekle" dedi Michael. Yüzü hiddet ve kararlılık maskesiyle kaplıydı.

Danni, Michael'ın kendi tavsiyesine uymuş olmasını dilerken bu kez Michael hengamenin içine koştu. Danni'nin yanındaki Sean bir iniltiyle irkildi ve ürperdi.

O anda her şey yavaş çekim ilerliyor gibiydi. Danni, Sean'ın sarsıldığını, çocuk Sean'ın, Michael'ın yaptığı gibi annesiyle babasının arasına girmeye çalıştığının farkındaydı, ikisini ayırmaya çalışırken Danni'yi de beraberinde sürükledi ama hiçbir şeye engel olamıyordu. Ne şimdi ne de o zaman. Sadece bıçak içinden geçtiğinde anladı bu dünyada ne kadar asılsız olduğunu. Danni'ye bakarken gözleri yaralı ve kızgındı.

Brigid yana çekildi ve tam bir kararlılıkla Niall'ın üzerine yürüdü. Danni, bir yanı bunun gereksiz olduğunu bilse de, elinde olmadan Sean'ı kenara çekti. Lanetli izleyiciler gibi Niall'ın karısının elinden bıçağı almak için verdiği mücadeleyi izlediler ama Brigid'in öfkesi ve sarhoşluğu, ona korkunç bir güç vermişti.

Michael, Niall ve Brigid'i ayırmaya çalıştı, tıpkı yetişkin Sean'ın yapmaya çalıştığı gibi. Ama onların bacaklarına dolanmakla kaldı, küçük kardeşi ise kapının yanında durmuş çığlıklar atıyordu.

Brigid oğlunun üzerine düştü ama bu onu durdurmadi, yavaşlatmadı. Bu davranışlarının oğlunu sonsuza dek bir travma içinde yaşamaya mecbur edeceğini önemsemedi. Bıçağı başının üzerine kaldırmıştı ve hızlı bir şekilde indirip Niall'ın omzuna sapladı. Niall, bir yandan oğlunu yerden kaldırıp onu kenara çekmeye çalışırken acıyla haykırdı. Brigid tekrar üzerine atlayıp tüm ağırlığını bıçağı verirken bile Niall oğluna, "Merak

Hayalimdeki Aşk

311

etme, her şey yolunda, çık mutfaktan" diyordu. Brigid'in bu seferki hedefi Niall'ın kalbiydi. Niall, Michael'ı ayağı kaldırmayı başardı ve dönüp onu kardeşinin yanına iterken Brigid bıçağı Niall'ın sırtına sapladı. Bıçak kemiğe çarpıp durmuştu ama Niall'ın acı dolu haykırışı küçük mutfakta yankılandı. Yılmayan Brigid bıçağı Niall'ın sırtından çekip kurtardı ve tekrar üzerine saldırdı. Oğlunu mutfaktan çıkarmayı başaran Niall bu kez döndü ve Brigid bıçağı tekrar saplamaya fırsat bulamadan karısının kolunu yakaladı. Omzundan ve sırtından kanlar akıyor, etrafı kan gölüne çeviriyordu. Niall sanki bayılacaktı gibi sendeledi.

Algıları karısıyla mücadele etmeye yetecek kadar açıktı ve tüm gücüyle karısının parmaklarını bıçaktan ayırmaya çalıştı. Ama Brigid yaralanmamıştı ve kocasını öldürmeye niyetliydi. Niall onun sırtını tezgâha dayamayı başardı ve elini lavabonun kenarına vurarak bıçağı düşürmeye çalıştı. Brigid aldatılmış bir kadının gazabıyla direniyordu. Gücünü yitirmeye başlayan Niall serbest olan elini Brigid'in boğazına doladı ve diğer eliyle bıçağı bıraktırmaya çalışırken kadının boğazını sıkmaya başladı.

Çocuklar annelerinin yüzündeki kanın çekilmesini, ayaklarının kanlı zeminde bir ölüm ritmiyle debelenmesini izlerken çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Ama Brigid bıçağı bırakmadı. Hâlâ Niall'a şaplamaya çalışıyordu.

"Onu öldürüyorsun!" diye bağırıyordu Michael.

Ama Niall'ın başka ne seçeneği vardı? Onu bıraktığı takdirde, Brigid onu öldürecekti.

Gözleri yaşlarla dolup boğazı düğümlendiğinde bile Danni gözlerini önündeki korkunç sahneden ayıramadı. Bıçak biraz daha yaklaştı, Niall Brigid'in boğazını daha çok sıkı ve

312

Erin Quinn

sonunda Brigid bıçağın yere yuvarlanmasına izin vererek dizlerinin üzerine düştü. Bitkin düşen Niall da, parmakları hâlâ karısının boğazında ama bu sefer daha gevşek, sanki özür diler gibi dokunuşlarla onun yanına yığıldı. Yaralarından kan akıyor, gömleğini koyu kırmızıya dönüştürüyordu. Her yer kan revan içinde kalmıştı. Yerler. Dolaplar. Michael'ın üstü başı.

"Neden beni buna mecbur bırakıyorsun?" dedi Niall. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Neden. Yüzüne nefret maskesi takmış gibi bir ifadeyle Brigid kafasını kaldırdı, bıçağı kapıp tekrar Niall'ın üzerine atladı. Niall ışıldayan bıçağın havada kavis çizerek ona doğru geldiğini görünce, gözleri korkuyla açıldı. Bir an için gözlerinde bir teslimiyet, bir kabullenme duygusu belirdi ve Danni Niall'ın savaşmayacağını, ölümün getireceği o rahatlığı kabul edeceğini düşündü. Ve sonra o bakış kayboldu, Niall yerinden fırladı, omzuyla Brigid'in suratına sert bir darbe indirip onu dolapların üzerine fırlattı.

Uzun bir süre kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Çocuklar birbirlerine sarıldıklarında, nefes almayı bırakmış gibiydiler. Michael, Trevor'ın bu manzarayı görmesine engel olmak

için yüzünü göğsüne yasladı. Brigid dolaplara yaslanmış, yüzünde bir şok ifadesiyle göğsüne saplanan bıçağa bakıyordu. Niall ruhu yerinden sökülüp parçalara ayrılmış gibi haykırdı. Sürünüp kendini çekerek onun yanına ilerledi ve ağlayarak gözlerine baktı. Kadının dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

"Ne? Ne dedin, Brigid?" diye sordu Niall, Brigid'in yüzündeki saçları kenara çekerek. Biraz daha yaklaştı ve kulağını kadının dudaklarına dayadı. Kadın tekrar konuştu. Öyle kısık sesle konuşuyordu ki Danni sözleri seçemedi ama her ne dediyse

Hayalimdeki Aşk

313

Niall anlamıştı. Brigid'i kendine doğru çekti ve onu kucağında sallarken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Sonra kadının yüzü dondu, gözleri sabidendi ve son nefesini verdi. Niall ıstırap ve öfkeyle ona bakıp haykırdı. O da çok kan kaybetmişti ve yüzü ölen karısınıninki kadar beyazdı ama bilincini kaybetmemek için mücadele etti. Sonunda gözleri yukarıya doğru döndü ve Niall yere yıkıldı. Başını zemine çarptı ve kolları iki yana açıldı.

r ~ S/atvv ü& sesle dönerken büyük bir şiddede Sean ve t^S (y Danni'yi kanlı mutfaktan çıkardı ve kulübeye geri getirdi. Sanki saatlerdir bir hız trenindeymiş gibi Danni'nin midesi bulanıyordu. Sean ın ne kadar korkmuş olabileceğini merak ederek onun yüzüne baktı. Ama Sean ın gözlerinde öyle boş bir ifade vardı ki Danni ürküdü. Nefes alıyor muydu? Hâlâ hayatta mıydı?

"Sean?"

Sean ın bakışları Danni'nin yüzüne doğru kaydı. Gözleri karanlık ve gri, derin ve kasvetli bir yeşile bürünmüştü. Öfke vardı. Olan bitenler karşısında yaşadığı şokun arkasında çalkalanan şaşkınlık, korku ve ıstırap duyguları vardı.

"Sean, çok üzgünüm. Seni de götürebildiğimi bilmiyordum, daha önce hiç olmadı.

Göreceğimizin bu olduğunu bilmiyordum. Ailen... çok üzgünüm. Elimde olsaydı bunu görmene izin vermezdim..."

Sean'ın genzinden boğuk bir ses geldi, ardından arkasını döndü. Bir an bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Tek

316

Erin Quinn

kelime etmeden çekmecedan temiz giysiler aldı. Banyoya girip kapıyı kapadığında kapının sesi sessiz odalarda yankılandı. Öylece kalan Danni, Sean ın musluğu açmasıyla borulara hücum eden suyun sesini dinledi. Sean kıyafetlerini çıkarıp sağ salim kurtulduğu dehşetten kendini arındırmaya çalışırken Danni onun dalgalanan kaslarını hayal edebiliyordu. Ama bunun, sabun ve sıcak suyla giderilemeyecek kalıcı bir boya gibi onunla kalacağını biliyordu. Unutma ihtiyacıyla birlikte.

Danni de sarsılmıştı ama anlıyordu. Sean biraz önce o korkunç olayı bir kez daha yaşamıştı ve Danni bunun şiddetini hayal bile edemiyordu. Böyle kavga eden, nefretle birbirlerinin kanını döken insanlar, onun annesi ve babasıydı. O, küçücük bir çocuk olarak, kardeşini korkunç gerçeklerden korumaya çalışırken orada, mutfağın buz gibi zemininde ölü bir hâlde yatan kişi onun annesiydi. Elbette unutmak istemişti.

Aralarında onunla ilgili, ikisiyle ilgili bir engel yaratmamaya çalışarak kapalı banyo kapısına baktı.

Mutfakta birkaç yumurta ve pastırmaya benzeyen bir şey buldu. Yumurtaları cırıptı ve tepenin üzerindeki koyunlar gibi sistematik bir şekilde ilerleyerek bir tavanın içine eti dilimledi. Bir sepetin içinde patates vardı. Hiçbir yemek patatesiz olmaz, demişti dün birlikte çalıştığı kadınlar. Patatesleri soyup dilimledi ve tavada cızırdayan etlerin yanına patatesleri de ekledi. Sağlığına dikkat eden Danni, bu yemeğin içindeki tüm yağ ve karbonhidratları düşünüp yüzünü buruşturdu. Ama ne fark ederdi ki? O veya bu şekilde, her şey yakında sona ermeyecek miydi, zaten? Kendini ya sığ bir mezarın içinde ya da kendi zamanında terk

edilmiş bir vaziyette bulacaktı. Hangisi olduğunun ne önemi vardı? Her iki seçenekte de Sean olmayacak gibi görünüyordu, değil mi?

Hayalimdeki Aşk

317

Danni bu düşüncenin onu sarmasına izin vererek tezgâha yaslandı, içgüdüsel olarak biliyordu. Burada ne olursa olsun, Sean ve o buradan birlikte gidemeyeceklerdi.

Sean duştan çıktığında, kahvaltı hazırdı. Gözleri kıpkırmızıydı ve Danni, içinde yaşadığı ıstırapı hissedebiliyordu. Sean masanın yanına geldiğinde Danni'yle göz göze gelmekten kaçındı. Önce onun oturmasını bekledi. Danni ona dokunsaydı, Seandan onunla konuşmasını isteseydi, Sean paramparça olabilirdi. O kaskatı duruşunda, onu parçalara ayırmaması için yalvaran bakışlarında görebiliyordu bunu. Şimdi olmaz. Kaybettiği kontrolü yeniden kazanana kadar olmaz.

Danni onun bu sessiz ricasını görmezden gelmeyi istediye de, ona saygı duydu. Duygularını paylaşmadan önce onlarla tek başına baş etmesi gerekiyordu. Danni bundan hoşlanmamıştı ama anlıyordu.

Sessizce kahvaltı ettiler. Her ikisi de tabaklarını temizleyecek kadar aç olsa da, ne çiğnediklerinin ya da yuttuklarının farkında değillerdi. Bu şekilde köpek maması da yemiş olsalar fark etmeyeceklerdi.

Bitirdiklerinde Sean tabağını alıp lavaboya götürdü ve yıkamaya başladı. "Bırak oraya" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla.

Sean tabağı lavabonun içine bıraktı, sonra başını kaldırıp pencereye bakarken ellerini lavabonun kenarına dayadı. Kol ve omuzlarındaki kaslar kaskatı kesilmiş, çenesi kenetlenmiş, gözleri kısılmıştı. İçinde büyük ve ıstıraplı, ağır ve idaresi güç bir şey taşıyordu. Danni masada sessizce durup onu izledi. Ona uzanmak istedi, neye dokunacağından korktu. Ona ne sunabileceğini bilemedi. Sean ın neleri geri çevirebileceğini de.

Sean hiçbir şey demeden evden ayrıldı, Danni de ona izin verdi.

^u/a&Aüi™ yıkamayı bitirdikten sonra duş alıp -ı x S gün için hazırlandı. Colleen onun gardırobuna yeni giysiler eklemişti. Şimdi seçenekleri arasında yumuşak bir kot pantolon, bir de krem rengi, örgü bir kazak vardı. Onları çıkardı. O sırada çekmecenin altında bir tayt ve büyük bir tişört gördü. Bir yandan ne kadar tanıdık göründüklerine şaşırıken diğer yandan kendisinin bile olmayan bu giysileri nasıl tanıyor olabileceğini merak etti. Ve sonra hatırladı... gördüğü ilk vizyonda üzerinde bu giysiler vardı. Öldüğünde... Sean'la -genç Sean'la- birlikte gömüldüğünde üzerinde bu kıyafetler olacaktı.

"Giymezsem olmazlar" diye fısıldadı kararlı bir şekilde.

Ve bu meydan okumayla beraber, zamanının tükendiğini ve kaderin, onu âşık olduğu adamın on dört yaşındaki haliyle birlikte mezara koymak için nasıl bir komplo ürettiğini öğrenmeye bir adım bile yaklaşmadığını hatırladı.

Yapbozun parçalarını birleştirme konusundaki beceriksizliğine kızıp yeni bir günün doğduğunu bildiren güneşin ilk ışıklarını izledi. Karanlık gökyüzünü önce pembeye, sonra

320

Erin Quinn

yaldızlı kırmızıya, altın sarısına ve en son maviye dönüştürdü. Brigid'in gözleri gibi mavi. Danni'nin kalbi gibi mavi.

Saat yedide MacGrath'lerin evinde olması söylenmişti. Kulübeden ayrıldığında saat henüz altı buçuktu ama yine geç kalıp Bronagh'ın gazabıyla karşılaşmak istemedi. Ayrıca, başka yapacak ne işi vardı ki?

Giderken yaşadığı o sabahı bir daha düşündü. Önce ona aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini söyleyen Colleen. Ardından vizyon... onun çağırdığı... ama hiç değişmeyen vizyon. Sean'ın annesi hâlâ ölüydü, babası da trajik bir şekilde sorumluydu. Danni bunu önleyebilmiş olmayı dilediyse de yapamamıştı. Böyle ıstırap dolu bir şeyi tekrar yaşamaktan

başka bir şey yapamıyorsanız, onu görmenin ne faydası vardı? Bu, Danni'nin sahip olduğu bir güç değil, bir lanetti.

Bir önceki gün ona söylendiği gibi arka kapıdan mutfağa girdi. Harika kokular, büyük mutfağın nemli, sıcak havasına karışıyordu. Danni erken gelmişti, ama Bronagh çoktan gelmişti ve elinde boş bir tava ve yüzünde telaşlı bir ifadeyle yemek odasından mutfağa girdi. "Ah, gelmişsin. Hem de erken. Çok iyi. Fırında turtalar var ve daha patates güveç yapmam gerek."

"Burası harika kokuyor" dedi Danni gülümseyerek.

Bronagh bu iltifat karşısında neşelendi. "Bugün ikizlerin doğum günü. En sevdikleri yemekleri pişirmeden olmaz, değil mi?"

Elbette olmaz, diye düşündü Danni ve Bronagh'ın yüzünde gördüğü sevgi, onların doğum günlerini özel kılmak için giriştiği bu gayret karşısında kalbi sızladı.

Boğazını temizleyip sordu. "Bugün ne yapmamı istersin?"

"Tek başına bir tarifi uygulayabilir misin? Ve yapamayacak-san yapabilirim deme."

Hayalimdeki Aşk

321

"Evet, yapabilirim."

"Güzel" dedi Bronagh başını sallayıp. "İşte, adımlar burada yazıyor. Sırasına dikkat et çünkü önemli. Malzemeleri de ikiye bölmen gerekecek." Bronagh'ın kaşları çatıldı. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Danni başını salladı ve yüzünde hissettiğinden daha kendinden emin bir ifadeyle Bronagh'ın elindeki tarif kâğıdını aldı.

"Güzel. Benim Bayan MacGrath'le alışverişe gitmem gerek. Alarm öttüğünde turtayı fırından çıkarman gerek. Benim için bunu da yapar mısın?"

Danni başını salladı. "Elbette. Harika kokuyor."

Bronagh gülümsedi ve o ifade gözlerini buruşturup yüzünü tamamen değiştirdi. "Şeftalili turta, Betty Crocker'ın kendi tariflerinden biri" dedi gururla. "Çocuklar bayılıyor. Bir de onlar pastaneden sipariş ettiğim pastayı görene kadar bekle. Mary Elizabeth O'Mally pasta hamuru ve kreması konusunda bir dâhi."

Bronagh turtasına son bir kez daha baktı, alarmı kontrol etti ve işi Danni'ye bıraktı. Kâğıtta en az otuz farklı malzeme, bir o kadar yapılacak iş vardı. Kâğıdı görebileceği bir yere astı ve ihtiyacı olan malzemeleri toplamaya başladı. O çalışırken birden mutfağın kapısı açıldı ve içeri ikizler girdi.

Aynı anda nazikçe, "Günaydın, Bayan Ballagh" dediler ve tezgâha yaslanıp onu izlemeye başladılar.

"Ne pişiriyorsunuz?" diye sordu Dairinn.

"Şey, umarım berbat bir şey olmaz."

"Olabilir gibi görünüyor" dedi Rory ve tezgâhın üzerine çıkardığı malzemelere baktı. "Ama burası çok güzel kokuyor."

"Fırında Bronagh'ın pişirdiği turta var."

"Ohh!" dediler çocuklar aynı anda.

322

Erin Quinn

Danni ikizlere bakıp bir erkek kardeşi olduğunu nasıl untabildiğim merak etti. Bu geceden sonra Rory'nin nerede olacağını merak etti. Danni kendi zamanına döndüğünde, onu yine unutacak mıydı? içindeki şiddetli bir sancı bu düşünceye karşı isyan etti.

Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin...

"Çok erken kalkmışsınız" dedi Danni.

"Annemiz kahvaltılarımızı yatağımıza getirdi" dedi Rory. "Bize Mickey Mouse kulakları olan krepler yapmış."

"Bir gün Disneyland'e gideceğiz" diye ekledi Dairinn. "Siz hiç Disneyland'e gittiniz mi, Bayan Ballagh?"

Danni yıllar önce Yvonne ve onun çocuklarıyla birlikte gitmişti. O gün hayatının hem en harika hem de en kötü günü olmuştu. Yvonne'un sunduğu güzelliklerin karşılığında olağanüstü bir vitrinli dolabı kaçırmıştı. On altı, neredeyse on yedi yaşındaydı, ama tüm oyuncaklara binmiş, ona sunulan her şekeri, dondurmayı ve çikolata kaplı muz yemişti. Sonra da gece hem karın ağrısından hem de vitrini kaçırmış olmanın üzüntüsüyle ağlayarak uykuya dalmıştı.

"Aslına bakarsanız Disneyland'e gittim. Siz de harika zaman geçireceksiniz."

Çocuklar sevinçle gülümsediler. "Annemiz bizim için eğlenceli bir şey hazırlamış. Bir sürpriz ama o zamana kadar ortalıklarda dolaşmamamız gerekiyor" dedi Rory. "Her şey ortalıktayken dolaşmamak da zor."

"Biz size engel oluyor muyuz şimdi?" diye sordu Dairinn.

"Hayır. Bana arkadaşlık ediyorsunuz."

Dairinn gülümsedi ve Danni kalbinin kasıldığını hissetti. İkiye bölünmüştü sanki. Sanki yüzüne bakıyor ama daha önce hiç görmediği bir ifadeyle karşılaşıyordu. Gönül rahatlığı. Em-Hayalimdeki Aşk

323

niyet. Kendine güven. Tüm bunlara beş yaşındayken sahipti ama şimdi olduğu kadına dönüşene kadar teker teker yitirmişti. Bir zamanlar sevilmişti. Önemsenmişti. Bir de arkadaşı vardı, kardeşi. İkiz kardeşi.

Danni başını kaldırdı ve Dairinn'in gözleri parlayarak ona baktığını fark etti. Yüzünde hem tedbir hem de başka bir şey vardı, Danni'yi durgunlaştıran bir şey. Dairinn döndü ve omzunun üzerinden açık kapıya baktı. Sessizce taburesinden kalktı ve gidip kapıyı kapattı.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Rory.

Dairinn döndü ve cevap vermeden taburesine oturdu. Gözlerini Danni'nin üzerinden ayırmadan kardeşinin elini tuttu. Bu, rastgele yapılmış veya üzerinde durulmayacak bir hareket değildi. Danni bunu içgüdüsel olarak bilmeseydi bile, şu anda ikizlerin yüzlerindeki ifadeye bakarak anlayabilirdi.

Aniden onların birlikteliğinin gölgesinde kendini küçülmüş hissetti. Sanki etrafındaki dünya genişliyor ve o uçup gitmek üzere olan bir toz tanesine dönüşene dek büzüşüyordu. İfadeler Rory'nin yüzünde belirdi ve o anda Danni bir anda gelen bir farkındalıkla ikizlerin iletişim kurduklarını anladı. Bir şekilde, karmaşık ve akla hayale sığmayan bir yolla, Dairinn bildiği her ne ise onları Rory'ye aktarıyordu. Bir anda sona erdi ve şimdi ikisinin gözlerinde de o malum bilmişlik vardı.

Danni rahatsız oldu ve boğazını temizleyip tedirginliğini saklamaya çalışarak tenekeden bir kaşık un aldı. Ama gördüğü şey karşısında ürpermişti. Çocukların onu izlerkenki soğukkanlılıkları onu sarstı. Bu sabah Sean'ın ona baktığını nasıl hissettiğini merak etti. Aynı tüyler ürpertici tedirginliği mi yaşamıştı?

Derin derin nefesler alarak kâsesindeki malzemeleri karıştırdı.

324

Erin Quinn

"Kitap için mi buradasın?" diye sordu Rory yumuşak bir sesle.

Danni bir anda başını kaldırdı. "Ne?"

"Söyledim sana, neden burada olduğunu bilmiyor" dedi Dairinn.

"Bu doğru mu?" diye sordu Rory.

Nutku tutulan Danni başını sallayıp aynı anda omuz silkti. Bu noktada, bildiğini düşündüğü hiçbir şeye güvenmiyordu.

"Buraya seni Dairinn mi getirdi, peki?" Rory taburesinde döndü ve kardeşine baktı. "Sen mi getirdin?"

Danni nefesini tutmuş yanıtı bekledi. Ama Dâirinn sadece soğukkanlı bir şekilde bakmayı sürdürdü.

"Dairinn beni buraya nasıl getirebilir?" diye sordu Danni. Ama duyacağı yanıtın da korkuyordu. Bu fikir, üzerinde düşünölmeyecek kadar karmaşık ve tuhaftı.

"Kitabı gördün, değil mi?" dedi Dairinn. "Gördüğünü anladım. Çok korkutucu, değil mi?"

"Sen de mi gördün?"

Dâirinn başını salladı. "Ama onu neden istediğini anlamıyorum. İyi değil ki."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kardeşler yanıt vermeden önce sessizce bakiştılar. Danni, elinde içi unla dolu ölçü kabını tutarak onları izledi. Şokun da ötesindeydi hissettikleri. Korkunun da ötesinde. Derinlerde bir yerde, özüne ait bir kaçma içgüdüsü belirdi. Buradan çıkması gerekiyordu.

Sonunda Rory yanıtladı. "Kitap hareket ediyor" dedi. Hareket mi ediyor? Danni boğazını temizledi ve ölçü kabını tezgâhın üzerine bıraktı. Rahat görünmeye çalışıyor ama başa-

Hayalimdeki Aşk

325

ramıyordu. "Nasıl yani? Fennore Kitabı'ndan mı bahsediyorsunuz?"

"Buradaydı" dedi Rory. "Ama sonra gitti ve nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Çalındı mı?"

İkisi de başlarını iki yana salladılar.

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Danni.

"Hissediyorum" dedi Rory. "Bazen benimle konuşur."

Dairinn, kardeşinin sözlerine küçük, ani bir mimik yaptı. Rory'nin bunu yüksek sesle ifade etmesi hoşuna gitmemiştir. "Kimseye söylemem" dedi Danni.

"Onu biliyoruz" diye karşılık verdi Dairinn. "Yoksa sana neden bir şey anlatalım ki? Ama kitabın neler yapabildiğini biliyorum ve onun hakkında konuşmak iyi değil."

Danni'nin kalbi ağırlaştı ve boğazı yanmaya başladı. "Neler yapabildiğini biliyorsun, öyle mi?"

"İnsanlara neler yaptığını bildiğini kast ediyor" dedi Rory.

"Onları delirtiyor" diye tamamladı Dairinn.

"Ama..." Danni ne söylemek istediğinden emin değildi ve sözcükleri dikkatli seçmeye çalışıyordu. "Ben güç verdiğini sanıyordum."

"Evet. Güç de verir. Ama kapı açıldığında her zaman böyle olmayabilir."

Danni zorlukla yutkundu. Başka ne yapıyordu? Başka neler biliyorlardı?

"Sihir görmeyi mi umuyorsun?" diye sordu Rory.

"Ben sihir gördüm" dedi Dairinn kendini önemli hissederek. "Pek çok kez. Bir gece yatak odamdan limana uçtum ve kuzenimin ağlara dolandığını gördüm. Aşağı çekilmişti ve

326

Erin Quinn

kimse bilmiyordu. Ben de anneme söyledim, o da Patrick Amcama anlattı. Amcam kuzenimi izlemeye başladı. Ve amcam güvertedeiken kim ağlara dolanıp dibe battı, biliyor musun? Kuzenim. Annem ona söylemeseydi amcam hiç bilmeyecekti ama biliyordu, bunun üzerine ağı yukarı çekti. Kuzenim boğulmaktan kurtuldu."

"Yani onun hayatını mı kurtardın?" Danni bir yandan hafızasını yokluyordu. Ama öyle bir şey varsa bile hatırlayamadı.

"Evet. Ve bir Pazar günü kilisede Peder Lawlor, bir gece önce İsa'nın onu terk ettiğine inanan zavallı bir ruh tarafından soyulduğunu anlattı. Peder, adam iş aramak için gelseydi ona yardım ederdim, dedi çünkü İsa'nın onu kiliseye, aradıkları işçi olması için gönderdiğine inanmış. Adam ellerini ve yüreğini açıp gelmiş olsaydı, sadece yemek yiyip sevgi görecekti. Ben de bir gece önce oraya uçtum ve zavallı adama hırsızlık yapmamasını çünkü İsa'nın onu sevdiğini

söyledim. Ve ertesi sabah kiliseye gelmesini, Peder Lawlor'un ona bir iş vereceğini, İsa'nın da orada onu hep izleyeceğini anlattım."

Danni o tatlı sesi, tonundaki samimiyeti dinleyerek çocuğa, kendi yüzüne baktı. Ve bu anının yankılarını çok derinlerde hissetti. O gece kilisede, kapılar açılmadan kapıların içinden geçtiğini gördü. Dilenci kutsal mabedi karıştırıyordu. Onu görünce dehşete düşmüştü. Sonuçta karşısında ipeksi kıvrıkcık saçları ve gri gözleri olan beyazlar içinde bir çocuk vardı. Adam onun cennetten mesaj getiren bir melek olduğunu düşünmüştü.

Bu da bir vizyondur ama adam onu görmüştü. Onunla konuşmuştu. Zamanı geri döndürmüş ve sonucu değiştirmişti. Sonucu değiştirmişti...

"Gerçekte uçamıyor tabii" dedi Rory. "Sadece uçabildiğini sanıyor."

Hayalimdeki Aşk

327

"Ve sen de gerçekten adarla konuşamıyorsun" diye karşılık verdi Dairinn.

Rory alaycı bir şekilde laf attı. "Sen kıskanıyorsun." Sonra Danni'ye dönüp ekledi.

"Anlayabildiğim sadece atlar değil."

"Öyle mi?" dedi Danni ve oturması gerektiğini düşündü. Hemen oturması gerekiyordu.

"Annem sana anlatmamı söyledi" dedi Dairinn.

"Sana da anlatmamı söylemişti" diye karşılık verdi Rory. "Ve sen hikâyeyi abarttın, değil mi?"

Dairinn kaşlarını çatıp kollarını önünde birleştirdi. Danni, Rory'ye bakıp onun daha fazla konuşup konuşmayacağına dair karar vermesini izledi. Ama o anda Rory'nin neler yapabildiğini hatırlamıştı. Rory anlıyordu. O sadece insanları değil, hayvanları da anlıyordu. Kuştan yırtıcılara kadar, her tür hayvanı. Bir dil gibi değil, daha çok algı gibiydi. Sanki onların istek ve ihtiyaçları Rory'nin zihninde resme dönüşüyordu. Ve bununla da kalmıyordu.

"Bir keresinde kapımıza bir adam geldi" diye başladı Dairinn.

"O benim hikâyem. Ben anlatacağım" diyerek Rory araya girdi.

Dairinn öfkeyle ağzını kapattı ve oflayıp arkasına yaslandı.

"Turistti" dedi Rory, Dairinn'in kaldığı yerden devam edip. "Ve İngilizce, Galce ya da bildiğim başka bir dilde konuşmuyordu."

"Ama Rory ne dediğini anladı. Hemen babama gidip ne olduğunu söyledi ve..."

"Ben anlatacağım dedim!" dedi Rory öfkeyle. "İyi, bana ne!"

"Ve babamın söylediklerini adama anlattım. Sonradan öğrendim, Rusçaymış. Rusça da konuşabiliyordum."

328

Erin Quinn

"Ama şimdi yapamıyor" dedi Dairinn biraz kendini beğenmiş bir tavrıyla. "Sadece o zaman yapabiliyordu." Rory omuz silkip kardeşine pis bir bakış attı. Dairinn, Danni'ye "Bize ne yapacağını anlat" dedi. "Ne yapacağımı mı?"

"Eh, buraya pasta yapmak için gelmedin herhalde, değil mi?" Danni ellerine bakıp "Güveç" dedi.

İkizler kıs kıs gülüp beklentiyle Danni'ye baktılar. Danni ne sorduklarını anlamıştı ama bu soruya nasıl cevap verebilirdi? Neden burada olduğunu gerçekten biliyor muydu? Gerçekten de bir sebebi var mıydı? Yoksa zamanda yolculuğa çıkması tamamen bir tesadüf müydü? Colleen onların geleceğini görmüştü. Dairinn, sanki onun gelmesini beklemiş gibi bakıyordu. Bunlar ne anlama geliyordu?

Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin...

Sean'ı düşündü ve yüreği sızladı. Burada, şimdi, öyle gerçekti ki. Gerçek ve bir o kadar yakışıklı.

"Birini kurtarmak için buradayım" dedi yavaşça.

"Haklısın da" dedi Dairinn sanki yanıtı zaten biliyormuş gibi. "Ama kitap gitti eğer onu kullanmayı umut ediyorsan. Gerçi bu iyi oldu. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Rory araya girdi, "Kurtarılmasını istediğin bir hayatsa kitap bunu gerçekleştirebilir. İstedığın bir hazineyse onu da verebilir. Hayalin her ne ise kitap sana onu gerçekleştirecek gücü verir." "Ama bu şekilde kullanılamaz" dedi Dairinn. "Senden bir şey almadan sana bir şey vermez. İstedığın ne kadar büyükse bedeli de o kadar büyük olur."

"Ruhundan bir parça alacak" dedi Rory yumuşak bir ses to-
Hayalimdeki Aşk

329

nuyla. "Çantandan bir adet bozuk para alıyor gibi alacak. Sen fark etmeyebilirsin bile. Ama bir gün o paraya ihtiyacın olacak ve sen onu yitirdiğini fark edeceksin."

Ruhundan bir parça. Sean'ın hayatıyla takas etmek için yeterince değerli olur muydu? Annesi, kardeşi için... kendi hayatı için? Bugün vereceği parça -yetişkin benliğinden- şu an karşısında oturan küçüğü etkiler miydi?

"Evet, tam bir bulmaca, değil mi?" dedi Rory. "Vazgeçtiğin parçayı özlemeyebilirsin ama bir başkası özleyebilir."

"Nasıl yani?" diye sordu Danni.

"Yani kaybettiğin bir kalp kırılmaz" diye yanıtladı Dairinn. "Ama sevdiğin insan, sende en çok sevdiği özelliğin gittiğini fark ederse ne yapar?"

"Bunu okudu" dedi Rory.

"Okumadım."

"Peri masalında okudun."

"Dairinn itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Danni araya girdi. "Siz nasıl bu kadar zekisiniz? En fazla beş yaşında görünüyorsunuz."

İki çift göz Danni'nin yüzünde dolaştı. "Sen dünyanın sadece senin görebildiklerinden oluştuğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Dairinn yanıt vermek yerine.

Danni başını iki yana salladı.

"Biz de öyle olduğunu düşünmüyoruz."

Bu ifade aralarında ağır bir his yarattı ve Danni nasıl cevap vereceğini bilemedi. Basit bir araştırma yaparak yanıtı ulaşacağını düşünmüştü ama şimdi kafası daha çok karışmıştı ve soracak daha çok sorusu vardı. Dün sabah uyandığından bu yana, neden buraya geldiklerinin yanıtını bulmaya çalışıyordu. Şimdi ise gerçeğe yaklaştığını hissetti. Bu iki çocuk, sadece neden burada olduğunu değil, aynı zamanda neler olacağını da biliyorlardı.

330

Erin Quinn

Colleen'in acımasız sesi kulaklarında yankılandı. O zaman bile engel olabilirdin.

Danni, şimdi bu duyduklarına inanarak Dairinn'in gözlerine baka. Dairinn kaderi değiştirebilirdi ama korkuyordu, ödeyeceği bedelden korkuyordu. Kitaptan korkuyordu.

Danni de korkuyordu ama riske girmeye değerdi. Eğer akıntıya engel olmak yaşamını değiştirmesi anlamına geliyorsa her şeyi riske atacaktı.

Ancak yardıma ihtiyacı vardı ve belki de o yardımı burada, ikizlerden alabilirdi.

"Bir şey var..." diye söze başladı Danni ama nasıl, hatta ne söyleyeceğine karar vermeye çalışarak durdu.

Aniden Dairinn öne eğildi ve elini uzattı. Danni ona baktı. Önündeki el öyle küçük ve masumdu ki. Ama tereddüt etti. Dairinn'e dokunmanın -kendisine dokunmanın- nasıl kapatacağını bilmediği bir kapı açabileceğinin farkındaydı. Dairinn meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Danni fikrini değiştirmesine fırsat kalmadan Dairinn'in elini tuttu, sonra Rory elini onların ellerinin üzerine koydu. Bir an hiçbir şey olmadı. Ama sonra Danni parmaklarından koluna ve

oradan kalbine doğru yayılan bir titreşim, bir uğultu hissetti. Kaçmak, kolunu çekmek ve bağlantıyı koparmak istedi ama yapmadı. Kaçmaktan ve yüzleşmek istemediği şeyleri inkâr etmekten yorulmuştu.

Zihninde bir görüntü belirdi. Kaşlarını çattı ve bunun Sean'ın kardeşi olduğunu fark etti.

Çocuk, annesinin yanında, kan gölüne dönmüş mutfakın ortasında yatıyordu. Ölmüştü. Neden bunu gördüğünü anlayamadı. Sean'ın kardeşi yerde değildi, ölmemişti. Neden...

Gerçekleşmemiş bir şeyi neden gördüğünü sormasına fırsat kalmadan mutfak kapısı sonuna kadar açıldı. Ve içeri Cathân MacGrath girdi.

s—:)/s/Z!a*t> <§*t4Ûe**t&t'1*rv bağlı olduğu koya doğru

yürüdü. Güneş uruktan ilk ışınlarını yayarken sis ağırlaşmıştı ve Sean kendini ıslak bir ağın içinde yürüyormuş gibi hissetti. Liman ve okyanus belirsizleşmişti. Sadece yol ve dalgaların gürültüsü, ona doğru yolda olduğunu bildiriyordu.

Ağır gri sis bulutu, ruh hâlini andırıyordu. Sean tuhaf ve açıklanması güç şeylerle büyümüştü. O bir İrlandalıydı ve hangisi başka bir yola, başka bir gerçekliğe inanmıyordu ki? Dağların ardından perilerin çıkıp şeytanlıklar yapmasını beklemiyordu elbette ama dünyanın, zengin topraktan, yuvarlanan denizlerden ve yukarıdaki gökyüzünden çok daha öte olduğunu biliyordu.

Etrafına baktı. İşte buradaydı, zamanın dışında bir adam, yersiz ve kendi ritminden uzakta. Dün, buraya nasıl geldiğine dair bir açıklama bulmaya çalışırken büyük annesini suçlamıştı (belki de ona itibar etmişti). Ama şimdi... bu sabahın ardından, bu kişinin Danni olduğunu düşünüyordu... Gün doğmadan önceki o karanlık saatlerde çocukluğunun her korkunç anlarını getirdiği gibi, onları buraya getiren de Danni olabilir miydi?

332

Erin Quinn

Dün kollarında uyandığında nasıl görüldüğünü düşündü. Olan biten karşısında en az Sean kadar şaşkındı. İkisi de bir şekilde, ne kadar imkânsız da olsa yirmi yıl öncesinde uyandıklarını fark ettiklerinde, Danni'nin yaşadığı şok sahte olamazdı. O yapmışsa bile, kasten yapmamıştı.

Peki, o zaman Sean ne olacaktı? Onlar ne olacaktı?

Ellerini yüzüne götürüp sakallarını fark etti. Bu sabah tıraş olmayı unutmuştu. Çok şey unutmuştu ama yanaklarındaki kirli sakalı ve çenesinin bu kadar kemikli, sert olduğunu en son ne zaman hissettiğini hatırlayamadı. Geçen son yirmi dört saatte kaç defa böyle tuhaf hissetmişti kendini? Kendini şu anda hissettiği gibi hissetmeydi uzun zaman olduğunu düşündüren kaç olay olmuştu?

"Lanet olsun" diye mırıldandı ve adımlarını hızlandırdı. Guiüemot'a. bir an önce varmak, kendini meşgul tutmak ve böyle düşüncelerden uzak durmak istiyordu.

Ama düşünceler silsilesinin ardı arkası kesilmiyor, onu rüzgârlı bir yola sürüklüyor, rahatsız edici kanyonlardan geçirip artık hiçbir geçerliliği olmayan dönemeçlere sokuyordu. Dün gece, Danni'yle... Gözlerini kapattı ve yüreği, Danni'nin kendi bedenine sarılı teninin anısıyla kasıldı. Ona dokunan, onu öpen, ona dünyada başka hiçbir şeyin önemli olmadığını hissettiren o yumuşak dudakları. Tanrım, algısal bir patlama gibiydi, hem de her saniyesi. Tanıdığı, bildiği her şeye kıyasla öyle gerçek, öyle somuttu ki. Bir kez daha tecrübeyle, tada, yaşam kokusuyla korunmuş bir kozanın içinden, Danni'nin önünde kendi var oluşunu gördü. Öyleyse neden şimdi aniden hissedebiliyordu? Acı... neşe... ihtiyaç duymanın verdiği sancılı... istemenin ıstırabı... vermenin tatlı mükafatı...

Çocukluğundan bu yana, büyük annesi inanılmaz şeyler

Hayalimdeki Aşk

333

anlatmıştı; görmesine, bilmesine imkân olmayan şeylerden söz etmişti. Ve Sean başından beri, Danni pek bir şey söylemese de, onun da aynı yeteneğe sahip olduğunu düşünmüştü. Ama Danni'nin bu sabah yaptığı şey, Sean'ın algılayabileceğinden çok daha öteydi.

Hâlâ kulaklarında annesinin çığlıkları, sarhoşluğu ve öfkesiyle gelen haykırışları yankılanıyordu. O günü, mutfağın hemen önünde nasıl durduğunu, kardeşini yaşanan dehşetten koruyamayacak kadar korktuğunu hiç unutmamıştı. Eski kulübenin ve sigaraların kokusuyla etrafa yayılan kanı, ölümü hiç unutmamıştı.

Ancak bu sabah olanlar ve uzun zaman önce olan o olay... aynı değildi. Yaşadığı terörün ve hayal gücünün hafızasına oyunlar oynadığını biliyordu. Babasında daha önce olmayan deli bir öfke görmüştü bu sabah.

Ama ya diğerleri? Ya Trevor?

Aynı şekilde başlamıştı. O ve kardeşi, yanlarında arkadaşları Connor ile kıkırdayarak okuldan eve dönmüştü. İçeri girdiklerinde sesleri duymuş, mutfağa gittiklerinde ise dehşeti izlemişlerdi. Anne ve babasının arasındaki tartışma alevlenmiş, annesinin her zamanki sarhoşluk ritüelinden değiştirilmesi imkânsız bir vahşete dönüşmüştü. Ama sonra...

Yıllar önce Trevor o vahşetin ortasına atlamış ve olayı durdurmaya çalışmıştı. Trevor, Sean değil. Sean kapının önünde dehşet içinde bakakalmış, annesinin akşam yemeği için patatesleri kesmek üzere kullandığı bıçakla dünyasının yerle bir oluşunu izlemişti. Trevor'ın kavganın ortasına atlamasına engel olmamıştı. Onu korumamıştı. Ve sonunda, annesi çılgınca bıçağı sallarken bir darbe de bir santim bile ıskalamadan Trevor'a isabet etmişti. Annesi bunu kasıtlı yapmamış, kendi oğlunu bıçakladığını bile fark etmemişti.

334

Erin Quinn

Ancak Trevor yere düştükten sonra Sean'ı sımsıkı saran o felç sona ermişti. Hemen koşmuş, kardeşini kucaklamış ve onu anne ve babasının dehşetinden kaçırıp tekrar kapının önüne getirmişti. Sean, Trevor'ın göğsündeki ölümcül yarayı elleriyle kapattığını hatırladı. Kanı, canı kontrolden çıkmışçasına akarken o çaresizce izlemişti.

Annesi de can verdikten sonra babası oğullarını görmüş, karısından daha fazlasını kaybettiğini fark etmişti.

Ama bugün, Sean Trevor'a engel olmuştu. Ve babası... babası büyük oğlunu korumuş, Sean'ı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Sonuçta annesi yine ölmüştü ama kendi yaptıklarıyla. Sean içten içe, o bölümün değişmemiş olduğunu biliyordu. Öfkesi ve nefreti hafızasına karışmış, sonuçta babasını elinde bıçakla annesinin cesedinin başına getirmişti. Ama Niall sadece kendini korumaya çalışıyordu, her ikisinde de. Sean ın annesini incitmeyi istememişti.

Tanrım. Sean ne düşüneceğini bilemedi. O sabah Trevor'ın yeniden sahnelenen o gerçeküstü olayda hayatta kalmış olması ne anlama geliyordu? Danni ona sadece yapmış olmayı dilediği şeyi mi göstermişti? Küçük kardeşini koruduğunu ve kurtardığını mı? Tam da o şeyi yapmamanın verdiği vicdan azabı Sean'ı hayatı boyunca yiyip bitirmişti. Yıllarca bu yüzden kendinden nefret etmemiş miydi? Belki de Danni'nin hayalini -vizyonunu- canından çok istediği şeye dönüştürmüştü.

Kendi şaşkınlığında kaybolmuş bir hâlde birden iskeleye geldiğini fark etti. Önce kokusunu aldı; temizlenmiş balıkların, su çekmiş ağların ve katranın. Sonra demir atmış teknelere çarpan dalgaları, sırlıklam ahşabın çıkardığı gıcırtiları, geminin iskeleye sürtünerek çarpmasını duydu. Güvertenin üzerinden ayak sesleri geliyordu. Sonra sisin içinden koya uzanan katranla kararmış iskeleye bastı. Yarım düzine gemi demir

Hayalimdeki Aşk

335

atmıştı. Pek çok gemi kızağı da boştu. Guillemot hâlâ iskeleye bağlıydı ve sallanıyordu.

"Geç kaldın" dedi Niall, Sean'a ters bir bakış atıp.

Michael onlara baktı ve Sean'm yanıt vermesine fırsat kalmadan, kamaradan bir başka çocuk çıkıp ona gülümsedi. Yuvarlak ve temiz yüzü, yaşı ve masumiyetiyle yumuşacıktı. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı, gözleri ise parlıyordu. Sean'a bakıp mahcup bir hâlde gülümsedi. Ortada bir dişi yoktu. Çocuğun tatlılığı Sean'ın yüreğini ağırlaştırdı. Tanrım, bu Trevor...

"Geç kaldın dedim" diye tekrarladı Niall. Belli ki bu durumdan hoşlanmamıştı.

"Affedersin" dedi Sean ama gözü Trevor'daydı. Bu gerçek olamazdı, değil mi? Trevor tam karşısındaydı ve yaşıyordu.

Sean hemen tekneye bindi ve bu güvertede geçen çocukluğundan kalma bir verimlilikle hareket edip işe koyuldu. Oltaları hazırlayıp çapayı yukarı çekti.

Ama dönüp dönüp Michael'ın yanında duran ve ona bir şeyler fısıldayan çocuğa -hem bir yabancı hem de bir o kadar tanıdık olan o çocuğa- bakmadan edemiyordu.

Seyir hâlinde yükselen güneşe doğru ilerlerken Sean kabaran suların üzerinde güneşin alevlendiği parlak denize baktı ve dünyanın sonu gibi göründüğünü düşündü. Olup biteni, daha önce olanları düşünmeden edemiyordu. O bu düşüncelerle mücadele edip arada bir dümenin başında duran Trevor'a bakarken Niall yanına geldi. Michael ise Trevor'ın yanına oturdu ve söylediği bir şeye güldü.

Tanrı aşkına, Danni geçmişi değiştirmişti.

Kardeşinin hayatını kurtarmıştı.

Kan ve hayatla birbirlerine bağlanmış iki çocuğun görüntüsünü içine çekti. Sean'ın asla anlayamayacağı bir kadının

336

Erin Quinn

iradesiyle buluşmuşlardı. Ama Sean müteşekkirdi, öyle ki diz çöküp ağlayacakmış gibi hissediyordu. Ne kadar doğaüstü de olsa Danni yapmıştı işte. Sean gözlerinde biriken yaşları kontrol altında tutmaya çalışarak uzaklara baktı.

Danni sadece sonucu değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda Sean ın o gün olanlara dair bakış açısını da değiştirmişti. Bu sabah, annesi bıçağı saplarken babasının gözlerindeki o bakışı görmüştü. Yüz ifadesinde öyle büyük hüznün ve keder saklıydı ki sözcükler yetersiz kalıyordu. Amansız bıçağın açtığı yaradan, hatta denizden bile daha derindi. Ve babasının bıçağı annesinden alıp Sean'ı da aynı kaderden kurtardığını görmüştü.

Şimdi oturup bunu düşünecek zaman yoktu ama bu farkın-dalık, Sean'ın neredeyse kendini bildi bileli taşıdığı bir yükü kaldırmıştı. Ve bu yükün gidişiyle, o şimdi kendini çok daha hafif hissediyordu, çok daha güçlü.

Bir süre sonra yemleri hazırlayıp oltaları suya atmaya başladılar. Sabit, zahmetli bir işti ama Sean'ı rahatlatıyor, düşüncelerinin baskısıyla, onları sorgulamak zorunda kalmadan baş etmesine olanak veriyordu.

Michael ve Trevor bütün sabah yan yana çalıştılar. Bir gün önce Michael'm yüzündeki o nefret dolu bakışlar gitmiş, yerini kahkaha ve dosduk almıştı. Sean çalışırken Niall oğullarına gururla baktı. Onlar da babalarına gülümsediler.

Gün güneş ve akıntılarla hızlı ilerledi. Bol bol balık tuttular ve günü erken tamamladılar. Sean mutluydu. Danni'yi görmek, ona bu sabah neden o kadar mesafeli davrandığını açıklamak istiyordu. Onu sessizliğe ve yalnızlığa iten şeyin o değil, yaşadığı şok olduğunu anlamasını umuyordu.

Oltaları çekip dönmek üzere harekete geçtiklerinde, Sean babasının yanına geldi. Çok sevdiği ve nefret ettiği adamın yanında olmak huzur vericiydi. Şimdi aynı kilodaydılar. İki-

Hayalimdeki Aşk

337

sinin de güçlü kasları, uzun ağır kemikleri vardı. Büyük elleri ve geniş omuzlan olan adaleli erkekler. Fiziksel işlere yatkın erkekler.

"Bu büyük bir tekne" dedi Sean.

Niall alaycı bir ses çıkardı. "Titanic değil ama İrlanda yapımı ve denize dayanıklıdır."

"Titanicvtn uzun ömürlü olduğu kesin." Sanırım.

Bir süre sessizce ilerlediler, sonra Niall aniden sordu. "Burada ne işin var, oğlum?"

Soru Sean'ı en az cümlelerin sonundaki "oğlum" sözcüğü kadar şaşırttı. Zamandaki sıçrama sayesinde Sean'ın yaşı Niall'inkine yakındı ama babası çok daha yaşlı görünüyordu.

Gözlerinde, sarkık omuzlarında o yıllar vardı.

"Çalışmaya geldim" dedi Sean.

"Evet, annem de öyle diyor." Niall, Sean a yakıcı gözlerle baktı. "Ama aslında başka bir sebebi var, değil mi?"

"Sen söyle. Biliyor gibisin."

Niall kısa bir kahkaha attı. "O Tanrı'nın gerçeği. Biliyorum sanki."

Bu şifreli cevap bir süre tepkisiz kaldı ve Sean anlamını çözme ihtiyacı duydu. "Colleen'in yeteneğini mi kast ediyorsun?" Niall dönüp ona baktı. "Öyle mi? Ne yeteneğiymiş bu?" "Bir şeyler görüyor." "Evet."

"Bilemeyeceği şeyler biliyor."

"Bu da doğru. Ama hayır, onu değil. Ben Brigid'i kast ediyordum, Tanrı onu affetsin. Onun da böyle bir yeteneği vardı ama lütuftan çok lanetti aslında. Beni ondan kurtarması için

338

Erin Quinn

İsa'ya dua ederdim." Dönüp büyük oğluna baktı. "Sana annesinden söz etti mi?"

Sean tereddüt ederek başını salladı. "Kaza diyorlarmış."

"Öyle mi?" Niall şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Böyle söylemen çok hoş ama hayır.

Kaza olduğunu söyledikleri falan yok. Benim öldürdüğümü söylüyorlar."

"Öldürdün mü?"

"Biz birbirimizi öldürdük. O lanet olası bildikleriyle. Bense inanmayı reddederek. Bana senin geleceğini bile söyledi."

"Ne söyledi?" Sean haykırdı. Yeni bir şok dalgasının vücudunu sardığını hissediyordu.

"Brigid, geldiğin zaman seni tanıyormuş gibi hissedeceğimi söyledi. Ama nedenini bilmiyordu, nereden bilsin, değil mi? Bana sadece gördüklerini anlatırdı. Zamanını, nasıl olacağını ve sebebini değil. Bir azizi bile günah işlemeye sürüklerdi."

"Ve sen bir aziz değilsin."

"Hayır."

Niall termosu uzandı ve plastik bir bardağa çay koydu. Bir yudum aldı, ardından Sean'a uzattı.

"O yüzden belki sen bana bir iyilik yapar, onun söyleyemediğini söylersin. Neden geldin?

Neden seni tanıyormuş gibi hissediyorum?"

Sean ona baktı. Keşke verebileceği bir yanıt olsaydı. Anlamadığı bir şeyi başkasına nasıl anlatabilirdi?

"Gelmek zorundaydım" dedi sonunda. "Tanrı biliyor ya, hiçbir tercih hakkım yoktu. Ama soruna verebileceğim bir yanıt yok."

Niall başını salladı. "Anlıyorum. Ama zarar verecek bir adam değilsin, o kadarını anlıyorum."

Hayalimdeki Aşk

339

Sean merakla kaşlarını kaldırdı. Sean'ın bir tehdit olmadığını nereden biliyordu?

"Ah, ben de pek normal sayılmam. Brigid gibi değilim, elbette. O saf Ballagh soyundandı.

Biraz fazla yani, anlarsın işte. Aile ağacının bir yerinde birden fazla dalın aynı köke bağlı olduğunu düşünüyorum."

Ensest. Akriba evliliği. Vay canına, diye düşündü Sean. Genleri bile rezil bir hâldeydi.

"Yeteneği onu delirtti. Gördükleri üzerinde hiçbir kontrolü ve anlama yetisi yoktu. Gördükleri on yıl önce de kırk yıl sonra da olabilirdi. Tek bildiği gördüğüydü. Benim onu aldattığımı

düşündü, oysa mezarında bile ona hep sadık kaldığıma yemin ettim. O beni bir başka kadınla gördü ve tek bildiği buydu."

Niall, Sean'ın içine işleyen gözlerle ona baktı. Sanki hem kendini hem de onu söylediklerine ikna etmeye çalışıyordu.

Niall iç çekti. "Evlendikten kısa süre sonra gelecek yıllarda yaşamlarımızın nasıl olacağını fark ettim; kusurlu bir ağa yakalanan bir olasılıklar kasırgası olacaktı. Bir süre sonra Brigid gördüğü şeyleri gerçeklerden, bu dünyada olup biten şeylerden ayırt edemez oldu. Onu tanıdığımda, onunla evlendiğimde, güzel, tatlı, hayat dolu bir kadındı. Ama sonunda o kız aklındaki o hastalıkla köşeye sıkıştı. Kollarımda ölürlen bana ne dedi biliyor musun?"

Sean nefesini tutmuş, başını salladı. Annesinin son sözlerini duyamamıştı.

"Teşekkürler, aşkım' dedi. Ben orada kanlar içinde oturuyordum ve Brigid dişi bir aslan gibi, yanında benim de bir parçamı götürdü ve bana teşekkür etti. Her yer kan içindeydi.

Gözyaşlarımla sadece kırmızı bir sis bulutu görebiliyordum. Kalbim ikiye bölündü. Otururken oğullarımı duydum. Sanki ben korkulması gereken bir canavarmışım gibi beni izliyorlar-

340

Erin Quinn

dı. Ama sonra ikisi de yanıma geldi ve kollarımda ağladılar. O anda ölmüş olsaydım, en azından benden nefret etmediklerini bilecektim."

Niall'ın yüzündeki ifade, Sean'ın o sabah gördüğü ifadenin yumuşatılmış bir versiyonu gibiydi. Teslimiyet, ıstırap ve tuhaf bir umut, hepsi birbirine dolanmıştı.

"Beni asıl endişelendiren o" dedi Niall büyük oğlunu işaret edip. "Bazı yönlerden aynı annesi. İyi bir kalbi, güçlü bir ruhu var. Sen daha sormadan son lokmasını paylaşacak kadar merhametli. Ama o bir Ballagh, en az Brigid kadar. Ne kadar karşı gelse de, o yetenek onda da var. O lanet."

Sean, buzun içine dalmış gibi kaskatı kesildi. Niall'ın söylediği doğru değildi. Onun öyle bir yeteneği yoktu. Hiçbir olayı olmadan önce görmemişti. Özellikle de bu sabah gördüğüne benzer bir olayı.

"Onun da bir şeyler bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Niall başını salladı. "Bir anlamda. Bazen Michael aklında bir rota çizerdi, ben de oraya giderdim ve her zaman oltaları attığımız yerler balık kaynıyor olurdu. Hava güneşliken hangi fırtınaların nereye vuracağını söyledi. Ve annesi... aralan çok iyiydi. 'Baba' derdi, 'Annem iyi değil. Ona iyi davran.'"

Bu sözler Sean'ı cam bir duvara çarpan taşlar gibi ezip geçti. İçinden bir şeyler koptu ve hatırladı. Bir zamanlar hava, denizler, sevdiği insanların ruh hâlleri üzerine doğru tahminler yürütürdü. Bir insanın içini görür, derisinin altında neler olduğunu hissedirdi. Kötü bir kalp onun gözünden kaçmazdı.

"Ne zaman tahmin yürütmeyi bıraktı?" diye sordu Sean. Niall'ın kurnaz gözlerle ona baktığının farkındaydı ancak yüzündeki maskeyi gizlemeyi başaramıyordu.

"Tam olarak emin değilim" dedi Niall. "Annesi öldüğünde

Hayalimdeki Aşk

341

içine kapandı. Hâlâ o yeteneğe sahip olduğunu düşünüyorum. Ama artık paylaşmıyor. Ne benimle ne de bir başkasıyla."

Sean başını salladı ancak bu anladığını gösteren bir işareten çok bir refleksti.

"Peki, ya Trevor?" diye sordu.

"Hayır, Tanrı onu korusun. O lanetten yırtmış gibi."

Seanın kulaklarında annesinin zehirle dolu sesi yankılandı. Trevor senin oğlun bile değil...

"Ah, işte geldik" dedi Niall ve dümeni limana doğru döndürdü. "Bugün iyi iş çıkardın. Bizle geldiğin için mutluyum."

Ve aralarındaki sohbet de bu şekilde son buldu. Ama Sean'ın aklındaki soru işaretleri giderek artmıştı ve o artık düşünemez oldu.

fırmı Q)O A(/Z(/1cw SŞö/ü/ft

önündeki taburelere tünemiş olduklarını gördüğünde şaşırdı ve biraz da rahatsız oldu. Sahte bir umursamazlıkla bunu maskeleymeye çalıştıysa da sonuçta ortaya tuhaf bir gülümseme ve sert bakışlar çıktı. Danni gerildiğini gizlemek için ölçü kabına un doldurup onları patateslerin üzerine serpti. Yeterince un koymuştu aslında ve Bronagh'ın malzemelere dikkat etmesi konusundaki uyarısını hatırlıyordu. Gözünün ucuyla Cathan'ı izlerken bir sonraki malzeme için listeye göz gezdirdi.

Babaları dikkatini çocukların yüzlerinden Danni'ye kaydırırken onlar da sessiz kaldılar. Kapıyı açtığında hiç şüphesiz hiddetli fısıltıları duymuş ve tezgâhın üzerinde buluşmuş elleri görmüştü. Sohbetin aniden kesilmesiyle pek iyi bir izlenim edinmemişti. Danni, Cathan'ın sezgilerinden emindi. Sonuçta o ikiz çocuklarıyla gizli görüşmeler yapan bir yabancıydı. Elbette kuşkulandırması normaldi.

"Neler oluyor?" diye sordu. Sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu. "Sevgili Danni'yi rahatsız mı ediyorsunuz?"

344

Erin Quinn

İki kafa aynı anda iki yana sallandı. "Ona arkadaşlık edebileceğimizi söyledi" dedi Rory. "Evet, ben söyledim" dedi Danni gülümseyerek. "Harika çocuklar. Onlarla gurur duyuyor olmalısınız."

"Elbette gurur duyuyorum. Onlar oldukça özel çocuklardır ama şimdi onları senin büyüleyici sohbetinden koparmam gerekiyor. Doğum günleri olması bir şeyi değiştirmez, binicilik dersine katılacaklar." Çocuklara şefkatli gözlerle baktı. "Tabii iptal etmemi istemiyorsanız?" "Hayır!" İki de heyecanla bağırdı.

Binicilik dersleri. Danni bunları da hatırlamıyordu ama keyif aldığı açıktı. Çocuklar sevinçle taburelerinden inip kapıya doğru koştular.

"Bir dakika." Cathan onları durdu. "Anneniz nerede? Onu da arıyordum."

"İşleri vardı" dedi Danni.

Cathan başını salladı ve çocuklara elleriyle "gidin" işareti yaptı. İkizler hemen mutfaktan çıktılar ama arkalarından kapıyı kapatırken Danni çocukların ona merakla baktıklarını gördü. "Yine sıkı çalışıyorsunuz, Bayan Danni Ballagh?"

Bu ismi duymak kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Evet. Ama korkarım, Bronagh'ın patates güvecini gerektiği gibi yapamıyorum."

"Zaten o yemeği hiç sevmemişimdir."

Fırının alarmı çalmak için tam da o anı seçti. Danni, Bronagh'ın altın sarısı turtasını fırından çıkardı ve soğuması için tezgâhın üzerine koydu. Bu sürede mutfakta dolanan babasını takip ediyordu. Onun orada olması Danni'yi huzursuz etti ama nedenini bilmiyordu. Belki de çocuklarından bilgi ko-

Hayalimdeki Aşk

345

parmaya çalıştığı için vicdan azabı duyuyordu. Bu adam onun babası, çocukluğunda onu çok seven ve Fia karşılık vermese bile karısına bağlı bir adamdı. Danni'nin onun yanında endişelenmesi için bir sebep yoktu.

"Kocan nerede bu sabah?" diye sordu Cathan ve Danni Cathan'ın hemen arkasında durduğunu fark etti.

"Niall'la teknede çalışıyor." Danni, Cathan'ın biraz geri çekilmesini umdu. Ancak Cathan kişisel sınırlardan habersiz görünüyordu ve Danni tuhaf tepkiler vermemeye çalıştı.

"Çalışkan insanlarsınız siz Ballagh'lar."

Sanırım.

Cathân kımıldandı ve Danni onun sıcaklığını ensesinde hissetti. Ensesinde, tüylerini ürperten bir esinti oldu ve Danni korkudan yerinden fırlayıp dönerken Cathân'a çarptı. Ama Cathân kıpırdamadı ve Danni L şeklindeki tezgâhla Cathân'ın vücudu arasına sıkıştı.

"Neden onunla gerçekten evli olduğuna inanmıyorum?" Cathân'ın sesinde ürkütücü bir hava vardı.

"Pardon?"

"Yüzük takmıyorsun."

"Satmak zorunda kaldım" dedi Danni ve ne kadar çabuk yalan söyleyebildiğine şaşırdı.

"Yemek masrafları ve kira için. Zor zamanlar geçirdik."

Cathân başını salladı. "Bana kalırsa böyle güzel bir kadının, yüzüğü parmağında bile tutamayan bir adamla evlenmesi hiç doğru değil."

Bununla birlikte Danni'nin dudakları titremeye başladı.

"Çocuklarımla ne yapıyordun, Danni?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ben... hiçbir şey. Sadece konuşuyorduk."

346

Erin Quinn

" Fısıldıyordunuz."

Danni başını salladı ama Cathan'ın gözlerinde gördüğü öfkeyle olduğu yerde kaldı. Babaları çocuklarını korumak istiyordu. Ve ona yalan söylemek Cathan ın Danni'ye olan güvenini yok edecekti. Ama sonuçta doğruyu söyleyemezdi, değil mi?

Bir an durup düşündü. Cathan o gece neler olacağını bilseydi, bunu engellemek için dünyayı yerinden oynatırdı. Danni tüm bu çabalarında bir müttefike hayır demezdi ve belki, sadece belki, yanıt onun aşırı korumacı babası olabilirdi. Her şeyi anlatamazdı -özellikle de kendi ve Sean hakkındaki her şeyi- ama bu gece ailesini bekleyen bir tehlike olduğuna dair bir uyarıda bulunabilirdi...

Zihninde gözlerini devirdi. Kafayı mı yemişti? Ona bunu söylerse tehlikenin o olduğunu düşünecekti. Ve böyle düşündüğü için onu kim suçlayabilirdi?

Öyleyse ne yapacaktı?

O ilk vizyonda görmemişti ama internette okuduğu makaleye göre babası orada, mağaradaydı. Niall'ın saldırısına tanıklık etmiş ve söylendiğine göre önlemek için geç kalmıştı. Ama Danni onu oraya daha erken ulaştırabilirse belki bu dengeyi sarsacak ve Cathan'ın bir fark yaratmasına olanak verecekti.

Bu hareketiyle evliliklerini kurtaracağını düşünecek kadar saf değildi tabii ama Sean'ın hayatını kurtarabilirdi. Büyük olasılıkla Fia yine Niall'la kaçacaktı ama Sean hayatta olacaktı. En azından bir şansı olacaktı.

Ancak bir yanda da Fennore Kitabı ve Danni'nin onunla ilgili gördüğü vizyonlar vardı. Annesi her ikisinde de yer almıştı. Danni, Edel'in kitabı kullandığı zamanla şu an arasında neler olduğunu bilemezdi ama Edel'in ortadan kaybolup Fia'nın annesinin Fia'yı onun yerini almaya zorladığı yönünde bir mantık yürütebilirdi. Öyleyse bu, şu anda kitabın Fia'da olduğu

Hayalimdeki Aşk

347

anlamına mı geliyordu? Kullanıyor muydu? Yoksa başka bir olasılık mı vardı?

Belki de Fia ondan kurtulmaya çalışıyordu? Niall'la bir ilişkisi vardı, onun bebeğine hamileydi ve Amerika'ya gitmek istiyordu. Bu kadarını biliyordu Danni. Fia Fennore Kitabı'nı satmışsa bunun Fia için iki anlamı vardı: Birincisi buradan gidip başka bir yerde yaşamak için gerekli araçlara sahip olacaktı, ikincisi de böyle korkunç bir şeyin yükünü taşımak zorunda kalmayacaktı.

Bu fikir Danni'yi düşündürdü. Belki de bu akşam için bir görüşme planlamıştı ve alıcı onu kandıracaktı. Belki de bu kişi vizyonda yüzü görünmeyen adamdı. Belki Fia'yı ve çocukları öldürmekle tehdit etmişti, belki Sean'ı çoktan öldürmüştü... O zaman Fia'nın kaçıp saklanması

için sebep de vardı. Durum böyleyse, Ballyfionüir'e neden dönmediğini açıklıyordu. Neden adını değiştirdiğini de...

"Çok düşündün, Danni. O kadar zor bir soru muydu? Çocuklarımla neden fısıldayarak konuşuyordunuz?"

Cathan'ın sesi onu mutfığa geri getirdi. Hâlâ onu, yüzünde o şüphe ifadesiyle izliyordu. Babasına bunların hiçbirini anlatamazdı. Bunların hepsi varsayım, bir sezgiden biraz daha fazlasına dayanan teorilerdi. Danni'ye inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Ondan şüphelenmek için ise bir sürü gerekçe düşünebiliyordu.

Cathan'ın gözleri Danni'nin yüzünde dolaştı. Boynuna, göğsünün endişeyle kabarıp alçalan yüzeyine konmuş kolyesine baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Ve bana Ballagh'ın karısı olduğunu söyleme çünkü inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Daha ilk anda anlamıştım. Eşime ve çocuklarıma dostça, yaklaşıyorsun ama başka bir şeyin peşindesin. Ne?"

348

Erin Quinn

"Hiçbir şey, Bay MacGrath. Ben sadece işimi yapıyorum. Çocuklarınızla bir daha konuşmamı istemezseniz, konuşmam ama biz sadece sohbet ediyorduk."

"Bu doğru değil. El ele tutuşuyordunuz. Gördüm. Sen beni aptal mı zannediyorsun?"

Birbirlerini nasıl okuduklarını görmediğimi mi sanıyorsun? Bir dokunuşla neler yapabildiklerini bilmediğimi mi?"

Danni, Cathân'ın sesindeki bariz tehdidi hissederek güçlkle yutkundu. Cathân onu hem ölçüleri hem de gözlerindeki keskin bakışla ürkütterek bir adım daha yaklaştı.

"Sana ne anlattılar? Fennore Kitabı olabilir mi, mesela?"

Danni aldığı derin nefese engel olamadı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu bir anda. Kendini daha fazla tutamamıştı.

O anda Cathân, Danni'yi kollarından kavradı ve yüzünü havaya kaldırdı. "Neden onu istiyorsun?"

"İstemiyorum." Danni yalan söyledi ama Cathân zaten dinlemiyordu.

"Onları kullanacaktın, değil mi?" dedi Cathân. Sesi son derece kısık çıkıyordu. "Onları nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Onları kullanmak mı? Hayır, ben..."

Cathân, Danni'yi sarsmaya başladı. Onu öyle sarstı ki Danni'nin başı geriye gitti ve Danni dilini ısırды. "Nasıl?" diye sordu. "Onu kontrol edecek kadar güçlüler mi? Bu mu yani?"

Danni artık sorularına yanıt vermekten vazgeçmişti. Kendini Cathân'ın elinden kurtarmaya çalıştı ama Cathân onu kendi bedeniyle mutfak tezgâhının arasına sıkıştırdı. Sonra çenesini parmaklarının arasına alıp onu buz gibi gözlerine bakmaya zorladı. Dün ışıldayan o gözlerde neşe vardı ve bugün o parlaklığa kızgınlığın neden olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi, o don-

Hayalimdeki Aşk

349

durucu derinliğe baktığında, gözlerindeki ışığın doğal olmadığını fark etti. Pırlanta gibi parlıyorlardı. Sert ve birden fazla yüzeyi varmış gibi. Bu gözleri daha önce de görmüştü. Vizyonda, Fia'nın ablası Edel kitaba dokunduğunda. Edel'in gözleri, tıpkı şu anda Cathan'ın gözleri gibi parlayıp ışıldamıştı.

"Onu kullanıyorsun" dedi Danni. Sesi dehşet içindeydi. Şimdi farkına vardığı gerçekle panik olmuştu ve serbest kalmak için uğraşıyordu. "Bırak gideyim" diye bağırıp dizini havaya kaldırdı. Ama Cathân çok yakındı, onu köşeye sıkıştırmıştı ve Danni vurmayı başaramadı. Sadece düşüncesi -gerçekliği- Danni'nin alev alev yanmasına neden oldu. Debelenmeye başladı ama Cathan daha büyük, daha güçlüydü. Danni'nin bileklerini yakaladı ve sırtına

doğru çevirdi. Danni acıyla inledi. Sonra Danni'nin ellerini tek eliyle kavradı ve serbest kalan elini boğazına götürdü.

"Bana kitapla ilgili bildiklerini anlat" dedi. Parmakları boğazını sıkıyor, bu şiddetle isterse canını yakabileceğini de gösteriyordu.

Danni, Cathan'ın burnuna çarpma umuduyla başını öne attı ama Cathan uzun boyluydu ve Danni ağzına çarpmıştı. Bu şiddetle ağrı kafatasına yayıldı ve başını döndürdü. Ama bu tepki Cathân'ı hazırlıksız yakalamıştı ve o da ellerini Danni'nin serbest kalabileceği kadar gevşetti. Danni kapıya koştu ama Cathan ona yetişti, eliyle saçlarını kavradı ve onu geri fırlattı. Danni, Cathan'a çarptı. Cathan onu arkadan yakaladı, deli gömleği giymiş gibi kollarını önünde birleştirdi. Ağzı Danni'nin kulağındaydı.

"O benim, Danni Ballagh. Onu almaya kalkarsan seni öldürürüm."

Bir yanı isyan ediyor, tüylerini ürperten bu tehdidi yok sayıyordu. Bu onun babasıydı. Cathan onun babasıydı.

350

Erin Quinn

"Lütfen bırak, gideyim" dedi ama yalvaran sesinden iğrendi. "Kitabı istemiyorum. Kitaptan korkuyorum zaten." Cathan'ın buna inandığını düşünüp devam etti. "Ben onu kullanabilecek kadar güçlü değilim."

"Güce duyulan tutku zaafı yok eder" dedi Cathân ve Danni'nin ellerini öfkeyle sarstı. Cathan'ın aklından neler geçtiğini Danni bilemiyordu. Ama tam da o sırada, mutfağın kapısında Bronagh'ın tiz sesi duyuldu. "Bay MacGrath! Zavallı kıza ne yapıyorsunuz?" Cathân, Danni'yi öyle hızlı bıraktı ki Danni tezgâha çarptı, sonra hemen doğrulup ona bir daha yakalanmamak için mutfağın diğer ucuna koştu. Soluk soluğa kalmıştı ama nefesini toparlamayı başaramıyordu. Kolları acıyor, başı ağrıyordu. Bronagh'ın yüzündeki sert ifadeye bakarken dökemediği öfke ve korku yaşları gözlerini yaktı.

"Onu hırsızlık yaparken yakaladım" dedi Cathân soğukkanlı bir ses tonuyla.

Danni'nin itiraz etmesine fırsat kalmadan Bronagh'ın ardından mutfağa Fia girdi. Bir an, herkes birbirine bakarken kimse konuşmadı. Danni, Fia'nın Cathan'ın kanayan dudağına baktığını gördü.

"Bayan Ballagh" dedi Bronagh büyük bir ciddiyetle. "Bu doğru mu? Hırsızlık mı yapıyordunuz?"

Cathan'ın öfkeli sesi, Danni'nin yanıtını bastırdı. "Benim sözlerimi sorgulamayacaksın, Bronagh. Sen sadece bir hizmetkârsın. Hırsızlık yapıyor diyorsam yapıyor."

Bronagh bembeyaz oldu. "Evet, efendim." Danni'ye üzgün bir şekilde baktı, ardından Cathân'a sordu, "Polisi aramamı ister misiniz?"

Cathân bir havlu ıslattı ve yüzünü sildi. Ağzı kanıyordu ve

Hayalimdeki Aşk

351

şişecekti belli ki. "Hayır. Onu buradan çıkar, yeter. Onu bir daha evimde görmek istemiyorum."

"Elbette, efendim." Danni'nin gözlerine bakamadan devam etti. "Bayan Ballagh, lütfen dışarı çıkın. Ücretinizi Colleen aracılığıyla gönderirim."

"Ücret falan yok" dedi Cathân. "Kim bilir başka neler çalmıştır."

Fia kocasını ve Danni'yi incelerken tek kelime etmedi. Ama Danni, Fia'nın karşı karşıya kaldıkları olayın iş üstünde yakalanan bir hırsızlık olayı olmadığını anladığını hissetti.

Cathân'a karşı gelmeyecekti gerçi, bu gayet açıktı. Danni, annesinin vücudunda gördüğü morlukları hatırladı ve şimdi de onların sebebi korkunç bir biçimde ortadaydı. Babası...

Danni önlüğünün iplerini çözdü ve çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Dışarı çıktığında serin hava yüzüne çarpıyordu. Son birkaç dakikadır yaşadığı kâbusu unutmak isteyerek derin nefesler aldı. Kaçmak istedi. Saklanmak istedi. Utancı kırmızı bir pelerin gibi sarmıştı vücudunu. Çakıl taşlarından gelen lastiklerin sesiyle daha hızlı yürümeye başladı. Şu anda kimseyle yüzleş-mezdi. Duyguları birbirleriyle çarpışırken otlakları geçip dün gördüğü patikadan kayalık kumsala indi. Orada mağaraya doğru çok dikkatli bir şekilde yürüdü ve kalıntıların altındaki mağaranın girişine vardı.

içerisi serin ve sessizdi. Duvarları kaplayan sonsuz spiraller ve dalgaların kayalara doğru ritmik atakları, ona tuhaf, açıklanması güç bir huzur verdi. Sonunda gözyaşlarına hâkim olamadı, içindeki çocuk için ağlamaya başladı. Öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki çığlıklar atarak öfkesinden kurtulmak, o sesin taş duvarlarda ve karanlık gölette yankılandığını duymak istiyordu. Tüm hayatı boyunca ailesini bulmayı, onların onu ne ka-

352

Erin Quinn

dar sevdiklerini, onu aradıklarını, aralarına almak istediklerini öğrenmek istemişti. Onların yoksul ama birbirlerine bağlı bir aile olduklarını hayal etmişti ya da zengin ancak çocuklarını kaybetmenin verdiği acıyla yaslı bir aile. Mümkün olan her senaryoyu hayal etmişti ama hiçbir gerçeğin yakınından bile geçmiyordu.

Fennore Kitabı babasıdaydı ve babası kullanmıştı. Kitap uğruna öldüreceğini söylemişti. Cathân'ı bir müttefik olarak düşündüğü, ona mümkün olan her şeyi anlatabileceğini düşündüğü dakikaları hatırladığında ürperdi. Anlatsaydı, Cathan öğrendikleriyle ne yapardı? Onun canını yakmak için mi kullanırdı?

Soğuk mağaranın içinde, karanlık gölgelerle saklı bir köşeye sokuldu. Bir gece önce çok az uyumuştı ve şimdi yorgundu ama düşünceler onu rahat bırakmıyordu.

Fennore Kitabı Cathân'daydı.

Ve onu başkasına kaptırmamak için öldürmeyi göze alıyordu.

uykusundan uyandırdığında, ne zamandır K[^]/tJ orada olduğunu anlayamadı. Gözlerini açtı ve vücudundaki ağrıyla irkildi. Temkinli bir şekilde başını çevirip etrafına bakındı. Kalenin kalıntılarına çıkan dar basamaklardan ayak sesleri geliyordu. Girişi görebileceği şekilde dönüp beklemeye başladı.

Sesler bir süre daha devam etti ve Danni birinin bir ileri bir geri hareket ettiğini düşündü. Aşağıya inen adımlar yavaştı ve zorlanarak atılıyormuş gibiydi, ardından sessizlik oluyordu ve daha hafif bir şekilde yukarı çıkmaya başlıyordu. Sonra bu süreç tekrarlanıyordu. Danni neler olduğunu öğrenmek üzere yerinden kalkmıştı ki kapıya doğru tutulan bir fener ışığıyla tekrar çömelip saklandı. Kısa bir süre sonra, elinde ağır bir çantayla Fia MacGrath göründü. Çantayı kenarına koydu, sonra tekrar basamakları çıktı. Birkaç dakika geçti ve Fia bir başka çantayla geri geldi. Taşınmayı bitirdiğinde, suyun kenarında iki sırt çantası ve bir valiz vardı. Fia uzun süre çantalara baktı.

Zayıf, savunmasız ve bitkin görünüyordu. Danni, mutfığa geldiği anda yüzündeki ifadeyi düşündü. Gözlerinde merak ve

354

Erin Quinn

korku vardı. Öfke, acı ve teslimiyet. Ama bir şey daha vardı: Onay. Ardından ikna. Karar. Fia her ne gördüyse, her ne var-saydıysa, bu onu bir karar vermeye itmişti.

Danni bu korkunç ikilem karşısında gözlerini kapadı. Ailesini kurtarmaya çalışırken farkında olmadan Fia'nın kaçmasında rol oynaması kaderin bir oyunu değil miydi?

Sonra aklına Colleen'in sözleri geldi. Ben olayların daha kötüye gitmesine neden oldum.

Danni'nin şu anda yaptığı şey de bu muydu? İşleri kötüye mi götürüyordu? Ancak Colleen, Danni'nin bunu başarabileceğine... aklına koyduğu her şeyi yapabileceğine ikna olmuştu.

"Lanet olsun" diye mırıldandı.

Kimsenin ona söylemediği şey, bunu nasıl yapacağıydı. Kalbinin böylesine çok istediği şeyi akli nasıl yapacaktı? Bu sabah denediğinde pek başarılı olamadığı açıktı. Korkunç olayların gerçekleşmesini önlemeyi ne kadar istemişse de, sonuç aynı olmuştu. Sadece Danni'nin bir fark yaratmayı istemesinden daha fazlası gerekiyordu. Belli ki tek başına yapamayacaktı. Fennore Kitabı'na ihtiyacı vardı.

Ruhundan bir parça alacak, demişti ikizler ona.

Ama Sean'ı kurtaracaksa ruhundan bir parça küçük bir bedel olmayacak mıydı? Sonuçta Sean olmadan yaşamın ne anlamı olacaktı? Birkaç kısa günde, Danni için çok şey ifade etmeye başlamıştı. Danni onu sevmişti. Ne kadar aptalca veya tuhaf da olsa Danni, Sean Ballagh'ı sevmişti ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Seni insan yapan bir parçanı alsa bile mi, dedi içinden bir ses ve Danni hemen babasının gözlerini hatırladı... o çok yüzlü parlaklık... o soğuk tehdit, Onu almaya kalkarsan seni öldürürüm.

Ve Danni ona inanmıştı.

Hayalimdeki Aşk

355

Danni'nin varlığından habersiz, Fia çantaları duvarın kenarına sakladı. Gölgelemler sayesinde o alan görünmüyordu. Kaygılı bir yüz ifadesiyle etrafına bakındı, sonra telaşla merdivenleri çıktı. Danni arkasından gitmeden önce, ayak seslerinin kesilmesini bekledi.

Dönerek yükselen basamaklar köhneydi ve ayaklarının altında parçalanıyordu. Bazı yerlerde basamaklar birbirlerinden tamamen ayrılmışlardı ve Danni basacağı her yeri kontrol etmek zorundaydı. Etrafındaki duvarlar çürümüşü ve kaygandı. Geçit öyle karanlıktı ki Danni ayaklarını bile seçemiyordu. Yukarı tırmandıkça, etraf tamamen karanlığa büründü.

Paniklemeye başladı. Karanlık onu öyle sıkı bir şekilde sarmıştı ki nefes alamayacağını hissediyor, korkuyordu. Daha ileri gidemeyeceğini düşünmeye başladı. Ancak ellerinin, yanında kanat çırpın küçük beyaz kuşlar gibi hareket ettiğini görmeye başladığında heyecanı giderek hafifledi. Sonra, nihayet, etraf aydınlandı. Derin bir oh çekti.

İç kalenin harap olmuş duvarının biraz yukarısında bir yürüyüş yoluna çıktı. Bir zamanlar yolun etrafı bir korkulukla çeviriliydi ama çoğu zamana yenilmiş ve iç kaleyi şiddetli rüzgârlara karşı savunmasız bırakarak denize yuvarlanmıştı. On metre kadar ötede yol bir başka kuleye bağlanıyordu ve Fia buraya gidiyordu.

Derin bir nefes aldı ve yürüyüş yolunda ilerlemeye başladı. Ortada kalmaya çalışıyor, rüzgâr vücudunu sarstıkça daha hızlı ilerliyordu. Manzara olağanüstüydü. Gözlerini bitmek bilmeyen çayırırlardan, tepelerin arasına sıkışmış limana kurulu küçük köyden ve denizden alamıyordu. Hareket hâlindeki beyaz hayvanlar ve denizin yıkıcı gücü, sonsuza dek var olacağı hissini veriyordu.

Kuleye ulaştığında nefesi kesilmişti. Duvarlarının güvenil-

356

Erin Quinn

mez sığınağına girdi ve karşısında Fia'yı görür görmez çığlık attı. "Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu Fia.

"Takip etmiyorum." Danni kekeledi ama belli ki takip ediyordu. "Sadece merdivenlerin nereye çıktığını görmek istedim."

"Şimdi gördün. Başka ne görmek istiyorsun?" "Hiçbir şey."

Fia kollarını göğsünde birleştirmiş, kuşku gözlerle Danni'ye bakıyordu. Fia korkuyordu, Danni fark etmişti. Danni'den korkuyordu.

"Burayı terk ettiğini kimseye söylemeyeceğim" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla. "Burada olmamın sebebi bu değil."

"Öyle mi? O zaman evimde olmanın gerçek sebeplerini anlat bana. Beni takip etmek için.

Peşinde olduğun kişinin kocam olmadığını biliyorum. Sana saldırdığı için üzülebilirdim ama

onun lanet olası ağzını kanattığına seviniyorum." Fia, gülünç bir keyifle kahkaha attı.

"Benden daha cesursun ama burada olmanın başka bir sebebi var. Ne?"

Danni bu soru yanıtlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Buraya geçmişimi değiştirmeye geldim ifadesi, büyük olasılıkla Fia'nın güvenini kazandırmayacaktı.

Sanki Danni'nin aklından geçenleri duymuş gibi Fia alaycı bir ses çıkarıp arkasını döndü.

Danni panikle onun gitmeye niyetlendiğini anladı.

"Bekle! Ben... sana söylemem gereken bir şey var."

Fia durdu ama arkasını dönmedi. "Kocam hakkında mı? Zahmet etme. Onu gayet iyi tanıyorum."

"Hayır, bu gece hakkında."

"Bu gece hakkında ne bildiğini sanıyorsun ki?" diye sordu Fia.

Hayalimdeki Aşk

357

"Sizi yakalayacak" dedi Danni. "Ve yakaladığında, seni ve sevdiğin insanların canını yakacak."

Fia gözlerini Danni'den ayırmadı. Danni'nin bunları nereden bildiğini sormadı ama yürüyüp gitmedi de. "Zaten canımızı yakıyor."

"Ama bu gece sona erdiğinde, Niall ve Michael ölmüş olacaklar ve aileniz paramparça olacak."

"Olasılıklardan biri bu olabilir" dedi Fia sakın bir ses tonuyla. "Ama olmaya da bilir."

Danni derin bir nefes aldı ve kendine, Fia'nın Danni'nin kim olduğunu bilmediğini hatırlattı.

Neden Fia onun sözlerine inanacaktı ki? "Sadece beni dinle. Bu akşam için her ne planladıysan yapma. Gitme."

"Gitme mi?" Fia hayretle tekrar etti. "Gitmememin bir şeyleri değiştireceğine emin misin? Bu akşam gidersem neler olacağını biliyor gibisin ama ya gitmezsem? O zaman ne olacak, Bayan Ballagh? O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Evet, bilmiyorsun. Ben sana ne bildiğimi anlatayım. Uzun zamandır hayat benim için hep böyle. Önümde hep iki yol var. Ben onları birinin söylemesine gerek kalmadan net bir şekilde görüyorum. Bir yanda istediğim her şeyi riske atıyorum. Hayatım boyunca umut ettiğim her şeyi. Ve diğer yanda, benim için önemli olan tek şeyi riske atıyorum; çocuklarımı.

Yanıldığımı umuyordum ama şimdi haklı olduğumu biliyorum. Kitabı buldu ve kullanıyor, şimdi bile. Uzaklaş-mazsam, çocuklarımı bana karşı kullanacak. Onları benden alacak ve kendi hedefleri doğrultusunda kullanacak. Her ne şekilde olursa... anlıyor musun beni? Bense yok olacağım ve bir daha kimse beni bulamayacak. Öyle veya böyle. Aynı kader, farklı yerler."

358

Erin Quinn

Sözlerinin ağırlığı, ses tonundaki kararlılık Danni'nin omuzlarını yere eğdirdi. Aynı kader, farklı yerler.

"Niall'a gelince, o riskleri biliyor. Ben onun başına gelecekleri saklamadım çünkü onun kaderi benimkine bağlı. Kocamın yeterli gücü varsa Niall'ı ve çocuklarını yeryüzünden siler. Niall bunu da biliyor."

"Öyleyse sen kendini sadece iki seçeneğin olduğuna ikna ettin? Ya kaçacaksın ya da hiçbir şey yapmayacaksın, öyle mi? Kalıp mücadele etmeye ne oldu?"

"Mücadele etmek mi? Sen Cathan'ın gözlerine baktın mı? Onun içinde neyin yaşadığını gördün mü? Cathan'la mücadele etmek, bir ölüm savaşı demek olurdu. Sence o savaş kim kazanır? Ben mi? Çocuklar mı? Bu kadar aptal mısın gerçekten?"

"Ama yapabileceğin bir şey olmalı."

"Söylediğin doğru olsaydı dünyadaki en mutlu insan ben olurum." Fia, Danni'nin yüzünü inceleyip düşüncelere dalarken kaşlarını çatı. "Sanki seni tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum" dedi. "Ama daha önce tanışmadığımıza eminim. Neden bu kadar tanıdık geliyorsun?"

Çünkü ben senin kızınım...

Sanki Danni'nin sözlerini duymuş gibi Fia'nın gözleri kocaman açıldı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Tanrım" dedi Danni'ye bakarak.

Danni'nin içinde küçük bir umut ışığı belirdi. Annesi sonunda Danni'nin kim olduğunu anlamıştı. Ama o umut geldiği hızla kayboldu. Danni'nin Fia'nın yüzünde gördüğü şey farkındalık değil, dehşetti.

"O gece evdeki sendin, değil mi?" dedi Fia. "Annemin evinin köşesinde gördüğüm kişi sendin... Ama nasıl? Uzun zaman oldu?"

Hayalimdeki Aşk

359

Danni'nin Edel'i Fennore Kitabı'nı kullanırken gördüğü o geceden söz ediyordu. Danni hemen anladı.

"O gece, gölgelerin içinde" diye devam etti Fia. "Kitap için geldin. Kitabı sen aldın."

Danni kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Kitabı almamıştı. Ona dokunmamıştı bile.

"Fennore Kitabı'nı mı?"

Fia konuşurken başını iki sallayarak geriye doğru sendeledi. "Nasıl yaptın?" diye sordu.

"Neden aldın kitabı? Onun ne olduğunu bilmiyorsun. Neler yapabildiğini. Onu kullanmayı düşünüyorsan aklından şüphe ederim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben kitabı falan..."

Ama Fia çoktan arkasını dönmüş, üzeri açık geçitten geçmişti ve farklı basamaklardan yer altına indi. Danni, uzun dar pencereden baktı ve sanki şeytan kovalıyormuş gibi yüzünde sinsi bir ifadeyle kalıntılardan çıkıp eve doğru koştuğunu gördü.

Danni ellerini yüzüne götürdü. Fia ne demek istemişti? Vizyon, Edel'in Fennore Kitabı'nı kullandığı gece Danni'yi Fia'nın evine götürmüştü ve o gece Fia Danni'yi görmüştü ama neden kitabı onun aldığını düşünüyordu ki? Kitaba dokunmamıştı bile.

Henüz.

Sözcükler o daha düşünmeden aklına yerleşiyordu. Peki, bu ne anlama geliyordu? Bu geceden önceki bir gece Danni o eve tekrar gidecekti ama bu sefer kitabı da yanına mı alacaktı?

Düşüncesi bile kanını dondurmaya yetti. Bacakları titriyordu. Yavaşça arkasındaki duvara yaslanıp yere çömeldi. Sean'ın anne ve babasıyla olan vizyonda sonucu değiştirememişti ama Sean'ı yanına almayı başarmıştı. Ve eğer Colleen haklıysa on-

360

Erin Quinn

lan Ballyfionûir'deki geçmişlerine götüren de Danni'ydi. Ama Danni bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyordu.

"Aklına koyduğun her şeyi yaparsın" demişti Colleen.

Aynı zamanda Danni'ye, eğer yapması gerektiğini düşünüyorsa kitabı kullanmasını da söylemişti.

Lanet olsun, bu muydu? Fennore Kitabı'nı kullanmak çözüm olacak mıydı?

Ve onu son gördüğü yere gidebileceğini farz ederek, kitabı vizyondan getirebilecek miydi?

Sean'ı yanında götürmüştü ama aynı şeyi bir nesneyle yapabilecek miydi? Fennore Kitabı gibi bir nesneyle?

Belli ki yapabilecekti yoksa Fia neden kitabı onun aldığını düşünüyor olabilirdi ki?

Danni kurumuş dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı. Güneş tam tepedeydi. Batmasına ve gecenin karanlığını getirmesine saader vardı ama Danni'nin zamanı tükeniyordu. Artık sorular üzerine kafa yoracak zamanı yoktu. Yanıtların peşinde koşmalıydı ve bunu şimdi yapmalıydı.

Çünkü geriye kalan tek zaman, denemek için kullanabileceği zamandı.

Olu/Z- SŞirtruû GŞöûis/1

kendini rahatlamaya, uzuv-|^larındaki gerginliği boşaltmaya zorladı. Taş bir duvara yaslanmış bir hâlde taşın üzerinde oturmak kolay değildi, ama yavaş yavaş kaslarındaki stres ve gerginliği azaltıp kafasındaki karmaşayı gidermeyi başardı. Altın zincirin üzerindeki Kekik kolye ucuna dokundu, Fia'nın evini gördüğü geceye, fırtınaya, pencereye, soğuğa odaklandı. Nemli rüzgârı yüzünde hissetti ve tüylerini ürperten korkuyu kucaklayarak rüzgâra sokuldu. Daha sonra yağmurun çatıda çıkardığı ses, kanallardan akması ve ardından göletlere dolması geldi. Ve sonra soğuk. Kemiklerine kadar işleyen soğuk.

Danni yavaşça gözlerini açtı. Orada, pencerenin önünde durmuş, sık mobilyalarla döşenmiş aydınlık odaya bakıyordu. Oda şimdi bomboştı, şömine de öyle. Kimse Danni'nin kapıya doğru yürüyüp kapı tokmağını yokladığını fark etmedi. Kapı kilidiydi.

Bir an panikledi. Şimdi ne olacak? Oraya dönmeyi başarmıştı ama içeri giremiyordu. Panik ve faydasızlığın onu kont-

362

Erin Quinn

rol etmeye çalıştığını hissetti ve kendini sakinleştirdi. Birden hatırladı, aslında orada değildi, değil mi? Bu alacakaranlık var oluşunda kapıların hiçbir anlamı yoktu. Elini kapıya doğru bastırdı ve kapının serdiğini hissetti. Sonra bir adım geri gitti, derin bir nefes aldı ve nefesi bıraktı.

Kapı yok. Bana engel olamaz.

Danni gözlerini kapatıp direkt içeri girdi. Artık yağmuru hissetmediğini fark ettiğinde açtı gözlerini. Başarmıştı. İçerideydi. Fia'nın annesinin Fennore Kitabı'nı sakladığını gördüğü sandığa doğru yürüdü. Bir kilit daha vardı ama bu kez Danni tereddüt etmedi. Sert ahşabın içine ellerini uzattı ve içindeki eski tip kilit mekanizmasını fark etti... kapılardan geçmek için odaklandığı gibi kilide odaklandı. Parmakları kilidin kaldıracını hissetti ve onları aksi yöne çevirdi. Kilit ve ardından bir tık sesiyle kapak açıldı.

Ve işte, oradaydı. Fennore Kitabı.

Daha önce gördüğü gibi bohçaya sarılıydı ama ona dokunmak için cesaretini toplaması gerekti. Dikkatli bir şekilde, ağırlığına odaklanıp onu her iki dünyada da gerçek kılarak kalın kitabı sandığın içinden çıkardı. Anın, o anki görevinin ötesini düşünmemeye çalıştı ama kitaptan bedenine akan elektriği görmezden gelemedi. Sanki kitap onu gördüğü için heyecanlanmış gibiydi. Sanki bekliyormuş gibi.

Kitabı yere koydu, sandığı kapayıp tekrar kilitledi. Kitabı eline aldığı anda, dışarıdan sesler geldiğini duydu. Birkaç saniye sonra kapının kilidi ve sokak kapısı açıldı. Bir yanı onların Danni'yi göremeyeceklerine inansa da, telaşla arkasını döndü. Sonuçta kitabı görebilirlerdi. Şu anda tutuyor olmasına rağmen, kitap gerçektir. Danni'yi çağırdığı gibi onları da kendine çekebilirdi.

Üç kadın odaya girer girmez, ilk geldiğinde yaptığı gibi köşeye saklandı.

Hayalimdeki Aşk

363

"Yapmayacağım" diyordu Edel. "Ve Fia'yı göndermeye kalkma. Bu onu öldürür."

"Ben diyorsam yapacaksın" dedi Edel'in annesi.

"Ne dilediğine dikkat et, anne" diye karşılık verdi Edel yumuşak bir ses tonuyla.

Danni'nin saklandığı köşenin önünden geçtiklerinde, Danni nefesini tuttu. Üçünün üzerinde bu kez farklı giysiler vardı. Demek ki farklı bir geceydi bu. Acaba Danni Edel'in kitabı kullanmasından önce, kitap onun aklını yiyip bitirmeden, onu uzaklara götürmeden önce mi gelmişti?

Anne, büyük kızıyla tartışmaya hazır gibi duruyordu ama vazgeçti ve çay yaparken Edel'e ateşi yakmasını söyledi. Fia odada dolandı. Sanki burada amacının ne olduğundan habersiz gibiydi.

Anneleri mutfığa gittiğinde, "Beni göndermesine izin vermeyeceksin, değil mi Edel?" diye sordu Fia.

Edel gözlerinde tuhaf bir parlaklıkla ona baktı. Ama bu kez gözlerinde o dehşetli ışıltılar yoktu. Yüzünde üzgün ve bitkin bir ifadeyle başını salladı.

"Elimden geleni yapacağım, Fia. Ama benim zamanım tükeniyor. Görmüyor musun?"

Fia'nın gözleri doldu. "Onu çok kullanmadın, değil mi?"

"Fark etmez. Elimi karanlığa her koyduğumda benden alıp götürüyor. Geriye pek bir şey kalmadı."

Fia kardeşinin yanına gidip diz çöktü ve ona sarıldı. Ama havadaki gerginliğin azalmasına yardımcı olan Edel oldu.

"Şişşt, canım benim. Ne olursa olsun, ben seni koruyacağım..." Sesi birden kısıldı ve aniden başını kaldırıp etrafına bakındı. "Duydun mu?"

"Neyi?" Fia da dönüp odaya baktı.

364

Erin Quinn

Edel ayağa kalktı ve peşinde bir köpek yavrusu gibi dolanan Fia'yla birlikte odada dolandı. Gözleri Danni'nin durduğu köşede sabidendi. Uzun bir süre öylece baktı, ardından devam etti.

"Ne duydun?" diye sordu Fia.

Edel birden nefes nefese kaldı. Danni, Edel'in kocaman açılmış gözlerini takip edip pencereye baktı ve pencerenin diğer tarafında durmuş onları izleyen adamı gördü. Bir an durduktan sonra adam yerinden fırladı ama hem Danni hem de Edel onu görmüştü.

Adamın gözlerinde sert ve parlak, kindar ve agresif bir bakış vardı. Danni buraya ilk geldiğinde de orada bir adam görmüştü. Adam o zaman Danni'yi görmemişti ama bu kez...

Bu kez sadece birbirlerini görmekle kalmamışlardı. Tanımışlardı da.

Penceredeki adam Danni'nin babası, Cathan MacGrath'ti.

"Ne var? Ne gördün?" diye sordu Fia ve bardaktan boşalır-casına yağan yağmura doğru baktı.

Önceki gibi adam öyle hızlı hareket etmişti ki bir anda ortadan kaybolmuştu.

Danni korkuyla ürperdiğini hissetti. Arizona'da hayal görmemişti belli ki. Gördüğü adam babasına benzeyen bir adam değildi. Babasıydı.

Ama bunu nasıl yapıyordu? Danni'nin yaptığı gibi mi? Ve neden şimdi oradaydı? Şimdi ve o zaman?

Neden olacak, diye yanıtladı içinden bir ses. Kitabı arıyor.

O anda Danni başka bir şeyi daha fark etti. Babasını gördüğü gün onu beklediğini söyleyen falcıyı hatırladı... Kadın bir ruhtan söz etmişti, tüm psişiklerin Danni'nin etrafında gördüğü o ruhtan. Danni bunun Sean olduğunu düşünmüştü ama kadın onun... Danni kadının sözlerini tam olarak hatırlamaya

Hayalimdeki Aşk

365

çalıştı. Kadın Danni'nin kaçtığını ve bu kaçışta kendini mahvedeceğini söylemişti ve sonra da onu izleyen ruhun isteğinin bu olduğunu. Bu onu mutlu ediyordu.

"Nerede gördün?" diye sordu Fia. Sesinden panik olduğu anlaşılıyordu. "Orada hiçbir şey yok, Edel."

"Haklısın. Herhalde hayal gücüm bana oyunlar oynuyor bu gece. Benim için ateşi yakar mısın?"

• Fia kuşkulu bir şekilde başını sallayıp yere çömeldi ve Edel'in kaldığı yerden devam etti. Edel bir süre daha pencerenin yanında durdu, ardından yavaşça döndü ve Danni'yle göz göze geldi. Bir süre öylece ba-kakaldılar. Danni hiç şüphesiz Edel'in onu görebildiğini anlamıştı.

"Annem seni bir daha göndermeye çalışırsa ben karşı çıkacağım" diyordu Fia ateşe killi tuğlaya benzeyen şeyleri atarken.

"Sen kitap konusunda endişelenme, kardeşim" dedi Edel. Gözleri hâlâ Danni'nin üzerindeydi, "ikimiz için de sorun olacağını sanmıyorum."

Danni kitabı göğsüne bastırırken soğuk terler döküyordu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, şok geçirip tamamen duracağını hissetti.

Şaşkın ama rahatlamış bir hâlde gülümseyerek Fia arkasını dönüp kız kardeşine baktı ama bakışları odanın köşesine kaydı ve Fia şok oldu. Danni Fia'nın ellerini yavaşça ağzına götürdüğünü, gözlerinin korkuyla açıldığını ve bir çığlının ciğerlerini doldurduğunu gördü. Dön, diye bağırdı Danni sessizce içinden. Havanın bir an önce dönmesini ve buradan çıkmayı istiyordu. Dön!

Ve hava döndü. Fia'nın yüz hatlarını, odayı, karanlığı belir-sizleştiren bir uğultuyla değişti.

Danni'yi diğer tarafa öyle hızlı

366

Erin Quinn

ve şiddetli bir şekilde bıraktı ki, Danni başını kalenin pervazın-daki taş duvara çarptı.

Danni buz kesmiş bir hâlde soluk soluğa kalmıştı. Kalbi hâlâ yerinden fırlayacak gibi atıyordu ve Danni zangır zangır titriyordu, tıpkı ellerinde tuttuğu kitap gibi. Danni varlığına sevinse bile kitaba nefretle baktı. Başarmıştı. Fennore Kitabı'nı geri getirmişti.

Otuz £77urıc { 3\$ö/iim

dönmesini beklerken uzun akşamüzeri gölgeleri küçük evin içini dolduruyordu. Guillemot'ta. güzel bir sabah geçirmiş ve keyifli bir hâlde öğleden önce dönmüşlerdi. Sean, Danni'yi bulmak için koşarak kulübeye dönmüştü. Onunla konuşması, bu sabahki soğuk tavırlarını telafi etmesi gerekiyordu. Ona sarılmak ve özür dilemek için sabırsızlanıyordu.

Ama Danni yoktu. MacGrath'lerin evinde de yoktu. Ona bakmak için gittiğinde, Bronagh ona Danni'nin çoktan gittiğini söylemişti. Bronagh Danni'nin tam olarak ne zaman çıktığı konusunda emin değildi. Nereye gittiğini sorduğunda ise onu terslemişti. Belli ki bir şey olmuştu ama Sean'ın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Daha sonra Colleen'in yanına gitmişti ama Colleen de ona sadece eve gitmesini, gerekiyorsa beklemesini söylemişti. Sean da böyle yapmıştı. Danni'nin orada olmasını umarak dün gece birlikte uyudukları küçük kulübeye dönmüştü. Ama onu bekleyen dört duvar, sevdikleriyatacak ve her şeyin yolunda olmadığına işaret eden o belirsizlik dışında hiçbir şey yoktu.

368

Erin Quinn

Saatlerce mutfakta oturmuştu. Önce çay içmiş, dakikalar ilerledikçe viskiye geçmişti.

Yaklaşık bir saat kadar önce, sokak kapısında bir gıcırtı duymuş, kapıyı açmış ve karşısında

Danni'nin küçük köpeğini bulmuştu. Bean ona önce umut dolu gözlerle bakmış, sonra da

hayal kırıklığına uğramıştı. Günün nasıl başladığını göz önünde bulundurarak, şimdi de

köpeğin onu ısıracığından emindi ama Bean, Sean ın peşinden içeri girmişti. Belli ki bu

topraklarda geçmişe mazi diyorlardı. Bean şimdi Sean ın oturduğu koltuğun kol kısmına

yatmıştı ve Sean da onun ipeksi tüylerini okşuyordu. Endişelerini köpeğin de hissettiğinden ve büyük olasılıkla paylaştığından emindi.

Bu sabah Danni'yi kendinden uzak tutarak incittiğini biliyordu. Ama olan biten karşısında şok olmuştu ve konuşmak istememişti. Her şeyi düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Elbette Danni buna anlayış gösterecekti.

Ancak dakikalar geçip bir saat, ardından bir saat daha olunca, Sean şüphelenmeye başladı.

Endişeleniyordu. Sonunda verandadaki ayak seslerini duyduğunda, ayağa fırlayıp kapıya koşmak istedi.

Danni içeri girdiğinde Bean başını kaldırdı ama Sean ın elindeki baskıya boyun eğdi ve yerinden kımıldamadı. Sean da kalkmadı. Onun yerine viskisini yudumlayarak sessizce oturdu ve izledi.

Danni yavaş hareket ediyordu. Döndü ve kapıyı kapattı. Ceketini, göğsüne bastırıldığı bir yığının içindeydi ve kollarında büyük bir ağırlık taşıyormuş gibi görünüyordu. Etrafına bakmadan perdeyle çevrili yatak odasına gitti ve şifonyerin üst çekmecesini açtı. Ceketini içine koydu ve temiz giysiler alıp banyoya doğru yürüdü.

"Neredeydin?" diye sordu Sean. Sesi insanı şüpheye düşürecek kadar yumuşaktı. Ancak izlerken içinde biriken öfkeye dair

Hayalimdeki Aşk

369

hafif bir titreme de olmuştu. Bu onu şaşırttı ama aynı zamanda kendini iyi hissettirdi. Şimdi Danni gelmişti ve başına bir şey gelmiş olabileceğine dair tüm korkusu ve endişesi öfkeye dönüşüyordu. Bu çaresizlikten doğan bir öfkeydi ve Sean bu duygunun onu yiyip bitirdiğini fark etti.

Onu tutmak, ona sarılmak ve bir daha onu bırakmamak istiyordu. Ona, onu sevdiğini söylemek istedi. Onsuz hayatın yaşamaya değer olmayacağını da. Onunla evlenmek, onunla yaşlanmak ve son nefesini onun kollarında vermek istedi. Ama öfkesi, istediği her şeyi kaybetmek üzere olduğu hissi ağır basmıştı. Ve ortaya çıkan da bu sinirli tavrıydı; anlaşılması güç ve acımasız öfkesi. Kendine, kadere duyduğu hiddet onu bu noktaya taşımıştı.

Danni onun sesini duyunca arkasını döndü. Dağların eteklerinde açan beyaz böğürtlen çalılarının yaprakları gibi narin, küçük ve kırılgan görünüyordu. Gözlerinin etrafı siyah halkalarla çevrilmiş ve onu kasvetin içinde soluk bir ışığa dönüştürmüştü. Danni, Bean e baktı ve dudakları kıvrılıp gülümsedi. Köpeği gördüğüne mutluydu.

"Neredeydin?" Sean sorusunu tekrarladi.

"Eve gittim..."

Danni sözünü bitirmeden Sean araya girdi. "Ben de eve gittim. Oradan ayrıldığını söylediler. Bu saatler önceydi."

"Oh! Yürüyüşe çıktım."

Sean oturduğu yerden öyle hızlı kalktı ki koltuk geriye doğru sallandı. Bean yerinden fırladı ve sahibinin yanına koştu. Danni yere çömeldi ve zarif parmaklarıyla köpeği okşamaya başladı.

Sean'ın fokurdayan duyguları kaynama noktasına ulaştı ve duyduğu o tuhaf öfkeyi artırdı.

"Aya kadar mı yürüdün, Danni? Saatlerdir kimselere görünmeden yaptığın şey bu mu?"

370

Erin Quinn

"Hayır" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla ve doğruldu. "Mağaradaydım. Harabelerin orada."

Harabeler mi? Sean'ın ağzı açık kalmıştı. "Kalenin ne kadar eski olduğunu biliyor musun?"

Kalenin altında olmanın ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Danni sessizce başını salladı. Çok tehlikeliydi. Biliyordu ve yine de gitmişti.

O iri gri gözlerdeki parlaklığı görebiliyordu ama hiçbir ifade yoktu. Ne düşündüğü belli değildi. Işıldayan o gözler neler saklıyordu?

"Ne işin vardı orada?" diye sordu. Sakin olmaya çalışıyor, bu öfkenin mantıklı, anlamlı olmadığını biliyordu. Sanki bir şey onu kışkırtıyor gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordu.

Hayatı boyunca hiçbir zaman bir kadına karşı güç kullanmayı düşünmemişti ama Danni onu her zaman bilinmeyenine eşğine sürüklüyordu.

"Düşünüyordum" dedi Danni. Ardından ona sırtını döndü ve sabah Sean'ın yaptığı gibi küçük banyoya doğru ilerledi. Ama Sean, Danni gibi soğukkanlı bir tepki vermeyi başaramadı.

"Düşünüyor muydun?" diye tekrarladı. Niyetinin aksine sesi de yükselmişti. Kendini kontrol etmeye, sesini vahşi bir canavar gibi bastırmaya çalıştı. Ama yapamıyordu. "Bunca saat mi? Nerede olduğun konusunda endişelenmiş olabileceğim aklının ucundan geçti mi, acaba?"

"Kusura bakma" dedi Danni. Banyonun kapısına varmıştı ve Sean onun kapıyı kapatmak üzere olduğunun farkındaydı. Onu dışarıda bırakacaktı.

"Bana cevap vereceksin, Tanrı aşkına" diye bağırdı. "Ne işler karıştırdığını bilmek istiyorum. Kimle birlikteydin?"

Ve işte, kendine bile itiraf etmeye korktuğu şey su yüzüne
Hayalimdeki Aşk

371

çıkıvermişti. Dün gece içeri gelmiş ve Sean'a uyuyamadığını söylemişti. Yalnız olduğunu da. Ama Sean sesler duyduğuna emindi ve Danni'nin yalan söylediğini biliyordu... İşte yine aynı şey olmuştu, aynı yalan. Ve daha önce annesinin yaptığı gibi, Sean da Danni'nin bir başkasıyla olduğunu düşünüyordu. Danni'nin -ona ait olan Danni'nin- başka bir adamla birlikte olabileceği fikri Sean'ı deli ediyordu. Buna inanmıyordu ama içini yakıp kavuran o ıstıraba da engel olamıyordu.

Danni ona baktı. Aniden sırtı dümdüz olmuş, omuzları kaskatı kesilmişti. Bu sert duruşu, bir şekilde Sean'ın sorularına yanıt oluyordu. Yalnız değildi ama Sean'a kimle birlikte olduğunu da söylemeyecekti. Çenesini cüretkâr bir şekilde havaya kaldırıışından, dudaklarını sıkıca kapatmasından belliydi. Sean bir yandan şaşkın bir şekilde kendine hâkim olmaya çalışırken diğer yandan tüm bedeni öfke ve kıskançlıkla kasılıyordu.

"Hiçbiriye gitmiyorsun" dedi dişlerini sıkarak. "Benim haberim olmadan hiç kimseyle bir yere gitmek yok! Beni duydun mu, Danni?"

Danni birkaç adım atıp ona doğru yaklaştı. Sean'ın çocukluğundan hatırladığı korku filmlerindeki zombileri andırıyordu. "İstedğim yere istediğim kişiyle giderim, Sean. Bu evlilik saçmalığının sana, bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme hakkını verdiğini sanma sakın."

Bu sözler Sean'ın yüzüne tokat gibi indi ve nutku tutulmuş bir hâlde öylece kalakaldı. Danni arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü. Kapıyı hızla çarptı ve Sean kilidin sesini duydu.

O anda üzerine benzin döküp kibrit çaksaydı da aynı etkiyi verirdi. Bir an başı döndü, ardından kendini toparladı. Suyun sesi geldi ve Sean, Danni'nin dolanıp kıyafetlerini çıkardığını duydu. Neden hemen duşa giriyordu? Teninden neyi yıkamak istiyordu?

372

Erin Quinn

Hiçbir şey, dedi içinden bir ses. Sen sadece deli gibi davranıyorsun.

Ve haklıydı da. Sean o sesin haklı olduğunu biliyordu. Ama bir diğer ses kafasının içinde yankılanıyor, öfkesini haklı çıkarıyordu. Sana yalan söylüyor.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan kapının önüne geldi. Diğer taraftan duş perdesini tutan metal kancaların sesi duyuldu. Danni perdeyi hızla açmış, ardından tekrar kapatmıştı.

Sean onun sözleri kulaklarında yankılanırken kapıya -yüzüne kapatılan kapıya- baktı. Hakkın yok, demişti Danni. Bu evlilik saçmalığı, demişti, sanki dün gece yaşananlar sadece ön sevişmeden ibaretmiş gibi.

Kapıya yaslandı ve tam ortasına hızla omuz attı. Kapı ince bir tahtadan yapılmıştı ve kilidin parçalara ayrıldığını duydu. Kapı hızla açılıp menteşelere çarptı ve Danni çığlık attı.

Yüzünden sular akarak perdeyi araladı ve dünya kadar büyük ve yuvarlak gözleriyle ona baktı. Şimdi bile, sıırıslıklam ve yorgunken bile Sean'ın gördüğü en güzel kadındı.

Benim.

Bu düşünce Sean'ın yüreğini doldurdu, onu tüketti, dört bir yandan sıkıştırıp içinde patlamalara yol açtı. Danni'nin bir adım uzağında duruyordu. Yüzündeki korkuyu gördü ve tuhaf bir şekilde tatmin oldu. Korkmalıydı tabii ki. Elleri, ayakları, kalbi nasıl onunsa, Danni

de onundu. Aynı şekilde Sean da Danni'ye aitti. Aksini söylemek, kontrol edilmesi mümkün olmayan bir canavarı serbest bırakmak demekti.

Perdeyi tutup Danni'nin elinden çekti ve kancalar çarpışarak demirin üzerinde kaydı. Danni önünde cıvılcıplak duruyordu. Yukarıda sallanan ampulün zayıf ışığı altında teni kaygan ve parlak görünüyordu. Saçları, fildişi rengindeki göğsünün üzerine dökülmüştü. Boynu inceydi ve zarif bir kıvrımı vardı.

Hayalimdeki Aşk 373

Köprücük kemiği bittiği noktada hoş bir çukur oluşturuyor, Sean'ın ona verdiği kolye ise inci gibi teninde asılı duruyordu. Göğüsleri dolgun ve ağırdı, uçları ise koyu renkli bir gül gibi sertti. Gözleriyle beline doğru akan su gibi göğüslerinin arasındaki vadiyi izledi, kalçalarındaki kıvrımlara, uzun ince bacaklarına, küçük ve narin ayak bileklerine baktı.

Danni doğanın bir mucizeydi, tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Ve onundu.

Sean ona uzandığında Danni irkildi ve Sean'ın azalan öfkesi yeniden alevlendi. Gömleğini ve pantolonunu ıslatan suyu umursamadan Danni'nin yüzünü avuçlarına aldı ve onu öptü. Sert, talepkâr ve egemen olmak, Danni'ye, Sean'a ait olduğunu göstermek istiyordu. Bunu görmesini, kabullenmesini, teslim olmasını istedi. Ama dudakları onun sıcaklığına, tatlılığına dokunduğu anda, içindeki öfke buzlarını eritti ve sonunda korku canavarını sakinleştirdi.

Sean pişmanlık ve utanç duydu ve geri çekilmek, dizlerinin üzerine çöküp ondan özür dilemek istedi. Sanki aniden içinde çılgına dönen o şeytandan kurtulmuş gibiydi. Ama konuşmak için o dudaklardan ayrılması gerekiyordu ve yapamadı. Ellerini, onun ipeksi teninden alamadı.

Hareketleri yavaşladı ve sonunda dudakları, yüreğinin arzuladığına yalvarır oldu. Danni'yi, sanki ciğerlerindeki hava, damarlarındaki kan, kalbindeki nabızmış gibi öptü. Yumuşak ve saygılı bir şekilde, parmaklarının Danni'nin yanaklarını, çenesinin yumuşaklığını, boynundaki kavisini, kulağının nazik kıvrımlarını hissetmesine izin verdi.

Reddedilmeyi bekliyordu. Kovulacağım düşündü. Sonuçta bu harikulade yaratık, onda kusur ve zaaflardan başka ne görebilirdi? Vücudundaki her bir nokta onu arzuluyordu ama Sean sadece Danni'nin vereceklerini alabilirdi.

374

Erin Quinn

Sonra inanılmaz bir şekilde, Danni'nin dudakları yumuşadı ve kolları Sean'ın boynuna dolandı. Danni onu teninin sıcaklığına doğru çekti ve Sean'ı, onu öpme arzusuna boyun eğmeye mecbur bıraktı. Dudakları doyumsuz, çaresizdi. Sean, Danni'nin nefesini içine çekti, kendinden bir parçaya dönüştürdü ve sonra tekrar Danni'nin ciğerlerine gönderdi.

Elleri Danni'nin omuzlarında dolaştı, omurgasındaki narin kemiklerden, aşağıdaki baş döndürücü kıvrımlara ulaştı. İki eliyle o yumuşak kalçalarını kavradı ve Danni'nin tüm yumuşaklığını kendi vücuduna yasladı. Danni, Sean'ın başını döndüren derin, baştan çıkarıcı bir ses çıkardı. Uzanıp Sean'ın tişörtünü yukarı çekti, ardından düğmeleri açıp pantolonu yere itti ve kendini onun vücuduna yasladı. Tenleri bir olmuş, alev alev yanıyorlardı. Dokunuşları ölüm gibiydi. Cennetin, günahlardan arınma ve lanetlenmenin, hepsinin tek bir canlıda, nefes alan bir fantezide buluşması gibiydi.

Benim. Danni'yi sadece kendinin olduğuna inandırmak için o baskın ve egemen ihtiyaç geri gelmişti.

Ama sonra kafasının içinde sinsi bir ses duydu. Yalan söylüyor. Sean o sesi engellemeye çalıştı ama o ses kurnazdı ve bir şekilde Sean'a ulaşmayı başarıyordu. Kiminle birlikteydi? "Sean..." Danni bir nefeste adını fısıldadı... ısrarlı bir yakarıştı bu.

Ancak o ses konuşmaya devam etti, Kiminle birlikteydi? Neden yalan söylüyor? Kiminle birlikteydi? Neden yalan söylüyor?

Tutkusunun kızgın ateşi bir anda soğudu ve Sean'ı tekrar öfke ve korkusuyla baş başa bıraktı.

Bunun -aralarındaki şeyin- saçmalık olduğunu nasıl düşünebilirdi? Onsuz bir hayat sürdürmeyi aklından nasıl geçiriyordu? Tanrı şahitti ki, Sean onsu bir hayat düşünemiyordu. Ve mağarada kimleydi?

Hayalimdeki Aşk

375

Bir yanı ona sahip olmak ve kime ait olduğundan asla şüphe duymamasını sağlamak isterken bir yanı tereddüt etti. Aslında yapabiliirdi, onu ikna edebilirdi. Biliyordu. Danni savunmasızdı ve Sean'ı önemsiyordu. Sean, Danni'nin onu önemsedğini biliyordu. Ama yeterli değildi. Danni'nin onu sevmesini, en az Sean'ın onu sevdiği kadar sevmesini istiyordu. Bu kararın yüreğinden gelmesini istedi, Sean onu dönüşü olmayan bir noktaya sürüklediği için değil. O bir yalana, diye haykırdı kafasının içindeki ses.

Sean, Danni'yi tuttu ve kendini ona dokunmaktan alıkoya-masa da uzaklaştı. Danni tutku dolu gözleriyle ona baktı. Yüz hatları arzuyla yumuşamıştı. Danni yavaş yavaş Sean'ın kendini geri çektiğini anladı. Gri gözleri yüzüne odaklandı. Sean'ın bir yanı kontrolsüzce yanıyordu. O güzel gözlerle bakıp hayretle açıldıklarını izlerken rüzgârla savrulan küle dönmüştü.

"Adımı bir dua gibi söylemene neden olan şey o saçmalık mı?" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Dokunuşlarımı arzulan şey o saçmalık mı?"

Danni'nin kaşları çatıldı ve narin boynundan yanaklarına kadar kıpkırmızı oldu.

"Sen benimsin. Bana herhangi bir eşten veya evlilikten daha yakınsın. Gelecekte bunu aklından çıkarma."

Sonra arkasını döndü ve kalbi gibi kırık kapıyı açık bırakıp çıktı.

jffnce- <2&a***tJ &z\$&*t, bir şekilde kalakaldı. Soğuk bir uyu-\L/ şukluk içinde, hâlâ akan düşün sıcaklığı altında çırlıçiplak duruyor olmasını önemsemeden kapıya baktı. Sonra birdenbire içinde ve dışında bir sesin fısıldadığını duydu, Bu adam kim olduğunu zannediyor? Seninle böyle konuşmasına nasıl izin verirsin? Kalbini kır. Kalbini kır.

O ses, bir öfke fitilini ateşledi ve kendine özgü bir hayatla tısladı. Danni'nin kafasından ayaklarına kadar ilerledi ve daha beyninin bu alevin boyutlarını algılamasına fırsat vermeden onu harekete geçirdi.

Düşün musluğunu çevirdi, bir havluya uzandı ve sırlıslık bir hâlde banyodan çıktı. Bean onun önünden çekilmek için koşturdu ama Sean yaklaşan fırtınadan habersiz mutfakta duruyordu. Danni titriyor, tüm vücudu gazap dalgalarıyla sarsılıyordu. Danni konuşmaya çalıştı. Boğazında düğümlenen harareten kurtulmaya çalıştı. Ama öfkesi çok büyüktü. O kim oluyor da sana böyle davranabiliyor? Nasıl oluyor da hiç hakkı olmayan taleplerde bulunabiliyor? Ses ateşi körüklüyordu. O zaten ölü, Tanrı aşkına. Koca olarak isteyebileceğin bir adam değil ki.

378

Erin Quinn

Sehpanın üzerinde camdan yapılma ağır bir kül tablası duruyordu. Danni kül tablasını aldı ve Sean'ın üzerine fırlattı.

Ağır cam, Sean'ın yanında duran dolaba çarptı ve kırılmadan yere yuvarlandı. Sean arkasını döndü; ama yüzündeki şok ifadesi Danni'yi daha çok alevlendirdi. Ses Danni'nin gayrede-ri karşısında alkış tuttu ve onu tekrar denemesi için kışkırttı.

"Ne? Sessiz kalacağımı mı sandın? Güzel küçük Danni, duşta aşağılandıktan sonra tepki veremeyecek kadar aciz mi geldi sana? Dün gecedten sonra bana canın her istediğinde dokunabileceğini mi sanıyorsun? Ben senin değilim. Ne şimdi ne de gelecekte!"

Haykırdığı sözcükler, yaralı gururuna ve hiçe sayılmış duygularına merhem gibi geldi.

Yeterince yüksek sesle söylediği, yeterince tekrarladığı takdirde, belki doğru olabilirlerdi.

Öfkeyle havlusunu sıkarak ağır ağır perdeli yatak odasına doğru ilerledi. Ancak Sean ilk şoku atlatmıştı ve şimdi önüne geçmiş yolunu kesiyordu.

"Ne?" diye bağırdı Danni. "Bana tasma takıp takamayacağı-nı mı görmek istiyorsun? Yatağa mı zincirleyeceksin?"

Bu fikir belli ki Sean'ı cezbetmişti ve önce yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu, ardından ne yaptığının farkına varıp kendini topladı. Ama Danni fark etmişti bile. Aklının içinde dırdır eden o ses, Sean'ın yüzündeki o küstah gülümsemeye tokat yapıştırmasını söylüyordu. Danni son birkaç gün içinde çok şey yaşamıştı. Duyguları dört bir yana bölünmüş, itilip kakılmıştı. Tanıyamadığı, artık tepkilerini kontrol edemediği birine dönüşmüştü. Vurmak üzere elini kaldırdı ama Sean, o tatmin edici temas yüzüne inmeden Danni'nin bileğini yakaladı.

Danni diğer elini kaldırdı ama Sean onu da yakaladı, Danni'yi tutup duvara yasladı.

Bileklerini sıkıyor, vücudunu

Hayalimdeki Aşk

379

sıkıştırıyordu. Danni'nin üzerine sarılı havlu ayaklarının dibine düştü ve Danni bir kez daha çınlıçılak kaldı.

Onun canını yak, canını yak, CANINI YAK, diye bağırdı ses ve aniden Danni farkına vardı. Bu ses kafasının içinden gelmiyordu. Kitaptan geliyordu. Tanrım, bunun sorumlusu kitaptı! Soluk soluğa kaldı. Derin, kesik kesik aldığı nefesler boğazını yakıyor, kulaklarına akın ediyordu. Sean da aynı şekildeydi. Kitabın onunla da uğraştığını, ikisini de anlamadıkları bir duygu çılgınlığına sürüklediğini fark etti.

Sean'ın göğsünün, kendi bedeniyle birlikte kabarıp alçaldığını hissetti. Bu temas Danni'yi yaktı, sakinleştirdi; zaten karmakarışık olan duygularını baş döndürücü bir saplantıya dönüştürdü. Sean onun gözlerine baktı ve Danni'yi Sean'ın içinde gördüğü fırtınalı denizde tutsak etti. Danni gözlerini kaçırmak istedi ama Sean'ın bakışlarında öfkeden daha fazlası vardı. Kırgınlık vardı. Çaresizlik. İstirap. Sean'ın da en az kendisi kadar hırpalanmış, yoksun, şaşkın ve kederli olduğunu gördü. Onun da Danni gibi yaptıklarına bir anlam veremediğini fark etti. Ama yine Danni gibi, tüm o duygularını öfkeye, dışarı vurulabilecek bir şeye dönüştürmüştü. Bir iz, bir amaç bulabilecek bir duyguya. Sean'ın gözleri kısıldı ve Danni havada bir fısıltı duydu.

Kiminle birlikteydi, o bir yalancı, kimle birlikteydi?

Sözcükler etraflarında döndü, yüksek sesle duymamışlar ama hissetmişlerdi. Danni lanetli şeyi buraya getirdiği için kendine kızarak gözlerini sıkıca kapattı. Aklından ne geçiyordu ki? Çekmeceye koyunca güvende olacakları mı? İnsanlar onu defalarca uyarılmışlardı ama Danni tehlikeye aldırış etmemişti. Ve şimdi orada, her ikisini de sömürüyordu.

Canını yak, kalbini kır, kalbini...

380

Erin Quinn

Yeter. Sözcük eyleme, Danni'nin sesin etrafına örebileceği bir ağa dönüştü. İsyanı, direnişi hissetti ve düşüncelerini odaklayıp sanki tüm yaşamı buna bağılıymış gibi kitabın şeytani gücüyle savaşmaya başladı. Zihninde ses karanlık bir köşeye sıkıştı ve üzeri taş bir duvarla mühürlendi. Kaçamayacağı bir hücreye kapatıldı. Öfkeyle haykırdı ama şimdilik, zehirli çığlıkları kontrol altına alınmış, Danni'nin oluşturduğu bariyer-lerin arkasında etkisiz hâle getirilmişti.

Bu geçici bir önlemdi ama işe yaradı. Zihni temizlendi ve öfkesi de kayboldu. Sevdiği bu adamın canını yakma arzusu da yok olup gitti.

Ve henüz kitaba dokunmamıştı bile...

Danni izlerken Sean'ın gözleri de normale döndü ve arkasında şaşkın bir ifade bıraktı. Utanç yeşile döndü ve gözleri parladı.

Sean konuşacak gibiydi. Hızlı bir nefes aldı, diliyle dudaklarını ıslattı. Danni onun söyleyeceklerinden, söylemeyeceklerinden korkuyordu. Açıklama yapacak zaman yoktu.

Sadece şimdi, şu an vardı. Sonra kitabı düşüncesizce koyduğu o çekmecedan alıp mağaraya götürecekti, tarifsiz bu korkunç karanlığı yok edecekti. Ona dokunacaktı.

Sean yalvarırcasına ona bakmayı sürdürdü. Ve Danni onun ruhunu ve kalbini eriten ateşin Sean'ı da yaktığını fark etti. Bu cehennemden çıkış yoktu.

Danni öne eğildi, hâlâ bileklerini tutan ellerle mücadele edip dudaklarını büyük bir arzuyla Sean'ın dudaklarına dayadı. Bu Sean'ı tetikletti, şaşırttı ve bu temasın gücü Danni'nin damarlarına aktı. Sean karşılık mı vermeli, sitem mi etmeli bilemedi ve bu da Danni'nin hoşuna gitti. Danni onu kışkırtmak ve tahrik etmek için dişlerini ve dilini kullanarak Sean'ın seçme şansını elinden aldı. Sean'ın çıkardığı ses, Danni'yi iyi-

Hayalimdeki Aşk

381

ce ateşledi. Sean derin derin inledi, sonra elleriyle Danni'nin yüzünü avuçlarına alıp uzun parmaklarıyla alnına dokundu. Danni'nin kendisini hissetmesini sağladı.

Danni de buna aynı şekilde karşılık verdi. Gömleğine asıldı ve omuzlarını yırtarak çıkardı. Sean, bir süre Danni'ye izin verdi. Danni'nin parmakları Sean'ın göğüs ve kollarındaki sert kaslara tutundu, onu bir duygu ve arzu fırtınasına sürükledi.

Sean pantolonuna uzandı, bir yandan Danni'ye tutunuyor, diğer yandan pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Danni kalçalarını hem engelleyici hem de teşvik edici bir hareketle Sean'ın beline yasladı. Sean sonunda düğmeleri açtı ve Danni'nin kalçalarını yakalayıp onu kendine çekerken Danni de pantolonu yere itti.

Sean serdeşmişti ve hiçbir şefkat veya sevecenlik olmadan Danni'nin içine girdi. Nazik, sevgi dolu bir tarafı yoktu ve Danni hazır ve beklenti içinde olmasaydı canını yakabilirdi. Beklediği, istediği şey bu olmasaydı. Danni tüm duyularıyla onu içine aldığını hissetmek, belki de birlikte geçirecekleri son anlar olan bu dakikaların ıstırabını ve güzelliğini sahiplenmek istiyordu. Başını duvara yaslayıp bacaklarını Sean'ın beline sararken kendini ona doğru iyice bastırdı.

Dudaklarını Sean'ın kilerle buluşturdu, nefesini ve ondan alabileceği her şeyi içine çekti. Onu savunmasız bırakıp kendi arzularına ve Danni'nin doyumsuz dudaklarına esir etti. Sean, Danni'nin üzerine acımasızca, vahşice çullanırken onun kıpırdamasına izin vermiyordu. Kendini Danni'nin içine gömüp hızla geri çekilirken Danni içinde yükselen o ateşi hissetti. Her şiddetli darbeye onları zirveye taşıyan o yoğunluk da arttı.

Ve sonra o baş döndürücü an geldi. Danni'nin içindeki her şey sıvıya dönüp ateş, acı ve zevk patlamasına dönüştü. Kendini en siyah gecede parlak, etrafı aydınlatan bir fener

382

Erin Quinn

gibi hissetti. Birkaç saniye sonra Sean da kendini Danni'nin derinliklerine gömüp onun adını haykırarak boşaldı. Öfke ve şiddetin serbest kalmasına, Danni'ninkilerle bütünleşip havaya karışmasına izin verdi. İçlerinde yanan ateşin her ikisini de bu tehlikeli uçuruma sürükleyen o korkunç şiddeti yakıp kül etmesine izin verdi.

Danni kendininkinin ardından Seandaki gerginliğin de boşaldığını hissetti. Sean yüzünü Danni'nin boynundaki çukura yasladı ve hafifçe öptü.

"Üzgünüm" dedi.

"Üzülme. Ben istedim."

Sean başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve Danni'nin de yakıp yıkan o tutkuyu zapt edip etkisini azaltma ihtiyacını hissettiğini anladı; sıkıca tutmak ve bırakmak. Sonra hâlâ kucağında Danni'yle bir bütün olarak duvardan uzaklaştı. Danni kollarını ve bacaklarını Sean'ın vücuduna sıkıca sardı ve ona sarılırken Sean onu yatağa yatırdı.

karar vermesi için sadece bir-SS kaç saati kalmıştı. Tiir yanı çarşafı üzerine çekmek ve hiçbir şey değişmeyecekmiş, yarın tıpkı bu sabah ve bir önceki sabah olduğu gibi yine Sean'ın

kollarında uyanacakmış gibi davranmak istiyordu. Ama Danni hayatının büyük bir bölümünü yüzleşmek istemediği şeyleri inkâr ederek geçirmişti. Artık bunu sürdürmeyi reddediyordu. Şifonyerin çekmecesinde kitabın beklediğini, izlediğini hissetti. Daha önce onu kontrol altına almayı başarmıştı ama bu gayretle Danni güçsüzleşiyordu. Kitabın onun kuvvetini azalttığının farkındaydı.

İç çekip yataktan çıktı, çekmecedan bir külot aldı ve Sean'ın yerde duran gömleğini görmezden geldi. Ama bir yandan onu Sean'ın bedeninden nasıl yırtarak çıkardığını hatırladı ve kıpkırmızı oldu. Bean yatağın ayakucunda yerde yatıyordu ve Danni'ye bakıp kuyruğunu salladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sean. Sesi kalın ve uykuluydu.

384

Erin Quinn

"Su alacağım" diye yanıtladı Danni. "Sana da getiriyorum."

Döndüğünde Sean yataкта doğrulmuş, sırtını yastıklara dayamış, ellerini başının arkasında birleştirmiş oturuyordu. Danni karnının düz çıkıntılarına, göğsünün sert genişliğine, omzundan yükselen eğimli ve parlak kaslara hayranlıkla baktı. Kaslarla örülü harika bir görüntüydü. Sean m yüzü de zihni de çok güzeldi. Danni yatağa, Sean ın yanına oturdu ve bacaklarını altında topladı.

Sean teşekkür edip suyunu içti. Yaşadıkları o vahşi seksin ardından, her ikisi de utanç içinde, göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Hâlâ aralarında söylenmemiş pek çok şey vardı ve bu yakınlık kaygılı bir bekleyişe dönüştü.

Sonunda Sean öne eğildi, ılık elini Danni'nin bacağına koydu. "Bugün ne oldu?" dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Babam beni tehdit etti. Mutfakta" dedi Danni.

Aniden biriken yaşlar gözlerini yaktı ve Danni onları gizlemek için ellerini yüzüne götürdü. Sean sessizce Cathân'a küfür etti, sonra eğilip Danni'ye sarıldı.

"Ondan yardım isteyecektim ama... Fennore Kitabı'nı kullanıyor ve kitap onu delirtmiş. O sırada Bronagh ve annem girdi içeri, o da beni hırsızlık yaparken yakaladığını söyledi..."

Danni'nin sesi, olayın dehşetiyle cümlelerin sonlarına doğru kısıldı.

Sean yumuşak, nazik bir şekilde sırtını okşamaya başladı. "Onlar ne dedi?" diye sordu.

"Bronagh gitmemi söyledi. Sonra başka ne konuştular, bilmiyorum."

"Bu yüzden mi mağaraya gittin?"

Danni başını salladı. "Saklanmak zorundaydım. Çok üz-
Hayalimdeki Aşk

385

gündüm. Kitabı bana vermeyeceğini, gerekirse beni öldüreceğini söyledi. Babam bir canavar. Onunla tanıştığımaya öyle muduydum ki, ama o..." Danni derin bir nefes aldı. Devamını getiremeyecekti.

"Bana bak" dedi Sean ve Danni'yi omuzlarından tuttu. "Danni, bana bak." Danni'nin ona bakmasını bekledi ve sonra, gözlerine uzun uzun baktı. "Onun kim ya da ne olduğu hiç önemli değil. Senin kim olduğunu tanımlamaz."

Danni inanmak istedi ama sözleri öyle çelişkiliydi ki yapamadı. "Öyle mi? Sen bunca yıldır kendini babanın başarısızlıkları ve suçlarıyla ölçmüyor musun?"

Sean'ın dudakları kasıldı ve Danni, Sean ın tartışmak istediğini biliyordu. Ama özünde Sean dürüst bir adamdı. Gerçeği inkâr edemezdi, kendine bile.

"Şey, o zaman bu benim aptal olduğumu gösterir" dedi. "Eminim sen bunu zaten biliyorsundur."

Danni onun yüzüne, yeşil gözlerindeki dalgali denizlere baktı. Neredeyse Sean'ın onu zangır zangır titrettiği o istilacı öfkeyi geri istiyordu. Ama şu anda, gerçeğin bu anında çok fazla keder vardı. Öyle çok kalp kırıklıkları ve sonuca bağlanması gereken konu vardı ki Danni ne söylemesi gerektiğinin ve öfkeye yer olmadığını farkındaydı. İntikama yer yoktu.

Danni kendini geri çekti ve Sean'ın kollan yatağın üzerinde düştü. Sean'ın gözlerindeki bakış yoğun, ilgili ve temkinliydi. Danni sanki Sean'ın onun içini gördüğünü, içindeki kederi gördüğünü hissetti.

"Sana anlatmam gereken bir şey var" dedi Danni.

"Benim de sana anlatmam gereken bir şey var" diye yanıtladı Sean.

Bu Danni'yi hazırlıksız yakaladı ve sordu. "Neymiş?"

386

Erin Quinn

Sean gülümsedi ama bir yandan da ciddi, sorumlu bir şekilde savunmasız görünmeyi sürdürüyordu. Sean kendinden emin değildi. Danni'den de öyle.

"Önceki hareketim için özür dilerim, duşta. Ama söylediklerim de ciddiydim. Aramızdaki şey, seninle olduğumda hissettiklerim, bunlar gerçek."

Eli Danni'nin boynuna uzandı, saçlarının arasından bir tünele girdi ve öpmek için onu kendine çekti. Danni gözlerini kapattı ve kendini o sıcaklığa teslim etti.

"Sana aşığım, Danni. Seninle olmak istiyorum. Her zaman. Sonsuza dek."

Danni'nin gözleri tekrar doldu ama bu kez bunlar öfke ve aşağılanmanın acı ve ateşli yaşları değildi. Yanaklarından aşağı büyük, parlak damlalar akıyordu. Sean onu seviyordu. Ve Tanrı biliyordu Danni'nin de onu sevdiğini. Ama Sean, Danni'nin beşinci doğum gününde başlarına gelenlerle ilgili tüm gerçekleri bilmiyordu. Ve Danni'nin bunları başından beri bilip ondan sakladığını öğrendiğinde...

Sean Danni'nin yüzünü, tuzlu gözyaşlarını öptü. "Ağlama" dedi. Sesi kederle kısılmıştı. Sean...

Sean, Danni'nin sesindeki tehlikeyi duydu ve dudakları hâlâ yanaklarında, vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça geriye çekildi ve dikkatli gözlerle ona baktı.

Danni ayağa kalktı. Konuşmadan önce aralarında biraz mesafe koyma ihtiyacı hissetti. Bu adama son yirmi yıldır ölü olduğunu anlatmaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Ve onu en çok korkutan, daha önce anlatmasına engel olan, ardından gelen o ürkütücü sorulardı: Bilseydi ne olacaktı? Sean nasıl var oluyordu? Onu bu kadar gerçek kılan, hayatta olduğuna dair inancı mıydı? Danni bunları ortaya döktüğü

Hayalimdeki Aşk

387

takdirde, Sean gerçekte olduğu gibi bir hayalete mi dönüşecekti?"

"Evime geldiğini hatırlıyor musun?" diye sordu. "Daha birkaç gün önceydi."

"Biliyorum. Ama oraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Sean kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Oraya nasıl geldin, Sean? Taksiyle mi?"

Sean şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bir araban da yok. Yoksa görürdüm."

"Bununla nereye varmak istediğini anlamıyorum. Amacın ne, Danni?"

"Peki, otele nasıl döndün?" diye sordu Danni.

Sean omuz silkti. "Sanırım yürüdüm."

"Belki. Ama hatırlaman gerekir, değil mi?"

Sean şüpheyi başını salladı. Ama şimdi kızmış görünüyordu. Danni, içinde bir şeylerin parçalandığını hissederek devam etti. "Peki, ya İrlanda'dan gelen uçak? Bunu hatırlıyor musun?"

"Elbette" dedi Sean ama yüzü öyle asılmıştı ki Danni, Sean'ın bir yandan hatırlamaya çalıştığının farkındaydı.

"Nerede aktarma yaptınız?"

"Ne?"

"Böyle uzun bir uçuşta bir aktarma olması lazım. Hangi şehirde?"

Sean sessizce başını salladı.

"Düşün, Sean. Hatırlayamıyorsun çünkü sen bir uçakta değildin."

"Yani ne söylemeye çalışıyorsun? Arizona'ya buraya geldiğimiz gibi mi geldim?"

388 Erin Quinn

"Tam olarak değil."

"Lafı dolandırmayı bırak, Danni. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Danni derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sen Arizonaya geldikten sonra, internette Ballyfionûir'i araştırdım. Seninle ilgili, annemin kaybolduğu o gece burada neler olduğuyla ilgili bir makale okudum."

"Benimle ilgili mi? Neden? Ne diyordu?"

"Babanın bir resmi vardı. Resim..." Danni yutkundu. Boğazı ısırap ve korkuyla yanıyordu.

"Resim baban intihar etmeden önce çekilmiş. Senin de bir resmin vardı, Sean. Gençliğinden.

Şu anda Michael'in olduğu yaştayken."

"Neden benim resmim olsun ki?"

Danni duraksadı. Şimdi bu kadar yaklaşmışken devam edebilecek gibi hissetmiyordu kendini.

"Çünkü... çünkü o gece öldüğün yazıyor. Bedenin işaretsiz bir mezarın içinde bulunmuş.

Vadide, harabelerin yanında."

Sean aniden ayağa kalktı. Çıplak ve güzel, öyle şaşkın ve sessizdi ki. Hatırlıyordu. Danni, Sean'ın yüzündeki onlarca duygudan hatırladığını anladı.

"Ama yalnız değildin" diye devam etti Danni. Sesi çatallaştı. "Yanında kimliği belirsiz bir kadın vardı. O da ölmüştü."

Sean ona baktı. Yüzündeki şaşkınlığın öfkesi her ikisini de sarıyordu.

"O kadın... bendim."

Ot(fZ> (JBeşifMÛ 3\$ö/astı

gülümsemesini, kahkahalar atmasını y^i/ umdu. Ona bunların şaka olduğunu söylemesini bekledi. Ama elbette Danni yapmadı. Orada, o büyük gri gözleriyle ona bakarak, çaresiz ve üzgün bir şekilde durdu. Sean, Danni'nin göz bebeklerinin etrafını saran o gümüş ve kalaylı renklere odaklandı.

O gece öldüğün yazıyor...

"Ne okuduysan yanlış yazmışlar" dedi Sean. "Gayet açık."

Sean söylediklerine inanmaya, Danni'yi ikna etmeye çalışırken Danni sessizce onu izledi.

Ama yalnız değildin...

Danni konuşmaya başladığında, sesi yumuşak, ılımlıydı. Ama sözleri, küçük oklar gibi havada uçuyor, Sean ın derisine saplanıp tek damla kan akıtmıyorlardı. "Ben yanlış olduğunu sanmıyorum, Sean. Sen ve kimliği tespit edilemeyen kadından başka ceset bulunmadığı yazıyordu."

"Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Ben on dört yaşında öldüysem, şimdi nasıl burada olduğumu, nasıl yetişkin bir adam olduğumu açıklar mısın?"

390

Erin Quinn

"Açıklayamam." "Kesinlikle."

"Ama şu anda nasıl burada olduğumuzu da açıklayamam. Ballyfionûir'e, yirmi yıl öncesine gelmemiz de mümkün değil."

"Benim için mümkün değil, belki" dedi. Hâlâ gerekçe bulmaya çalışıyordu. Sean bunu ciddiye almıyorsa Danni nasıl inanabiliyordu? "Ama sen bu tip şeyleri sürekli yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum. Sen benim hayatıma girene kadar, yıllardır tek bir vizyon görmemiştim."

"Benim hayatım şu ana kadar son derece sıradandı."

"Öyle miydi, gerçekten?"

Soruda bir şüphe vardı ve bu şüphe Sean ın içini parçaladı. Sean ona onu sevdiğini söylemişti, o ise konuşmayı, bir suçlama ve bahane zehrine dönüştürüyordu. Bu sorgulamanın tek amacı, Sean ın kendi lanet olası var oluşundan şüphe duymasını sağlamaktı.

"Beni görmek için antika dükkânına geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Sean, Danni'nin bir anda konudan konuya adanmış olması karşısında boş gözlerle ona bakıyordu. Anlayamadı. Bunun ölüm ve cesetlerle ne ilgisi vardı?

"Arizonada" diye devam etti Danni sabırlı bir sesle. Sanki karşısında bir embesil vardı.

"Akşam yemeğe gitmekten söz etmiştik, sonra içeri yanlarında çocuklarıyla iki kadın girdi.

Tuhaf tuhaf bakıyorlardı ve biz bunun garip olduğunu düşündük. Ama garip değildi.

Bakıyorlardı çünkü ben orada tek başıma, kendi kendime konuşuyordum. En azından onlara öyle göründü, sanki sen yokmuşsun gibi."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? İki kadın sana tuhaf tuhaf baktı diye şimdi kalkmış..."

Hayalimdeki Aşk

391

"Bundan fazlası var ve sen de gayet iyi biliyorsun. Seni duymadılar, Sean. Seni görmediler!"

"Şimdi de görünmez mi oldum?"

"Hayır, lanet olsun. Görünmez değil. Ölü. Sen ölüsün, Sean."

Sözcükler gök gürültüsü gibi inledi. Sean'ın ciğerlerindeki havayı çektiler ve nefessiz kalmasına, öksürmesine, sendelemesine neden oldular. Oysa buna kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Belli ki Danni iyi değildi. Sean'ın ölüye benzer bir hâli var mıydı, Tanrı aşkına? içeriden vakumlanmış gibi hissediyor ve gülemiyordu.

"Ateşin falan çıkmış olmasın, hayatım?" dedi Sean. Kırğınılığını, korkularını saklamaya çalışıyordu. Çünkü şimdi içi boşaltılmış gibi ne hissedeceğini bilmiyordu.

"Esprinin sırası değil."

"Açıkçası başka ne yapabileceğim konusunda emin değilim, şimdi ölü olduğuma göre."

"Şimdi değil, henüz ölü değilsin" dedi Danni.

"Ve sen de şimdi iyice saçmalamaya başladın."

"Bir düşün" dedi Danni. "Birkaç saat içinde bir şey olacak. Annem ikizlerle birlikte kaçmaya çalışacak. Sanırım sen ve baban da onlarla birlikte gidiyorsunuz. Ama bir terslik olacak. Bir çocuk ve bir kadın öldürülecek ve cesetleri mezara atılacak."

"O zaman sen de ölüsün."

Danni çileden çıkmış, sinirli ve ciddi görünüyordu. "Dinle beni. Şu anda ikimiz de buradayız ve hayattayız çünkü zamanda geriye yolculuk yaptık. Şimdi cinayetlerden önce buradayız. Ve eğer tarih kendini tekrar ederse o zaman bu gece Michael -yani sen- öldürüleceksin."

392

Erin Quinn

"Peki, bana ne olacak? Yetişkin olan bana? Dur tahmin edeyim. Kanatlanıp bir melek mi olacağım?"

Danni yutkundu ve yere baktı. "Sadece tahmin yürütüyorum" diye başladı söze ve sesi titredi. Sözcüklerini saran o hüzün, Seanın içindeki son şüpheleri de alıp götürdü. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Danni söylediklerinde ciddiydi ve bu gerçekler onu üzüyordu. "Ama sanırım çocuk öldüğünde, adamın var oluşu da son bulacak."

Sean ince ve zoraki bir kahkaha attı. Küçük köpek patileri-ne dayadığı başını kaldırıp onlara baktı.

"Asla büyüüp yetişkin bir adam olmayacaksın, Sean. Bu şansın olmayacak. Günlerini bu kasabada dolaşıp asla fark edilmeden geçireceksin. Asla görülmeden. Böyle olmadı mı zaten?"

Sean hayatındaki boşluğu, anlamsız ve başıboş günlerini hatırlayarak ona baktı. Amaçsız. Ama hâlâ içindeki çaresiz adam bunların doğru olduğuna inanmak istemiyordu. "O zaman

Arizona'da evine gelen kimdi? Söyle bana? Ve eğer sen de öldü-rölüyorsan, o zaman senin 'var oluşun neden son bulmuyor?"

"Çünkü ben bir çocuk olarak hayattayım. Görmüyor musun? Benim durumumda, ölecek olan kadın henüz gerçek değil... Dâirinn büyüyecek ve o kadın olacak. Ben. Ama senin durumunda, çocuk sen daha bir yetişkin olmadan ölüyor..."

Sean, Danni'ye bakakaldı ve korktuğu başına geldi. Bu çılgınlıktı ama yine de pek çok sorunun cevabı değil miydi? Danni'yle buraya geldiğinden bu yana kaç kez yaşadığı her deneyimin somutluğu, netliği ve mutluluğuyla şaşkına dönmüştü? Kaç kez nemli İrlanda havasının tenine değdiğini, dilinde yuvarladığı sözcüklerin hızını ya da onu zevkle dolduran bu kadının kokusunu hissetmişti?

"Arizona'ya nasıl geldin, Sean?" Danni tekrar sordu.

Hayalimdeki Aşk

393

Sean cevap vermekten kaçındı. İlk seferinde yaptığı gibi umursamamaya, lafı değiştirmeye çalıştı. Ama işte ortadaydı, bembeyaz anılarının üzerinde kocaman siyah bir soru işareti duruyordu.

"Bilmiyorum."

Sean'ın yanıtı, Danni'nin gri gözlerinin alacakaranlık ve fırtınalara dönüşerek ışıldamasına neden oldu. O derinliklerde kendi yansımasının çarpıtılmış bir hâlini gördü. Oraya bakmak istemedi. Bu illüzyona sıkıca tutunmak istedi. Ama artık çok geçti.

Bunca sene, sürekli bir şeyler yaşadığını ama bir türlü etrafındaki etki ve tepkiye bağlanamadığını hissetmişti. Kaç defa görmezden geldiğini, reddedildiğini, sevilmediğini düşünmüştü? O hep görünmez olmuş, onu bir tek büyük annesi görebilirdi. Ve belki de en kötüsü, Sean bunun farkında bile olmamıştı.

Bacakları titredi ve kendini yatağa bıraktı. Danni ona uzandı ama Sean binlerce soru işaretiyle boğuşurken Danni'den uzaklaştı.

Hafızasında bir anı canlandı ve dört bir yanını sardı. Sanki yıllardır gömmeyi başardığı bir dehşetin sadece izleyicisiymiş gibi o anıyı kafasında tekrar tekrar izledi. Annesinin ve küçük kardeşinin ölümüyle on dört yaşında, öfkeli, nefret dolu bir çocuk olmuştu. Bu sorumluluğun ağırlığı onu bir hastalık gibi tüketiyordu.

Bu trajik ölümlerden beş yıl sonra Niall Fia'ya âşık oldu. Sean onları bir arada görmüştü ve Niall doğrulamak zorunda kalmıştı ama Sean bunu çok daha önce hissetmişti. Ve tek düşünebildiği, o gün mutfakta annesinin yaptığı o suçlamalar olmuştu. Annesi Niall'ı Fia MacGrath'e âşık olmakla suçlamıştı ve Niall inkâr etmişti.

394

Erin Quinn

Sean, Fia'nın kaybolduğu gece babasını takip etmişti. Onları mağarada yakalamış ve artık babasıyla yüzleşmenin vaktinin geldiğini düşünmüştü. Niall'a ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyecekti. Ama sonra elinde silahıyla Cathân MacGrath gelmiş ve Sean ın içinde bir şeyler alevlenmişti. Uzun zaman önce o gün bir kenarda durmuş, annesiyle kardeşini kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı ama Cathan babasını tehdit ederken aynı şekilde bekleyemezdi. Kendini Niall'ın, nefret ettiğini düşündüğü adamın önüne atmış ve onu hedef alan bir kurşunun kurbanı olmuştu.

Şimdi görebiliyordu; Sean kucağındayken babası ağlıyor, ağıtlar yakarak İsa'ya sesleniyordu... neden, neden...

Tanrı aşkına, eğer Danni'nin söyledikleri doğruysa o zaman onu bu kader oyununa sürükleyen şey bu gece tekrar edecekti. Hayatta olmanın, gerçekten yaşamının o güzel duygusu bir sis gibi yok olacaktı ve Sean bunu, Danni ona bu anı -burada ve şimdi- tekrar getirene kadar bir daha tatmayacaktı... ve sonra her şey kendini tekrar edecekti.

Danni'ye baktı ve Danni'nin yüzünde tuhaf bir ifade gördü. Danni... vicdan azabı çekiyordu. Neden? Neden suçluluk duyacaktı ki? Danni başını çevirdi ve yanıt Sean ın yüreğine bıçak gibi saplandı.

Biliyordu. Başından beri biliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Her şeyin bu gece son bulacağını, sadece annesinin Danni ve kardeşiyle ortadan kaybolacağını değil, aynı zamanda Sean'ın da öleceğini bilerek ona dokunmuş, onunla sevişmişti. Bu onun için bir oyun muydu sadece? Kendi açısından bir risk oluşturmadan yaşanabilecek bir fantezi miydi? Ne de olsa o hayatına devam edebilecekti. Ama Sean için yolun sonuydu.

"Asla bir MacGrath'e güvenme" dedi Sean yumuşak bir ses

Hayalimdeki Aşk

395

ionuyla. Aslında akrabalarının daha önce yüzlerce defa söyledikleri bir ifadeyi tekrarlıyordu.

"Sean, yapma." Danni ona düşüncelerini ve duygularını önemsermiş gibi bakarak fısıldadı.

Ama Sean inanmadı. I)anni'ye inanmadı. Danni'nin onu gördüğü, ona ulaştığı fikriyle öyle büyülenmişti ki, aslında kendisinin ona ulaşamadığını anlayamamıştı.

öfkeyle kıyafetlerini giydi ve kapıya yöneldi. "Sana mutlu bir hayat dilerim, Danni" dedi.

"Belki diğer tarafta görüşürüz. Ama belki de görüşmeyiz."

^^^,^a*t.Â^mtrÂ*^!a, çekti ve Danni küçük kulübenin için-yz^S de bir başına kaldı. Yine kimsesiz, diye düşündü. Kaderi buydu.

Onun peşinden gitmek, anlaması için yalvarmak, eve geri dönmek ve son saatlerini birlikte geçirmek istedi ama bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü bu saatlerin son bulmasını istemiyordu. Ve kader onun umutlarını ve hayallerini bir kez daha çalmaya hazırlanırken o oturup olayları izlemeyecekti.

Onu bu yer ve zamana neyin getirdiğini bilmiyordu. Belki Fennore Kitabıydı. Belki Danni'ydi. Sebebi ne olursa olsun, olayları değiştirme fırsatını geri tepmeyecekti. Her şeyi değiştirme. Colleen'in söylediğine göre, Danni bu yolculuğu daha önce de yapmış ancak önceki girişimlerinde olayların gelişimini değiştirmeyi başaramamıştı. Bu kez başarısız olmayacaktı.

ikizler kitabın gittiğini söylemişlerdi. Hareket ettiğini. Ve bir yanı onların sezdiği bu hareketin, zamanın içinde yolculuk eden Danni'nin kendisi olduğunu söylüyordu.

Danni, o zamana kadar kitabı babasının kullandığına emin-

398

Erin Quinn

di. Aniden gelişen zenginliği... gözlerindeki o tuhaf bakış... onun yakınlarında olduğunda hissettiği o tansiyon... annesinde gördüğü o korku. Babası kaç kere ellerini o sinsî siyah kapağın üzerine koymuş ve gücünü ele geçirmişti? Ruhunun kaç parçası o kitaba teslim olmuştu? Bir kısmı mı yoksa hepsi mi? Cathan'ın, Fennore Kitabı ndan önce olduğu adamdan geriye hiçbir şey kalmış mıydı? Bu gece Danni ve Sean'a yaptığı gibi, Cathan'ın kulağına fısıldamadan önce?

Danni, Arizona'da gördüğü adamın, vizyonda Fia'nın evinde, Edel'in kitabı kullandığını izlerken gördüğü adamın, hepsinin Cathan olduğundan emindi. Ve onu bugün de, kitabı almaya gittiğinde görmüştü. Bir şekilde Cathan zamanda yolculuk yapabiliyordu. Danni ve Sean'ın kazara yaptıkları şeyi o bilinçli olarak yapıyordu. Danni şaşırmamalıydı elbette.

Danni'yi eşsiz kılan aynı kanı taşıyorlar mıydı?

Kitabın nasıl çalıştığını ya da tarihin o kitaptan nasıl etkilendiğini anlamak istedi. Zamanda yolculuk yapmış ve kitabı çalmıştı ama sonuçta döndüğünde de bıraktığı gibi bir dünya bulmuştu. O ve Sean hâlâ Ballyfionûir'deydi ve Danni'nin anıları değişmemişti. Fennore Kitabı'nı alarak geçmişte yaptığı değişim, şu anda hiçbir önemli farklılık yaratmışa benzemiyordu.

Babası açısından bunun ne gibi bir anlamı olabilirdi? Büyük olasılıkla Fennore Kitabı'nı, Edel'in kullandığı geceden sonraki bir zamanda almıştı. Ama bugün o günden daha önceki bir zamana gitmiş ve kitabı çalmıştı. Demek ki daha sonra Cathan almak istediğinde de kitap orada olmayacaktı... öyle değil mi? Danni'nin yaptığı şeyin etkisi, bu noktadan sonra mı ortaya çıkacaktı? Danni bilmiyor, kafasını bir türlü toplayamıyordu. Geçmişi değiştirme kavramına inandığı bir noktaya nasıl ulaştığını bile anlamıyordu.

Hayalimdeki Aşk

399

Nasıl olduysa olmuş, Cathan onu Edel'in evinde görmüştü. Ve ne olursa olsun, Danni onun aptal bir adam olmadığını biliyordu. Bağlantıyı kuracak ve Fennore Kitabı'nın Danni'de olduğunu anlayacaktı. Belki de kitabın kendisi söyleyecekti ona bunu.

Danni eve nasıl bir lanet çağırdığını fark etmeden kitabı buraya getirmişti. Şimdi, kitabı sevdiği insanların yakınında kullanamayacağını anlıyordu. Ona güvenemez, kitap etraftayken kendine asla güvenemezdi. Yapması gereken şey mağaraya dönmek ve babası ona engel olmadan kitabı orada kullanmaktı.

Düşüncesi bile korkutucuydu ama Danni bu konuda kararlıydı. Bir şekilde kitabı sıkıca tutacak ve Sean için, annesi ve babası için, kendi için, tüm kalbiyle kurtuluş için dua edecekti. Kafasının içindeki o sesle anlaşma yapacak, gerekirse kendi yaşamını feda edecekti.

Danni kitabın içinden yayılan kanı ve Edel kitaba dokunduğunda, kitabın Edel'in elini içine çekerek nasıl bir balığa dönüştüğünü hatırladı ve güçlkle yutkundu.

Düşünmemeye çalış.

Ama kitabın karanlık ve dehşet verici kokusunu, kemiklerinde hissettiği o tuhaf, ürkütücü uğultusunu ve sayfalarından akan kanı aklından çıkaramadı.

Bir önemi olduğundan değildi, gerçi. Bu gece kitabı olayları değiştirmek için kullanacaktı, bedeli ne olursa olsun.

S^ac^amp belanın yaklaştığını biliyordu. /S Görmemişti ama bir kaynatıcının içindeki basınç gibi yükseldiğini hissetmişti. Yalanda o buhar, dünyayı değiştirecek tiz bir sesle haykırıyor olacaktı. Kimse ona engel olamazdı.

Rory kapıyı açtığında uyanmış bekliyordu. "Annem geliyor" dedi Rory.

"Biliyorum."

Rory yatağa, Dairinn'in yanına oturdu. "Başka bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Aynı şeyler. Kitap Danni'de ama nasıl aldığını bilmiyorum."

"Kitabı kullanmasına izin veremeyiz."

Dairinn bunun farkındaydı. Bunu pek çok defa, rüyalarında görmüştü. Vizyonlarında. Fennore Kitabı açgözlüydü ve Danni'nin verebileceğinden çok daha fazlasını alacaktı. Danni ne kadar farklı olduğunun farkında değildi. Ne kadar özel olduğunu bilmiyordu. Ama kitap biliyor ve Danni'yi istiyordu. Onu yalayıp yutacaktı ve Danni kitaba güç katacak,

402

Erin Quinn

kimsenin hayal edemeyeceği kadar korkunç olmasına neden olacaktı.

Danni başkalarının tahmin bile edemeyecekleri şeyler yapabiliyordu. Daha en başında Fennore Kitabı'nın kilidini açma gücüne sahipti. Eski Keltik yaşam spiralini çözebilirdi. Ve o spiral bir kez ayrıldı mı, bir daha asla birleşmeyecekti. Aynı şekilde değil. Olması gerektiği gibi değil.

Sürekli açık kalacak, dünyadaki şeytanı kendi amacı doğrultusunda kullanarak hep savunmasız olanları yakacaktı.

Bunu ona Rory söylemişti. Kardeşi, Fennore Kitabı'yla ilişkisini anlamasa da, kitabı net bir şekilde anlıyordu. Dairinn ise bu söylediklerinin doğruluğundan emindi. Rory asla yalan söylemezdi.

"Sean ı bulmak zorundasın, Rory. Danni'yi sadece o durdurabilir. Ama dikkadi ol. Kitap seni de istiyor."

"Biliyorum" dedi Rory ağırbaşlı bir tavırla.

Dâirinn yüreğinin derinliklerindeki o endişeleri hissederek kardeşine sarıldı. Geleceği bilmiyordu ama kalıntıların altındaki kumsalı yiyip bitiren akıntı gibi, tüm umutlarını elinden alacağına emindi.

(9fuz> ^feAizi/ıcf fSö/ü/n

~)ü*t<& fata*^#n, Sean büyük annesinin evinin verandasında oturdu. Kapıyı çalmamış, ona geldiğini haber ver-femişti ama vermesi gerektiğini de sanmıyordu. Konu Sean olunca, Colleen'in altıncı hissi çok kuvvetliydi. Sean bunu ortaya çıkaran şeyin, Colleen in ona duyduğu sevgi olduğunu düşünürdü ama şimdi anlıyordu. Bu sadece Colleen in diğer dünyayla olan güçlü bağlantılarının bir yansımasıydı. Sean ın ait olduğu dünyanın.

"Bu karanlıkta ne işin var burada?" diye sordu Colleen ve evden çıkıp kapıyı kapattı.

"Ait olduğum yer burası, değil mi?"

Sean'ın yanına oturmadan önce bir süre yüzünü inceledi. "Evet, bazıları öyle düşünebilir ama ben o düşüncede değilim. Ben seni ışıktta görüyorum."

En azından Colleen yalan söylememiş, Sean'ın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmamıştı. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu Sean. Sesi duygularının derinliğini ele veriyordu.

404

Erin Quinn

"Seni buraya getiren ben değilim."

"Ama beni ona sen gönderdin. Onu bulup eve götürmem için beni gönderdin. Bana bir uçak bileti bile aldın. Neden onca sıkıntıya girdin ki, sonuçta benim.

Colleen yüzü kıpkırmızı, gözleri çakmak çakmak, bir elini havaya kaldırdı. "Yüce Tanrı aşkına, sakın bunu benim yanımda söyleme, Sean Michael Ballagh. Aptal değilsin. Niye öyle davranıyorsun?"

Hayır, aptal değildi. Sadece ölüydü.

"Neden onu gidip getirmem için gönderdin beni?"

"Elbette hepimizin kabullenmesi gereken şeyler var. Eğer bunu bilmediğimi sanıyorsan aptalsın demektir. Tanrı benim yolumu açar, ben de o yolda ilerlemekten başka bir şey yapamam. Hayattaki tercihlerim için beni suçlamaz. Evet, seni onu getirmen için gönderdim. Ama nasıl olur da bana nedenini sorarsın? O bu gece olanları değiştirebilir. Ondan denemesini istemeseydim, bugün ben, ben olmazdım."

Sean'ın Colleen'in ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bunu da söyledi.

"Olacakları değiştirmek için bir şans olduğunu söylüyorum. Bu şansın Danni olduğunu söylüyorum."

"Peki, ya Fennore Kitabı? Kitabı kullanma fikrini de sen mi verdin ona?"

"Sen beni ne sanıyorsun? Elbette Fennore Kitabı'nın elde oyuncak edilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. İçine para atıp dilek tutabileceğin bir çeşme değil. Ama kullanılabilir, orası kesin. Ve elbette dikkatsiz kullanılması da mümkün. Tanrı'nın arzusu bu değil ama o kitabın Tanrıya kafa tutma gücü var. Danni'nin kitabı kullanıp kullanmaması tamamen ona kalmış."

Hayalimdeki Aşk

405

Sean yerinde kımıldandı ve uzun zamandır hatırlayabildiği tek dostu olan bu kadına baktı.

"Trevor'ı kurtardı" dedi.

Colleen başını salladı ve gözleri doldu. "Trevor'ın kapıdan içeri girdiğini gördüğümde, mutluluktan kalbimin parçalara ayrılacağını sandım. Sanki içimde bir baraj yıkıldı."

Aniden o karanlık boşluğun kakhaha ve sevgiyle dolduğunu hissettiler. Trevor doğduğu günden bu yana ailenin bir parçası olmuştu. Onun ölümü tüm aileyi, asla kaçamayacakları bir karanlığın içine sokmuştu.

"O biliyor mu?" diye sordu Colleen. Sean kaşlarını çatı. "Neyi biliyor mu?" "Trevor'ı kurtardığını?"

"Bilmemesine imkân var mı? Trevor ölmüştü ve şimdi hayatta."

"Ama o bunu bilemez, değil mi, Sean? Tabii sen ona söylemediysen."

Sean yavaşça başını salladı. Ne daha önce ne de bu sabah Trevor'la ilgili tek kelime etmemişti. Elbette Danni'nin ne yaptığını bildiğini farz etmişti ama ona Trevor'dan söz etmemişti. Küçük kardeşini evin mutfağında kanlar içinde gördüğünden bu yana adını ağzına almamıştı ki.

Önce konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Ve babasının teknesinden döndüğünde, Danni'yi bulamamıştı. Ve sonra... sonra olanları hatırladığında yüzünü ateş bastı.

Sean kaşlarını çatı. "Bu gece neler olacağını biliyorsan, sen neden engel olmuyorsun?"

"Sence şu anda ne yapıyorum? Parmaklarımı şaklatıp dans mı ediyorum?"

"Tüm sorumluluğu Danni'nin omuzlarına yüklüyorsun. Ona... yeteneklerine fazla güveniyorsun. Ya hiçbir şeyi değiştiremezse?"

406

Erin Quinn

"Evet. Ama ya değiştirirse?"

"Ya her şey daha kötüye giderse?"

"Daha ne kadar kötü olabilir, Sean?"

Sean bu sorunun yanıtını bilmiyordu ama soru karşısında ürperdi.

"Senin hayatını kurtarmaya çalışıyor" dedi Colleen ve pürüzlü eliyle Sean ın eline dokundu.

"Sen de onun için aynısını yaparsan kibarlık etmiş olursun."

Ancak Sean'ın Colleen'in ne demek istediğini ya da ne yapabileceğini sormasına fırsat kalmadan toprağın üzerinde ayak sesleri duyular ve aniden gölgelerin içinden Rory MacGrath çıktı. Nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sean ve Colleen ona şok olmuş gözlerle bakarken Rory sadece birkaç kelime söyleyebildi.

"Otur, çocuğum" dedi Colleen. "Ne oldu?"

Rory, Sean'ı işaret etti. "Gelmen gerek. Danni'yle ilgili."

S^TyCann* teÂ ^a^tna kulübeden çıktığında, karanlık hiç ol-S* morlığı kadar ağırdı ve nefes almayı güçleştiriyordu. Sabırsızca, dört bir yana dağılarak küçük verandanın ışığının hemen ötesindeydi. Her yeri sarmıştı. Danni mutfak çekmecelerinden birinde bir el feneri bulmuştu ama pilleri eskimdi ve yaydığı ışık, örtülü gecenin karanlığına karşı pek etkili değildi. Danni ürperdi, yıldızların etrafını saran ve ince gümüş rengi ayın üzerini kaplayan buludlarla ağırlaşmış alacalı gökyüzüne baktı.

Soğuk bir rüzgâr esti ve giysilerini havalandırıp kemiklerine işledi. Uzakta kayalara çarpan dalgalarla, Danni kendini yersiz ve uyuşuk hissetti. Bir sonraki adımının ne olacağından emin olamıyordu. Tek bildiği, bir adım atması gerektiği.

Kayalıklı kumsala inen yolda ilerlerken hâlâ ceketine sarılı olan kitabı temkinli bir şekilde kavradı. Ayak sesleri doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu ama kalbinin çılgınca atarak çıkardığı sesler daha gürültülüydü. İki kez birinin onu takip ettiğine emin bir şekilde durup arkasına baktı. Sean olabileceğini umuyor, olmamasından korkuyordu. Tüyleri ürperdi ve gözleriyle gölgeleri taradı. Belli ki, onu takip eden tek şey

408

Erin Quinn

kendi hayal gücüydü. Ama izlendiğini hissediyordu ve bu his devam etti.

Dik yamaca geldiğinde sendeledi ama düşmeden aşağı inmeyi başardı. Bu bir mucizeydi çünkü yarı yola geldiğinde, Fennore Kitabı onu çağırmaya başladı. Danni'ye acele etmesini

söylüyordu. Attığı her adım sesin daha talepkâr ve endişeli çıkmasına neden oldu. Danni giderek daha çok ürkütü. Bu korkunç monoton ses onun kararını sorgulamasına ve dehşete kapılmasına neden oldu. Kitabı ortaya çıkarma ve üzerindeki mücevher işlemeli kapağa bakma... ona dokunma düşüncesiyle sarsıldı. Kaçmak ve bir daha dönüp arkasına bakmamak istiyordu.

Ama bir şekilde girişe kadar ilerlemeyi başardı. Onu içeri götürmeleri için titreyen bacaklarını zorladı.

"Yap işte" diye fısıldadı kendi kendine.

Kitabı çalmak için annesinin evine döndüğünde cesaretini toplamayı başarmıştı. Şimdi de korkusuz olabilirdi, olacaktı da. Birkaç dakika sonra, hayatındaki tüm terslikleri düzeltecekti. Sean'ı kurtarabilirdi. Annesine yardım edebilirdi ve böylece onun ortadan kaybolmasına gerek kalmayabilirdi. Böylece Dairinn ve Rory hiçbir zaman ayrılmaz ve terk edilmezlerdi. Dilediği her şeye sahip olabilirdi. Tek yapması gereken bu işi başarmaktı.

Danni, yapmak üzere olduğu işin önemiyle ilgili kafasını karıştırmaya çalışan düşünceleri geri çevirerek derin bir nefes aldı. Geçmiş değiştirecekti. Sadece kendi geçmişini değil, pek çok insanın geçmişini değiştirecekti. Bunu gerçekleştirmenin dünyayı kasıp kavuracağını bilecek ve bundan korkacak kadar bilim kurgu filmi izlemişti. Ama eğer bunu başarma gücüne sahipse bunun bir sebebi olduğuna inanıyordu. Belki de onun amacı buydu. Cesur olması, kendine inanması gerekiyordu.

Hayalimdeki Aşk

409

Başarmak için babasını başka bir yere göndermesi gerekecekti. Uzaklarda bir yere. Artık onlara zarar veremeyeceği başka bir zamana. Kitap olmadan, kimsenin korkmayacağı sıradan bir adam olacaktı.

Kayalıkların üzerinden kalıntıların altındaki mağaraya doğru ilerlerken bu düşünceyi sürekli tekrarladı. Gücünü giderek yitiren el feneri, içerideki su dalgacıklarını aydınlatıyor, onu ayaklarının altında sürünen bir canavara dönüştürüyordu. Arkasını dönüp bir kez daha baktı ve el fenerini yere koyup Fen-nore Kitabı'nın etrafındaki ceketini aldı.

Kitabın içinde olduğu bohçaya dokunduğunda kaygan olduğunu fark etti. Kitabı kaldırdı ve tuhaf, uğultulu bir akım hissetti. Kitap ellerinde titriyor, giderek artan bir yoğunluk ve hacimle Danni'nin yakınlığına tepki veriyordu. Zihninde oluşturduğu bariyerler çatırdadı ve etrafına yıkıldı. Kitabı yanındaki büyük kayanın üzerine koyarken parmakları titriyordu. Vizyonunda ilk kez Danni'ye kitabı gösterdiğinde annesinin yaptığı gibi dikkatli bir şekilde bohçayı açtı. Danni kitaba dokunmak istemedi. Tüm kalbiyle, dokunmak zorunda kalmamayı diliyordu. Ama elbette dokunacaktı. Başka türlü yapılması gerekeni nasıl yapacaktı?

Kitabın kapağındaki kilidin üzerinde iç içe geçmiş spirallere, ardından mağaranın duvarlarına kazınmış sembollere baktı. Kitap buraya aitti. Danni hissedebiliyordu. Korktu.

"Çok güzel, değil mi?" Arkasında bir adamın sesini duydu.

Danni tiz bir çığlıkla döndü ve birkaç metre ötesinde duvara yaslanmış babasını gördü. Belli ki onu tek takip eden hayal gücü değildi. Neden içgüdülerine güvenmemişti? Neden her zaman bildiği şeylerden şüphe etmek zorundaydı?

"Yaklaşma" dedi Danni.

"Yoksa ne olur?"

410

Erin Quinn

"Kullanırım."

Sözcükler dilinde ağır bir tat bırakmıştı. Sanki eski bir gangster filminin replikleri gibiydi. Gerekirse yaptığı tehdidin arkasında duracakmış gibi görünmeye çalışarak başını kaldırdı. Kitap, büyük bir tatmin duygusuyla kımıldandı. Bu çatışma hoşuna gitmişti. Havadaki gerginlikten güç alıyordu sanki.

Cathân doğruldu ve biraz daha yaklaştı. Onunla dalga geçiyor, ona meydan okuyordu. Birazdan da blöf yaptığını söyleyecekti. O zaman ne yapacaktı Danni? O tereddüt ederken Cathân'ın kitabı almasına izin mi verecekti? Cathân bir adım daha attı ve Danni elini kaldırıp parmaklarını açarak kitabın üzerinde tuttu.

"Ciddiyim" diye uyardı. Kaşlarını çatı. Bacakları titriyordu. Ama Cathân esrarengiz, parlak gözleriyle onu süzerek durdu. Sabah olduğunda Danni'nin gözleri de böyle mi parlayacaktı? "Zaten yapmayı planladığın şey bu değil mi? Onu seyretmek için çılmadın herhalde?"

Danni cevap vermedi. Boğazı onu nefessiz bırakan korkuyla mühürlenmişti.

"Ona dokunduğunda neler olduğunu bilmek ister misin?" diye mırıldandı Cathân. Yüzünde bir tebessüm vardı ama sesindeki titreme onu ele vermişti. Kitap onu da korkutuyordu. Ama aynı zamanda belli ki esir etmişti. Parmakları kitaba tekrar sahip olma arzusuyla kıvrılıp açılıyordu.

Cathân kitabın uğursuz çarpıntılarıyla uyumlu bir şekilde boğuk bir ses tonuyla devam etti.

"Önce bir bataklığa gömülmek gibi. Öyle soğuk ki hayal bile edemezsin. Seni öyle kırılğan bir yapıya sokar ki sert bir rüzgârda ikiye ayrılacak gibi olursun. Ve sonra karanlık vardır. Canlı canlı gömülmek gibi yani."

Hayalimdeki Aşk

411

Gözlerinde vahşi bir parlaklık vardı. Yüzünde sıra dışı, sert ve yabancı görünüyorlardı.

Danni, Cathân'ın kitaba ve temsil ettiği her şeye duyduğu arzuyu, ihtiyacı görebiliyordu.

Cathân'ın anlatacaklarından korkuyordu ama aynı zamanda Fennore Kitabı'yla ilgili mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alıp sordu. "Öyleyse söyle bana, neden tekrar dokunmak için sabırsızlanıyorsun?"

Cathân bir kahkaha attı, sesi mağaranın duvarlarında ve dalgalı gölette yankılandı. "Çılgınca geliyor, değil mi? Haklısın. Sabırsızlanıyorum. Senin onu tuttuğunu, benden uzaklaştırdığını görmek... beni deli ediyor. Sırf onu geri alabilmek için senin kafanı koparabilirmişim gibi hissediyorum."

Son cümle gözlerinde mudu bir parlaklıkla geldi. Sence de bu duyduğun en inanılmaz şey değil mi, diyordu bakışları. Ama sözlerinde bir vaat vardı. Tehdit ve gözdağı vardı ve Danni midesinin kasıldığını hissetti.

Cathân sağa doğru geçti ve Danni onu görüş alanında tutmak için kaydı. Korunmak için bohçanın kumaşını kullanarak kitabı eline aldı ama kumaşın kaymaması için dikkatli, çok dikkatliydi.

"Babam bana katlanamazdı, biliyor musun?" dedi Cathân, Danni'nin aklını rastgele cümlelerle karıştırarak. Cathân yürürken Danni kaşlarını çatıp onu izledi. Cathân sanki yaralı avının etrafında halkalar çizen bir aslan gibiydi. Hamle geliyordu. Danni hazırlıklı olmalıydı.

Duraksadığı takdirde Cathân'ın onu ele geçireceğinden şüphesi yoktu.

"Benden neden nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yok" diye devam etti. "Çünkü onu mutlu etmek için çok uğraştım. Ama yine de bana şeytanın dölüymüşüm gibi baktı. Kendi öz babam."

412

Erin Quinn

Danni, Colleen'in anlattıklarını, yıllar önce vermek zorunda kaldığı bebeği, küçük Cathân'ı düşünerek kitabı iyice kavradı. Cathân'ın babası, sadık olmayanın kendi karısı olduğunu düşünmüştü. Ne çelişkiydi ama.

Cathân'ın gözlerindeki parlaklık koyulaştı. "Ama sanırım sen neden babamın bana tahammül edemediğini biliyorsun, değil mi Danni? Kitap mı söylüyor sana? Kulağına mı fısıldıyor?"

Yapar bazen ama sen de birkaç dakika içinde öğreneceksin, değil mi? Elini üzerine koyduğunda. En mutlu düşüncelerini yok etmesine, en gizli sırlarını kucaklamasına izin

verdiğinde. Bir sevgili gibi, o... seni kızgın demirle yakarken bir yandan da seni hediyelere boğan zalim ve ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir sevgili gibidir."

Cathan akıl oyunları oynuyordu. Danni farkındaydı ama zihnine çizdiği resmi görmezden gelemiyordu.

"Ah evet, çok yakın! Sevişmek gibi ama sevgisiz, şefkat olmadan. Sanırım bu onu daha çok tecavüze benzetiyor, değil mi? Ama bir kere boyun eğdikten sonra zevk de alıyorsun."

"Sen de zevk alıyor musun?" dedi Danni. Bu cesaret gösterisiyle başını havaya kaldırdı. Kitabı sıkıca tuttu. "Boyun eğiyor musun? Teslim oluyor musun? Babanın senin aciz olduğunu düşünmesine şaşmamalı."

"Cesur sözler ama sonuçta sen henüz dokunmadın, değil mi?"

Danni omuz silktilti. Cathân'ın yüzünde sabit bir bakış vardı. Danni, onun sakinliğinde gördüğü çatlağın, zayıf noktasının bu olup olmadığını merak etti. Öyle olduğunu umarak üstüne gitti.

"Belki de senin bir başkasının oğlu olduğunu düşünüyordu. Belki de öyle diliyordu."

Cathan gözlerini kıstı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Senin yetersiz olduğunu düşündüyse elbette senin kusurla-
Hayalimdeki Aşk

413

rından dolayı başkasını suçlamak istemiştir. Herkes böyle düşünüyor. Herkes bunları anlatıyor, senin hakkında. Sen kendini kral zannediyorsun ama aslında kendine dair gereğinden fazla şişirilmiş bir fikri olan küçük bir adamsın. Fia ile evlenmenin hayatında yaptığın en zekice hareket olduğunu söylüyorlar."

Sakinliğinde bir bölünme daha oldu, bu seferki uzun ve çatalıydı. Danni'nin dudakları kıvrılıp bir tebessüme dönüştü ve sıcak ve rahatlatıcı, ateşli ve heyecan verici bir tatmin hissetti. Kitaptan dolayı, dedi içindeki ses. Zevk ıstıraba karışmıştı.

"Yalan söylüyorsun" dedi Cathan. Ama söze başladığı anda taşıdığı o özgüven seviyesini koruyamadı ve Danni üstüne gitmeye devam etti.

"Ben sana sadece duyduklarımı söylüyorum. Ama insanlar komik buluyorlar, senin kraliyet ailesindenmişsin gibi etrafta dolanmanı. Baban saygı ve sadakati şart koşmuş, ama sen... senin ona benzememenin büyük kayıp olduğunu söylüyorlar."

Danni sözlerinin etkisini Cathan'ın yüzünde gördükçe içini saf bir memnuniyet duygusu kaplıyordu. Cathan'ın yüzündeki kan çekiliyor, yerini aşağılanma lekeleri kaplıyordu. Danni henüz kitaba dokunmamıştı bile ve kitap çoktan Danni'yi kontrol etmeye başlamıştı.

Düşüncelerini ve eylemlerini idare ediyordu. Bir yaban otu gibi içinde kök saldı ve büyüdü. Ruhunun derinliklerinde karanlık ve sinsî bir şeylerin filizlendiğini hissediyordu. Danni kazanmayı ve onu sökmeyi basarsa bile ardında filizler bırakacak bir şey.

Bu sefer gülümseme sırası Cathan'daydı. "Aklını delirtmeye başladı mı, Danni? Dalıp çıkarak kök salabileceği bir zaaf aramaya başladı mı? Ve sen henüz ona dokunmadın bile. Sende kitabın ulaşmayı çok istediği bir şey olmalı."

Danni o keskin filizlerin yerleştiğini, etrafa dolandığını hissederek güçlkle yutkundu...

414

Erin Quinn

"Seni de böyle mi buldu?" diye sordu Danni. "Sende çok istediği bir şey mi vardı?"

Cathân'ın gözleri parladı. "Güzel soru. Ama tam da şu ana kadar yanıtını bulamadığım bir soru. Sahip olduğum bir şeyi istiyor. Asıl soru, neden senin bana ait olduğunu düşünüyor?"

Cathân ın sözlerini algılaması birkaç saniye sürdü. Orada, ellerinde Fennore Kitabı'yla durdu ve düşüncesi bile ürperme-sine yetti. Yani kitap Cathân'a, Danni'yi bulma umuduyla mı gelmişti?

"Doğru. Beni çağırdı, tatlı Danni. Beni yemek zili gibi çağırdı. Onu zihnimde görebiliyordum, parlaklığını, uğultusunu. Ona dokunmak istedim. Onu tutmak istedim."

Cathân bir adım daha attı ve Danni geri çekildi.

"Eski belgeleri ortaya dökmem, aile soyumuzun izini tarihimizi yazmadan önceki yıllara kadar sürmem yıllarımı aldı. Bu konuda bir şey bildiğini iddia eden her bunak ihtiyarı dinledim. Ve sonra onu, sevgili gelinimi buldum. Kendisini açgözlü annesinden ve aciz ablasından kurtaracak birini bekliyordu. Çok yakında onu da içine alacak kaderden kurtaracak birini. Ablasının vadesi dolduğunda Fia'nın annesi onu kullanmaya başlayacaktı." Sesi derinleşti ve Danni'nin etrafını sardı. Bir anda Danni'nin tek duyabildiği onun sözleri oldu. Söylediklerinden büyülenmiş ve iğrenmiş bir hâlde Cathân'ı izledi. Fia'nın annesinin korkunç kaderini biliyor, Edel'in çılgınlıklarını ve annesinin Fia için yaptığı planları duyabiliyordu.

"Ablası kitabı son kez kullanıp geri dönmediğinde, Fia beni gördüğüne çok sevindi. Fennore Kitabı'nı son kez gördüğünü düşündü, özellikle de annesi öldükten sonra, zavallı kadın. Korkunç bir kazaydı, annesinin öyle düşüşü. Sanki biri onu merdivenlerin tepesinden aşağı itmiş gibi. Ben Fia'yı kitabın

Hayalimdeki Aşk

415

kaybolduğuna ikna ettim. Bir şekilde Edel'in yanında götürdüğünü söyledim. Fia buna inanmak istedi ve inandı."

Cathan yaklaşmıştı, Danni onun kıpırdadığını görmemişti ama kesinlikle şimdi daha yakında duruyordu. Danni bir adım daha geri gitti ve hemen arkasındaki taş duvarı hissetti.

"Sen onu ne için kullanacaksın, Danni? Senin yüreğinde hangi derin ve karanlık sırlar var?"

"Karanlık olan benim yüreğim değil. Seninki. Ben kullanmak istemiyorum ama kullanmak zorundayım."

"Kullanmalısın" dedi yumuşak ve sakın bir sesle. "Evet, anlıyorum. Benim sebebim de buydu. Evimi, kalemi kaybede-mezdim. O aptallar ne düşünürlerse düşünsünler, burada kral benim. Sadece düşüncelerimle onları yeryüzünden silebilirim. Bazen de bunu yapmanın eşiğine geliyorum, diliyorum. Onları yerde kıvrandırken hayal ediyorum, tüm o yeşilliklerin onların kanına bulandığını, ortalığın katliam yerine dönüştüğünü hayal ediyorum. Sen de bunu hayal edebiliyor musun?" diye fısıldadı. "Ben yapabiliyorum."

Danni zihnini dolduran o karanlık görüntüye gözlerini kapatarak güçlkle soludu. Kitap, Cathân'ın tüyler ürpertici betimlemesine tepki veriyordu. Sevinçle Danni'nin ona dokunması, onu okşaması, kucaklaması için yalvararak seslendi...

"İnsanların senden korkmalarını sağlamak seni güçlü kılmaz. Seni kral yapmaz."

"Korkunun gücünü asla küçümseme, Danni. Bu müthiş bir silahtır."

Cathan bir adım daha attığında dönecek, ondan uzaklaşacak yer kalmamıştı. Kitap, Danni'yi düşünme, tepki verme becerisinin de ötesinde dehşete düşüren bir sesle haykırdı. Aklının bir yanı iflas etti.

416

Erin Quinn

"Gerçekleri ortaya dökmenin zamanı geldi, hayatım" dedi Cathan. "Ben sana yardım etmek istiyorum. Gerçekten. Gözlerin pencere gibi, ne kadar korktuğunu görebiliyorum. Ona dokunduğun anda, onu kullandığın anda bir daha asla eskisi gibi olmayacaksınız. Asla geri dönüşü yok. Seni bu kadar çaresiz kılan her ne ise söyle bana, halledeyim. İzin ver, seni bu dehşetten kurtarayım. Bırak, yükünü ben taşıyayım."

Cathan'ın parlayan gözlerine baktığında kendini tuhaf bir şekilde şaşkın hissetti. Ona yardım etmek istiyordu. Elbette yardım etmek istiyordu. Cathan onun babasıydı ve babalar kızlarına yardım ederdi.

Cathân'ın yüz ifadesi birden değişti ve bir an kafası karışmış gibi göründü. Sanki Danni'yi ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Kimsin sen?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Gerçekten, kimsin?"

Danni ona söylemek istedi. Bir yanı hâlâ, Cathan bildiği takdirde her şeyin farklı olacağına inanıyordu. Sevgiyle kollarını açacaktı ve Danni'nin hayallerinde gördüğü babaların yaptığı şeyi yapacak, her şeyi yoluna koyacaktı. Danni bunu düşünürken Cathan tekrar değişti ve bu kez yüzüne bazı hesaplamalar yaptığını gösteren o sinsi ifade belirdi.

"Senin Danni Ballagh olmadığını biliyordum" dedi. "Az kalsın beni kandırıyordun, tatlı Danni. Ama sen de masum değilsin, değil mi? Bizi bu yere tekrar tekrar getiren sensin. Neyse, bu son olacak. Bizzat Kendisi bile olsan umurum değil, sana yemin ediyorum, bu son olacak." Şimdi Danni'nin aklındaki görüntü, ağıtlar yakan bir banshee'ydi. Beyaz hayalet. Bizzat kendisi. Cathan soğukkanlılıkla konuşuyor bile olsa Danni onun korkusunu hissediyordu. "Kitap benim" dedi Cathan. "Her zaman benim olacak."

Hayalimdeki Aşk

417

Kitaba uzanırken gözleriyle onu köşeye sıkıştırdı. Kafasının içinde bir ses bağırmaya, Danni'yi uyarmaya çalıştı ama Danni kıpırdıyamıyordu. Kitabın inleyen o monoton sesi, içindeki dehşetten güç alarak Danni'nin tüm duyularını hissizleştirdi. Danni kendini aciz ve güçsüz hissediyordu. Cathan'ın kitabı almasına izin vermenin ölümcül bir hata olacağını bilerek, Cathan Fennore Kitabı'na uzanırken Danni hareketsiz kaldı.

//ç / /ay**-/ ts/ej., Danni'yi Cathan'ın onu içine soktuğu (/ trans hâlinde çıkardı. Sanki Cathan ciğerlerindeki havayı, beynindeki oksijeni emmiş gibi başı dönüyordu. Merdivenlere çıkan açıklıkta, Dâirinn ve annesi mumya gibi duruyorlardı. Fia'nın yüzündeki ifade, bir dehşet maskesine dönüşmüştü.

Cathan sinirinden köpürerek onlara döndü ve Danni bu fırsatı, Cathan'ın onu sıkıştırdığı köşeden kaçmak için kullandı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Fia. Gözleri Danni ve Cathan arasında gidip geliyordu.

"Onun ne olduğunu bilmiyor musunuz? O bir şeytan. Onu buraya nasıl getirirsiniz?"

Danni'nin yanıt vermesine fırsat kalmadan bir motor sesi duydu. Ve birkaç saniye sonra, mağaranın ağzındaki dar açıklıktan pislik içinde bir bot girdi. Niall Ballagh motoru kapattı ve yüzünde bir şok ifadesiyle karşıdaki insan topluluğuna baktı. Bot kısa bir süre sallandı, ardından Niall kendini topladı ve Michael'a, mağaranın zeminine bu amaçla çakılmış kazığı kullanarak botu bağlamasını emretti.

420

Erin Quinn

"Bu da ne?" diye sordu Cathan. Sesi en az taşlara çarpan sular kadar soğuk ve karanlıktı.

"Neler oluyor burada?"

Herkes birbirine bakarken kimse konuşmuyordu. Danni sanki ortamı yukarıdan izlemek için bedeninden çıkarıldığını hissediyordu. Kayalıklı kıyıya açılan girişte bir gölgenin hareket ettiğini gördü ve birden arkasında Sean'la birlikte Rory belirdi. İkiisi oldukları yerde durup herkesin nefesini kesen o sessizliğe katıldılar.

Şimdi, tıpkı vizyonda olduğu gibi herkes bir aradaydı. Birazdan Cathan silahını çekecek, Niall'ı hedef alacak ama Michael'ı vuracaktı. Bir sonraki hedefi Danni olacaktı ve şimdi Danni nedenini anlıyordu. Kitap hâlâ kollarındaydı. Cathan onu öldürecek ve kitabı alacaktı.

Ve sonra her şey tekrar başlayacaktı.

"Hayır" dedi Danni. İnsana bıkkınlık veren bu sessizlikte sesi tuhaf çıkmıştı, bunun üzerine bir kez daha söyledi. "Hayır!"

Sorulara -şüpheye- zaman kalmamıştı. Danni kumaşı hızla çekip çıplak elleriyle Fennore Kitabı'nı tuttu. Danni, Cathan'ın anlattığı o soğuk, karanlık yere gitmeye hazırlanırken kitap heyecanla titredi. Danni kendini olacıklara hazırlıyordu. Gözlerini kapattı. "Bu tekrar yaşanmayacak..."

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan Rory, kayalıkların üzeri kapalı odacığında bir patlama gibi yankılanan bir çığlık attı. Danni bocaladı ve Cathan hızla harekete geçip kitabı kaptı.

Danni geri almaya çalıştı ama Cathan çok çevik, çok güçlüydü. Sean bile kitabı almak için hamle yaptığında, Cathan zafer çığlıkları atarak kitaba sarıldı. Danni'nin aksine o hiç tereddüt etmedi. Kayalardan birini, kitabı koymak için masa olarak kullandı ve sol elini kitabın kapağına koyup gözlerini kapattı.

Havadaki titreşim maddeye dönüştü ve bir anda hepsi, şiddede sahil duvarına çarpan derin, soğuk sulara çekildikle-

Hayalimdeki Aşk

421

rini hissettiler. Onlar dehşet içinde izlerken titreşim Cathân'ın derisine sızdı. Amansız bir güneşin yaydığı ısıнын altında parlayan bir seraba benziyordu. Sanki artık burada değildi ama onlar Cathân'ın kitabın nabızıyla birlikte dalgalandığını görebiliyorlardı.

Dehşet verici, tutsak ediciydi ve kimse gözlerini kaçırımı-yordu. Kimse Cathân'ın cebine uzanıp boşa kalan eliyle silahı çıkardığını görmemişti. Bir anda silahı havaya kaldırdı ve onlara doğrulttu. Danni sanki her şeyin bir anda olup bittiğini hissetti. Ama aynı zamanda ıstırap veren bir şekilde yavaştı. Her an, bir sonrakine geçmeden önce gözlerinin önünde netleşti.

"Asla karıma sahip olamayacaksın" diye bağırdı Cathân Niall'a. Nefret dolu bakışları, o ürpertici gözlerinde yanıyordu. Hiçbir uyarı olmaksızın Cathân tetiği çekti.

Mermi mağaranın içinde ilerledi ve Danni bir an için belki de onu durdurabileceğini düşündü. Belki kaderini değiştirmek için çok geç değildi. Belki başarısız olmamıştı.

Ama o mermiyi önlemek için ileri atıldığında, Michael'ın babasının önüne atladığını gördü ve kurşun çocuğun göğsüne saplandı.

O anda yetişkin Sean haykırdı ve Dâirinn, etraflarında bitmek bilmeden yankılanan bir çığlık attı. Çocuğa mı, yoksa adama mı gitmesi gerektiğini düşünen Danni bocaladı ve Cathân'ın bir sonraki kurşunu onun sırtına isabet etti. Sert bir darbe gibi etini delmişti. Danni önce dizlerinin üzerine düştü, ardından taş zemine yığıldı.

O anda tüm vücudu uyuştı ve kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremedi. Başını çevirmek tüm gücünü aldı. Sean o anda ona ulaşmaya çalışıyordu ancak denizin altındaki bir insan gibi hareket ediyordu ve Danni onu izlerken Sean kaybolmaya başladı.

422

Erin Quinn

"Seni seviyorum" demeye çalıştı Danni. Ama onun sesi boğuk bir fısıltıydı sadece. Neden ona daha önce söylememişti? Neden bu basit sözleri söylemeden gitmesine izin vermişti.

"Danni" dedi Sean ama görüntüsü siliniyordu. "Durdurabilirsin. Kitaba ihtiyacın yok."

Danni'nin gözleri karardı ve Sean'ın sözleri de anlaşılmıyordu. Ne demek istemişti?

"Değiştirebilirsin. Trevor hayatta. Geçmişi değiştirdin. Onu kurtardın."

Hiçbir anlamı yoktu. Sean neden söz ediyordu? Ve sonra Danni, Dâirinn ve Rory ile el ele tutuştukları o anı hatırladı. Gözünün önüne gelen görüntü, Sean'ın kardeşinin mutfakta kanlar içinde yatarkenki hâliydi.

Anlayacaktı belki ama söylenenleri kavrayamıyordu.

Sean mücadele etmeyi sürdürdü. "Annem öldüğünde yaşananlar farklıydı. O zaman Trevor da ölmüştü. Ama bugün... hayatta. Onu sen kurtardın."

Danni hâlâ anlamamıştı. Ama soramıyordu çünkü Sean gözden kayboluyordu, kayboluyor.

Sean'ın bunu fark ettiğini gördüğünde, Danni'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Hayır" diye fısıldadı. Sean, Danni'nin onu sevdiğini bilmiyordu. Onun için ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Beni bırakma."

Sean bir anda kayboldu.

Yüzünden sıcak yaşlar akarken Danni'nin boğazında hıçkırıklar düğümlendi. Başını çevirdi ve Michael'ın cansız bedeninden yükselip ona bakan gölgeyi izledi. Niall ise oğlunun cansız bedenine sarılıp haykırmaya başladı.

Cathan'ın silahı ateşlemesinin üzerinden saatler geçmiş gibiydi ama sadece birkaç saniye olmuştu. Şimdi Danni Fia'nın sesini duydu. Dâirinn babasının, ellerinde tuttuğu kitabın üze-

Hayalimdeki Aşk

423

rine adamaya çalışırken Fia onunla boğuşuyordu. Fia onu tutmayı başardı ama o anda diğer çocuğu koşturmuştu. Rory korkusuzca küçük bedeniyle babasına saldırdı, onu belinden yakaladı ve dengesini bozdu. Cathân kitabı almaya çalışırken Danni kitabı çekerek geriye doğru sendeledi.

Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündü Danni. Yavaşlayan kalp atışlarıyla birlikte bilincini de kaybediyordu.

Rory güçlü bir şekilde haykırdı ve kitabı aldı. Bir an küçük elleri siyah parlak kitabın içine gömülürken Rory donup kaldı. Gördüğü her ne ise, gözleri dehşet içinde açıldı. Sonra Cathan çocuğun üzerine atladı ve birlikte ortadan kayboldular.

@Şir (fci (jBö/fi/n

kardeşinin durduğu yere baktı ve daha SJ hiç yaşamadığı bir korkuya kapıldı. Annesinin haykırımlarını, Michael'ın babasının ağlayışını duyuyor, Danni'nin vücudunun altından akan kanları görüyordu. Ve zihninde, kardeşi ona sesleniyor, yardım etmesi için yalvarı-yordu. Annesinin ellerinden kurtulup Danni'nin yattığı yere doğru koşarken kolları ve bacakları kaskatı kesilmişti. Danni'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonundan dizlerine ulaşan kanı hissetti. Kan çoktan soğumuştur.

"Ne demek istedi?" diye sordu Dairinn Danni'nin gri gözlerine bakarak ve sanki kendi yansımasına bakıyormuş gibi hissetti. "Trevor'ı kurtardığını söyledi. Ne demek istedi?"

Danni gözlerini kırıştırdı ve dudakları oynadı ama konuşmadı. Ölüyordu.

"Buraya gel" dedi Fia ve Dâirinn'i ayağa kaldırmaya çalıştı. "Buraya gel." Sonra aniden Fia olduğu yerde kalakaldı. Danni'nin yüzüne baktı ve beti benzi attı. Yavaşça kızına,

426

Erin Quinn

Dâirinn'e baktı ve gözleri tekrar Danni'ye odaklandı. Danni, Fia'nın yüzündeki o algıyı, şaşkınlığı ve duygularını kontrol etmek için verdiği çabayı gördü. Ve sonra gözlerinde başka bir şey daha parladı. Sevgiydi bu; pişmanlıktı. Gururdu. O saniyede, Danni Fia'nın durumu anladığını düşündü. Bir şekilde tüm parçaları yerine yerleştirmiş ve resmin genelini görmeyi başarmıştı.

O anda her ne dediyse kimse duymadı çünkü Dâirinn ellerini kurtarmak için annesinin yaşadığı şoktan faydalandı. Danni'ye yaklaşıp tekrar sordu. "Ne demek istedi?"

Danni Michael'a bakarak dudaklarını ıslattı ve aniden Dâirinn, çocuğun bedeninin yanında oluşan gölgeyi gördü. Bu onun ruhuydu. Çocuğun gözleri Dâirinn'inkilerle buluştuğunda Dâirinn anlamıştı. Vücudu kaskatı kesildi. Bir ipin onları bağladığını, kırılması mümkün olmayan bir halkanın içinde birbirlerine çektiğini hissetti. Dâirinn ve Danni. Michael ve ruhu. Dâirinn yere eğildi ve Danni'nin elini avuçlarına aldı. One eğilip kendi gözlerine çok benzeyen o gözlere baktı. O anda, etrafının derin bir anlayışla sarıldığını hissetti. Danni ile birbirlerine bağlıydılar ama nasıl olduğunu bilmiyordu.

Danni'nin kocası, değiştirebilirsin, demişti. Sean'ın kardeşini, Trevor'ı kurtardığını söylemişti. Dâirinn neredeyse Bay Ballagh'ın yok olduğu şekilde cisim-leşen ruha baktığında gözleri kocaman açıldı. Neler olup bittiğine dair bir ipucu yakalamıştı. Sonra Rory'nin sesini duydu. Kafasının içinde yankılanan ses giderek gücünü yitiriyordu. Bana yardım et.

Ç&â*TM*ın*ı*v gözlerindeki yoğunluğa odaklandı S* ve o anda diğer her şey kayboldu.

Değiştirebilirsin...

Bu Sean'ın sesi, Dâirinn'in sesi, kendi sesiydi. Ona, içindeki bir bilgi kuyusundan sesleniyordu. Değiştirebilirsin... ses ısrarcıydı. Bir daha, yüksek sesle bağırdı.

Danni kalbinde bir kıpırdanma hissetti. Ürperdi ve büyüdü, ta ki patlamakla tehdit eden bir basınca dönüşene dek. Danni, çocukluğunun gözlerine baktı ve o basınca uzandı, ona tutundu ve onu tamamen sarana dek genişleyip büyümesine izin verdi. Onun ışıldayan kıvılcımıyla sarılan Danni, enerji patlamalarının çatırdayıp cızırdadığı alana odaklandı.

Zihnindeki tüm korkuları engelledi, sonuçta artık kaybedecek neyi vardı ki? İsteddiği, hayal ettiği her şeyi uçup gitmişti ama hepsini geri alabilirdi, sadece inanması gerekiyordu.

Kısa sürede yaşayacağından emin olduğu acıya karşı kendini hazırladı. Zihninde, içinde gizlenmiş ve girdap gibi dönen atom çekirdeklerinin kenarına ulaştı. Yakıcı şok, dudakların-
428

Erin Quinn

dan bir nefes aldı ve onun bilincini mağaraya geri getirdi. Ona hararetle yalvaran -yapması gereken her ne ise- Dâirinn'in elini tuttuğunu fark etti. Düşüncelerini sessiz alanlara sızan, kendini bir zamanlar olduğu çocuktan ayrı tutan bariyerlerin arasından bir yol bulan duman bulutlan gibi resmetti. Dâirinn derin bir nefes aldı ve Danni, Dâirinn'in ciğerlerine inen, kanından kalbine ve zihnine ulaşan o havayı takip etti. Çocuk bir nefes daha aldı ve birden bir bütün oldular.

Danni'nin anıları, Dâirinn'in görebilmesi için bir film şeridi gibi gözlerinin Önünden akıyordu. Dâirinn'in hepsini zihnine çekebilmek için filmi yavaşlatmaya çalıştığını fark etti. Birlikte Fia'nın kumsalın yanında, güneşli bir caddedeki evin önünde ablasına sarıldığını izlediler. Fia döneceğine söz veriyordu. Arabaya doğru yürürken Rory'yi Edel'e bırakmıştı. Sonra Danni ve Fia'yı çölün üzerinde bir arabanın içinde gördüler. Fia Danni'ye yeni isimleri, nereden geldikleri ve kim olduklarına dair sorular soruyor, ezberlediğinden emin olmaya çalışıyordu. Fia Arizona'ya gitmişti çünkü orasının dünyanın diğer ucu olduğunu düşünmüştü. Cathân onu orada asla bulamazdı, ikizlerin bir şekilde Cathân ın kitap aracılığıyla alabileceği bir sinyal göndermeleri olasılığına karşı, Fia onları ayırmıştı.

Etraf sakinleştğinde dönüp Rory'yi alacaktı aslında.

Danni nihayet annesinin onu neden terk ettiği sorusunun yanıtını gördü. Cathân Fia'yı bulmuştu. Ama Cathânı önce Fia görmüştü ve o anda yapabileceği tek bir şey vardı. Danni'yi Cactus Wren Anaokulunda bırakmış ve Cathân ın çocukların yerine onu takip edeceği umuduyla kaçmıştı.

Bir bütün olarak Danni ve Dâirinn anıları, ait olmama yıllarını hissettiler. Bir arada yalnızlıkla geçen yılları, hiçbir zaman dünyanın bir parçası gibi hissedememe duygusunu tattılar.

Hayalimdeki Aşk

429

Yüzünde gülümsemesi ve zehir gibi zekâsıyla Yvonne'u gördüler. Kaosun içinde Danni'ye bir mabet sunuyordu. Ve sonra Danni'nin evinin kapısında Sean'ı gördüler. Bundan sonrasında hiçbir yavaşlama olmadı. Tüm yaşananlar hızla akıp onları da içine çekti.

"Bunu değiştirebiliriz" dedi Danni zihninde. "Bana yardım et."

Serbest olan elini kaldırmaya çalıştığında çelik gibi ağırlaştığını hissetti. Bu gayretle kasları esnedi ve Danni acıyla haykırmak istedi ama bir şekilde parmaklarını boynundaki Keltik kolye ucunun üzerine koymayı başardı. Kolyenin onun do-kunuşlarıyla kabardığını, avucunu yaktığını hissetti. Ve sonra kolye hareket etti. Danni gümüş tellerin değiştiğini, çözüldüğünü, yeni bir şey oluşturmak üzere dönmeye başladıklarını hissetti.

Dâirinn, Danni'nin diğer elini sıkıca tuttu. Danni bunu çocuğun da hissettiğinin farkındaydı.

Korkuyorlardı -her ikisi de- ama sırdarını çevirmedi. Kaçmadılar. Dâirinn, Rory'nin yalvarışlarını Danni'nin düşüncelerine aktardı, ardından bir kıvılcım ve bir yaşam alevi hissetti. Etraflarındaki hava titremeye, sallanmaya, gevşek taşları yerlere ve suyun içine devirmeye başladı. Annesi çılgık atıyordu ama Danni ve Dâirinn vazgeçemediler. Danni'nin zihninde resimler yıldırım gibi yanıp söniyordu. Ardından, sanki zaman aniden durmuş gibi, her şey çağıldamaya, yavaşlayıp durulmaya başladı.

Danni gözlerini açtı ve etrafına baktı. Annesi ağzı beş karış açık, belli ki ellerini havaya kaldırmışken öylece kalakalmıştı. Niall oğlunun yanına diz çökmüş, yüzündeki gözyaşları durmuştu. Michael'ın ruhu havada hareketsizdi.

Dâirinn başını eğip Danni'ye baktı ve onun da ona baktığını gördü. Başını hafifçe salladı, sonra hava, eski bir mildeki

430

Erin Quinn

paslı bir çark gibi gıcırdayarak yavaşça değişmeye başladı. Fısıldayarak yanlarından geçti, devinim kazandı, giderek daha hızlı üflemeğe başladı ve sonunda sesi bir ulumaya dönüştü. Danni'nin altındaki kan gölü toplanmaya başladı ve Danni derin bir nefes aldı. Gözleri netleşti, eline güç geldi.

Geri sarıyoruz, diye düşündü Danni büyülenmiş bir hâlde. Zamanı geri sarıyoruz.

Sesler gösterişli patlamalara dönüştü. Aniden annesinin kollarından bir başka Dâirinn belirdi. Fia onu zapt etmeye çalışıyordu. Ve sonra babasıyla Rory belirdiler. Kitap için mücadele ettiler ve Rory uzaklaştı. Sean, Danni'nin birkaç metre ötesinde tekrar bedenine döndü. Göz göze geldiler, Danni düşüncelerini sıkıca sardı ve onları Sean'ın zihnine gönderdi.

Bir şans. Bir şans.

Geri sarma sırasında Cathân Danni'ye ateş etti ancak bu kez kurşun silaha geri döndü. Cathân silahı salladı ve dönüp Niall'ı hedef aldı. Kurşun Michael'ın bedeninden çıktı, birdenbire onu yerden hızla yukarı çekti ve tekrar babasının yanına fırlattı.

Danni, Dâirinn'in elini bir kez daha sıktı, ardından bıraktı.

İyice gerilmiş lastik bir ip gibi, zaman kopup onlara doğru akıyordu. Geri sarma sona ermişti, şimdi saniyeler hızla ilerliyordu. Danni ayaktaıydı. Daha dengesini sağlamamıştı bile. Cathân silahını tekrar Niall'a doğrulttu ama silahı ateşlediği sırada Danni Cathân m eline vurdu ve silah havada padadı.

Cathân silahla Danni'nin yüzüne vurdu ve acı dört bir yana dağıldı. Bir saniye bile harcamadan yakın menzilden Danni'nin karnına ateş etti, ardından tekrar Niall'ı hedef alıp tetiği çekti. Danni ağır çekimde kurşunun hatasız bir şekilde Niall Ballagh'a gidişini izledi.

Bir kez daha Michael babasının

Hayalimdeki Aşk

431

önüne adadı ancak bu kez oraya ilk ulaşan Sean olmuştu. Mermi göğsüne isabet etti ve Sean ı duvara savurdu. Kalbi anında durdu ve gözleri kapalı bir hâlde yere devrildi.

Danni ruhunun derinliklerinden ıstırap dolu bir çığlık attı. Bir kez daha yaşamın onu terk ettiğini hissetti. Uyuşmuştu ve ölüm bir bulut gibi hızla üzerine çöktü. Danni ölüme kucak açtı, sonuçta Sean olmadan yaşamasının ne anlamı vardı? Son nefesini verirken kaderinin gözlerinin önünde yazılışını izledi.

Rory babasından kitabı almak için mücadele ediyordu ama Danni, Dairinn in bu kez gitmesine izin vermeyeceğini gördü. Dâirinn'in ona sarılmasına rağmen, Rory önceki gibi yok oldu ama Dairinn onu bırakmadı. Çocuğun düşüncelerini bir ip gibi ona fırlattığını hissetti ve ipi sıkıca tuttu. Sonra çekmeye başladı. Kardeşi onları yere fırlatan bir vızılıyla geri geldi. Ama babası ve Fennore Kitabı gitmişti. Sonsuza dek.

O anda her şey belirsizleşmeye başladı. Etrafındaki sesler uğultulara dönüştü ve Danni, tıpkı Sean gibi yok olduğunu hissetti. Elini kaldırdı, yine ağırlaştığını hissetti. Ama elinin silinmeye başladığını görebiliyordu. Sabahın ilk saatlerinde gökyüzünü saran bir sis bulutu gibi dağılıyordu.

Bir an panik oldu. Şimdi ne olacaktı? Geçmişini değiştirmişlerdi. Kendi yaşamlarını değiştirmişlerdi... Ama o korku, var oluşuyla birlikte yok olup gitti. Dehşet içindeki haykırışlar kulaklarında yankılanırken gözlerini kapadı ve kadere teslim oldu.

Üyüya.&^*/c£,- hayal değildi. İkisinin arasında bir şeydi.

' Eğilip kendi bedenine baktı, kanlar içinde... yenik. Ama acı hissetmiyordu. Korku hissetmiyordu.

Bir adım attı ve tanıdık bir sesin ona seslendiğini duyunca döndü. Onun sıra dışı gözlerine -ne yeşil ne gri olan gözlerine-bakıp gülümsedi ve ona uzatılan eli tuttu. Tek bir söz bile söylemeden birlikte mağaradan çıktılar ve onları bekleyen parlak ışığa doğru yürüdüler.

^2rÂ/ S) öf(//ine ir &\$ö/(/m

Dairinn MacGrath, bundan ' sonra Danni ismini kullanacağını ve başka hiçbir isme dönüp bakmayacağını ilan etti. Ballyfionûir halkı bunu duyduğunda, bu isteğin çocuğun tuhafliğinin bir sonucu olduğuna karar verdi. Ballagh ve MacGrath aileleri böyleydi zaten, onlar bunu bilmiyorlar mıydı? Cathan MacGrath ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolduktan sonra -hiç şüphesiz Cork veya Limerick'ten bir hayat kadınıyla kaçmıştı- çocuklar kasaba halkının gözdesi oldu.

Herkes yıllarca Cathan' ın ailesini nasıl terk ettiğini konuştu. Bazıları hiçbir yere kaçmadığını, hamile bıraktığı bir kızın babası tarafından öldürüldüğünü iddia etti. Diğerleri kıskanç bir kocanın gazabına uğramış olabileceği ihtimali üzerine yoğunlaştı. Küçük bir grup intihar edip hilelerine ve günahlarına son verdiğini düşündü.

Bir yandan da Cathan MacGrath'in daha karanlık bir kaderin kurbanı olduğunu düşünenler olmadı mı? Hepsi, Cathan'ın ne işler karıştırdığını bilmiyor muydu? Yaşlı kadınlar onun başına gelenleri hissetmiyorlar mıydı? Cathan MacGrath'in Fen-

436

Erin Quinn

nore Kitabı'nı bulduğunu söylediler. Kitap yüzünden sonsuza dek lanetlendiğini söylediler.

Kaderi ne olursa olsun, kıtlığı özledikleri gibi özlediler onu, yani pek de özlememişlerdi.

MacGrath ikizleri anneleriyle birlikte büyüdü ve Fia'nın ikinci kocası, Niall Ballagh ilk evliliğinden olan iki oğlunu aileye kattı. Neyse ki Ballagh'ın annesi, her ihtiyaçları olduğunda yardıma koştu. Fia, kocasının kaybolduğu o unutulmaz geceden tam altı ay sonra dünyaya bir kız çocuk getirdi. Küçük kızın tasavvur edilmesi mümkün olmayan bir lütuf olduğuna inandılar.

Danni MacGrath'in babasını kaybettikten sonra yaşadığı travmayı büyük ölçüde atlattığı görüldü ama ikiz kardeşi Rory bu metaneti gösteremedi. Ciddi bir mizacı olan Rory melankolik ve içine kapanık bir çocuk oldu. Ergenlik çağına yaklaştıkça, küskün tavırları dalgınlığa ve yıkıcılığa dönüştü. On iki yaşına geldiğinde Rory yazı geçirmek üzere Edel teyzesinin ve onun Amerikalı kocasının yanına gönderildi; adamın bir diş doktoru olduğunu söylüyorlardı. Yıllarca Rory'nin barbarlığından ve küçük hırsızlıklarından muzdarip olmuş kasaba halkı rahat bir nefes aldı; çocuk eve dönmeyi reddedince daha bir mutlu oldular. Söylentilere göre genç Rory arada bir eve mektup ve bir de resim gönderiyordu. Güzel dişleri vardı ve herkes gitmesinin onun için en iyisi olduğuna karar verdi.

Niall Ballagh'ın büyük oğlu Sean Londra'da bir okula kaydoldu ve tarihi anıtlardaki renovasyon çalışmalarıyla meşhur oldu. Küçük oğlan o kadar başarılı olmadı ama trajediler Ballyfionûir'e yabancı değildi.

Sonuçta kasaba halkı Sulley's Pub'ta her buluştuğunda, ailenin her üyesinin hak ettiği hayata kavuştuğunu konuştular.

c Jo// e friz

S^^y*TMTM** Sffi^ftampw -ailesi ve arkadaşlarının kul' S lanrlığı ismiyle Danni'nin- New York ve Columbia Üniversitesi'ne gitmek üzere evden ayrılmasından uzun yıllar geçmişti. Sınıfını birincilikle bitirmiş ve önce serbest çalışmış, ardından New York Times gazetesinde kadrolu yazar olmuştu. Bu, hedefler ve hayallerle dolu bir yaşamın zirvesiydi ve Danni iyi bir gazeteciydi. Harika, diyordu editörü. Bir hikâyenin ne zaman patlayacağını ya da bir tanığın sırlarını anlatmaya ne zaman hazır olduğunu biliyor gibiydi. Bu bir lütuf, diyordu editörü. Bir lütuf.

Ama Danni yaşamının her anından büyük bir keyif almasına rağmen, yirmi beşinci doğum günü yaklaşırken bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. Ona ıstırap veren, geceleri peşini bırakmayan rüyalar görmeye başladı. Bir şeyi, ona çok yakın olan, sevdiği bir şeyi kaybettiğini görüyordu. Yeri doldurulamayacak bir şeyi.

Sonra terk edilmiş çocuklar üzerine bir hikâye yazdı ve hayatı tamamen değişti. Yazdığı makale, çocukları koruma derneklerinde bir reforma yol açtı. Pek çok iyi çiftin çocukları

438

Erin Quinn

evlat edinmelerine engel olan ve umutsuz birçok çocuğu kötü ailelere yerleştiren evlat edinme yasalarını değiştirdi. Yaptığı işle kalbini, dünyanın kaybolmuş ve terk edilmiş çocuklarına açtı.

O anda olabildiğince çok çocuk için bir fark yaratmaya karar verdi. Büyük annesi Colleen ona bir keresinde, bir insanın başka birinin hayatına el uzatması için, önce kendi hayatını şekle sokması gerektiğini söylemişti. Bunun üzerine Danni bu işe önce kendi evinden başladı.

Yıllar içinde Ballyfionüir çok değişmemişti ancak bunca zaman sonra eve ilk kez döndüğünde, Danni inanılmaz değişimler fark etti. Kısmen turizmin de etkisiyle, balıkçı kasabasına neşe gelmişti. Çakıllı yolun kenarına bir sürü mağazalar ve barlar, restoranlar açılmıştı. Bir zamanlar harabe gibi görünen binalar pastel tonlarla yenilenmiş, kapıları ise parlak renklere boyanmıştı. Oteller konusunda hiçbir gelişme yoktu. Baskın gelen görüş, turistlerin uykuları gelmeden evlerine dönmek istemeleri gerektiği yönündeydi.

Annesi ona yazmış ve üvey kardeşi Sean'ın da kasabaya döndüğünü söylemişti. Dikkatini MacGrath kalıntılarına vermişti ve onları restore etmek istiyordu. Her ne kadar Danni onların yok olmasını tercih etse de, hoş bir hedef diye düşündü. Babasının kaybolduğu geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu ama her zaman kalıntıların altındaki mağarada gerçekleştiğini hissediyordu ve dolayısıyla o kalıntıları babasının kaybolmasıyla özdeşleştirmişti.

Danni, Rory'nin daha çok şey hatırladığını ama bu konuda hiç konuşmadığını düşünüp iç geçirdi. Rory bir daha Ballyfionüir'e dönmeyeceğine yemin etmişti ve ciddiydi. Danni, annesinin Rory'yi çok özlediğini ve olanlardan kendisini sorumlu tuttuğunu biliyordu ama nedenini hiç anlamamıştı.

Hayalimdeki Aşk

439

Kiralık arabasıyla eve doğru ilerlerken dört bir yanda işçiler ve araçlar gördü. Evin ve kalıntıların etrafında tam bir kaos yaşanıyordu. Danni kaşlarını çatı. Evinin sessizliğini ve dinginliğini arzuluyordu, çekiçler, testere ve dev vinçlerle dolu bu kızılca kıyameti değil. Öfkelendi. Lanet olası Sean Michael Ballagh diye düşündü ama o anda Sean'ın her an karşısına çıkma olasılığı karşısında kalp atışları hızlandı.

Onu en son gördüğünde on üç yaşındaydı. Sean ise yirmi iki yaşındaydı ve son dört yılı Londra'da geçirmişti. Dört yılda Danni çocukluktan ergenlik çağına geçiş yapmıştı ve o dört yılı, Sean'ın bir gün eve döndüğünü ve onu bir kadın olarak gördüğünü hayal ederek geçirmişti. Sonuçta Sean onun öz kardeşi değildi ve Danni onu öyle görmemişti.

Ama Danni'yi kollarına alıp onun evlenecek yaşa gelmesini bekleyeceğini söylemek yerine, Sean eve başka bir kadınla gelmişti. Siyah saçları, mavi gözleri ve gerçek olamayacak kadar güzel göğüsleri olan hoş bir kadındı. Sean, Danni'nin atkuyruğunu çekmiş ve hediye olarak getirdiği oyuncak bir hayvanı ona fırlatmıştı. Bu bir köpek yavrusuydu ve Danni içten içe oyuncığa bayılmıştı. Ama o anda kendini teskin edilen bir çocuk gibi hissetmiş ve oyuncuğu bir kenara atmıştı. Öyle kırılmış ve sinirlenmişti ki kendini odasına kilitlemiş, bütün bir hafta sonu boyunca çıkmamış, vedalaşmaya bile gelmemişti.

Sean'ın bir sonraki gelişinde, bu kez Danni üniversiteyi bitirmişti ve aradan on iki yıl geçmişti. Şimdi tam bir kadın olmuştu.

Eskitilmiş kot pantolonuna ve eski bluzuna baktı. Ona merhaba demeden önce duş alıp temizlenmesi gerekiyordu. Sean'a duyduğu kara sevdada geçmişte kalmış bile olsa onu gördüğünde sofistike ve özgüveni sağlam bir kadın olarak görünmek iste-

440
Erin Quinn

yecek kadar büyümüştü. O on üç yaşındaki hantal kızdan eser kalmamıştı.

Eve girmek üzere döndüğünde küçük siyah ve kahverengi bir tüy yumağı inşaat alanından ona doğru koşmaya başladı. Sanki Danni çöpe atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış etli bir kemikmiş gibi çılgınca havlamaya başladı. Köpek mi bu? Danni şaşkın bir hâlde arabanın arkasına geçti ve hayvan koşup ayaklarının dibinde durdu. Evet, köpek, diye düşündü. Öyle karışık bir melezd ki köpeğe benzemiyordu bile. Uzun ince bacakları ve tombul bir gövdesi vardı. Kuyruğu yoktu ama havai kulakları ve şu anda ona hak etmediği bir hayranlıkla bakan kahverengi gözleri vardı.

"Merhaba ufaklık" dedi Danni ve yere çömeldi. Köpeğin ipeksi tüyleri vardı ve Danni'yi selamlarken tüm bedeni sarsılıyordu. "Sen köpek olmaya mı çalışıyorsun?" Danni hayvanın kulağının arkasını kaşırken gülüyordu.

Haşın bir ses küçük canavara seslendi ve Danni başını kaldırıp inşaatın ortasından o tarafa doğru gelen bir adam gördü. Geniş omuzlu ve bir savaşçının kaslarına sahip, uzun boylu bir adamdı ama rahat, uzun ve kararlı adımlar atıyordu. Üzerinde, belki giydiğinde beyaz olabilecek ama şimdi pislik içinde bir tişört vardı. Tişörtün üzerine, düğmeleri açık kot bir gömlek giymişti. Ağartılmış kot pantolonu kalçalarını ve uzun bacaklarını sarıyordu. Sadece uzun boylu ve geniş bir adam değildi. Yapılı bir adamdı.

Danni'nin köpeğin yanında çömeldiği yerde durdu ve onların yanına eğildi. Danni'nin gözleri dümdüz karnından kaslı göğsüne, yanık tenli boynundan uzun çenesine kaydı ve ardından ne yeşil ne de gri olan gözlerine gelip durdu. İrlanda denizi gibi gözler. O unutulmaz gözler de olmasa Sean ı tanınması mümkün değildi.

Hayalimdeki Aşk

441

Bir an sadece baktı ve sanki hafızasında, zamandaki bu anın da ötesinde, ikisine birden uzanan bir geçmiş varmış gibi hissetti. Açıklanması mümkün olmayan bir geçmiş ve gelecek iç içe geçmiş, onları birbirlerine bağlıyordu. Bir anda gözünün önüne geldi... Sean'ın kolları onun vücudunda... bedeni sıcak ve ateşli, dudakları Danni'ninkilerde. Ama Danni hiç... Onlar hiç...

Yine de, unutamadığı bir şarkı gibi düşünceler akmaya devam etti ve Danni daha

Önce...yaşadıkları paylaşımları hatırladı. Ve tüm hayatı boyunca, onları tekrar yaşayacakları günü beklemişti. Delilikti ama şüphe uyandırmayacak kadar gerçekti sanki.

Sean'ın gözleri koyulaştı, o yeşil ve gri denizdeki bakış, bir şekilde Danni'nin içindeki o karmaşık ve anlaşılmaz duyguları yansıttı. Sean anlamıştı. O da hissediyordu. Danni farkına vardı ve nefesini tuttu. Sean da hissediyordu.

Sonra Sean gülümsedi. Yüzüne yayılan bir tebessümdü bu ve Danni'nin çok uzun zaman önce âşık olduğu iki gamze belirdi. Danni da gülümsüyordu ama kalbi yerinden fırlamak üzereydi ve boğazı kurumuştı. Sanki dünya etraflarında yok oluyordu ve geriye sadece Danni, Sean ve sonsuz olasılıklar kalmıştı. Önlerindeki gelecek parlaktı ve kaderin onlar için sakladığı şeyleri bekliyorlardı.

"Evine hoş geldin, Danni" dedi Sean. Sesi, tenini kadife gibi okşayan ve onu Sean'a daha da yakınlaştıran derin bir baritondur. Danni ona dokunma ihtiyacıyla uzandı. Hissettiği o içini kaplayan ateşin gerçek olduğuna inanmak istiyordu. Sean, Danni'nin elini tuttu, kendine doğru çekti ve Danni'nin aklını milyonlarca düşünceyle doldurdu. Ama bunlardan hiçbirini geri çekilmek değildi. Şimdi ait olduğu yerde, hep olması gereken yerdeydi.

442

Erin Quinn

Sean duraksadı. Sanki Danni'nin yüzündeki tüm detayları ezberlemek istercesine onu inceledi. Sonra tekrar konuştu. Sözleri, çiçek kokularıyla dolu bir esinti kadar yumuşak ve ılıktı. "Uzun zamandır seni tekrar görmeyi bekliyordum."

SON